

Giới thiệu Ngũ Đại Tài Phiệt

Đây là một bộ truyện về tình yêu của 5 cặp đôi hoàn hảo. Giữa Ngũ đại tài phiệt với những nữ chủ nhân tập đoàn SMG. Những câu chuyện tình có vui, có buồn, có những xung đột về suy nghĩ cảm nhận giữa các nhân vật.

Để biết thêm các nhân vật nữ chính và nam chính của chúng ta như thế nào thì chân trọng mời các bạn cùng đón đọc. Tác giả sẽ cố gắng đăng tải thường xuyên. Nhưng vì chuyện còn đang viết nên sẽ không khỏi đăng tải chậm. Mong các bạn thông cảm và tác giả sẽ cố gắng hết sức của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bối cảnh - cuộc họp khẩn cấp

Lời mở đầu Xin chào các bạn, mình là tác giả bộ truyện này. Đây là bộ truyện đầu tiên mình viết, chắc chắn sẽ còn tồn tại nhiều sai sót. Mong các bạn có thể đọc và góp ý giúp mình để mình có thể tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm cho những bộ truyện sau và khắc phục những lỗi sai đó. Rất cảm ơn các bạn đã giành thời gian đọc truyện của mình. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ và luôn luôn mạnh khỏe, hạnh phúc. Xin cảm ơn!* Sau đây là một số giới thiệu:

- Tác giả: Như Song
- Thể loại: Ngôn tình hiện đại
- Người cập nhật: Như Song
- Tóm tắt:

Đây là một câu chuyện tình yêu giữa 5 người con gái xinh đẹp, thông minh, tài năng – Là những nữ chủ nhân tập đoàn SMG, và 5 người con trai điển trai, khuôn mặt góc cạnh, là những con người nguy hiểm trong giới kinh doanh – Là Ngũ đại tài phiệt ở nước Mĩ - Tổng giám đốc của các tập đoàn Phan thị, Bùi thị, Lãnh thị, Bạc thị và Cao thị. Họ gặp nhau trong một buổi gặp gỡ các nhân vật lớn trong giới kinh doanh. Về sau, giữa họ xảy ra những phát sinh, rồi nảy nở thành tình cảm. Trải qua nhiều trở ngại, hiểu lầm và rồi cuối cùng họ vẫn ở bên nhau mãi mãi. Bối cảnh của chuyện là chủ yếu ở Bắc Kinh- Trung Quốc. Xen vào là bối cảnh ở Mĩ, Pháp, Ý.... Từng nhân vật sẽ được giới thiệu trong truyện.

– vị trí của những người đứng đầu tập đoàn lớn thứ 6 thế giới – Tập đoàn SMG.

Trở lại 5 phút trước, lúc 8h30'. Khi một vị quản lý đã đứng tuổi sau khi thao thao bất tuyệt về những thành quả của bộ phận hấn quản lý trong tuần qua và đang định ngồi xuống. Một giọng nói lạnh lùng cắt ngang:

- Theo như thông báo tôi nhận được, một vị khách hàng sau khi nếm món điểm tâm do ngành thực phẩm của ông làm ra có vẻ không được hài lòng về chất lượng. Nhưng tại sao tôi lại không được nghe ông báo cáo về việc này vậy? Quản lý Từ!

Giọng nói thanh thúy mang theo sự lạnh lẽo đó không phải là của ai khác mà chính là vị tổng giám đốc tập đoàn SMG. Một người con gái trẻ tuổi, khuôn mặt điểm lệ, từ phía thoát ra vẻ uy nghiêm của một người lãnh đạo một tập đoàn lớn, khiến người khác không thể coi thường. Quản lý Từ bị hỏi như bị đâm vào từ huyết mà lo sợ không nguôi. Ai cũng biết tổng giám đốc tuy trẻ nhưng tài năng lại không thể xem thường. Bên cạnh còn có 4 vị phó TGD thông minh, tài trí làm trợ thủ đắc lực thì như hổ thêm cánh. Chứng minh cho điều đó chính là trong vòng 3 năm ngắn ngủi, sau khi tiếp nhận tập đoàn từ tay TGD tiền nhiệm – là bố của TGD đương nhiệm, dưới sự lãnh đạo của 5 người họ, tập đoàn đã vươn tới vị trí thứ 6 thế giới sau "Ngũ đại tài phiệt".

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương buổi họp khẩn cấp (2) (2)

Chính vì thế, những người lớn tuổi như ông cũng phải kiêng nể năm cô gái này. Quản lý Từ áp a áp ứng:

- Tôi... tôi thấy chuyện này.... ừm.... cũng không có gì to tát, không dám làm Tổng giám đốc & các Phó Tổng giám đốc phải phiền.... nào. - Không ai biết rằng khi nói những lời này, sống lưng lão ta không ngừng thoát ra mồ hôi lạnh. Hắn dè dặt dò nhìn nét mặt của Tổng giám đốc, tìm không ngừng đập liên hồi.

Đôi môi đỏ tươi không tô thêm tí son phấn nào, mềm mại phun ra 2 chữ lạnh lùng: "Phiền nào?" - Vị Tổng giám đốc nào đó lạnh lùng liếc nhìn quản lý Từ cộng với 1 cái nhếch môi khinh thường.

"Bóp!Bóp!Bóp!". Ngay sau đó, một tiếng cười tiếng cười thoải mái và 1 câu nói với vẻ như phát hiện ra 1 kỉ lục mới từ Phó Tổng giám đốc Điều Hành vang lên. - Phiền nào! Ha ha, Quản lý Từ thật mệt ông suy nghĩ cho chúng tôi rồi!

- Chỉ 1 chuyện nhỏ cũng đủ làm chúng tôi phiền não. Là ông đang đánh giá thấp năng lực làm việc của chúng tôi sao? - Một tiếng nói tràn đầy vẻ mỉa mai vọng tới từ vị Phó Tổng giám đốc Tài Chính.

- Tôi tuyệt không dám... tuyệt đối không có suy nghĩ đó ạ - Quản lý Từ lắc đầu như trống bỏi phủ nhận hết lời. Ông trời biết có cho ông có 100 cái lá gan ông cũng dám coi thường họ.

- Được rồi, cho ông cũng không dám. Tôi chỉ cho ông thời gian 3 ngày giải quyết êm xuôi việc này. Nếu không xong thì ông cứ thu gói về quê nhà sớm đi. - Phó Tổng giám đốc Kinh Doanh lên tiếng.

- Dạ! Dạ! - Hắn gật đầu lia lịa tựa như sắp chết mà vớ được dây leo.

- Nhưng... cũng không thể bỏ qua dễ dàng cho ông được. Khấu trừ tiền thưởng trong 5 tháng. Đây là với trường hợp ông giải quyết thỏa đáng chuyện này. Còn không xong thì ông biết hậu quả rồi đấy. - Phó Tổng giám đốc Sáng Tạo nãy giờ ngồi yên đột lên tiếng - Cậu thấy sao Shizuka? - Ánh mắt truyền về vị trí của Tổng giám đốc hỏi thăm dò.

- Ok! Ông tuyệt đừng khiến tôi cho rằng tôi chứa một tên phé nhân. - Từ mắt Shizuka bắn ra từng tia lạnh buốt cảnh cáo vị quản lý Từ kia - Cuộc họp kết thúc ở đây! - Nói rồi cùng 4 người kia rời khỏi phòng họp. Để lại từng đợt thờ dài nhẹ nhõm từ phía sau.

Giới thiệu các nhân vật nữ chính

5 người con gái bằng tuổi nhau, đều xuất sắc trong giới kinh doanh, là bạn tốt của nhau. Nhưng mỗi người lại có 1 vẻ đẹp riêng:

1/ Shizuka - Tên thật là Mạc Từ Ninh, 20 tuổi, cao 1m65. Là đại tiểu thư của Mạc thị. Với 1 vóc dáng hoàn hảo, da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan, tinh tế, đôi mắt to tròn màu nâu tòả sức hút mạnh. Tính cách thường hướng nội, lạnh lùng, nhưng có lúc cũng có mặt dịu dàng. Là TGD tập đoàn SMG, tiếp quản tập đoàn từ lúc 17 tuổi.

Bên cạnh cô có 4 trợ thủ đắc lực và cũng là bạn thân từ nhỏ.

2/ Eri - Tên thật là Trần Song Đình, 20 tuổi, cao 1m64. Là nhị tiểu thư của Trần thị. Tuy cha cô muốn cô làm việc cho Trần thị nhưng cô lại kiên quyết muốn giúp đỡ Mạc Từ Ninh. Vóc dáng thanh thoát, sở hữu một khuôn mặt toàn phần trẻ con, da trắng búng ra sữa. Tính cách hoạt bác, vui vẻ. Là PTGD Sáng Tạo.

3/ Mone - Tên thật là Hoàng Kỳ Thu, 20 tuổi, cao 1m65. Là nhị tiểu thư của Hoàng Kỳ. Vóc dáng không kém 2 người kia. Khuôn mặt xinh đẹp, toát vẻ dịu dàng. Tính cách hòa đồng, dễ gần gũi. Là PTGD Kinh Doanh.

4/ Luka - Tên thật là Lê Ngân Sương, 20 tuổi, cao 1m64. Là tam tiểu thư của Lê thị. Vóc dáng hơi gầy. Nhưng khuôn mặt lại dễ thương hết như búp bê. Tính cách nhí nhảnh, hoạt bác. Là PTGD Điều Hành.

5/ Ahim - Tên thật là Ngô Thiên Doanh, 20 tuổi, cao 1m65. Là nhị tiểu thư của Ngô Thiên. Dáng người cũng có phần gầy hơn Lê Ngân Sương. Khuôn mặt tròn, đôi mắt lấp lánh, đáng yêu ẩn chứa sức sống mãnh liệt của tuổi thanh xuân. Tính cách nghịch ngợm, ma quái, hay bày trò chính người khác, trừ 4 người bạn và người thân của mình. Là PTGD Tài Chính.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương tình bạn (3)

Sau khi cuộc họp kết thúc, 5 người trở về phòng TGD. Vừa vào phòng, Shizuka liền cầm đầu vào những tệp công văn dày cộp đã được xếp thành từng dãy chờ xử lí. Luka và Ahim mang về mặt uể oải nhào ngay người lên ghế sofa trong phòng, than vãn, trách móc người nào đó hết lời:

- Mình nói Shizuka này! Cậu có thể làm phước có chút tính người được không vậy. Cả tuần chỉ có mỗi ngày nghỉ lại bị gọi đến công ty từ sáng sớm. Thật muốn tuyệt đường sống của con người ta mà! haiz... - Luka lên tiếng.

- Phải rồi, phải rồi! Tưởng hôm nay được nghỉ nên tối qua mình liền cày phim đến tận 2 giờ sáng. Vừa mới chớp mắt, mơ được gặp thần tượng Lý Dịch Phong nhà mình, còn chưa kịp chào hỏi đã bị điện thoại lời dậy. Đến tham gia cái cuộc họp nhảm chán này. Ôi! Thật nghi ngờ mình đã kết nhầm bạn. Haiz... - Ahim vừa ngáp vừa cảm râm.

Đổi lại chỉ là 1 cái nhếch môi từ người nào đấy đang vui đầu vào đồng giấy tờ. Và 1 cái liếc mắt coi thường từ Eri - Đang nhàn nhã đứng cạnh cửa sổ sát sàn ngắm cảnh đường phố náo nhiệt ngày Chủ nhật.

- Đáng đời! Là tự cậu thức tới 2 giờ được không, Ahim! Nào có ai ép buộc cậu cơ chứ! Tự làm tự chịu còn trách người khác đúng là tiểu nhân - Mone vừa đi từ ngoài vào phòng vừa nói. Trên tay còn bưng 5 ly cafee rồi phân phát cho từng người.

Uống xong 1 hóp cafee, Ahim là tiếp tục bài ca cảm của mình:

- Ai biết đâu được người nào đó "rảnh rồi sinh nông nổi" cơ chứ. Có trách thì trách số phận đen đui có người bạn như vậy. Haiz...

- Đúng là bạn tốt! Thật hiểu là ý mình! - Luka vỗ 1 cái vào vai Ahim tỏ vẻ tán thành. Hai người nhìn nhau " Haiz... .. haiz... .. haiz... ! - vừa thờ dài, vừa lắc đầu tỏ vẻ thất vọng. Bài ca của họ liên tục kéo dài hơn 1 tiếng đồng hồ mới dứt, bởi đều bị người bị lên án bỏ ngoài tai. Còn Mone và Eri chỉ biết lắc đầu bất lực.

- Nói xong rồi? - Shizuka kí xong đồng giấy tờ cuối cùng, bỏ bút xuống, tựa lưng vào ghế nhấp 1 ngụm cafee. Cô nhìn đồng hồ, đã là 9 giờ sáng, rồi liếc nhìn 2 con người luôn mồm kia lạnh lùng hỏi.

- Ừ hừ! - Luka đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tình bạn (2)

- 2 người nói xong có mệt không? - Shizuka tiếp tục hỏi.

- Không mệt chút nào! - Ahim đáp lại ngay.

- Có cơ hội kể tội TGD, thì cho dù nói cả ngày cũng không mệt. - Luka tiếp lời, tỏ vẻ thỏa mãn.

- Cho 2 người nói tiếp được không? - Shizuka lại hỏi, ánh mắt tỏ vẻ nguy hiểm.

- Ok! Ok! Ok! - Hai người kia không nhận thấy nguy hiểm mà gật đầu lia lịa. Mone và Ahim đứng một bên nháy mắt nhau và thầm đếm ngược từ 3 chờ Shizuka phản kích. Đường như giữa họ có thần giao cách cảm, vừa đếm đến 0, liền nghe thấy Shizuka lên tiếng:

- Thấy các cậu còn có thể nói cả ngày, có sức kêu ca như vậy. Mình nghĩ chắc không đến nỗi mệt như các cậu diễn tả đâu nhỉ?

- Hả? Cậu.... cậu ..... - Luka & Ahim chợt nhận thức được mình bị lừa liền giận tới mặt đỏ tía tai, nói không lên lời. Ahim & Mone được dịp cười thoải mái "Ha! ..... Ha..... Ha... !" và cảm thán người nào đấy: " A... sáng khoái! Shizuka, bái phục cậu có thể khiến họ câm miệng". Đổi lại Shizuka cũng nhếch miệng lên cười. "Giận!" - Luka & Ahim giận dỗi quay mặt đi chỗ khác.

- Thôi! Đi, đi mua sắm, hôm nay mình đãi, muốn gì cứ lấy! Coi như chuộc lỗi vì đã đánh thức các cậu còn không được sao? - Shizuka chịu thua lấy lòng bạn.

- Ok! Vẫn là Shizuka tốt nhất! Yêu quá đi à! - Ahim nhảy lên reo hò, chạy tới chỗ Shizuka làm nũng. Nhưng lại bị Shizuka lạnh lùng hất ra:

- Tránh xa mình ra!

- Cậu thật ghê tởm, Ahim. - Eri coi thường. Còn Mone & Luka đang hết sức nôn ọí. Ahim mặt dày, ngược lại còn bám dính lấy Shizuka hơn. - Không ai biểu mình yêu cậu đến thế chứ!

Giọng nói ồ ạt truyền đến tai, kích thích làm Shizuka nổi da gà, liền đẩy Ahim ra đi vội về phía cửa. 3 người kia cũng đồng loạt rùng mình, nổi đuôi nhau đuổi theo Shizuka. Để lại cái người đang làm nũng 1 bộ mặt đen xì.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Buổi họp mặt ngũ đại tài phiệt

- A!..... a..... - Một tiếng hét thảm thiết vang lên, dọa cho các người làm phải 1 phen kinh hồn bạt vía, từ phía trang viên Cao gia vọng tới. Ở đó đang xảy ra một hiện tượng đặc biệt. Người ngoài sẽ cho rằng đó là chuyện lạ có thật, nhưng tất cả người làm trên dưới Cao gia, Phan gia, Lãnh gia, Bùi gia và cả Bạc gia đều quá quen thuộc với cảnh tượng này.

Tại 1 chiếc bàn gỗ tròn được chạm khắc tinh xảo, có 4 người đàn ông tuấn tú đang cười hết sức thoải mái, bên cạnh là 1 người đàn ông khác cũng anh tuấn không kém đang mặt mày sầm sì, biểu tình tức giận muốn lật tung nóc nhà Cao gia đến. Người đàn ông đó chính là vị TGD Tập đoàn Cao thị - Cao Quý Thần. Và 4 người đàn ông kia chính là Phan Đình Hạo, Bùi Văn Hiến, Lãnh Thiên Kỳ và Bạc Ngôn Dương.

- Tôi nói các người có phải là bạn của tôi không vậy? Tôi dày công tốn sức bày trò chơi cho các người thư giãn. Vậy mà các người lại thông đồng ức hiếp tôi là sao? Đúng là gây ông đập lưng ông mà! haiz... - Cao Quý Thần ngả lưng vào ghế, về mặt thất vọng lên án 4 người kia.

- Oan quá! Nào có cái gọi là thông đồng gì đâu! - Bùi Văn Hiến nhún vai, tỏ vẻ oan ức.

- Chúng tôi chỉ là cùng nhau hợp tác vì lợi ích mà thôi. - Lãnh Thiên Kỳ tiếp lời, về mặt bắt cần đòi.

- Quả nhiên là có ý đồ! Bảo sao tự dung các người chạy đến đây đòi tôi bày trò chơi, rồi cùng nhau gài bẫy cho tôi thua. Haiz.... Số tôi đúng xui, lại đi có 1 đám bạn đều. A!- Cao Quý Thần về như chột tinh ngộ.

- Tôi nói các cậu cũng thật là, đều đã 28 mà không chịu lấy vợ đi, ở đây mà chơi đùa, chọc ghẹo nhau. Các cậu coi, mấy người làm mới đều bị tiếng hét dọa mất mặt rồi kia! - Thím Trương từ trong đi ra, tay bưng 2 đĩa hoa quả, lờm 5 người oán trách.

Thím Trương là người làm lâu năm của Cao gia, ngoại trừ các trưởng bối trong nhà, Ngũ đại tài phiệt họ cũng phần nào tôn trọng thím Trương.

- Ôi, thím Trương! Thật lâu lắm mới được gặp thím, thật nhớ thím quá! - Lãnh Thiên Kỳ ôm thím Trương làm nũng. Làm thím Trương cười không nín được. Còn 4 người Phan Đình Hạo, Bùi Văn Hiến, Bạc Ngôn Dương và Cao Quý Thần đã bị giọng nói của Lãnh Thiên Kỳ làm nổi hết da gà, đang đỏ sừng nộn ối.

- Cậu thôi đi! Thật may tôi không ăn gì nếu không đã sớm bị ghen rồi. - Phan Đình Hạo liếc Lãnh Thiên Kỳ về coi thường.

- Và tôi đã bị cậu dọa cho sặc chết rồi đây! - Bạc Ngôn Dương sau khi giả bộ ho khan thì lên tiếng oán trách.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Buổi họp mặt ngũ đại tài phiệt (2)

- Tốt nhất là sặc chết cậu đi cho tôi đỡ chướng mắt - Lãnh Thiên Kỳ liếc nhìn Bạc Ngôn Dương với 1 ánh mắt tựa muốn giết người - Tôi nói, tôi yêu quý thím Trương là chuyện của tôi, với lại thím ấy cũng quý tôi, ai quy định tôi không được làm nũng với thím chứ? Hay là..... Umk..... Các người đang ghen? Hừ? - Lãnh Thiên Kỳ liếc nhìn về phía mấy người kia hỏi.

- Thím Trương là người của nhà tôi, khi nào thì đến phiên cậu chạy tới làm nũng chứ? - Cao Quý Thần lơ đi câu hỏi và liếc mắt coi thường ai kia.

Nhưng cái người đó mặt dày mày dạn cố ý tiếp tục làm nũng thím Trương.

- Ha ha... Được rồi, các cậu cứ tiếp tục chơi đi, tôi còn có việc cần phải làm. Nhớ! Hôm sau đến phải báo trước để tôi chuẩn bị mấy món ngon cho các cậu đó, biết chưa? - Thím Trương cốc vào đầu Lãnh Thiên Kỳ cười nói với hân và 4 người kia.

- Dạ vâng! - 5 người đồng thanh trả lời với vẻ mặt nghiêm nghị khiến thím Trương phải phì cười, lắc đầu đi vào nhà.

- Tôi cấm cậu lần sau không được làm nũng với thím Trương. Nghe rõ chưa? - Cao Quý Thần dí sát mặt vào Lãnh Thiên Kỳ đe dọa. Đồi bại là nhận được 1 cái đẩy vô tình từ kẻ bị đe dọa - Cậu..... ghen? - Lãnh Thiên Kỳ gằn hỏi lại - Cậu đang mơ giữa ban ngày sao? Tôi đơn giản là muốn bảo vệ thím Trương ra khỏi móng vuốt của cậu thôi! - Cao Quý Thần trợn mắt nói.

- Ha ha.... - Ba người còn lại với tư thế xem trò vui lại bắt đầu cười ồm lên rồi ngao ngán lắc đầu.

- Được rồi! Cao Quý Thần cậu đừng cố tìm cách đánh trống lảng nữa. Tôi vẫn còn nhớ cậu thiếu tôi 1 con xe Bugatti nữa nha! - Bạc Ngôn Dương lạnh lùng nói với Cao Quý Thần.

- Và phi đao Truy Mệnh của tôi nữa! - Phan Đình Hạo tiếp lời.

- Cả việc nâng cấp vũ sủng của tôi nữa - Lãnh Thiên Kỳ.

- Đừng có quên chế tạo cho tôi 1 cái chuỗi kiếm theo ý tôi nữa đó! - Bùi Văn Hiền còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn thêm vào yêu cầu nữa.

Sắc mặt của Cao Quý Thần ngày càng xám xịt, tựa như muốn bốc khói - Các cậu có tin tôi giết chết các cậu hay không? Tới lúc đó để xem các cậu còn có thể đòi hỏi được nữa không? Hừ!

- Cậu lờ không? - Phan Đình Hạo vỗ tay lên vai Cao Quý Thần, nét mặt có ý cười hỏi lại.

- Ha.... ha.... ha - Nói rồi cùng với 3 người kia phui mông ra về để lại 1 người đang tức đến mặt đỏ tía tai.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Sự thật sau sự thành công

- Reng! reng! reng! - Shizuka đang làm việc, thấy tiếng chuông điện thoại vang lên thì nhấc máy - Alo? - Giọng nói lạnh lùng có thể khiến đối phương phải khiếp sợ. Nhưng người bên kia đầu ông nghe lại là Luka, vì là bạn bè lâu năm nên cô cũng quá quen thuộc với giọng nói của Shizuka rồi.

- Haiz! Là mình, Luka. Mình xin cậu, ngàn vạn lần đừng nói là cậu đang ở tập đoàn làm việc nha!

Shizuka đang chăm chú kí giấy tờ thì chợt ngẩng người, "Đùa sao? Chính bản thân cậu ta gọi vào máy bàn của tập đoàn, mình nghe cũng nghe rồi, vậy mà tính bơ hời câu đấy! Rõ hâm! ". Trong ống loa vang lên tiếng nói đầm đăm sát khí:

- Cậu thử nhìn lại xem mình gọi đi đâu đi? Hỏi thừa!

Luka đưa điện thoại ra trước, cô trở mắt khi thấy số điện thoại hiện trên màn hình là số bàn của tập đoàn. "Ai da! Mình sao thế này? Gọi cho cậu ta là bất giác gọi vào số này! Haiz! Còn không phải cậu ta tập cho mình thành thói quen sao? Người gì mà cuồng công việc không biết trời đất! Nhưng cũng khó trách, nếu mình có hoàn cảnh như thế thì e đã đập đầu tự tử rồi!"

- Có chuyện gì? - Shizuka lạnh lùng hỏi, về mặt kiên nhẫn.

- Mình chỉ định nhắc nhở cậu 2 tiếng nữa máy bay sẽ cất cánh! Cậu không phải là đối ý đó chứ?

- Cậu nghĩ sao? Mình sẽ có mặt tại sân bay đúng giờ!

- Ok! Tạm biệt. Chốc gặp lại.

Sau khi gác máy, Shizuka day huyệt thái dương để xua đi một mối. Cô đứng lên thu dọn đồ đạc để về nhà. Nhà? Cô cười khẩy với chính mình. Cái gọi là nhà này cô đã không trở về từ lâu lắm rồi. Toàn bộ thời gian của cô đều ở tập đoàn. Những lúc mệt mỏi thì trở về căn hộ dành cho nhân viên cấp cao của tập đoàn. Cứ như thế cũng đã được 3 năm rồi, là từ khi cô tiếp quản tập đoàn từ cha cô. Mẹ cô mất từ 5 năm trước. Cô ở với cha cô không lâu thì cha cô lấy vợ khác, cô cũng không để ý chỉ vì nghĩ đến cha tuổi cũng đã 45, lấy người khác tiện chăm sóc cũng tốt. Nhưng rồi, 3 năm trước ông cũng đã qua đời, giao lại tập đoàn SMG cho cô. Vì cô là con cả, em trai cô thừa cô 1 tuổi còn đang học ở nước ngoài. Cô còn có 2 đứa em gái. Một trong đó là em gái khác cha khác mẹ của cô. Vì đó là con riêng của mẹ kế.

Cô mở di động, bấm 1 dãy số quen thuộc. Bên kia rất nhanh chóng nhận máy - Alo? - Một giọng nói trầm thấp cứng cáp thông từ đầu máy bên kia qua - Chị à?

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Sự thật sau sự thành công (2)

- Umk! Em đang ở đâu? Nếu chị không làm thì em đã xuống máy bay từ 1 tiếng trước thì phải? Tốt nhất là nên cho chị 1 câu trả lời thỏa đáng! - Hiếm khi Shizuka lại nói nặng nề nhàng như vậy. Điều đó chỉ xảy ra đối với 2 đứa em ruột của cô mà thôi. Khi nói chuyện với 4 người kia, cô cũng rất ít khi nói nặng nề lắm.

- Sao chị biết hay vậy? Em đang ở quán cafe trước cửa tập đoàn với Ngô Thiên Bình, Hoàng Kỳ Sơn. Bọn em đã lâu không được gặp nhau. Vừa hay

về nước cùng lúc vì các chị gọi nên tụ tập tí.

Giọng nói này chính là của em trai Shizuka - Mạc Từ Hiên. Còn 2 người mà cậu nhắc đến là Ngô Thiên Bình, Hoàng Kỳ Sơn là em trai của Ngô Thiên Doanh (Ahim), Hoàng Kỳ Thu (Mone). Bọn họ đều bằng tuổi nhau là 19 tuổi. Tuy thế đầu óc kinh doanh không hề thua kém các chị của mình.

- Bớt giả ngu! Chỉ cần là người có mắt, biết suy nghĩ thì cũng không khó để nhận ra em về từ 1 tiếng trước. Em không nên coi thường tài phán đoán của chị em. Còn giờ thì về nhà ngay. Chị đợi em bàn giao lại 1 số công việc. Nghe rõ chưa?

- Yes, sir! Em lập tức có mặt ngay.

- Phải rồi! Nói 2 thằng nhóc kia cũng mau về đi, chắc chị của chúng đang sốt ruột lắm đó! - Shizuka vừa mỉm cười nói, vừa rảo bước đi về phía nhà xe.

- Tuân mệnh chị gái đại nhân!

Sau khi cúp điện thoại, Mạc Từ Hiên quay lại nói với Ngô Thiên Bình, Hoàng Kỳ Sơn:

- Chị gái đại nhân của tôi nói các cậu lập tức quay về nhà, các chị của cậu đang đợi đó. Tôi cũng phải về đây. Hôm khác đi uống vài ly. Ok?

- Ok! Xem ra chứng sợ chị gái của cậu vẫn không giảm bớt nhỉ? - Ngô Thiên Bình vỗ vai Mạc Từ Hiên chọc ghẹo.

- Muốn không sợ cũng không được! Chị ấy mà nóng lên thì mình sẽ rất thê thảm! Haiz! - Mạc Từ Hiên nhún vai.

- Cậu còn nói hần. Thử hỏi trong số 3 người chúng ta ai mà không sợ chị gái của mình chứ. Đều là những người chị, ngoài thì xinh đẹp tựa thiên thần, trong thì chứa 1 bộ dao găm - Hoàng Kỳ Sơn vỗ vào vai Ngô Thiên Bình một cái rõ đau, nói.

- Á! Chị Mone, chị đến rồi! - Chợt Mạc Từ Hiên lên tiếng dọa cho Hoàng Kỳ Sơn sợ mất mặt.

- Chị! Chị đến lúc nào vậy. Em thề là không có nói chị đâu nha! - Hoàng Kỳ Sơn vừa nói vừa quay đầu lại một cách e dè mà không hề chú ý đến 2 người kia đang mang ý cười đậm trên miệng.

Sau khi quay đầu lại, thì Hoàng Kỳ Sơn mới phát hiện ra ngay cả bóng dáng của chị cũng không có thì quay người định xử 2 tên ranh ma kia. Nhưng mà 2 tên kia đã chạy tận ra cửa, thứ còn sót lại là tiếng cười hả hê của họ. Còn Hoàng Kỳ Sơn lại có cảm giác muốn nổi tung.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sự thật sau sự thành công (3)

Sau khi nói chuyện với Mạc Từ Hiên, Shizuka không khỏi lắc đầu bất lực trước cậu em này. Nhưng khi nghĩ tới sắp phải về nhà đối mặt với những con người đó, quả thật cô rất nhức đầu.

- Cô chủ! Có cần gọi trước về biệt thự nói người ở đó chuẩn bị trước không ạ? - Tài xế lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

- Không cần thiết! - Shizuka chỉ đơn giản nói ra 3 chữ, giọng điệu lạnh lùng so với lúc nói chuyện điện thoại quả như 1 con người khác.

Tiếng chuông điện thoại đổ lên. Shizuka nhắc máy. Cô chưa kịp lên tiếng thì từ đầu bên kia đã vang lên 1 giọng nói lạnh lạnh mà dịu dàng - Chị hai!

- Từ Ngọc? - Shizuka lên tiếng hỏi và cũng như đang khẳng định rằng đó là em gái của mình Mạc Từ Ngọc.

- Chị, chị đang ở đâu thế? Em vừa về nước. Em nhớ chị lắm đó. Chị có nhớ em không? Đồ chị em mua quà gì cho chị đi? Em biết chị sắp đi rồi, em không lỡ rời xa chị, em muốn gặp chị!

Trước một Mạc Từ Ngọc đang thao thao bất tuyệt, Mạc Từ Ninh vẫn rất kiên nhẫn:

- Chị đang trên đường về biệt thự. Chị cũng rất nhớ em. Còn về quà chắc lại 3 cái thứ nước hoa, mỹ phẩm chứ gì! Còn nữa chẳng qua chị chỉ là đi Trung Quốc 1 thời gian, em có cần phải làm như chị đi chiến trường không vậy!

- Hi hi, em vừa từ Nhật về Mỹ, thì chị lại đi Trung Quốc. Ôi! Thật là! Mà sao chị tài vậy? Biết được em sẽ mua mỹ phẩm cho chị.

- Chị đi guốc trong bụng em rồi. Muốn gặp chị thì về biệt thự, 9h chị phải lên máy bay rồi.

- Dạ! Em về ngay.

Kết thúc cuộc gọi thì xe cũng vừa lúc lăn bánh vào sân biệt thự. Một căn biệt thự màu trắng quen thuộc hiện ra trước mắt Shizuka. Cô hít thở thật sâu rồi bước xuống xe đi vào biệt thự.

- Cô chủ đã về - Thím Lê từ biệt thự chạy ra cung kính chào hỏi cô rồi than vãn - Thật lâu cô mới trở lại biệt thự. Haiz! Đã 3 năm rồi mà.
- Chào thím, thím vẫn khỏe chứ? - Shizuka mỉm cười hỏi lại. Đối với vị quản gia này cô luôn nhất mực kính trọng như đối với bố mẹ vậy.
- Khỏe!Khỏe! Khỏe. Nhìn thấy cô tôi đang ốm cũng khỏe ra. Ha ha. Mau vào nhà đi.
- Vâng!

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sự thật sau sự thành công (4)

- Cô còn biết đây là nhà cô sao? Đi cũng đã đi 3 năm rồi, sao không đi luôn vậy? - Giọng nói từ cầu thang vọng xuống. Một người phụ nữ trung niên ăn mặc sang trọng đứng ở đó, nhìn cô với vẻ mặt chán ghét. Đó chính là người được gọi là mẹ kế của cô. Sau khi cha mất bà ta vẫn luôn ở đây, cô cũng không đề ý.

- Bà nên cẩn thận lời nói của mình. Đây nhà của họ Mạc chúng tôi. Từ khi nào thì đến phiên bà quản chứ? - Mạc Từ Hiền đi từ ngoài vào nói.
- Chỉ tôi chỉ vì bà là vợ của cha mà để bà tiếp tục ở lại Mạc gia mà ăn sung mặc sướng. Bà nên biết thỏa mãn là gì, mẹ kế à! - Mạc Từ Ngọc đi vào cùng lúc Mạc Từ Hiền cũng lên tiếng.
- Các cô các cậu sao dám nói với tôi như thế. Tôi dù sao trên danh nghĩa cũng là mẹ của các người - Bà ta thẹn quá hóa giận.

Shizuka nhếch môi, giọng nói lạnh lẽo khiến cho bà ta phải lùi lại mấy bước

- Mẹ? Bà đủ tư cách sao? Mẹ của chúng tôi chỉ có 1, và bà ấy đã không còn rồi. Còn bà, chẳng qua chỉ là 1 người xa lạ không hơn không kém. Đối với Mạc gia bà chẳng là cái gì cả! Biết không? Đừng cố biến mình thành bà hoàng ở trong cái biệt thự này.
- Ông trời ơi! Bố nó ơi! Con ông nó bắt nạt tối nay, bố nó ơi! - Bà ta bị dọa đến mất khôn chỉ biết khóc lóc ăn vạ.
- Hừ! Bắt nạt? Bà không xứng! - Mạc Từ Ngọc dùng tay nâng cằm bà ta nhấc lên, lườm nói.
- Tốt nhất bà nên biết điều. Nếu không ngay cả nơi này cũng không dung nạp bà đâu? - Mạc Từ Hiền nhếch môi.

Bà ta lại tiếp tục khóc lóc nỉ non.

- Câm ngay! Bằng không tôi cho bà tuần táng theo cha tôi cũng chưa quá muộn đâu! - Shizuka hằn giọng.

Bà ta lập tức câm nín. Khó có thể thấy được bà ta sợ hãi đến chừng nào. "Choang!"

- Các người đang ồn ào cái gì đấy! Không cho người khác ngủ à! Có tin tôi cắt lưỡi các người không? - Kèm theo tiếng đổ vỡ là 1 giọng nói đánh đả vang lên.
- Cô muốn cắt lưỡi ai? - Mạc Từ Hiền không còn vẻ mặt bất cần đời nữa mà lạnh lùng hỏi.

Người vừa lên tiếng là con riêng của bà ta, sau khi đến đây thì đổi tên thành Mạc Từ Lan. Cô ta đầu tóc bù xù, quần áo lộm thuộm đứng ở đầu cầu thang lầu 2. Tiếng đổ vỡ vừa rồi cũng là do cô ta gây ra.

- Cô thật to gan! Chiếc bình hoa đó là thứ mà cha thích nhất, vậy mà cô dám ném vỡ. Cô chán sống rồi sao? - Mạc Từ Ngọc lớn tiếng đủ để thấy cô giận đến mức nào.
- Ông già đó đã chết từ bao đời, chi bằng đưa nó an táng theo ông ta luôn đi - Mạc Từ Lan điếc không sợ súng gân cổ cãi lại mà không hề để ý đến mẹ cô ta đang có lác đầu nhắc nhở. Và Shizuka, Mạc Từ Hiền và Mạc Từ Ngọc đang dùng sức nắm chặt năm nắm.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tức giận (1)

Shizuka từng bước đi lên cầu thang về phía Mạc Từ Lan. Thấy vậy, Mạc Từ Lan không những không sợ mà còn vênh mặt lên nhìn Shizuka. Còn bà ta, Mạc Từ Hiền và Mạc Từ Ngọc cũng chạy lên theo.

- Cô có biết mình đã nói những lời không nên nói rồi chứ? - Shizuka lạnh lùng hỏi.

- Tôi có nói sai sao, cái thứ đồ bỏ đi để lại cũng chỉ vương mắt m .....- Mạc Từ Lan,

Mạc Từ Lan chưa kịp nói hết câu cổ họng đã bị Shizuka bóp chặt - Xem ra không cho cô bài học thì cô vẫn còn hống hách phải không? - Shizuka mắt toàn sát khí hướng về phía Mạc Từ Lan.

- Từ Ninh! Mau thả con bé ra, nó sẽ chết mất! - Bà ta chạy tới nắm lấy tay Shizuka cầu xin.

Mạc Từ Ngọc nắm lấy cổ bà ta hất sang 1 bên - Tốt nhất là cô ta chết đi, để lại cũng là vô tích sự.

- Tôi đã chán ghét cô ta từ lâu rồi. Vốn dĩ là người ngoài mà dám ở đây tỏ vẻ đại tiểu thư, bắt nạt người làm - Mạc Từ Hiền cũng lên tiếng.

- Tôi cầu xin cô hãy tha cho con bé! Tôi cam đoan con bé sẽ không bao giờ như thế nữa. Tôi cầu xin các người - Bà ta quỳ trên mặt đất cầu xin hết lời.

- Hừ! - Shizuka hừ 1 tiếng rồi buông lỏng tay quăng Mạc Từ Lan xuống đất. Cô ta ôm cổ ho sặc sụa, nước mắt cũng ròng rã. Còn bà ta vừa vỗ lưng con vừa cảm ơn rồi rít.

- Bà đừng vội mừng. Người đâu? Tất cô ta 50 cái thật mạnh cho tôi. - Shizuka ra lệnh cho người làm.

- Dạ! - Người làm đang định tiến lên thì bà ta ngăn cản - Đừng mà! Từ Ninh tha cho nó đi mà! Nó không dám nữa đâu.

Shizuka không để ý mà bỏ lên lầu 3 sửa soạn đồ đạc. Mạc Từ Hiền ra hiệu cho người làm thực hiện theo lệnh của chị.

- Thím Lê! Hôm nay không cần làm đồ ăn cho cô ta. Còn đồng mảnh sành dưới kia cũng để cho mẹ con cô ta dọn, thím không cần đụng tay vào - Mạc Từ Ngọc ra lệnh.

- Vâng! Thưa cô chủ. Cô chủ, cậu chủ có dùng cơm trưa không ạ?

- Không cần thiết - Hai người đồng thanh trả lời rồi bỏ lên lầu 3.

"Cốc, cốc, cốc"

- Vào đi! - Giọng nói của Shizuka vọng ra.

- Chị vừa nói có chuyện gì cần nói với em? - Mạc Từ Hiền hỏi.

- Chị đã quyết định chuyển trụ sở chính về Trung Quốc, tập đoàn ở Mỹ này giao lại cho em quản lý. Từ Ngọc cùng với Ngô Thiên Bình và Hoàng Kỳ Sơn sẽ trợ giúp em. Em tuyệt đừng làm chị thất vọng đó!

- Ok. Sẽ theo lời chị - Hai người lại tiếp tục đồng thanh.

- Được rồi chị tin 2 đứa sẽ làm tốt. Sắp đến giờ rồi. Chị ra sân bay đây!

- Bọn em tiễn chị - Mạc Từ Ngọc lên tiếng.

- Được! - Nói rồi Mạc Từ Hiền xách vali cùng với Shizuka và Mạc Từ Ngọc đi ra khỏi biệt thự tới sân bay. Tại sân bay 4 người kia đã đang đứng chờ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Ngày đầu tiên ở trung quốc (2)

Sau mấy tiếng đồng hồ ngồi máy bay, cuối cùng đoàn người Shizuka cũng có thể hít thở thoải mái hơn. Khi 5 người đi tới đại sảnh sân bay thì có 3 cô gái

trẻ thông thả đi tới.

- Tổng giám đốc. Các phó tổng giám đốc. Xin chào! - 3 người cúi đầu cung kính chào họ.

- Umk! - Shizuka chỉ lãnh đạm trả lời 1 tiếng.

- A, lâu lắm không gặp. Các người khỏe chứ? - Mone (Hoàng Kỳ Thu) vỗ vai 1 người hỏi.

- Khỏe! Nhờ phúc của các chị bọn em còn không khỏe được sao? - Bạch Hoa liếc nhìn Mone trả lời.

- Ha ha! - Cả đám cùng phá lên cười. Ngay cả người lãnh đạm như Shizuka cũng thế. Nếu để ý có thể thấy khóe miệng cô hơi nhếch lên. Còn 3 người kia vẫn duy trì 1 bộ mặt lạnh lùng không kém Shizuka.

Bạch Hoa, Bạch Linh và Bạch Tuyết là những trợ lý cấp cao của ban tổng giám đốc và cũng chính là vệ sĩ của 5 người. Cả 3 người Bạch Hoa, Bạch Linh và Bạch Tuyết đều mồ côi, từ nhỏ là ở bên cạnh Shizuka, vì vậy tình cảm của họ cũng khá tốt. Bạch Hoa, Bạch Linh và Bạch Tuyết nay 19 tuổi. Một năm trước, chi nhánh ở Trung Quốc của tập đoàn SMG có chút vấn đề, vì vậy Shizuka điều 3 người sang TQ để giải quyết. Với thân phận trợ lý, họ cũng phần nào khó khăn trong công việc cùng với nhân viên trong công ty. Phải mất khoảng 2- 3 tháng, 3 người mới lấy được sự tin tưởng của các nhân viên. Vì vậy, câu nói kia của Bạch Hoa dường như có chút quả trách dù không rõ lắm.

- Khỏe là tốt! Các em làm tốt lắm! Năng suất làm việc khá cao, xem ra các nhân viên ở đây đã cực kì quan tâm đến mấy đứa - Eri (Trần Song Đình) điếc không sợ súng lại còn cố tình đề cập tới.

Mặt của Bạch Hoa, Bạch Linh và Bạch Tuyết chuyển từ đỏ thành xanh, tức muốn nghẹn họng.

- Chị muốn trả công em thế nào đây? - Bạch Linh gằn giọng hỏi Eri.

- Một đêm đủ không? - Eri nháy mắt đáp lại.

Khi Eri hỏi câu đó, đúng lúc có 1 người đàn ông đường nét tuấn tú, vô cùng điển trai đi qua. Anh ta nhìn Eri bằng con mắt vừa hứng thú, vừa mang chút ý chế giễu. Cùng đó là một tầng đỏ nhạt hiện lên trên mặt của Eri và Bạch Linh.

- Chị không nói cũng không ai dám bảo chị câm đâu? - Bạch Linh lườm Eri trách mắng.

- Mỗi lần chị mở miệng thật hiếm khi có 1 câu đáng hoàng - Bây giờ Bạch Tuyết mới mở miệng vì không chịu nổi ai đó.

- Thật đáng xấu hổ. Minh cảnh cáo cậu ngàn vạn lần đừng nói tới là bạn của cậu với người khác! - Luka (Lê Ngân Strong) cũng lên tiếng.

- Quá mất mặt. Sao mình lại có người bạn như cậu chứ? Thật muốn kiếm cái lỗ để nhét cậu xuống - Ahim (Ngô Thiên Doanh).

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ngày đầu tiên ở trung quốc (2) (3)

Trước sự lên án gay gắt của bọn họ, Eri nhún vai tỏ vẻ vô tội.

- Oan quá! Các người nghĩ đi đâu vậy? Ý của mình chỉ đơn giản là đi ăn tối rồi đến Hồng Quán hát karaoke 1 đêm thôi mà! Suy nghĩ của các người cũng bay quá giới hạn rồi đó.

Nghe thế, mấy người kia bị cứng họng, cãi cũng không lại nên biết điều nhìn lơ qua hướng khác. Người nào đó nắm được thóp lại được đã tiếp tục gây khó dễ.

- Không phải là các người nghĩ tôi thuộc dạng lesbian (*) đi ! Đầu óc các người rớt cuộc chứa cái thứ cao siêu gì vậy? Thật đen tối!

- Còn không phải cậu nói năng không rõ ràng, dễ gây hiểu lầm sao? - Mone lên tiếng.

Mấy người bọn họ vừa trêu đùa nhau vừa rào bước ra cổng sân bay.

- Đi ăn tối đi, hôm nay Eri tôi mời. Còn TGD Shizuka bỏ ra 1 khoản tiền nhỏ bao 1 căn phòng tổng thống của karaoke Hồng Quán cũng không khó đâu nhỉ? - Eri nhìn Shizuka nháy mắt. Tất cả ánh mắt của những người còn lại cũng không hẹn mà đồng loạt nhìn về phía Shizuka.

Shizuka chợt dừng bước. Ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước. Cô nhếch môi:

- Muốn ăn hay hát đều tùy các cậu. Nhưng có phải hay không trước hết nên xử lí đám người này?

Tất cả cùng nhìn theo ánh mắt của Shizuka. Trước mặt họ là 1 đám người mặt đồ đen, mặt mày hung dữ, tay cầm nắm đủ loại vũ khí, gậy, dao, súng,...Rõ ràng chúng đang chặn đường các cô. Những người đi đường khác cố ý tránh thật xa cục diện này, chỉ sợ sợ sẩy 1 cái liền mất mạng oan.

- Ai đây ta? Không phải là phó giám đốc Lưu sao? Cũng đã 8 tháng chưa gặp rồi. Xem ra sở cảnh sát không có khả năng níu giữ ông ở lại nhà giam rồi?

- Bạch Linh tiến lên trước khoanh tay trước ngực nói với tên cầm đầu.

- Ôn phúc của các người, cũng xem như mạng tôi chưa tới số, có thể dễ dàng thoát khỏi mũi giáo của cảnh sát. Haiz! Thật không dễ dàng gì! - Người được gọi là PGD Lưu lên tiếng. Ông ta tầm 40, tóc cũng đã bạc gần nửa. 8 tháng trước, sau khi điều tra rõ ràng, Bạch Linh, Bạch Hoa, Bạch Tuyết đã tìm ra bằng chứng vạch rõ tội danh biển thủ công quỹ của công ty. Theo lí phải đang ở trong trại giam mới phải?

- Năng suất làm việc của cảnh sát cũng quá kém đi! - Ahim lên tiếng.

- Thật sự là lãng phí tài nguyên quốc gia! - Luka gật đầu tán thành.

- Đừng nói nhảm nữa. Ta biết 5 người các người là TGD và PTGD của tập đoàn, hôm nay ta đến đây chính là muốn các người dùng mạng đền mạng - Hân ta quát lên.

- Dùng mạng đền mạng? Mạng gì ở đây vậy? - Eri nhìn Bạch Linh hỏi.

- Em cũng chịu! - Bạch Linh.

- Chính vì các người mà vợ tôi vì bị sốc nên đã mất, ngay cả con tôi cũng bỏ tôi mà đi. Các người tự hỏi xem mình có đáng chết không?

- Đáng chết! Đáng chết lắm! Người đáng chết nên là ông. Nếu ông không biển thủ thì sẽ có kết cục như vậy sao. Vừa ăn cướp vừa la làng - Bạch Tuyết lừ mắt.

- Từ khi nào các người dong dài như vậy? Giải quyết nhanh gọn còn đi ăn. Không đói sao? - Shizuka lạnh lùng lên tiếng.

- Chỉ đợi câu này của cậu - Ahim nhếch môi.

Nói rồi cả 8 người cùng từ từ bước lên. Đám người áo đen chỉ kịp giờ vũ khí lên đã bị đánh ngã. Chỉ sau 10 phút, hơn 30 người đàn ông đã bị đánh thảm hại đến mức lăn lộn trên mặt đất kêu đau.

- Các người là một lũ phé vật! - Ông ta hét lên rồi cầm dao xông về phía Shizuka.

Shizuka nhanh nhẹn nghiêng người sang một bên tránh rồi xoay người tránh mũi dao sắc nhọn. Cô dùng 1 tay bắt lấy cánh tay cầm dao của ông ta bẻ ra đằng sau, khiến ông ta đau đến mức dao cầm không nổi mà đánh rơi xuống đất. Sau đó cô xoay người đạp vào cẳng chân của ông ta làm cho ông ta khụy chân xuống. Một tay cô kéo 1 cánh tay của ông ta ra sau lưng, 1 tay cô bóp chặt gáy của ông ta, khiến ông ta không thể giãy dụa.

Đúng lúc đấy, cảnh sát cũng vừa kịp tới liền bắt giữ ông ta lại.

- Thật hân hạnh được gặp mặt TGD Shizuka, PTGD Eri, Luka, Ahim, Mone - Cảnh sát trưởng đi tới trước mặt các cô giờ tay bắt lần lượt với các cô.

- Hân hạnh - Shizuka lạnh lùng lên tiếng.

- Tác phong làm việc của các người thật tốt! - Eri mĩa mai.

- Thật ngại! Thật ngại! Không biết chúng tôi có thể tiến hành lấy lời khai của các cô không?

- Chúng tôi sẽ để trợ lí của chúng tôi làm việc với các người vào ngày mai. Còn hôm nay quả thực có chút mệt mỏi! - Mone mỉm cười lên tiếng.

- Ồ được thôi! Tạm biệt! - Ông ta đứng nghiêm trang chào các cô rồi leo lên xe rồi đi.

(*) lesbian: người đồng tính luyến ái nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Ngày đầu tiên ở trung quốc (3)

- Đi ăn thôi! Đói quá! - Ahim quàng tay lên vai Luka than vãn.

- Cậu chỉ biết mỗi ăn thôi! - Eri đứng bên cạnh dí vào đầu Ahim một cái - Đúng là đồ heo!

Lại một trận cười nữa vang lên. Ahim bấu môi giận dữ. Còn Shizuka cũng đang giựt giựt khoe môi. Sau đó tất cả cùng lên 5 chiếc xe buggati rời khỏi sân bay.

- Thật thú vị! - Bùi Văn Hiên đang ngồi trong một chiếc xe thể thao lên tiếng.

- Quả rất thú vị - Phan Đình Hạo ngồi bên cạnh cũng lên tiếng.

Ánh mắt của họ dừng lại ở vị trí mà các cô vừa xung đột với đám người mặt đồ đen.

- Thân thù thiết không tôi. Thật khiến cho tôi phải nhìn họ bằng con mắt khác - Bùi Văn Hiên cảm thán.

- Cậu quen họ?

- Không! Chỉ mới gặp 1 lần. Còn nhớ chuyện tôi vừa kể gặp 1 chuyện rất hứng thú ở đại sảnh sân bay chứ?

- Umk! - Phan Đình Hạo gật đầu.

- Họ là chủ nhân của câu chuyện đó. Ha ha! - Đúng vậy, người đàn ông điển trai đi qua đúng lúc Eri nói năng không rõ ràng chính là Bùi Văn Hiên.

Phan Đình Hạo nhếch môi rồi ra lệnh cho tài xế rời đi. Anh nói với trợ lý của mình - Hân tên là Hóa Diễm.

- Hóa Diễm! Điều tra cho tôi về tất cả họ. Nhất là cô gái lạnh lùng ấy!

- Vâng.

Nói về các cô gái, đúng theo kế hoạch. Bữa tối do Eri làm chủ. Và Karaoke do Shizuka bao.

Tại phòng Tổng thống của Hồng Quán.

- Các người có để ý bộ dạng của đám côn đồ đó không? - Sau khi nhấp ngụm rượu vang đỏ, Eri lên tiếng hỏi.

- Côn đồ? Cậu đánh giá cao bọn chúng rồi! - Luka hí hửng nói.

- Đúng vậy! So với tội chúng mình thấy mấy đứa tội mình thuộc xã hội đen luôn đó chứ! - Mone nhếch miệng mỉa mai.

- Một đám chó đại ăn không ngồi rồi lại có gan chạy tới muốn làm khó tội mình. A! Bọn chúng đúng là có mắt không trông mà! - Ahim tán thưởng.

- Các chị còn nói! Chắc chắn bọn chúng nhìn thế nào cũng không ra chúng ta biết võ nên chúng mới to gan như vậy. Bọn chúng càng không ngờ chúng lại bị đánh thê thảm như thế! - Bạch Hoa cũng dốc hết cốc rượu rồi nói.

- Nhưng thân thù của các chị quả tiến bộ không ít! - Bạch Linh cũng góp vào, nhìn đám người Shizuka nói.

- Haiz! Muốn không tiến bộ không được mà! - Ahim thờ dãi.

- Sao chị lại nói thế? - Bạch Tuyết.

- Người nào đó mang chế độ độc tài, giờ hành chính bắt tội này làm việc đến tối tắm mặt mũi, chạy đông chạy tây để khảo sát - Mone nhìn qua vị TGD nào đó than vãn.

- Đã thế ngày nghỉ cũng không tha, tội này nào là đi shopping, chạy bộ, rồi cả đi đấu võ nữa chứ! - Luka.

- Không hết, đấu võ thì cũng thôi đi. Đã thế ai kia còn tội này làm bao cát nữa. Mỗi lần tập xong về tội này thì ê ẩm toàn thân, còn người nào đó lại tươi tỉnh mấy phần! - Eri bổ sung.

- Nhờ vậy, không phải các cậu cũng tăng thể lực mấy phần ư, thân thù cũng nhanh nhẹn nữa. Nếu cứ để các cậu ngồi ì trong văn phòng thì hôm nay không biết các cậu có trụ nổi 5 phút không nữa! - Shizuka mắt đăm đăm sát khí, nhìn đám người không sợ chết mà đang liên tục lên án cô, gằn giọng nói.

- Đa tạ TGD quan tâm! - Ahim, Mone, Eri, Luka đồng loạt cung kính.

Lại một tràng cười phá lên trước sự thay đổi thái độ 180 độ của đám người nào đó. Ngay cả Shizuka cũng phá lệ cười theo.

- Đồi được nụ cười mỹ nhân thì quả không tốn công vô ích - Mone gật gù đầu trêu chọc Shizuka.

"Ha ha ha" Một tràng cười rộn rã lại vang lên. Shizuka mỉm cười:

- Thật khổ cực cho các cậu để tâm như vậy!

- Nhưng mà em phải nói, vẫn là tên họ Lưu kia thì thâm nhất. Lại dám đấu với chị Shizuka. Em đoán chắc hẳn bị gãy không ít xương đâu! - Bạch Tuyết về trầm tư, gật gù nói.

- Điều đó còn phải nói ư? Đồ ngốc! - Luka mỉm cười, cốc vào đầu Bạch Tuyết nói.

Họ chơi đến tận gần 11 giờ đêm mới trở về căn hộ của chính mình để nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Người bạn bí mật

Sau khi từ Hồng Quán trở về, Shizuka tắm rửa sạch sẽ rồi ôm máy tính nhảy lên giường đăng nhập QQ. Thật khó để tin được 1 nữ TGĐ lạnh lùng lại có thể biết đến trang web QQ mà tiêu khiển. Nhưng đó lại là sự thật, không những cô chơi QQ mà cô còn có 1 người bạn qua mạng rất thân. Niche của người đó là "Muốn sống như những người khác". Với cái tên đó cô khá ấn tượng bởi nó cho cô nhiều suy nghĩ. Ví như "người đó sống trong 1 cuộc sống gò bó muốn được tự do", ví như "Người đó có nỗi khổ gì đó khiến cho bản thân phải khác với những người khác", ví như..... Cô đưa ra rất nhiều cái "ví như". Nhiều lần cô muốn hỏi anh nhưng lại sợ không may đụng đến vết thương nào đó của anh nên thôi. Chính vì vậy, hiển nhiên anh trở thành người đứng đầu danh sách bạn tốt của cô.

"Tĩnh tĩnh" Hình 1 mèo con nhảy lên trên khung chat. Bất giác trên khóe miệng Shizuka hiện lên 1 nụ cười ngàn năm mới có vài lần.

- Chào! Ngày đầu ở TQ ổn chứ? - Anh nhắn tin cho cô.

- Chào! Rất tốt. Lâu lắm mới trở về đây, tâm trạng cũng khá thoải mái! - Cô nhanh tay nhắn tin trả lời.

- Vậy sao? Xem ra em rất vui "Tứ Bạng"!

- Umk! ^_^ - Cô gửi đi icon mặt cười cho anh. "Tứ Bạng" là tên niche QQ của cô.

- Hôm nay xảy ra chuyện gì không?

- Có. Lúc ở sân bay gặp chút chuyện nhưng cũng không có lớn lao gì. Điều giải quyết ổn thỏa rồi!

- Sân bay? Nghe nói ở đó hôm nay có vụ đánh nhau giữa 8 người con gái với 1 đám người mặc đồ đen. Rất ác liệt, em ổn chứ?

- Rất ổn là đằng khác! Chúng làm mất thì giờ của em. Em hận không thể giết chúng!

- Ý em là đám người mặc đồ đen sao?

- Đúng vậy! .v .

Lại 1 icon được cô gửi đi. Nhưng lại không thấy anh trả lời. Tầm khoảng 5 phút sau anh trả lời.

- Xin lỗi để em chờ!

- Anh làm gì vậy???

- Lau nước trên màn hình máy tính !!!

Đầu cô hiện lên 3 vạch đen. Anh coi thường cô như vậy sao? Chẳng qua chỉ là tầm hơn 30 tên chứ có 50 tên cô cũng dư sức đối phó.

- Cho dù máy tính anh xịn đến đâu thì cũng có giới hạn. Để tránh cho tuổi thọ của nó bị giám sát thì anh đừng nên uống nước khi chat nữa. Em không đảm bảo sẽ không làm cho anh sặc nước lần nữa đâu!

- Ok! Ok! Em thật thông minh. Có thể biết được anh bị sặc thì chứng minh IQ của em không phải dạng vừa.

- Dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra được không! Anh thật là ấu trĩ! - Cô gửi đi 1 biểu cảm coi thường.

- Anh xin thua. Cãi không nổi lại em. Anh chỉ đang khen em thôi mà không cần coi thường anh thế chứ! - Một biểu cảm đầu hàng được gửi đến cô. Shizuka bất giác lại nở nụ cười hiếm hoi lần nữa.

- Không phải anh cũng ở TQ sao?
- Phải anh ở thành phố B. Còn em?
- Thành phố A.
- Cũng khá gần! Khi nào chúng ta gặp mặt uống nước đi?
- Gần đây vừa chuyển công tác, khá là bận. Đợi khi công việc ổn định gặp nhau cũng không muộn!
- Được! Hiện tại anh cũng có mấy cái dự án cần xét duyệt. Khi nào rảnh chúng ta hẹn nhau 1 bữa cơm nha?
- Được! ^ _ ^
- Em đồng ý nhanh vậy? Không sợ bị anh lừa sao?
- Anh có không? Nếu thật em không ngại tiền anh gặp Diêm La Vương đâu!
- Ha ha... Anh biết em ghê rồi. Có cho 10 lá gan hùm cũng tuyệt không dám động đến sư tử hà đông !
- Biết thế là tốt! Em đi ngủ đây, mai còn phải đi làm, bữa khác nói chuyện tiếp.
- Được! Bye bye!

Cô thoát khỏi QQ, đóng máy tính lại rồi chui vào chăn đi gặp chu công nói chuyện.

Còn phía bên kia, tại 1 căn hộ rộng lớn thuộc sở hữu của tập đoàn Phan thị, một người đàn ông tay bắt chéo vào nhau ngồi trầm ngâm nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, trên khóe miệng cong vung 1 nụ cười như có như không.

- Shizuka! Em thật rất thú vị, đây mới chính là bộ mặt thật của em. Rất dễ thương, nhưng lại quá đáng tiếc khi phải che giấu nó dưới 1 lớp mặt nạ lạnh lùng. Rốt cuộc lý do khiến em phải che giấu bộ mặt thật của mình trước người khác là gì? Tôi chắc chắn sẽ giúp em trở lại con người thật!

Người đàn ông đó âm thầm lên tiếng, mày hơi nhíu lại. Anh lấy tay day day huyệt thái dương đang đau nhức. Anh chính là TGD tập đoàn Phan thị Phan Đình Hạo. 2 tháng trước anh cùng với 4 người kia chuyển trụ sở ở Mỹ về Bắc Kinh. Công việc bẽ bộn, lại phải bay đến Ý 1 tuần trước để giao dịch. Thật sự rất mệt mỏi. Nhưng gặp 1 vụ tại sân bay nên anh không màng mệt mỏi ngồi trước máy tính chờ người con gái mà anh để ý từ lâu trên QQ - Đó là Shizuka. Anh biết là cô vì vốn dĩ anh đã nhờ 1 người bạn chuyển ngành điện tử điều tra từ trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ngày làm việc đầu tiên tại tq

Buổi sáng ngày hôm sau, trước trụ sở chính của tập đoàn SMG tại thành phố A, Trung Quốc. Một chiếc xe Lamborghini Reventon màu trắng ung dung đỗ trước đại sảnh trụ sở. Từ trong đại sảnh 1 đoàn người vội vàng bước ra, dẫn đầu là Bạch Linh, Bạch Hoa và Bạch Tuyết. Một nữ tài xế trẻ mặc 1 bộ đồ véc màu đen nhanh nhẹn chạy vòng sang cửa xe phía sau, cung kính mở cửa xe và đồng thời gập người 90 độ chờ người trong xe bước ra. Một đôi giày cao gót màu đen gõ trên mặt đất, tiếp theo là 1 cô gái làn da trắng như tuyết, khuôn mặt trái xoan, tinh tế, đôi mắt to tròn màu nâu, nhưng nét mặt lại toàn phần lạnh lùng. Đó không phải ai khác mà chính là chủ nhân của SMG Shizuka.

- Tổng giám đốc! - Đoàn người cung kính hành lễ. Shizuka chỉ đơn giản gật đầu vì ánh mắt tinh tế của cô phát hiện có 1 đoàn xe đang từ từ tiến tới.

Và đồng thời gần như là 1 lúc từ 4 chiếc xe Ferrari Enzo màu đỏ, Lamborghini Reventon Roadster màu trắng, Aston Martin one -77 màu xám, SSC Ultimate Aero màu đỏ lần lượt là Eri, Mone, Luka và Ahim bước ra. Có thể nói là 5 cô gái này dường như có cùng suy nghĩ bởi cả 5 người đều diện trên người một bộ đồ công sở màu đen, trang nhã mà tinh tế.

- Phó Tổng giám đốc! - Đoàn người kia lại tiếp tục cung kính hành lễ.

- Xem ra các chị thật sự là tâm linh tương thông lại đôi xe cùng 1 lúc như thế - Bạch Tuyết bước lên mấy bước nét mặt lạnh lùng không đổi nhưng giọng điệu lại mang chút mỉa mai.

- Không những thế, các chị coi ngày cả đồ cũng là chung 1 tông màu - Bạch Tuyết cũng góp lời.

- Ha! Còn nói. Đây mới gọi là bạn bè chứ! - Eri vỗ vai Bạch Tuyết nói với vẻ hân diện.

- Là bằng hữu được không? - Ahim về lười biếng lên tiếng phá vỡ sự hân diện của Eri.
- Cho xin. Gọi là tri kỉ thừa các cô! - Luka vỗ vỗ Ahim mất kiên nhẫn nói.
- Được rồi, từ khi nào các cậu dong dài như vậy? Rõ mệt! - Mone đứng cạnh Shizuka nhìn về phía đám người Luka lên tiếng.
- Tư liệu tôi cần chuẩn bị đủ cả rồi chứ? - Shizuka lên tiếng hỏi.
- Vâng! Thừa Tổng giám đốc, tất cả đều đã chuẩn bị đầy đủ - Bạch Hoa này giờ im lặng lên tiếng đáp lời Shizuka.
- Tốt, giờ có thể bắt đầu buổi họp rồi chứ?
- Dạ, đã sẵn sàng! Mời Tổng giám đốc, mời các Phó Tổng giám đốc - Đoàn người lại nhất loạt cúi đầu cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ngày làm việc đầu tiên ở tq (2)

Buổi họp kéo dài hơn 4 tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng vãn. Shizuka cùng với Luka, Ahim, Eri, Mone, Bạch Linh, Bạch Hoa và Bạch Tuyết cùng nhau rời khỏi phòng họp sai bước về phía phòng Tổng giám đốc. Sau khi tiễn các nữ chủ nhân đi, các nhân viên cũng vạn phần thoải mái hơn. Trong suốt buổi họp, họ có thể thấy những cô gái trẻ này quả là những nhân tài xuất chúng, có thể ngang tầm với ngũ đại tài phiệt kia. Những cô gái đó nghe báo cáo trong thán, rồi lại trả lời câu hỏi, thắc mắc, xem xét các đề án được đề nghị từ mọi nhân viên, bộ phận và vừa giải quyết mọi rắc rối mà không hề biểu lộ bất cứ vẻ mệt mỏi, hay khó khăn gì cả. Mọi thứ đối với họ giống như là đều nằm trong tầm kiểm soát. Các ông thấy tự hổ thẹn với lòng vì tuổi họ còn rất trẻ nhưng lại còn tinh anh, sáng suốt và tài giỏi hơn những vị trưởng bối như các ông.

Tại phòng Tổng giám đốc, thư kí mang vào 8 cốc cafe rồi cung kính đóng cửa ra ngoài.

- Mình nói, mấy cái người được gọi là quản lí cấp cao đó. Người thì gục mặt làm không xuể, người thì nhàn nhã ruồi đậu cũng không thêm xua. Thật sự là không có 1 chút gì gọi là công bằng hết - Eri thả mình lên ghế salon chỉ trích.
- Đây cũng không phải là chuyện lạ - Bạch Linh lên tiếng.
- Ý em là từ trước đến nay đều như vậy? - Mone nhún mày hỏi.
- Đúng vậy! Trước giờ vẫn thế - Bạch Hoa gật đầu.
- Nhiều người tự cho là mình là nguyên lão 3 đời gì đó mà ra oai với người khác rằng mình đã góp sức mấy chục năm vào SMG, ngay cả Tổng giám đốc, Phó tổng giám đốc cũng phải kiêng dè họ - Bạch Tuyết tiếp lời.
- Có sao? Chúng ta từ khi nào phải kiêng dè họ vậy? - Ahim hất cằm với Luka tỏ vẻ suy tư hỏi.
- Em chắc chứ? Em nghe từ đâu? - Luka không trả lời Ahim mà quay lại hỏi Bạch Tuyết.
- Là các nhân viên cấp dưới nói, chỉ cần tùy tiện hỏi vài người thì câu trả lời vẫn là như vậy cả thôi - Bạch Tuyết.
- Hừ... Mấy lão già này làm ít mà đòi hưởng nhiều, đã thế còn dám làm cao leo lên đầu tui này làm càn, thật là không biết sống chết - Eri hừ lạnh.
- Nếu Eri mình mà không cho mấy lão già đó 1 bài học thì quá mất mặt - Eri nắm chặt nắm đấm giờ lên trước, bày tư thế nghênh đầu.
- Được! Nếu cậu đã có hứng thú thì cứ việc xử lí. Chuyện này cứ giao cho cậu. Mình muốn trong vòng 3 ngày sẽ không còn mấy tên vô dụng đó nữa mà là 1 bộ máy nhân viên có năng lực, có ý thức nghề nghiệp cao - Shizuka từ lúc vào phòng vẫn quay lưng ngắm cảnh bên ngoài bỗng quay lại lên tiếng.
- Tuân mệnh. Sẽ theo như ý của cậu. Mình sẽ lôi mấy lão già đó ra xử lí. Sẽ đánh cho họ mộng nở hoa, mặt mày bầm tím, đánh cho thành cái đầu heo - Eri đứng nghiêm, giờ tay chào theo kiểu quân đội khiến cả đám người cười ngoác miệng.
- Đừng có xuyên tạc lời của mình - Shizuka trừng mắt cảnh cáo.
- Ủa ý cậu không phải vậy sao? Thế thì mình sẽ khiến cho mấy lão già đó cả nhà trở thành ăn xin ngoài đường vậy! - Eri giả ngu, gãi đầu rồi gật gù tính khác.
- Đừng ở đây giả ngu với mình - Shizuka hừ lạnh, ánh mắt như dao găm phóng tới phía người nào đó đang giả ngu.

Nhận thấy luồng khí lạnh đang xâm nhập tới, Eri đành phải dừng đùa cợt lại ngay. Cô sợ cái người kia 1 khi giận lên lại lôi cô ra làm bao cát thì khốn. Phải biết vài ngày nữa là buổi dạ tiệc, đều là những nhân vật có tên tuổi trong giới kinh doanh đến. Cô ngàn vạn lần không muốn đến đó với 1 bộ dạng bầm tím đầu nha - Được rồi! Được rồi! Tại hạ biết tội!

"ha ha ha..." Đám người này giờ xem trò vui liền phá lên cười đến chảy nước mắt. Phải nói là "vô quýt dày có móng tay nhọn". Gia hỏa Eri kia vẫn là chỉ có mỗi Shizuka là từng trị được thôi.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tập đoàn quốc tế cao thị

Trong 1 phòng họp rộng lớn, yên tĩnh như một mảng biển chết. Trên nét mặt của mỗi 1 người ở đây đều đậm nét lo lắng, mặt bình tĩnh. Người thì vô đầu bút tai, người thì đi qua lượn lại, nhìn thật chóng mặt. Cùng lúc đó cửa lớn phòng họp mở ra, trước tiên là 1 người đàn ông mang vẻ mặt bất cần đời tiến vào trước. Người đàn ông đó là Cao Quý Thần, Tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Cao thị. Nối tiếp hần bước vào phòng là 2 người đàn ông điển trai nhưng nét mặt lại băng lãnh là Phan Đình Hạo và Bạc Ngôn Dương. Cuối cùng là Bùi Văn Hiến và Lãnh Thiên Kỳ. Tất cả nhân viên trên dưới đều đứng lên cung kính đón tiếp 5 vị Tổng giám đốc này.

- Cao tổng, Phan tổng, Lãnh tổng, Bạc tổng, Bùi tổng!

- Ngồi đi! - Cao Quý Thần liếc nhìn 1 vòng rồi gật đầu. Cùng với 5 người kia ngồi xuống. Cả 5 người ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía màn hình lớn đang nhảy ra liên tiếp những con số phức tạp.

- Cao Quý Thần! Xem ra cậu đắc tội với người ta không ít. Coi kia! Giá cổ phiếu vừa lên sàn liền từ từ bị sụt giá! E là Cao thị mất như chơi! Thật thảm nha! - Bùi Văn Hiến hất cằm về phía màn hình cột nhà.

- Hừ! Chuyện cười của cậu thật nhảm quá đi! - Cao Quý Thần lừ mắt gần giọng.

- Có sao? Mình thấy Bùi Văn Hiến nói đúng đó, không khéo cứ đà này.... haiz .... Cao thị sẽ rơi vào tay người khác mất à nha! - Lãnh Thiên Kỳ cũng góp sức trêu chọc Cao Quý Thần.

- Cậu đang mơ à! Mình là ai chứ?

- Cậu là 1 Cao Quý Thần, Là 1 doanh nhân thành đạt, xuất sắc nhưng cuộc đời bất hạnh lại bị bại dưới tay của 1 người phụ nữ - Lãnh Thiên Kỳ tiếp tục với trêu chọc.

- Quả là "hồng nhan họa thủy". Khổ thân 1 đời anh minh của cậu lại bị 1 người phụ nữ kéo xuống đến góc đầu lên cũng khó. Thân làm bạn của cậu, thật quá mất mặt đi! - Bùi Văn Hiến cố tình đổ thêm dầu vào lửa.

- Các người có muốn ở đây máu chảy thành sông không? Cao Quý Thần mình mà lại có thể bị phụ nữ dắt mũi sao? Thật nực cười! Các cậu còn dám ở đây khích bác mình thì mình cũng không ngại cho các cậu biết một khi mình nổi giận thì sẽ như thế nào? - Cao Quý Thần quệt mũi, rít qua kẽ răng đe dọa.

- Ok Ok Ok! Mình biết 1 khi cậu nổi giận sẽ giống 1 con chó đại chạy loạn! - Lãnh Thiên Kỳ không sợ chết, tỏ vẻ hiểu biết gật gù nói rồi cùng với Bùi Văn Hiến phá lên cười "ha ha ha..."

- Lãnh .... Thiên..... Kỳ! - Tức thì một tiếng rống vang vọng phòng họp, tựa như muốn đem cả tòa cao ốc làm cho vỡ vụn. Đồng thời là 1 cú đấm nhanh như chớp được nhẹ nhàng hướng tới phía khuôn mặt yêu nghiệt của cái người không sợ chết kia. Lãnh Thiên Kỳ cũng là người học võ nên phản ứng cũng rất nhanh chóng. Hần nghiêng người né sang 1 bên để tránh, đồng thời nhanh tay bắt lấy nắm đấm lộn xộn kia phòng nó lại tiếp tục ra chiêu.

- Hạ hỏa! Hạ hỏa! Chi bằng mình kêu thư ký pha cho cậu 1 cốc nước la hán quả vừa xua đi khí nóng trong người vừa thanh lọc thận tốt cho tương lai của cậu nha! - Bùi Văn Hiến nín cười, giả vờ không nhận ra mùi thuốc súng đã nồng đậm mà lại tiếp tục chọc tới con sư tử vừa thức giấc kia.

- Đi chết đi! - Cao Quý Dương hất tay Lãnh Thiên Kỳ ra rồi vùng nắm đấm hướng tới Bùi Văn Hiến. Ánh mắt đăm đăm sát khí tựa muốn bức tử người đối diện.

Bùi Văn Hiến vừa định né tránh thì quả đấm đó đã được 1 đôi tay chắc khỏe giữ lại. Nhìn lên thì ra là Bạc Ngôn Dương. Hần ta nhú nhú mày, trầm giọng nói:

- Đủ rồi! Các cậu nổi loạn xong chưa?

Không đợi 3 người kia trả lời, Phan Đình Hạo đang ngồi ngả lưng vào ghế bồng ngồi thẳng dậy, 2 tay chắp vào nhau chống lên bàn, híp mắt nhìn lên màn hình lạnh lùng nói:

- Nếu không muốn đem Cao thị trở thành trò cười cho thiên hạ thì cứ tiếp tục. Mình không bận tâm đâu!

- Phải ha! - Đến lúc này Cao Quý Thần mới nhớ ra mình đang làm gì nên đành lừ mắt cảnh cáo 2 người kia - Các cậu chờ đó, mình sẽ tính sổ sau!

Lãnh Thiên kỳ và Bùi Văn Hiến nhìn nhau nhún vai rồi cũng trở lại vẻ nghiêm túc xem xét. Còn các nhân viên ở dưới thì vuốt mồ hôi liên tục. Phải nói dám chọc đến tổng tài của họ cũng chỉ có 4 vị tài phiệt kia thôi. Nhưng mà bộ dạng của tổng tài khi nãy thật là quá dọa người đi. Các ông già rồi nha, thật không thể tiếp nhận nổi con giận này đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tập đoàn quốc tế cao thị (2)

Những con số trên màn hình không ngừng nhảy nhót liên tục khó có thể không bức người ta đến đau đầu nhức óc. Bỗng Phan Đình Hạo mở miệng hỏi Cao Quý Thần:

- Đã điều tra là người phụ nữ đó làm?

- Phải! Người phụ nữ đó thật không biết tốt xấu, lại còn ngu muội tự cho là mình cao thâm muốn kéo Cao thị xuống! Hừ, không biết tự lượng sức mình. Mình không làm cho cô ta thân bại danh liệt thì không còn mạng họ Cao!

Những nhân viên kia vừa nghe xong thì sống lưng lạnh toát, mà mồ hôi thì càng tuôn ra. Đừng thấy bình thường tổng tài của họ luôn có vẻ mặt bất cần đời, lại đối đãi với nhân viên khá là thoáng nhưng thủ đoạn trong kinh doanh lại rất thâm sâu, khó lường. Mỗi 1 chiêu đối phó đều khiến cho đối phương đều khó mà trở mình. Không ngoại trừ Cao tổng, mà 4 vị tổng tài kia cũng đều là những cao thủ trong giới kinh doanh. Thật khó mà có được 1 tập đoàn nào cả gan đối đầu với họ, ngoại trừ Tập đoàn quốc tế SMG do 5 cô gái trẻ điều hành kia.

Nhưng giờ không đâu tự dưng xuất hiện 1 tập đoàn An thị không ngại "lấy trứng chọi đá" mà lại ở đây làm càn "ném đá giấu tay", tung ra những tin đồn nhảm, thất thiệt đối với Cao thị, làm cho thị trường chứng khoán không ngừng lay chuyển trong phiên giao dịch 1 ngày trước. Mặc dù chúng (là An thị nha! ^_^) đã xử lí gọn gàng không chút bại lộ. Nhưng phải biết là Cao thị là tập đoàn lớn và đã sớm điều tra kẻ đứng sau giật dây là ai rồi. An thị vốn trước giờ có quan hệ với Cao thị, giám đốc là An Hưng , 1 tháng trước vì ông ta có hành vi lôi kéo cổ đông Cao thị, rồi gài kẻ gian vào Cao thị nhằm biến thủ công quỹ gây bất lợi. Nhưng không may bị Cao Quý Thần điều tra ra, lại thêm vài giấy tờ liên quan đến 1 vài tội danh như có quan hệ hợp tác với công ty rửa tiền, kinh doanh hàng cấm, ... đây ông ta vào tù (đều là có bằng chứng đầy đủ nha, không phải vu oan đâu ^_^). Cao Quý Thần xưa nay đều là "người không vì mình trời chu đất diệt", là ông ta bắt nhân đâu thể trách hần bất nghĩa.

Cộng thêm đó là do con gái bảo bối ông ta An Như Định, xưa nay 1 lòng yêu thích lấy Cao Quý Thần, luôn bám không rời, lại còn tự nhận là bạn gái của hần trước mọi người, khiến hần tránh như tránh ôn thần. Hần đã tìm cách từ chối khá rõ ràng nhưng cô ta lại không nghe. Nay lại thêm việc hần làm cho bố của cô ta phải vào tù, thì lòng sinh hận tìm mọi thủ đoạn tung ra những tin đồn không đúng sự thật làm loạn Cao thị. Không những thế vì mối quan hệ "ngũ đại tài phiệt" mà 4 tập đoàn còn lại cũng có phần bị thiệt hại dù cho không lớn lắm.

- Cậu biết phải giải quyết thế nào chứ? - Bạc Ngôn Dương nhìn về phía Cao Quý Thần nhướn mày hỏi.

- Umk! Mục đích của An thị rất đơn giản! Đó là nhân lúc người chơi cổ phiếu mất lòng tin với Cao thị đồng loạt bán tháo ra với giá thành thấp nhất. Và An thị chỉ cần "ngư ông đắc lợi" nhanh tay thu mua vào cổ phiếu Cao thị vào không ngừng.

- Và sự thật chứng minh cô ta đã thành công với mục đích của mình. Chính là trong vòng nửa ngày nắm giữ 5% cổ phần - Ánh mắt của Lãnh Thiên Kỳ sắc bén, từ từ phun ra từng chữ từ đôi môi mỏng.

- Vậy giờ chúng ta phải làm sao đây? - Một vị cổ đông thắc mắc.

- Bán ra thị trường của Cao thị với giá thành thấp nhất - Phan Đình Hạo híp mắt lạnh lùng nói.

- Cao tổng! Ngài đây là có ý gì? - Một vị cổ đông khác lo sợ hỏi. Nhưng Phan Đình Hạo lại không trả lời mà chỉ hơi nhếch môi. Và 4 người còn lại cũng đã hiểu ý của hần. Quả thật chủ ý này rất tuyệt.

- Cứ làm theo như vậy? - Cao Quý Thần gật đầu nói, cũng không để ý đến sắc mặt khó coi của các cổ đông.

Không lâu sau, trợ lí của Cao Quý Thần bước vào báo cáo:

- Cổ phiếu vừa bán ra, An thị đã nhanh chóng thu mua vào, giờ cổ phần trong tay An thị là 12%. Và cũng đã bắt đầu không có dấu hiệu tiếp tục thu mua

nữa .

- Bùi Văn Hiến! Nhờ cậu! - Cao Quý Thần nhếch môi, rồi nhìn về phía bên cạnh.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tập đoàn quốc tế cao thị (3)

- Không thành vấn đề! - Bùi Văn Hiến cũng nhếch môi như cười như không, rồi quay sang trợ lý đằng sau bình tĩnh nói - Cho người thu mua vào cổ phiếu Cao thị!

Không đợi cho các vị cổ đông hoàn hồn, người trợ lý đó gạt đầu rồi đi làm việc ngay.

- Tổng tài? - Mọi ánh mắt đồng loạt nhìn về Cao Quý Thần.

- Bình tĩnh rồi các người sẽ hiểu!

- Cách này sẽ làm cho An thị biết được, và cũng là cảnh cáo các doanh nghiệp khác ngàn vạn lần đừng nên đụng vào Ngũ đại tài phiệt - Lãnh Thiên kỳ nét mặt nguy hiểm.

An thị chỉ là tập đoàn nhỏ, nuốt không kham được cổ phần của Cao thị, chỉ có thể mà trợn mắt nhìn Bùi thị ứng dụng thu mua.

- Quà cho cậu! - Bạc Ngôn Dương ném 1 tập tài liệu lên bàn. Cao Quý Thần cũng nhanh tay đón lấy, rồi từ từ mở ra xem. Bên trong là 1 loạt tài liệu và hình ảnh vạch trần thủ đoạn dâm ô, lôi kéo các tập đoàn An thị đối với các tập đoàn khác. Đó chính là những hình ảnh lấy lòng của An Như Đình. Xem ra vì vụ này cô ta tổn công không ít.

- Ha ha, Dương, hiệu suất làm việc khá lắm! - Cao Quý Thần vỗ vai Bạc Ngôn Dương, rồi cầm tập tài liệu đưa cho trợ lý - Tung cho giới báo chí, càng nhanh càng tốt.

- Vâng.

Tin tức vạch trần An thị vừa truyền ra thì giá cổ phiếu An thị cũng nhanh chóng xuống dốc không phanh, không thể chống đỡ nổi. Đến lúc này, các cổ đông mới hiểu dụng ý của 5 vị tổng tài và thầm khen năng lực phán đoán và giải quyết của họ.

- Đem hoàn giao lại cổ phần cho Cao thị - Bùi Văn Hiến liếc nhìn trợ lý nói.

- Vâng.

Ngày hôm sau, trên tivi đang xôn xao đăng tin, An thị đã bị phá sản, nợ nần chồng chất. An Hưng ở trong tù nghe tin thì bị sốc, đưa tới bệnh viện lại biết được mình bị ung thư não giai đoạn cuối. An Như Đình thì bị giới truyền thông phanh phui đời tư, cũng tự bức mình đến rối loạn. Qua vài ngày nữa thì lại có tin tức, An Hưng đã đột tử vì tế bào ung thư vỡ ra, An Như Đình lại càng bị sốc hơn dẫn tới điên loạn được đưa vào trại tâm thần. Thật đúng là thế thâm. Đây chính là cái giá khi đụng vào nơi không nên đụng.

Tại phòng TGD Cao thị:

- Cậu định trả ơn tui này thế nào? - Lãnh Thiên Kỳ rút 1 điều thuốc đưa vào miệng, quẹt lửa rồi ném bao thuốc cho Cao Quý Thần.

- Không phải lần trước mình thua cược các câu sao? Vừa đúng thêm vụ này thì làm theo vụ cược đi - Cao Quý Thần nhanh nhẹn bắt được bao thuốc, trả lời.

- Hai vụ là khác nhau được không? Như vậy thật quá lợi cho cậu rồi! - Bùi Văn Hiến nhún mày.

- Vụ lần trước ở phòng họp mình còn chưa tính sổ, cậu còn dám ở đây đòi hỏi - Cao Quý Thần gườm mắt.

- Đây ....! - Phan Đình Hạo vừa định mở miệng nói là "mình không liên quan có phải hay không có thể được trả ơn". Nhưng lời vừa tới cửa miệng đã bị Cao Quý Thần chặn lại.

- Không cần đòi hỏi thêm nữa! Cứ quyết vậy đi, mình đi có chút chuyện, bữa tiệc cuối tuần mình sẽ trả lễ cho các cậu - Nói rồi hắn co chân chuẩn êm ra ngoài.

Phan Đình Hạo và Bạc Ngôn Dương 4 mắt nhìn nhau " mình không có chọc cậu ta nha, sao lại không có được nhận thêm đền đáp vậy?". Rồi 2 người cùng lừ mắt nhìn về phía 2 con người và lấy cho họ kia nhưng thứ họ nhận được là 2 ánh mắt tỏ vẻ vô tội

- Xử lí chứ? - Bạc Ngôn Dương gần giọng hỏi.

- Tất nhiên! - Phan Đình Hạo xoay xoay cổ tay lạnh lùng gần từng chữ. Nói rồi cùng Bạc Ngôn Dương xông qua đám 2 tên kia đến long trời lở đất, khiến cho cả căn phòng của Cao Quý Thần như 1 bãi chiến trường. Đúng là 1 công đôi việc, vừa trừng phạt 2 tên kia vừa náo loạn Cao Quý Thần. Sự thật là sau khi biết phòng của mình bị đem náo loạn, Cao Quý Thần đã tức đến hộc máu.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Pub (1)

Trong 1 gian phòng rộng lớn náo nhiệt của 1 hộp đêm, không nói đúng hơn là 1 cơ sở Pub nổi tiếng tại thành phố C, và chủ nhân đằng sau đó được biết đến là 1 người đàn ông có tiếng tăm, mới đến đây không lâu nhưng lại có thể chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã đưa Pub trở nên lẫy lừng.

Tại 1 dãy ghế trong góc của pub, là nơi có 2 người phụ nữ đang ngồi đó uống rượu. Một người thì nhàn nhã 1 tay khoanh trước ngực, 1 tay nâng ly rượu vang lên miệng nhấp nháp. Còn 1 người thì cầm đầu ôm 1 chai rượu mạnh nốc hết ngụm này đến ngụm khác không ngừng. Sau đó thì lại kêu la:

- Mẹ nó! Mình thật là số khổ mà... A... Thật muốn chết đi được!

- Cứ tùy ý cậu, mình sẽ không can thiệp! - Mone (là Hoàng Kỳ Thu á, các bạn còn nhớ tên thật không, lâu lâu mình sẽ nhắc lại) ngồi cạnh nhún nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

- Con mẹ nó! Cậu có phải là bạn mình không vậy hả nha đầu kia? - Eri (Trần Song Đình) vung nắm đấm về phía Mone nhưng lại dễ dàng bị Mone chặn lại.

- Không phải bạn cậu, cậu nghĩ mình sẽ rảnh rỗi ngồi đây nghe cậu ca cẩm sao hả? - Mone lờm nói. Xong liền cầm lên điện thoại bấm 1 dãy số gọi cứu tinh, vốn dĩ nha đầu Eri này mà say thì sẽ quậy tới trời long đất lở, rất khó đối phó. Mà ở đây chỉ có 1 mình cô, sẽ không xoay sở xuê đầu nha. Vẫn nên là gọi thêm người đến giúp đỡ. Đầu bên kia cũng nhanh chóng trả lời:

- Mone? Có chuyện gì vậy? - Một giọng nói vẻ lười biếng vang lên. Cô còn thoáng nghe thấy có người nào đó đang báo cáo chuyện của công ty. Cô nhún mày:

- Luka, cậu ở công ty? - (luka: Lê Ngân Sương)

- Phải, có chuyện đang cần xử lí. Có gì không?

- À thôi, cậu cứ tiếp tục xử lí.

- Được rồi, vậy thôi nha! - Đầu dây bên kia vang lên tiếng "tút TUT TUT". Mone lại lập tức tiến tới trạng thái suy nghĩ đồng thời liếc nhìn Eri:

"Ahim(Ngô Thiên Doanh) hồi sáng đã quay về Mỹ xử lí chuyện bên đó, Luka thì đang bận việc ở công ty, mà cô thì cũng không thể 1 mình xử lí gia hỏa kia được. Lẽ nào bắt buộc phải gọi cho Shizuka(Mạc Từ Ninh) sao? Ôi lạy chúa, cầu cho cô ấy chưa ngủ, bằng không mình sẽ rất thảm đó. Lo sợ? Đương nhiên là cô rất sợ nha, bình thường thì không sao, nhưng nếu phá giấc ngủ của cô ấy thì có trở thành bao cát cho cô ấy đã lạ rất nhẹ rồi. Haiz, đều tại gia hỏa nhà cậu. Nếu xảy ra chuyện gì mình sẽ xử lí cậu đầu tiên."

Cuối cùng cô vẫn nén lo sợ mà bấm 1 dãy số gọi cho Shizuka, trong lòng chưa từng dừng cầu nguyện cho Shizuka chưa ngủ.

- Alo! Có chuyện gì không, Mone?

- Cậu chưa ngủ? - Cô thăm dò.

- Chưa! Có vấn đề gì sao?

- " Phù" - Cô thở phào nhẹ nhõm rồi lấy lại tinh thần nói - Mình đang ở Pub cùng với Eri, cậu ta say rồi, cậu cũng biết khi say cậu ta thật khó đối phó, 2 người kia đều bận. Chi bằng cậu tới đây giúp mình xử lí đi"

- Ở đâu?

- Thành phố C. Đường X, số ####.

- Được, khoảng 15 phút.

- Ok! - Nói rồi Mone cúp máy với tâm trạng vui sướng không lời, thật may chúa còn thương xót cô.

Rồi Mone nhìn sang cái người vẫn đang tiếp tục coi rượu là nước là mà không ngừng dốc vào bụng kia. Cô giựt lấy chai rượu, nhả mày:

- Cậu đừng uống nữa, bằng không mai có muốn dậy cũng không nổi đâu! Chẳng qua chỉ là 1 tên đàn ông vô lại thôi mà, cần gì phải như vậy, cứ trực tiếp ném ra 3 vạn thuốc cho đỡ phiền toái đi!

Chiều nay, Eri đột nhiên tới phòng làm việc của cô nói người đàn ông cô ấy mới quen lừa gạt cô ấy. Cô ấy nói ngẫu nhiên bắt gặp hắn ta ngồi cùng 1 người phụ nữ khá thân thiết, và cô ấy cũng nghe được đoạn đối thoại giữa họ. Trong lúc tức giận nói năng không rõ ràng nhưng Mone có thể tương đối nghe được trọng điểm. Là hắn ta nói câu được rùa vàng, đợi thành công bước vào Trần gia thì sẽ tìm cách cuốn thật nhiều tiền rồi bỏ chạy, số tiền đó đủ để cho hắn cùng người phụ nữ đó sống cuộc đời còn lại. Rồi Eri đi tới phía 2 người kia, xách cổ áo hắn. Không cần nói cũng biết, hắn bị xử lý đẹp đẽ đường nào. E cũng khó tránh kiếp đi thăm bệnh viện.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Pub (2) (2)

Eri giành lấy chai rượu trong tay của Mone, mở miệng lau bàu:

- Ai khiến cậu quan tâm!

Câu nói không tim không phổi này thực khiến cho Mone dở khóc dở cười, cũng chỉ biết lắc đầu bất lực. Ai kêu cô lo chuyện bao đồng để rồi người ta quan lại chê cô phiền phức chứ. Nhưng mà không đúng à nha. Là Eri mặt mày nặng nề lời cô đến đây kêu để giải tỏa bức tức à nha. Chứ không cô thả ở nhà đắp chăn ngủ sớm chả đỡ cực hay sao.

- Sao mà số tôi khổ thế này! - Eri lại tiếp tục kêu ca. Tay lại không ngừng vỗ "bóp bóp" lên vai Mone, khiến Mone 1 trận đau nhói.

- Cậu thì có gì khổ chứ. Người nên kêu khổ là mình được không? Bị cậu dày vò đến chết đi sống lại đây này! - Mone khóc không ra nước mắt, đem bắt lại móng vuốt của kẻ gây loạn.

- Khô! Cậu thấy mình không khổ khi nào? Bị người đàn ông mình để ý phản bội còn không khổ sao? - Eri hất tay Mone ra cau mày. Rồi lại vung mạnh tay trên bàn, quật đổ mấy vỏ chai rượu xuống đất làm vang lên 1 hồi tiếng đồ vỡ nhưc ọc "choang! choang! choang!". Tiếng động thu hút rất nhiều người, làm cho họ phải quay lại dò xét. Bồi bàn quán ba thì lo sợ bị quản lý trách mắng không ngừng nhưng lại không dám ra đòi bồi thường cô gái đó.

- Đã vậy còn bị áp bức dưới cái chủ nghĩa độc tài của Mạc Tử Ninh, nếu không phải cậu ta bóc lột thời gian của mình thì mình có thể không có thời gian đi hẹn hò sao. Ế chồng là cái số định trước của mình mà! - Eri lại tiếp tục nói, nhưng lần này lại hơi lên tiếng. Đã thế lại còn cầm chai rượu trên tay phi bừa sang 1 phía.

Nhưng thật kỳ lạ, sao Mone không nghe thấy tiếng vỡ nhĩ. Cô tò mò lo lắng liếc mắt về hướng chai rượu được phóng tới thì bắt gặp phải ánh mắt đậm đậm sát khí của Shizuka. Nhưng mà kìa, mặt của cô ấy lại thật u ám, nét mặt sầm sì, mày chau lại. Nét mặt ấy khiến cho những người ở đây phải hít 1 ngụm khí lạnh. Chỉ trừ Mone và cái người say như chết kia là không có biểu hiện gì hết. Một tay buông thõng 1 bên đã nắm thành nắm đấm. Một tay đứng ở chân không trước mặt đang cầm lấy chai rượu. Khó có thể nhận ra chai rượu ấy là suýt trúng mặt Shizuka. Nếu không phải thân thù của cô tốt, thì hậu quả khó lường. Shizuka hạ tay, từng bước đi về phía 2 người kia. Lạnh lùng kéo tay của Eri lên, mở miệng:

- Cậu nào loạn đủ chưa?

- A! Shizuka? Cậu có thuận phong nhĩ sao? Lại có thể nghe thấy mình nói xấu cậu! ha ha - Eri dường như hơi đau nơi cổ tay, thì dùng sức đẩy tay Shizuka nhưng không được, đành nhủ nhủ mày chỉ tay vào mặt Shizuka hỏi. Chỉ thấy nét mặt của Shizuka càng thêm sầm sì. Còn Mone thì đầu đầy vạch đen. "Con nha đầu kia thật muốn chết sao? Lại dám nói như vậy với Shizuka". Rồi trong lòng, Mone chân thành thầm mặc niệm cho Eri.

- Cậu có thể ngậm mồm được rồi! - Shizuka thả tay Eri ra hơi đẩy cô ngã ra ghế phía sau. Rồi quay đầu nói với Mone - Thu dọn rồi về!

- Được! - Nói rồi Mone gọi quản lý ra tính tiền thiệt hại. Cô lôi Eri dậy, cô 1 bên, Shizuka 1 bên khoác tay Eri định rời khỏi.

Nhưng ra đến gần cửa thì Eri lại vùng vằng thoát khỏi sự kèm cặp của 2 người, lao đảo tiến về trước. "Bịch" Cô đang đi thì đâm sầm vào 1 bức tường thật rắn chắc. Cô tò mò ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ có thể nhìn thấy gương mặt điển trai của người đàn ông trước mặt. Cô đang định lên tiếng thì:

- Cô đi đường không có mắt sao? - Một vệ sĩ đằng sau người đàn ông lên tiếng chất vấn.

- Liên quan đến gì đến người, bà đây không chấp thì thôi người còn ở đây ra oai. Còn nữa chủ nhân nhà người còn chưa lên tiếng người ra oai cái khi mốc gì? - Eri không chịu yếu thế tay chống hông cãi lại.

Người vệ sĩ ấy đang định nói lại thì người đàn ông kia giơ tay cản lại.

- Cô đây là vừa ăn cướp vừa la làng à? Người đụng vào tôi là cô có được không? Vậy mà cô còn ở đây lớn tiếng với thuộc hạ của tôi. Thật không muốn sống nữa sao? - Hấn híp mắt cúi xuống nhìn người phụ nữ đã thấm hơi men hỏi.

- Vậy thì sao? Muốn đánh? Bà đây hầu! - Khẩu khí của Eri càng nâng cao lên.

- Coi cô có bản lĩnh gì? - Hấn khinh khinh nhìn cô.

- Người! - Eri nhào về phía người đàn ông, vung nắm đấm vào cái bản mặt đẹp trai kia. Nhưng người đàn ông lại không có hành động gì, chỉ thấy 1 người vệ sĩ cũng có 1 bộ mặt điển trai, nhưng lạnh lùng, cứng rắn chặn lại nắm đấm của cô đang định trả đòn thì Shizuka cũng rất nhanh nhẹn kéo Eri ra, tay trái gạt mạnh nắm đấm của tên vệ sĩ khiến tên vệ sĩ bất ngờ trượt lùi ra sau 3 bước mới đứng vững. Tên vệ sĩ đó đang định tiến lên lại thì người đàn ông kia ngăn lại:

- Kiêu!

Hấn tiến lên vài bước, cột nhà:

- Cô thân thủ xem ra rất tốt. Nếu có cơ hội thì xin được thỉnh giáo! (là đang nói Shizuka nha!)

- Hừ! - Shizuka hừ lạnh, từ miệng phun ra khí lạnh - Chớ khôn không cản đường! - Nói xong liền lôi Eri hướng cửa đi ra. Mone đang ở bên suy tư thì chợt tỉnh ngộ, cũng rào bước đi nhanh ra cửa theo Shizuka.

Người đàn ông kia không những không tức giận mà tựa tiểu phi tiểu nhếch đôi môi mỉm cười:

- Kiêu! Xem ra cậu phải luyện thêm võ công rồi!

- Vâng! Thừa tổng tài! - Người vệ sĩ tên Kiêu ánh mắt sau kính râm trầm xuống.

Quay lại 3 cô gái, sau khi lên xe thì Shizuka cầm lái, Eri thì lẩn ra ngủ không biết trời đất trăng sao. Còn Mone lại ngồi trầm mặc.

- Cậu nghĩ gì? - Shizuka lên tiếng hỏi đưa Mone tỉnh táo lại.

- Không có gì! Chỉ là thấy người đàn ông kia thật quen mắt.

- Ở sân bay!

- Phải ha! Làm mình nghĩ mãi mà không ra. Xem ra hẳn ta thật không tầm thường!

Shizuka cũng không có nói thêm gì nữa mà tập trung lái xe về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tỉnh (3)

Sau 1 đêm náo loạn tại Pub, khó khăn lắm Shizuka và Mone mới đưa được kẻ say rượu điên cuồng Eri về tới nhà của Eri. Đem Eri ném tại giường xong, Shizuka liền đi tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Còn Mone thì ngồi phịch xuống giường vờn vai.

- Ôi, thật khổ cho cái lưng của tôi. Cứ tưởng Ahim là heo, ai ngờ đầu nha đầu Eri này cũng là 1 con heo không hơn không kém.

Ahim ở bên Mỹ, đang đánh răng thì nhảy mũi liên tục thành ra sặc bọt ho không ngừng. Ahim nhúu nhúu mồm, lằm bằm:

- Khốn khiếp! Tên chết bầm nào dám nói xấu bà, bà viết được bà bầm vằm thành trăm mảnh.

Ở bên đây, Mone lại cảm thấy sống lưng lạnh toát, rùng mình liên hồi.

- Thay vì ngồi đây lăm nhảm, sao cậu không lấy thau cho Eri, xem chừng sắp ối rồi! - Shizuka vẫn không quay đầu mà trầm giọng nói.

- Hà? - Mone vừa quay đầu lại đang định đứng lên thì "Ọe ọe ọe". Một mùi chua chát ghê tởm được Eri thành công đem phun lên chiếc áo da của Mone.

- Khốn Khiếp! - Mone bật dậy ngay lập tức đẩy kẻ gây họa kia ra, rống lên thật to đủ cho thấy cô tức giận chừng nào - Trần... Song ... Đình.

Nghe thấy tiếng rống, quản gia trong nhà liền chạy lên thì thấy 1 cảnh này. Cô chủ của bà - Eri thì người đang nằm trên giường, đầu thì cắm xuống đất nôn mửa. Mone thì đứng cuối giường tay giờ sang 2 bên, mày nhú chặt mặt đầm đẫm sát khí nhìn về Eri. Còn Shizuka lúc này đã quay lại nhưng lại có vẻ như đang xem kịch vui.

- Cô Mone, hay cô vào phòng tắm rửa sạch sẽ đi, tôi sẽ cho người lấy quần áo của cô chủ cho cô mặc tạm - Nói rồi bà quay lại hướng về Shizuka - Cô Shizukam cô cũng ra phòng khách uống cốc trà đợi tôi cho người dọn dẹp phòng sạch sẽ đi.

- Được! - Mone và Shizuka đồng thời lên tiếng, rồi nện bước đi ra.

Trong phòng, quản gia gọi người đưa Eri sang phòng dành cho khách, rồi cho người dọn dẹp căn phòng, còn bản thân mình đi pha trà giải rượu. Vì đã muộn nên Shizuka cùng Mone ở lại nhà Eri nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, khi Shizuka và Mone đã thức dậy từ sớm đang ngồi ăn sáng, đọc báo thì Eri đầu tóc rối bời từ phòng ngủ lầu 2 đi xuống. Mắt nhắm mắt mở đi vào phòng bếp mở tủ lạnh lấy nước ra uống cũng không để ý đến những người ở đây. Shizuka ngược mắt lên tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Eri làm 1 loạt các động tác, mà mắt chung thủy vẫn chưa mở ra.

- Cuối cùng cũng chịu dậy rồi sao? - Mone lên tiếng.

Lúc này Eri đang uống nước bị tiếng nói lạ làm tỉnh táo, mở mắt ra nhìn nhìn. Đập vào mắt cô là khuôn mặt u ám của Mone. Bỗng " Phụt! " 1 tiếng, Eri đem toàn bộ nước trong miệng phun ra. Nhưng Mone lúc này lại đang ngồi đối diện cô, nhìn thấy vậy liền lập tức né đi nhưng vẫn trúng vài giọt.

- Trần... Song... Đình... Cậu chán sống rồi sao? - Mặt Mone lại càng đen hơn, rống lên thật to. Gia hỏa chết tiệt này chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi đã đem dơ bẩn trong miệng phun lên mình 2 lần. Thật muốn xách cổ Eri ném từ trên lầu xuống.

- Sao... sao... Sao các cậu lại ở đây? - Eri chùi chùi miệng về mặt vô tội hỏi. Sao lại rống với cô chứ. Khi không lại đến ngồi thù lù 2 đồng ở nhà cô, khiến cô giật mình. Người nên rống là cô có được không.

- Ở đây? Nếu không vạn bất đắc dĩ tại này sẽ ở nhà cậu sao? - Shizuka đặt tờ báo xuống, uống 1 cốc nước cam hỏi ngược lại.

- Làm ơn nhớ lại giùm mình, là kẻ nào lôi mình đến Pub, rồi là kẻ nào uống cho thật say rồi náo loạn thiên cung, còn muốn đánh nhau với người khác, nếu không phải Shizuka nhanh tay đỡ được thì cậu nhẹ cũng là "hằm ối ở lại rãnh đi nhé", hoặc không nặng thì cái bộ mặt đó sẽ không còn - Mone ở bên cạnh bắt chước giọng của Eri kẻ lể.

Giọng nói đó khiến cho quản gia đứng bên cạnh không khỏi phì cười, còn Shizuka cũng giựt giựt khóe môi.

- Cậu đang kể chuyện hài sao? - Eri ngẩn người.

- Mone nói là sự thật! - Shizuka lên tiếng.

Quản gia lấy ghế cho Eri ngồi, sau đó từ từ thuật lại vụ nôn mửa tối qua. Nghe đến đoạn cô phun bắn lên người Mone thì làm cô đang ăn bánh mì cũng phải nắc nhen. Cô đem bánh mì nuốt vội xuống. Quay mặt nhìn Mone cười i hi rồi lẹ chân đứng lên định chạy về phòng tránh bão.

- Hi hi... Thật là phiền 2 người rồi!

Nhưng cô vừa quay người thì Mone đã đứng chặn trước cửa phòng bếp, vẻ mặt thâm hiểm:

- Có phải hay không chúng ta nên đem tất cả ra cùng tính toán?

- Mone, cậu đại nhân rộng lượng không chấp 1 kẻ say rượu, cậu cũng biết 1 khi mình say thì khó có thể khống chế được bản thân. Tuyệt không phải cố ý với cậu - Eri từng bước lùi lại, vẻ mặt kiên đề.

- Không được! - Mone từng bước tiến lên giờ nắm đầm.

- Đùng mà! Thế này đi, mình đền bù cho cậu, cậu muốn gì mình đều đem cho cậu hết!

- Thật?

- Thật! Tuyệt đối thật!

- Một chiếc áo khoác da mới!

- Được.
- Một bộ trang sức hăng Ella.
- Được.
- Một con Ferrari Enzo màu trắng.
- Được.
- Một chai rượu vang Monte Anticio.
- Được - Eri thuận miệng không thêm nghĩ ngợi mà chấp nhận ngay. Nhưng ngay sau đó mặt từ trắng chuyển sang xanh rồi lại chuyển sang đỏ, nhanh chóng sửa lời - Không được!
- Một lời đã định, cậu không có quyền thay đổi! Cứ quyết vậy đi! Mai đem tất cả đến cho mình! - Mone mỉm cười vỗ vai Eri.

Xong, Mone cùng Shizuka cười lên thật to, quần gia và các người làm cùng cúi gằm mặt xuống, nhưng có thể thấy rõ vai họ đang run rẩy vì cười. Phải biết Monte Anticio là một loại rượu vang nổi tiếng của vùng Toscana, Italia. Nổi tiếng vì giữ trọn vẹn hương hoa quả tươi và được ví là thức uống của mùa xuân, của những lần khởi sự làm ăn... giá xuất xưởng từ 9 – 22 USD/chai. Eri là người thích sưu tầm rượu và chai rượu này khiến cô ấy thích nhất. Giờ lấy đi chẳng khác nào lấy đi sinh mạng của cô ấy. Đó chính là lí do tại sao mặt của cô ấy lại như con tắc kè đổi màu liên tục.

- Được rồi, hôm nay cho cậu nghỉ phép 1 ngày trần tình. Chúng ta đi làm thôi! - Shizuka đứng dậy, lấy áo khoác vắt lên vai gõ chân rồi khởi. Mone cũng nhanh chóng rời đi theo kéo có người nổi đóa.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Buổi gặp mặt định mệnh

Hôm nay là ngày Vu gia mở tiệc đãi khách, toàn bộ khách mời đều là giới thượng nhân và chính trị đủ cho thấy Vu gia có ảnh hưởng thế nào. Nhưng bất quá, ngũ đại tài phiệt các anh lại cũng không thực cho vào mắt. Chẳng qua vì nể mặt trường bối mới miễn cưỡng tham gia bữa tiệc nhàm chán này. (Như Song: Chắc k các anh, để coi chốc nữa các anh có còn cho là nhàm chán k?).

Rất nhanh chóng trước sân nhà Vu gia có 5 chiếc siêu xe Bugatti Veyron Supersport chỉ khác màu oai phong đậm ngay ngắn. Đồng loạt cửa tài xế mở ra, 5 người đàn ông mặc âu phục màu đen, mắt đeo kính râm màu đen, toàn thân phát ra hàn khí. Họ vòng ra mở cửa sau. Lại thêm một lần nữa những người ở đây hít thêm 1 đợt khí lạnh lẽo. Rồi nhanh chóng thay bằng sự náo nhiệt. Nữ thì si tình, mắt mở thật to hận không thể đem những người đàn ông này về từ từ ngắm. Còn nam thì ghen tị có, hâm mộ có,... đủ các loại sắc thái biểu cảm trên mặt. Cho hỏi những người đàn ông không ngừng gây sóng bão này không phải Ngũ đại tài phiệt thì là ai đây?

5 người đàn ông cao ráo, tuấn tú, cương nghị. Lại khoác trên mình bộ tây trang thoát nhìn đơn giản nhưng lại tinh tế, trang trọng. Chủ trì của bữa tiệc Vu Kha, niềm nở đi ra đón tiếp 5 vị khách quý này.

- Ha ha, Phan tổng, Bùi tổng, Bạc tổng, Lãnh tổng, Cao tổng hân hạnh, hân hạnh. Xin mời! - Lão ta cúi người 45 độ, làm động tác mời.
- Không dám, không dám - Cao Quý Thần lơ đãng mỉm cười.

Lãnh Thiên kỳ và Bùi Văn Hiến nhân nhả gạt đầu cho có lễ. Phan Đình Hạo và Bạc Ngôn Dương nhếch môi cũng lười, chân nhắc đi về vào trong đại sảnh. Trong lúc Ngũ đại tài phiệt đang bận rộn tiếp đón các ông lớn bà lớn, thì phía cửa đại sảnh lại đang có 1 trận náo nhiệt.

- Ô! Thật đáng để tâm nha! - Cao Quý Thần là người đầu tiên phát hiện ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cửa thì tò mò nhìn theo rồi bật thốt lên.
- Có gì hay vậy? - Lãnh Thiên Kỳ thắc mắc rồi nhìn theo ánh mắt của Cao Quý Thần cũng kim lòng không đậu mà thốt ra - Woa!

Theo ánh mắt của họ, 3 người kia cũng đồng loạt quay người. Trước mắt họ là 5 cô gái thanh tú, mỗi người 1 vẻ đẹp, đứng với nhau thật là 1 bức tranh mỹ lệ.

5 cô gái đứng ở cửa cũng bị ánh mắt của mọi người nhất thời cảm thấy khó chịu. Cũng dễ hiểu thôi, 5 người các cô đã rất đẹp mắt rồi, giờ lại mặc đồ gần như là 1 kiểu. Cui kìa, áo trắng tay phồng, cổ áo có bèo, lại còn có 1 chiếc nơ nhỏ nơi cổ áo. Nhìn xuống dưới là váy ngắn đến đầu gối, chân váy hơi xòe, lại có thêm 1 sợi dây trắng thắt sang 1 bên. Nhìn đồng loạt cả 5 người Shizuka, Eri, Luka, Mone, Ahim cùng 3 người Bạch Linh, Bạch Tuyết, Bạch Hoa. Cả đám người họ đều mặc cùng 1 kiểu, chỉ khác màu sắc nơi váy cùng với trang sức và giày. Lăn lượt là màu đen, cam, lục, lam, đỏ, vàng, hồng,

tím nhạt. Và họ đã thu hút rất nhiều loại ánh mắt. Shizuka nhếch môi, nhấc chân đi về phía Vu Kha. Lúc này ông ta mới bừng tỉnh lại cười ha hả ra tiếp đón.

- Ha ha, xin chào. Rất vui được gặp mặt các vị TGD và PTGD của SMG. Thật quá hân hạnh cho lão già tôi.

- Giám đốc Vu quá lời rồi! - Shizuka bắt tay với lão ta, rồi nhanh chóng thả tay, nhàn nhạt trả lời.

- Quả là trăm nghe không bằng 1 thấy. Các vị đây thật sự là quá xinh đẹp đi. Ngay cả trợ lý và vệ sĩ đi theo đều rất xinh đẹp - Vu Kha lại lên lời. Ánh mắt ông ta không khó để nhìn ra có mang theo chút thèm thuồng.

Nhìn thấy ánh mắt đó đám người Shizuka không thể không coi thường và cảm thấy ghê tởm lão ta.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Buổi gặp mặt định mệnh (2)

- "Giám đốc Vu ông lại quá lời nữa rồi! Tôi thật không biết có nên nhận lời khen này hay không nữa!" - Luka khoát tay trả lời.

- "Các vị cứ khiêm tốn. Nào, mời vô trong dùng tiệc, Tổng giám đốc Shizuka, Phó tổng giám đốc Eri, Luka, Mone, Ahim. Xin mời!" - Vu Kha cười ha hả, làm động tác mời rồi đưa đám người Shizuka vào trong.

- "Ba người đi theo bọn chị, còn lại ra xe đợi!" - Eri quay lại nhìn Bạch Linh, Bạch Tuyết, Bạch Hoa, ý bảo 3 người họ đi theo, còn các vệ sĩ còn lại thì ra xe trước.

- "Nào! Tổng giám đốc Shizuka, Phó ..." - Lão Vu Kha tiếp tục niềm nở tiếp đón các cô nhưng lại bị Shizuka lạnh lùng ngắt lời.

- "Không cần khách sáo, gọi chúng tôi bằng tên là được rồi!"

- "Hả? À được! Cô Shizuka mời bên này, cô Eri, Mone, Ahim và cô Luka, xin mời!"

Đội lão ta đi trước, Shizuka quay người lại nhìn 7 người kia đang đứng yên tại chỗ. Nếu như không nhìn kĩ thì khó có thể thấy được vai của họ đang không ngừng rung lên vì nín cười. Mone ho khan vài tiếng lấy lại sự bình tĩnh, rồi lại nhìn đám người kia nhếch môi.

- "Các cậu coi, sau buổi tiệc này chắc bọn mình sẽ bạc thêm mấy sợi tóc mất!"

- "Ồi thật đau khổ!" - Eri than thở.

- "Em e là sau này trong y thuật lại thêm 1 căn bệnh mới bức người ta chết trong sung sướng là căn bệnh nhin cười!" - Bạch Tuyết lắc lắc đầu, vừa nói vừa cười như có như không.

Shizuka giựt giựt khóe môi, bất đắc dĩ gõ đầu Bạch Tuyết. Khó trách họ lại phải nín cười, nguyên do khá đơn giản. Một lão đầu gần 50 tuổi, dân thân trong giới kinh doanh mấy chục năm lại cung kính mở miệng gọi 1 tiếng "cô" trước 1 đám người mới 20 tuổi. Luka nhìn thấy Vu Kha đang đứng cạnh mấy người đàn ông và ông ta đang vẫy tay ý muốn bảo các cô qua đó thì miễn cưỡng mở miệng - "Đi qua đó".

- "Ha ha! Các cô gái lại đây!" - Vu Kha cười hi hi, cái bụng bia của lão cũng theo tiếng cười mà rung làm mấy người kia lại 1 trận nhin cười nữa (Tất nhiên là trừ chị Shizuka nha mọi người). Hắn ta 1 tay chấp sau lưng, 1 tay hướng về từng người đàn ông giới thiệu - "Giới thiệu các cô đây là các vị tổng tài của Ngũ đại tài phiệt, Phan tổng, Lãnh tổng, Bùi tổng, Bạc tổng và Cao tổng".

- "Các vị tổng tài. Đây là Tổng giám đốc Shizuka, các vị PTGD Eri, Mone, Luka, Ahim và các trợ lý của họ. Những cô gái trẻ đây là người đứng đầu tập đoàn SMG" - Rồi lão ta quay về những người đàn ông kia giới thiệu.

Theo hướng tay của Vu Kha, các cô cùng với 5 người Phan Đình Hạo kia 10 mắt nhìn nhau. Eri cứ cảm thấy có gì đó không đúng, hình như người đàn ông kia đã từng gặp ở đâu thì phải, nhưng nhất thời lại không nhớ ra. Mone đứng bên cạnh tựa tiêu phi tiêu nhìn 1 bộ chặt vật của Eri. Shizuka hảo tâm chậm rãi lên tiếng nhắc:

- "Sân bay và Pub"

- "A! Phải nha!" - Eri đang trong trầm tư nghe thấy 1 lời kia của Shizuka thì bừng tỉnh. Cô liếc mắt Bùi Văn Hiên lăm lăm "Đúng là oan gia ngõ hẹp. Không ngờ cái tên diên minh gặp ở sân bay và xung đột ở Pub lại là Bùi Văn Hiên. Thật bất ngờ nha!".

Nhưng không may, tiếng lăm lăm của cô lại rất tự nhiên lọt vào tai của những người đang đứng đây. Và nhất là cái tên diên trong miệng của cô, Bùi Văn Hiên, sau khi nghe những lời này thì tâm tình đang tốt bỗng sụp đổ, thay vào đó là những đường hắc tuyến chạy dài theo khuôn mặt tuần tú. Luka đứng

bên cạnh dùng khuỷu tay huych vào người Eri như nhắc nhở "cậu nói to quá rồi đó!". Eri thấy vậy xoa xoa cánh tay vừa bị huych nhún nhún vai tỏ vẻ không cố ý.

- "Eri, theo như cô nói thì cô cùng kẻ điên này gặp nhau rồi sao?" - Lãnh Thiên Kỳ miệng thì nói mắt thì mang ý cười nhìn chăm chăm vào Bùi Văn Hiên, 2 chữ "kẻ điên" được nhấn đặc biệt nhấn mạnh.

- "Đúng nha! Chính là hắn" - Eri khẳng định.

- "Ồ! Vậy đích thực đây là kẻ điên rồi!" - 2 chữ "kẻ điên" 1 lần nữa được Cao Quý Thần nhấn mạnh.

Mặt của Bùi Văn Hiên theo lời nói của mấy người kia mà thay đổi không ngừng, hết đen lại chuyển xanh rồi lại chuyển sang đỏ. Nếu nói tặc kẻ đứng thứ nhất thì hẳn chính là người đứng thứ 2 không ai có thể sánh được. Còn những người còn lại thì tựa như đang xem kịch vui, đều 1 bộ đứng 1 bên làm thính giả miễn phí. Vu Kha thấy bầu không khí ngày càng u ám thì nhanh chóng tìm cách đổi đề tài. Chỉ thấy hắn liếc nhìn trợ lí của mình 1 cái. Người đó liền hiểu ý đi về phía ban nhạc kêu họ đổi sang loại nhạc khiêu vũ. Lão ta quay lại giờ 2 tay ra trước mặt 1 bộ dáng giải hòa nói:

- "Các vị khiêu vũ chứ?"

- "Không cần" - Eri và Bùi Văn Hiên cùng lúc lên tiếng rồi quay người mỗi người 1 ngã đi ra bàn ngồi.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Buổi gặp mặt định mệnh (3)

Vu Kha vượt mồ hôi lạnh trên trán, quay sang phía những người khác dò hỏi:

- "Còn các vị?"

- "Không có hứng!" - Một lần nữa 2 con người lạnh lùng là Phan Đình Hạo và Shizuka đồng thanh lên tiếng. Hai giọng nói lạnh lùng trộn lẫn với nhau lại càng làm cho không khí thêm lạnh lẽo hơn. Cả 2 người đều đi về phía bạn của mình.

Vũ Kha bị thái độ của họ làm cho lúng túng tột cùng. Lãnh Thiên Kỳ vừa nhìn về phía 2 người Phan Đình Hạo và Bùi Văn Hiên vừa lắc đầu lẩm bẩm: "Thật nhàm chán!". Rồi hắn quay lại nhìn về phía Luka, hơi cúi người và đưa 1 tay ra trước:

- "Cô Luka, chúng ta khiêu vũ chứ?"

- "Được!" - Luka gật đầu 1 cái và đưa tay ra cho Lãnh Thiên Kỳ.

- "Tôi có vinh dự được mời em khiêu vũ 1 bài chứ, cô Ahim?" - Cao Quý Thần cũng lịch lãm mở lời.

- "Tất nhiên! Tôi cũng muốn thưởng thức kĩ thuật khiêu vũ của anh!" - Ahim trả lời.

Ánh mắt giao hoạt kia của Ahim làm sao có thể qua được con mắt tinh tường của Cao Quý Thần. Tuy trong đầu hắn lóe lên 1 tia cảnh giác nhưng bắt quá anh muốn xem xem cô gái nhỏ trước mặt muốn giờ trò gì. Hắn không tin trước mặt mọi người, cô dám làm điều gì quá đáng. Nếu như cô giờ trò, thì hẳn sẽ "bình đến tướng chặn" tùy thời mà đối phó. (Hãy đón xem chị Ahim của chúng ta sẽ chinh như thế nào nha! ^_^)

- "Còn cô thì sao? Có muốn khiêu vũ không?" - Bạc Ngôn Dương 1 tay dứt túi quần, 1 tay đưa về phía Mone. Tuy giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng như từ trước đến giờ, nhưng ánh mắt của hắn lại lóe lên 1 tia dịu dàng và cũng rất nhanh chóng biến mất. Tất nhiên sự biến đổi này không hề có ai nhận ra chỉ trừ 1 người duy nhất. Người đó chính là Phan Đình Hạo đang ngồi đằng trước hắn cách vài mét. (Các bạn chú ý điểm quan trọng này nha! Những "chap" sau sẽ bật mí *_*)

- "Rất hân hạnh!" - Mone mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời.

Những người trên sân đang hằng say khiêu vũ khi nhìn thấy 6 nhân vật lớn này đi ra thì đều lùi lại nhường sân khiêu vũ cho 6 người. Trên sân nhảy ánh đèn flash kết hợp với tiếng nhạc. Đàn dương cầm cất lên những khúc nhạc dạo đầu, những âm thanh phát ra từ những phím đàn đen trắng dưới sự chuyên nghiệp của nhạc sĩ rất mềm mại, nhẹ nhàng và êm ái. Nó tựa như âm thanh thần kỳ trong đêm khuya vọng lại khiến con người ta phải ngây ngất, say mê. Từng bước nhảy của 6 người trai tài gái sắc này cũng rất nhịp nhàng ăn ý, cuốn hút những người đứng vây quanh. Chừng khoảng 15 phút sau, những người đứng xung quanh cũng lần lượt tham gia khiêu vũ.

Và chính điều này đã tạo điều kiện thuận lợi cho Ahim đạt được ý đồ của mình. 15 phút trước cô đồng ý khiêu vũ với cái người tên Cao Quý Thần này chính là vì hắn là bạn của cái tên khiến Eri bức mình. Cho nên cô muốn giúp Eri báo thù, khiến bạn của tên Bùi Văn Hiên đó chết đi sống lại. Nhưng khổ

này, lúc này trên sàn nhảy lại chỉ có 3 cặp bọn họ, còn những người kia đứng xung quanh hướng tất cả ánh mắt về đây khiến Ahim cô cũng không biết phải thực hiện mưu đồ. Nhưng ông trời không phụ lòng người, giờ đồng như vậy, ai này đều lo nhảy phần mình sẽ không ai chú ý đến cô nữa. Ahim nhếch môi cười thầm, nhân lúc di chuyển đèn gần Luka thì 2 người nhảy mất trao đổi với nhau.

- "A!" - Từ phía trên đầu Ahim vang lên tiếng than nhẹ, chỉ đủ cho cô nghe thấy.

Cô ngẩng đầu lên tỏ vẻ vô tội:

- "Ha ha, Cao tổng thật ngại quá, tôi ngan vạ lần không cố ý dẫm phải chân anh đâu. Là do tôi lâu lắm chưa khiêu vũ nên có chút quên điệu đó mà!".

- "Phải không?" - Cao Quý Thần hí hóp mắt nhìn cô gái trước mặt. Sao hắn có thể không nhìn ra là cô cố ý chứ. Lúc này còn tốt lắm mà, nhưng sao giờ lại dẫm đúng chân hắn chứ, đã thế lại còn liên tiếp mấy lần. Nhưng hắn cũng chỉ có thể cười như mèo, cô gắng nín chịu, không thể nào kêu lên được, bằng không sẽ rất mất mặt nha. Nhưng rốt cuộc hắn đã chọc giận cô khi nào chứ? Ông trời ơi, hôm nay hắn phạm phải hạn Thái Tuế gì vậy trời? Bản nhạc còn chừng 15 phút nữa, mà cứ vài nhịp cô lại dẫm lên chân hắn, cứ thế này chân hắn trở thành giò heo chỉ là sớm hay muộn thôi.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Buổi gặp mặt định mệnh (4)

- "Đúng vậy a! Thật ngại quá!" - Ahim tiếp tục chưng cái bộ mặt vô tội đó. Dưới chân cô lại bắt đầu làm loạn, liên tiếp dẫm mạnh vào chân Cao Quý Thần. Còn Cao Quý Thần chỉ có thể cười khổ và mong sao bản nhạc mau chóng kết thúc.

Và phía bên Lãnh Thiên Kỳ và Luka cũng không khá hơn là mấy. Luka cũng cố tình dẫm lên chân của Lãnh Thiên Kỳ hết lần này đến lần khác. Và trong lòng cô thầm đem mười mấy đời tổ tông của 5 người đàn ông Ngũ đại tài phiệt này ra chửi, chỉ hận không thể chửi đủ là đằng khác. Và tất nhiên Lãnh Thiên Kỳ cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay để cho cô gái này làm loạn. Còn cặp đôi Bạc Ngôn Dương và Mone thì đang phối hợp rất ăn ý mà khiêu vũ, giữa họ không hề xảy ra bất kì xung đột gì.

Shizuka ngồi cạnh bàn, cầm ly rượu uống cạn rồi sai bước đi ra ban công hóng mát. Ngoài ban công gió thổi từng đợt làm cho cô bất giác thấy hơi lạnh. Nhưng cũng chính lúc đó cô lại có cảm giác như có gì đó được nhẹ nhàng khoác lên vai cô từ phía sau. Quay người lại, trước mắt cô là 1 người đàn ông cao lớn, khuôn mặt cương nghị, điển trai. Thì ra người đàn ông này đã khoác áo véc lên người cô, và hắn chính là Phan Đình Hạo. Shizuka vừa đưa tay muốn lấy chiếc áo ra thì Phan Đình Hạo đã nhanh tay chặn lại. Giọng nói trầm thấp cũng không kém lạnh lùng vang lên:

- "Ngoài đây khá lạnh, cô không muốn bị ốm chứ?"

- "Đa tạ lòng tốt của Phan tổng, sức đề kháng của tôi tương đối tốt, không hề dễ bị ốm" - Shizuka nhún mày, lạnh lùng lên tiếng. Cô dừng lại 1 chút quan sát Phan Đình Hạo rồi dứt khoát lấy chiếc áo véc xuống đưa cho hắn: "Phan tổng, nếu như tôi không làm đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt phải không?"

- "Cho nên?" - Phan Đình Hạo cầm lấy áo, nhướn mày tỏ ý kêu cô nói tiếp.

- "Cho nên tôi cho rằng chúng ta còn chưa thân tới mức để anh quan tâm tới vấn đề sức khỏe của tôi." - Nói rồi cô quay người đi vào phía trong.

Phan Đình Hạo hơi nhếch khóe môi, như cười như không. Một người đàn ông đứng ở ban công, 1 tay cầm áo véc khoác lên vai, 1 tay cắm sâu vào túi quần, trên cổ áo, cả vạt đã được nói lòng, cúc áo trên cùng cũng đã được mở ra. Một người phụ nữ đang rời khỏi ban công, tóc cô cũng lay động theo gió. Khung cảnh đó đã tạo nên 1 bức tranh đẹp đẽ, sinh động có một không hai, tuyệt đối là đặc sắc.

Lúc Shizuka đi vào, cũng chính là lúc điệu nhạc kết thúc, bài nhảy của họ cũng dừng lại ở động tác người phụ nữ ngã người ra phía sau và người đàn ông đỡ lấy họ, rồi sau đó kéo họ vào lòng. Chính vì thế lại càng tạo điều kiện cho 2 cô gái nào đó có cơ hội chính 2 người đàn ông vô tội nào đó. Các cô đều đồng loạt trở tay dùng sức véo thật mạnh vào cánh tay của Lãnh Thiên Kỳ và Cao Quý Thần. Khiến cho 2 người bọn họ đau đến nhún mày nhưng lại phải kiềm chế không kêu lên. Nhưng xem kia, 2 cô gái này lại tỏ vẻ điềm nhiên như không có điều gì xảy ra. 3 người các cô Luka, Ahim, Mone cùng làm động tác chào rồi quay người rời khỏi sàn nhảy. Tất nhiên 1 màn này không thể thoát khỏi ánh mắt của Eri đang ngồi phía bàn tiệc.

- "Ahim, Luka, hai người quả là bạn tốt của mình!" - Eri phấn khởi chạy tới lôi kéo tay bạn của mình reo hò.

- "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" - Mone nhìn Shizuka tò mò hỏi.

- "Đơn giản là có 2 người không may bị họ chinh đồn!" - Shizuka nhìn Mone trả lời.

- "Hả? Ý cậu là Lãnh Thiên Kỳ và Cao Quý Thần đó sao?"

Nhìn thấy Shizuka gật đầu, Mone chỉ có thể chân thành gửi 1 ánh mắt thương hại đến 2 người kia đang đứng cách đó không xa. Bị 2 gia hỏa này chinh thì họ thật quả xui xẻo rồi.

- "Này trò hay vẫn còn chưa kết thúc nha!" - Eri nháy mắt nói với 4 người. Eri bí bí ỉn ỉn làm cho 3 người Ahim, Luka, Mone đặt 1 dấu hỏi to đùng trong đầu.

Còn Shizuka đã nhảy bèn phát hiện 5 ly rượu trong tay của 5 người đàn ông kia có vấn đề:

- "Eri, cậu cho gì vào rượu của họ?"

- "Quả là Shizuka, mình tự hỏi còn có gì có thể qua mắt cậu không? Trong đó cũng không có gì nhiều, mình chỉ cho thêm ngũ vị thôi. Đó là muối, đường, tiêu, ớt và mù tạt. Đảm bảo họ sẽ nhớ vị rượu này cả đời. Ha ha".

- "Cậu còn có thể ác hơn không hả nha đầu?" - Luka dí đầu Eri tinh nghịch hỏi. Xong cả 3 người cùng phá lên cười. Shizuka cũng chỉ có thể lắc đầu, và Mone thì không ngừng mặc niệm 5 cái dạ dày vô phước kia.

Vốn dĩ rượu vị nồng, nên 5 người đàn ông này không hề phát hiện ra rượu của họ đã bị giờ trò. Sau khi cầm lên uống cạn 1 hơi cùng với 1 vị giám đốc nào đó, thì họ mới có cảm giác xuống địa ngục. Một mùi vị khó chịu đến không thể khó chịu hơn sộc lên mũi của họ. Họ nắm chặt tay gồng mình cố chịu, đợi khi vị giám đốc đó rời khỏi mới vội vàng cầm ly nước lọc lên uống ừng ực để xua đi cái mùi vị chết người trong miệng. Không cần nói cũng biết, kẻ to gan dám giờ trò với họ không phải mấy cô gái đáng chết đó thì còn có ai nữa. Quay mặt nhìn về phía 5 người Shizuka thì mới phát hiện các cô đã chuẩn em tới cửa.

- "Mấy cô gái đáng chết! Đi!" - Bạc Ngôn Dương khế hừ. 5 người liếc nhìn nha rồi sai chân bước nhanh về phía cửa hòng đuổi theo 5 cô gái đó. Nhưng thật không may vì khi họ đuổi ra đến nơi đậu xe thì 5 cô đã rời khỏi rồi.

- "Chết tiệt!" - Phan Đình Hạo giận dữ đá mạnh vào cái ghế gỗ dài gần đó khiến nó bị gãy làm đôi.

- "Bùi Văn Hiến!" - Lãnh Thiên Kỳ gầm lên.

- "Hả? Các cậu như vậy là sao? Mình cũng là người bị hại mà!" - Bùi Văn Hiến khi nhìn thấy sát ý trong mắt 4 người kia thì tỏ vẻ vô tội.

- "Chết tiệt! Nếu không phải cậu chọc tức cái cô Eri kia, thì họ sẽ chinh đến chúng tôi sao?" - Cao Quý Thần bẻ tay răng rắc, phong mang trợn mắt gân gọng.

- "Nên biết chúng tôi là lần đầu tiên gặp mặt mấy cô gái đó. Ngán vạn lần lại không ngờ vì cậu mà chúng tôi bị xử oan. Hết bị dẫm chân, véo tay thì lại bị cái thứ rượu kinh khủng kia khiến cho chết đi sống lại! Cậu nói, không hỏi tội cậu thì hỏi ai? Hừ?" - Lãnh Thiên Kỳ bẻ tay răng rắc, từng bước đi về phía Bùi Văn Hiến, gần từng chữ một.

- "Đánh hán!" - Bạc Ngôn Dương nghiêng răng. Thế là tại bãi xe, 5 người đàn ông cao cao tại thượng kia xảy ra 1 trận xung đột. Và tất nhiên khung cảnh náo loạn này đã được các vệ sĩ họ mang theo che lại 1 cách hoàn hảo nên không ai biết được.

Còn 5 cô gái kia, sự thật chỉ có 1 là trên đường về nhà, Eri, Luka và Ahim rôm rả nói cười, kể lại chiến công hiển hách của họ cho Bạch Linh, Bạch Hoa và Bạch Tuyết nghe, khiến cho 3 cô cười đến đứt ruột. Còn Shizuka và Mone chỉ có thể âm thầm kêu khổ cho đôi tai và cái đầu của họ không ngừng.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Oan gia

1

Ngày hôm sau, tại 1 tiệm quần áo của khu thương mại SMG:

- "Hắc xì! Hắc xì! Hắc xì!" - Eri (Trần Song Đình) cầm khăn giấy liên tục lau nước mắt nước mũi. Cô thật muốn lòi cổ cái tên đang nói xấu cô ra chữ đến tổ tông 9 đời nhà hán. Từ sáng đến giờ cô bị nhảy mũi khó chịu muốn chết. Nhưng cái con người vô tâm kia lại cứ cười ngặt nghẽo không ngừng. Đó không phải Ahim(Ngô Thiên Doanh) thì là ai vào đây chứ!

- "Mình nói cậu rốt cuộc có phải là bạn của mình không vậy? Mình đang muốn chết đi sống lại mà cậu lại cứ cười đến long trời lở đất như vậy? Lương tâm của cậu bị chó tha rồi sao?" - Eri nhăn mặt, sứt sứt.

- "Ha ha! Cũng không thể trách mình được mà, phải không?"- Ahim gạt nước mắt, vỗ ngực lấy lại bình tĩnh, nhún nhún vai nói. Cô hướng mắt về 1 nữ nhân viên cửa hàng gần đó nói: "Đem 1 cái gương lại đây!"

- "Vâng!"

Nữ nhân viên đi rất nhanh đã quay trở lại, trên tay còn cầm 1 chiếc gương nhỏ rồi cung kính đưa cho Ahim:

- "PTGD Tài chính, gương của cô đây ạ!"

- "Được! Làm phiền cô rồi!" - Ahim nhận lấy, mỉm cười với nữ nhân viên đó.

- "Không có gì ạ!"

- "Đây! Cậu coi thử đi!" - Ahim nhìn về phía Eri nín cười.

Eri nhìn Ahim với 1 nét mặt nghi hoặc. Cô nhướn mắt nhìn mình qua gương. Một giây, hai giây, ba giây.

- "A! Cái gì thế này?" - Một tiếng hét khùng bỏ đã thành công thu hút những cặp mắt tò mò về phía các cô.

- "Cậu hét cái gì? Tai của mình muốn điếc rồi đây!" - Ahim xoa xoa tai, lườm Eri.

- "Sao có thể chứ?"

- "Cái gì mà không thể? Với bộ dạng đó, chốc đi ra ngoài thì ngàn vạn lần cấm nói cậu là bạn của mình. Nếu không mình thật sự muốn đào cái lỗ để nhét đầu cậu xuống cho đỡ mắt mặt."

- "Tại sao không nói sớm cho mình biết chứ?" - Eri tròn mắt lườm Ahim.

- "Chịu thôi! Làm gì có cơ hội để nói chứ! Cậu nhớ lại đi! Cậu 1 nhảy mũi, 2 khóc lóc, 3 chửi rủa. Mình nào có chen vào được chứ?" - Ahim tỏ vẻ vô tội. Nhưng khi nhìn thấy bộ mặt đó lại không nhịn được mà cười gập bụng.

- "Xảy ra chuyện gì vậy?" - Luka(Lê Ngân Surong) không biết từ đâu nhảy ra từ sau lưng Ahim hỏi. Sau đó là Shizuka(Mạc Tử Ninh) và Mone(Hoàng Kỳ Thu) cùng đi tới.

- "Đừng hỏi mình. Tự các cậu xem lấy đi!" - Ahim xoa xoa mũi, xua tay và hất mặt về phía Eri.

Eri còn chưa kịp phản ứng thì đã bị biểu hiện của 3 người kia làm cho xấu hổ tột cùng.

Luka ôm bụng ngã xuống ghế cười muốn rớt cả hàm. Mone 1 tay chỉ về phía Eri, miệng há hốc vì ngạc nhiên. Còn Shizuka cũng giựt giựt khoe môi, che miệng rồi cúi đầu xuống. Nhưng vai của cô lại đang rung lên vì cười.

Có thể làm cho họ cười ngã nghiêng như thế là bởi bộ mặt thê thảm của Eri. Mascara của cô đã lem ra hết trông như mắt gấu trúc. Hai hàng nước mắt vẫn còn đọng trên mặt. Sơn môi bị quệt lem sang 2 má. Tóc tai thì rối mù lên. Lại cộng với cái biểu tình trên mặt của Eri lúc này thì quả thật cô có thể sánh ngang với quỷ.

- "Hu hu hu! Không được cười. Không cho cười!"

- "Được, được, được. Không cười, không cười cậu nữa còn không được sao? Đi rửa mặt đi! Sẽ không phải là cậu muốn để cái mặt này đi ra ngoài đó chứ?" - Mone đầu hàng.

- "Dẫn cô ấy đi rửa mặt!" - Shizuka ho khan vài tiếng rồi ra lệnh với nữ nhân viên kia.

- "Vâng! Thưa TGD" - Nữ nhân viên cúi đầu nhận lệnh rồi đi tới trước Eri làm động tác mời - "PTGD Sáng tạo, mời đi bên này!"

Đợi sau khi Eri đi, Luka mới kéo lấy Ahim hỏi ngọn nguồn vì sao Eri lại có bộ dạng như vậy? Mone cũng ngồi xuống ghế bên cạnh Ahim nghe chuyện. Shizuka thì ngồi xuống ghế đối diện với họ, khoanh tay trước ngực vừa nhâm nhi cafe vừa đọc báo.

Sau khi nghe hết nguyên nhân từ Ahim thì Mone và Luka mới "Ồ!" một tiếng. Đúng lúc đó Eri cũng đi ra. Cô cũng đã chỉnh sửa lại gọn gàng lại. Luka từng bước đi về phía Eri, vỗ vai cô ấy:

- "Haiz! Eri, mình chỉ có câu thôi. Cậu.... thật sự là ăn ở quá thất đức rồi!"

- "Cái gì? Con nha đầu chết tiệt! Cậu là đang chê thời gian sống của mình quá dài rồi sao? Hử?" - Eri gằn giọng, bẻ tay "răng rắc".

Luka nhận thấy nguy hiểm liền dần dần lùi về sau mấy bước. Thấy Eri cũng từng bước tiến về mình cô cười trù, đồng thời giơ ngón tay trở lên lắc qua lắc lại:

- "Cậu đừng qua đây nha! Bằng không mình sẽ không khách sáo đâu?"

- "Hừ! Không khách sáo thì cậu làm được gì?" - Eri vung tay tiến về phía Luka. Thế là 2 người bắt đầu 1 trận rượt đuổi quanh cửa hàng, làm cho các nhân viên ở đây 1 phen toát mồ hôi hột.

- "Đủ rồi! Làm loạn xong chưa?" - Shizuka nãy giờ đang đọc báo bỗng bỏ xuống, nhú mày lạnh lùng lên tiếng. Và tất nhiên tiếng nói uy nghiêm đó đã làm cho 2 con người đang gây gỗ kia phải dừng lại.

- "Ha ha, xong rồi!" - Luka cười cười.

- "Phải, phải, xong rồi! Làm loạn đủ rồi!" - Eri gãi gãi đầu cười trừ.

Shizuka đứng lên và đưa cho nhân viên 1 tấm thẻ - "Tính tiền bồi thường tổn thất đi!"

Người nhân viên đi đón lấy tấm thẻ ngân hàng đó đi làm thủ tục một cách nhanh chóng. Khi nhận lại thẻ từ nhân viên, Shizuka cũng chẳng nói năng gì mà bỏ đi. Bốn người kia thấy thế cũng lo đứng dậy đi theo vì họ biết rằng Shizuka đã mất kiên nhẫn rồi. Nếu họ còn lè mề thì kết cục của họ chính là trở thành những bao cát làm bằng thịt. Đến lúc đó chỉ có thể nói rằng "Thảm không thể thảm hơn".

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Oan gia (2)

1

Sau khi 5 người các cô khảo sát hết 4 tầng trên của khu thương mại SMG thì cũng đã đến giữa trưa. Chỉ cần là người tinh ý cũng không khó để nhìn ra vẻ mệt mỏi trên mặt của mấy vị quản lý khu thương mại. Và tất nhiên đám người Eri, Mone, Luka, Ahim, rồi cả Bạch Linh, Bạch Tuyết, Bạch Hoa cũng là 1 bộ dạng mệt mỏi. Shizuka rất dễ dàng nhận ra điều đó và đương nhiên cô cũng không phải là 1 cô chủ biến thái quá mức đến nỗi không quan tâm đến nhân viên của mình.

Cô quay lại nhìn về phía mấy vị quản lý kia mở miệng:

- "Cũng giữa trưa rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người về nghỉ ngơi đi!"

- "Vâng thưa Tổng giám đốc, Phó Tổng giám đốc! Các cô cũng hãy nghỉ đi ạ!" - Một vị quản lý lên tiếng.

- "Được! Đi cẩn thận!" - Mone gật đầu mỉm cười.

Sau khi các vị quản lý lần lượt chào hỏi rồi đi khỏi, Shizuka tiếp tục lên tiếng:

- "Đi ăn thôi!"

- "Ok! Mình đói đến nỗi lưng dính vào bụng rồi đây nè!" - Nghe thấy được đi ăn Eri sáng mắt lên.

- "Cậu cũng quá khoa trương rồi đó!" - Luka nhìn Eri với ánh mắt coi thường. Mấy người còn lại cũng 1 vẻ coi thường hướng tới Eri.

Nhận thấy những ánh mắt đó, Eri liền khởi động chế độ xù lông:

- "Làm như các người không thấy đói lắm đó! Tôi thấy các người cũng chả khác gì tôi đâu nha!"

- "Tất nhiên là tụi này không thấy đói rồi!" - Ahim mới vừa mở miệng thì: "Ọc! Ọc! Ọc!"

1, 2, 3 ..... "Ha ha ha!" - Mọi người cùng phá lên cười vì âm thanh không đúng lúc ấy.

- "Ha ha! Thật khéo! Cậu coi cậu thật là trái với lương tâm quá đi! Ngay cả cái bụng của cậu cũng đang phát cò, đánh trống kháng nghị kìa!" - Eri cười đến nỗi muốn rớt cả hàm ra, cô chạy tới bên cạnh Ahim nghiêng người nhìn bụng của cô ấy chế giễu.

- "Eri! Cậu hãy cầu phước cho cái mồm của cậu đi!" - Ahim xấu hổ quá thì liền nổi đóa, giương móng vuốt về phía Eri. Cô vồ lấy Eri làm cô ấy muốn chạy cũng không kịp. Tiếp đó liền lấy 2 tay véo thật mạnh vào 2 má của Eri rồi kéo ra. Eri chỉ có thể kêu oai oái cầu cứu. Nhưng thật bi thảm cho cô vì chẳng ai đoái hoài gì tới mà chỉ đứng 1 bên khoái chí xem trò vui.

- "Được rồi! Đi ăn thôi!" - Shizuka cũng không thể nhịn cười khi thấy cảnh tượng này, cô ho khan vài tiếng rồi hắng giọng.

- "Yes Madam!" - Eri cùng Ahim lập tức thả nhau ra rồi đồng thanh hô lên.

- "Các cậu còn sợ thiên hạ chưa biết đến giọng của các cậu hay sao?" - Shizuka nhanh tay bật lại 2 cái volume của 2 người kia, nhú mày nhỏ giọng nói. Cô thật sự phiền não vì bên cạnh có 2 con người to mồm này.

"Ha ha ha" - Một trận cười nữa lại vang lên.

Shizuka bỏ tay ra, lờ mắt với 2 người kia như cảnh cáo "Các người hãy cẩn thận lấy!". Rồi xoay người nhắc chân đi về phía khu ẩm thực của Khu thương mại. Những người còn lại cũng lắc đầu nhìn 2 người kia như muốn nói "Tự nghĩ cách cứu bản thân đi!" rồi rào bước đi theo Shizuka. Hai người vừa bị cảnh cáo liền nhìn nhau với bộ dạng "Có hối hận cũng đã quá muộn! Ai kêu họ lại đi trêu chọc Tổng tài hắc ám kia cơ chứ? Giờ thì hay rồi, tối nay khó tránh 1 phen thâm".

- "Đi thôi!" - Ahim quay người về hướng mấy người đang đi trước kia. Rồi nghiêng đầu nhìn Eri hất mặt.

- "Không đi không được sao?".

- "Từ khi cậu muốn để bụng rộng để tôi chịu đòn" - Nói rồi Ahim bỏ mặt Eri 1 mình đứng đó mà đi theo đám người kia.

- "Haiz! Ông trời ơi! Số tôi sao nó khổ thế này?" - Eri thở dài rồi gục đầu xuống than thở, rồi cô cũng chạy theo họ.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Oan gia (3)

1

Đi tới Khu ẩm thực, Ahim cùng Eri uể oải ngã nhào xuống ghế cũng không thèm quan tâm tới ánh mắt người khác nhìn mình đánh giá. Ahim gác 1 chân lên chiếc ghế đối diện rồi dùng 2 tay ra sức đấm bóp. Việc làm đó lại càng khiến những người khách khác ở đây càng thêm xì xào bàn tán.

- "Chị coi kia! Người đâu mà vô duyên hết sức!" - Một người phụ nữ ghé người nói với người bạn của bà ta.

- "Chị cứ coi như không thấy gì đi! Nhìn thôi cũng biết thuộc loại tiểu thư đồng danh, không coi ai ra gì rồi!" - Người phụ nữ liếc qua phía Ahim, Eri bĩu môi nói.

- "Phải đó, nhìn thì đẹp mà không hiểu sao tính nết lại xấu như thế cơ chứ? Đúng là không nên "nhìn mặt mà bắt hình dong" mà!" - Nghe thế người phụ nữ kia cũng gật gù cảm thán.

Giọng của họ không lớn không nhỏ, vừa đủ để cho mấy người bạn họ nghe thấy toàn bộ. Tất nhiên người nổi giận chính là Ahim.

- "Nè! Bà bảo ai vô duyên hết sức hả? Tôi đẹp người không đẹp nết thì sao? Tôi nói, ngay cả cha mẹ tôi cũng không nói gì thì bà có quyền gì mà bình phẩm tôi hả?"

Người phụ nữ kia thấy cô gái mình vừa nói chạy ra bàn bà ta lớn tiếng thì cũng chịu thua kém:

- "Cô gái này! Bộ cô nghe thấy là tôi đang nói cô sao? Ở đây bao nhiêu người, điều tôi nói chưa chắc đã là ám chỉ cô. Là cô tự cảm nhận thấy mình là người như vậy sao? Ai da! Thật ngại quá vì điều tôi nói khiến cô ngộ nhận!"

- "Bà... Tôi nói cho bà biết bà đừng có ở đây mà giáo biện. Không ngoại trừ tôi mà họ cũng nghe thấy. Bà còn dám ở đây mà vừa ăn cướp vừa la làng sao?" - Eri chống nạnh cãi bướng.

- "Làm ơn đi! Người vừa ăn cướp vừa la làng là cô có được không? Còn nữa tôi mới có 45 tuổi, mong cô đừng có bà này bà nọ được không?" - Người phụ nữ kia lườm Eri.

- "Ha! 45 tuổi? Tôi còn tưởng là 50 tuổi cơ đấy. Lão vu bà!" - Eri khoanh tay trước ngực nhếch môi.

- "Cô! Hôm nay tôi phải thay bố mẹ cô dạy dỗ cô mới được!" - Người phụ nữ nghe thế liền sa sầm mặt mày. Bà ta xắn tay áo lên chống nạnh, nghiêng răng nghiêng lợi.

- "Vớ bà?" - Eri nhú mày hỏi. Tiếp đó cô nhướng người về phía người phụ nữ từ từ phun ra từng chữ tiếng - "Bà không xứng!".

- "Được lắm! Đừng có thách tôi!" - Nói rồi người phụ nữ xông về phía Eri vò đầu tóc của cô rồi tung lên.

Eri vì không ngờ tới bà ta sẽ làm vậy mà không kịp trở tay. Vì vậy ngoài nắm chặt tay bà ta hông kéo ra cũng không còn cách nào để phản công. Đám người Mone đang xem náo nhiệt cũng giống Eri không lường trước được việc này nên lúc chạy tới giúp Eri thì cũng quá muộn. Đúng lúc đó thì:

- "Các người đang làm cái gì vậy?"

Tất cả mọi người đều bị tiếng gất lớn đó làm cho giật mình. Và tiếng gất đó đã thành công làm cho sống lưng Eri lạnh toát.

- "Tôi hỏi rốt cuộc là các người đang làm cái gì vậy hả?" - Shizuka đang đứng ở cửa. Có trời mới biết cô bị tình huống trước mặt làm cho giật mình đến nhường nào.

Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, chỉ đơn giản là cô vào WC, lúc đi ra bắt gặp Quản lý khu ẩm thực ở hành lang, rồi 2 người nói chuyện một lúc. Nếu cô không nhầm chỉ vón vẹn có 15 phút. Vậy mà cả cái khu ăn uống đều loạn hết cả lên. Bàn ghế đổ nghiêng ngã, khăn giấy cũng rớt đầy sàn. Rồi còn có một đám người bu vào nhau lôi lôi kéo kéo. Không khó để nhận ra tâm điểm gây ra vụ này chắc chắn liên quan tới đám bạn của cô. Chính vì vậy mà cô hét giật mình lại đến tức giận. Bọn họ nên hiểu rõ vụ việc này sẽ gây ra họa gì cho SMG? Vậy mà họ lại còn dám làm loạn như vậy. Cô thật sự là đau đầu đến chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Oan gia (4)

- "Ha ha! Là cậu à? Cậu đi đâu mà lâu vậy?" - Mone cười trù. Luka và Eri thì tặng cho Ahim 1 cái lườm nguýt.

- "Tất cả là tại cậu. Giờ thì hay rồi. Xem ra cậu ấy đã thật sự nổi giận rồi đấy!" - Luka ghé sát Ahim, nhỏ giọng nói.

Và người gây ra vụ bạo loạn này là Ahim thì chỉ còn biết cúi mặt xuống nhìn mũi chân của mình. Hai tay của cô xoắn vào nhau biểu lộ cho vẻ lo sợ của cô lúc này.

- "Lâu? 15 phút được gọi là lâu sao?" - Shizuka nhún mày, khoanh tay trước ngực và trầm giọng nói.

- "Ha ha! Phải, phải. Không lâu chút nào?" - Luka gãi gãi đầu, ngoài mặt cô miễng cường nở nụ cười, nhưng trong lòng cô thì tim đang đập loạn vì sợ Shizuka nổi giận.

- "Được? Vậy đừng có tránh né câu hỏi của mình!"

- "Chuyện này... à.... umk...." - Ahim âm ừ mãi vẫn không trả lời được.

Đúng lúc đó:

- "Cô là ai? Cô có quyền gì lên tiếng! Cô ra oai gì ở đây chứ hả? Thấy các người xưng hô thân thiết như vậy. Còn nữa, tôi thấy chúng rất sợ cô, xem ra các người là cùng 1 bọn và cô là kẻ cầm đầu. Được lắm! Bạn của cô vô lễ với tôi. Nếu đã như thế tôi cứ trừng trị kẻ cầm đầu trước đã." - Người phụ nữ đó xen miệng vào. Hai mắt mở to nhìn trừng trừng về phía Shizuka đồng thời thao thao bất tuyệt.

Nói xong, bà ta liền xông về phía Shizuka, giương móng vuốt hông muốn giật tóc của cô. Với thân hình đồ sộ của bà ta, lại nói thân thủ của Shizuka cũng khá là nhanh nhẹn. Vì thế cô chỉ cần né người sang 1 bên, dùng 2 tay kèm chặt tay của bà ta lại. Đương nhiên chỉ với sức lực của bà ta thì không thể nào đầu lại được với Shizuka rồi.

Thấy tình hình trước mắt, Bạch Linh và Bạch Hoa nhìn nhau, rồi cả 2 cùng hiểu ý mà tiến về phía trước giữ chặt người phụ nữ đó để tránh bà ta làm loạn.

- "Buông tôi ra! Mau gọi quản lý của các người ra đây. Có kẻ dám bạo lực với tôi này!" - Người phụ nữ bị giữ thì liên la oai oái không ngừng.

Vị quản lý của khu ẩm thực đang đứng 1 bên bị tình huống trước mặt làm cho đơ người. Nghe thấy bà ta kêu la thì liền chạy tới cạnh Shizuka, mắt tự nhiên nói.

- "Tổng giám đốc, cô coi chuyện này có vẻ không được ổn cho lắm!"

- "Thả ra." - Shizuka lạnh nhạt ra lệnh cho Bạch Linh và Bạch Hoa.

- "Dạ!"

Người phụ nữ được thả ra đang chà sát nơi cổ tay vừa bị nắm chặt.

- "Tổng giám đốc gì chứ? Một con nhóc miệng còn hôi sữa mà dám xưng Tổng giám đốc!"

- "Bà nên cẩn thận lời nói của mình. Đây là Tổng giám đốc của Tập đoàn SMG và cũng là chủ của Khu thương mại này!" - Bạch Tuyết trừng mắt.

- "Hả? Cô là Shizuka? Là nữ Tổng giám đốc trẻ nổi tiếng trong giới kinh doanh sao?" - Bạn của người phụ nữ kia bất ngờ lên tiếng.

Câu nói này của bà ta đã thu hút rất nhiều ánh mắt từ mọi phía. Tiếp đó là những lời cảm thán từ những người xung quanh phát ra.

- "Đúng vậy! Tôi là Shizuka. Còn họ là PTGD của Tập đoàn. Thật xin lỗi vì vụ việc ngày hôm nay. Mong quý khách rộng lượng bỏ qua cho." - Shizuka nói và nhìn về phía đám người Ahim.

- "Bỏ qua? Sao có thể dễ dàng như vậy được. Thân là PTGD mà lại còn dám vô lễ với khách hàng thì càng không thể bỏ qua được. Tôi sẽ khiếu nại các người!" - Người phụ nữ biết vậy lại càng không dễ dàng bỏ qua như vậy.

- "Vương phu nhân. Bà vẫn nên là bỏ qua chuyện này đi. Theo tôi theo là bà làm loạn trước có đúng không?" - Lãnh Thiên Kỳ không biết từ đâu chui ra lên tiếng.

- "Cậu? Lãnh Thiên Kỳ? Ha, Lãnh tổng, SMG là đối thủ cạnh tranh của Lãnh thị. Sao cậu lại đi nói giúp như thế cơ chứ?"

- "Tôi đâu có nói giúp! Là tôi nói sự thật mà. Phải không Hà phu nhân?" - Lãnh Thiên kỳ vẻ lười biếng, 2 tay cắm vào túi quần, ánh mắt nhìn về phía bạn của Vương phu nhân hỏi.

- "À! Chuyện này..." - Hà phu nhân ấp úng. Rồi bà ta kéo tay Vương phu nhân kia, thì thầm - "Đừng náo loạn nữa. Chuyện này lên tòa, người thiệt hại chắc chắn là bà. SMG là tập đoàn lớn, đừng nói là Vương thị nhỏ bé của chồng bà, mà cho dù có Hà thị của chồng tôi giúp đỡ cũng không đâu lại đâu."

Tuy không nghe thấy họ thì thầm gì nhưng cũng không khó để nhận ra thái độ của Vương phu nhân đang dần thay đổi.

- "Thôi được! Chuyện này tôi không chấp nhận nữa! Nhưng nếu còn có lần sau tôi sẽ không để yên cho các người đâu!" - Bà ta lên tiếng. Nói rồi cùng với Hà phu nhân rời khỏi đó.

- "Thật ngại vì đã quấy rầy các vị dùng bữa. Hôm nay mọi người cứ thoải mái dùng bữa. Chúng tôi mời!" - Shizuka lên tiếng.

- "Thật sao? Vậy chúng tôi không khách sáo đâu nha!" - Lãnh Thiên Kỳ cao giọng. Những người xung quanh cũng vui vẻ trở lại bàn của mình tiếp tục dùng bữa.

- "Tùy anh!" - Luka lờm Lãnh Thiên Kỳ.

- "Các người! Ở lại dọn dẹp và phụ giúp bồi bàn! Đây là trừng phạt dành cho các người!" - Shizuka nhìn đám người Ahim lên tiếng. Rồi quay đầu nhìn 3 người Bạch Linh - "Cả 3 người nữa!"

- "Hả? Shizuka, cậu không lầm chứ?" - Eri ngạc nhiên hỏi lại.

- "Rất chắc chắn!" - Shizuka nói xong thì đi về phía bàn trống ở cuối khu ăn uống.

- "Shizuka!" - Luka gọi với theo nhưng không nhận được lời đáp trả từ Shizuka thì chỉ có thể ngậm ngùi dọn dẹp.

- "Dọn dẹp sạch sẽ vào!" - Lãnh Thiên Kỳ tặc lưỡi, nháy mắt với Luka. Nhìn thấy biểu tình giận dữ của cô thì tỏ vẻ vô tội, vừa huyýt sáo vừa đi về phía 1 cái bàn khác ở cuối khu ăn uống, gần với bàn mà Shizuka đang ngồi.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Oan gia (5)

Luka nghiêng răng nghiêng lợi vì lời nói đó của Lãnh Thiên Kỳ, cô tiện tay vo cái khăn trải bàn gần đó, rồi dùng sức ném thật mạnh về phía người đàn ông đáng ghét kia và hét lên:

- "Đồ chết bầm nhà anh, biến đi cho khuất mắt tôi!"

Còn về phần Lãnh Thiên Kỳ, dường như hắn mọc thêm 1 con mắt phía sau hay sao mà hắn có thể dễ dàng né tránh chiếc khăn trải bàn. Hắn quay lại nhú mày nhìn cô rồi uể oải lắc đầu:

- "Chắc chắn! Khách hàng là thượng đế. Tôi đến đây làm khách, cô thân là chủ sao lại đối đãi với khách hàng như vậy hả?"

- "Tôi cần anh đến đây làm khách à? Đâu phải Lãnh thị của anh không có nhà hàng đâu, cần gì phải chen chúc khu thương mại làm gì chứ?"

- "Phải ha! Quả thật Lãnh thị không phải là không có nhà hàng, nhưng tôi lại nghe thấy nhiều người khen đồ ăn ở đây hợp khẩu vị, phục vụ lại chu đáo nên đến coi thử. Haiz, thật đáng thất vọng vì những lời đó là sai sự thật!" - Lãnh Thiên Kỳ khoanh tay trước ngực, lười biếng tựa người vào chiếc bàn trống gần đó.

Giọng nói của hắn đủ để thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

- "Anh...." - Luka giận đến mặt đỏ tía tai. Cô thề là nếu như không có ai ở đây thì chắc chắn cô sẽ dùng Taekondo cô luyện mấy năm ra dạy dỗ hắn 1 phen.

Cô cố gắng kiềm chế sự tức giận của mình, sau khi hít thở thật sâu điều hòa tâm trạng, cô quay lại mỉm cười với mọi người xung quanh, rồi tiến tới trước mặt Lãnh Thiên Kỳ.

- "Lãnh tổng! Thật xin lỗi vì thái độ khi nãy của tôi. Mời!" - Cô làm động tác mời.

Nói rồi cô đưa hắn tới chiếc bàn cuối cùng khu ăn uống như dự định ban đầu của hắn. Đợi Lãnh Thiên Kỳ ngồi xuống ghế, cô lại tiến đến cạnh anh rót rượu vang cho anh uống. Nhưng chắc chắn không ai có thể thấy rằng khi cô rót rượu cho anh, rằng cô đồng thời cũng nghiêng ken két. Mà biểu tình trên mặt Lãnh Thiên Kỳ cũng hết sức khó coi. Hắn mặt mũi nhăn nhúm, nhe răng trợn mắt khó tin nhìn cô.

- "Rượu này tuy không phải là hảo hạng gì nhưng vị cũng khá ngon, mời Lãnh tổng dùng thử!" - Luka tuy là đang chinh người ta nhưng tuyệt nhiên trên mặt không có bất kì biểu hiện nào, cô điềm nhiên như không hề xảy ra chuyện gì.

Lãnh Thiên Kỳ nhịn đau, thu hết biểu tình của Luka vào đáy mắt. Anh đón lấy ly rượu nhấp thử.

- "Quả nhiên là khá ngon. Thật xứng với câu "Năm gai ném mật". Phải không PTGD Luka?" - Lãnh Thiên Kỳ gần như là gần từng chữ một với Luka.

- "Vậy thì anh cứ tự nhiên. Menu ở đây, tùy anh lựa chọn" - Nói xong cô tặng cho anh một nụ cười khoa trương rồi rất nhân từ mà nhắc chân ra chuẩn vào trong nhà bếp.

Lãnh Thiên Kỳ có cảm giác như mới chết đi sống lại. Anh cố nhịn đau nơi chân, tay nắm chặt lại đè nén sự tức giận. Anh nhìn sang Shizuka ngồi bàn bên cạnh:

- "TGD Shizuka, cô có thấy nên xem lại thái độ phục vụ của nhân viên của mình không vậy?"

Shizuka đang xem tài liệu, nghe thế thì hơi nghiêng đầu nhìn Lãnh Thiên Kỳ. Đúng lúc đó cô bắt gặp khuôn mặt của 4 người đàn ông cao lớn, điển trai đang đứng cạnh bàn của Lãnh Thiên Kỳ dùng ánh mắt nghi hoặc để dò xét 2 người. Họ chính là Phan Đình Hạo, Bùi Văn Hiến, Bạc Ngôn Dương và Cao Quý Thần. Cô cũng không quá bất ngờ vì sự xuất hiện của họ. Cô quay đầu lại tiếp tục nhìn vào tập tài liệu nhưng vẫn lạnh nhạt trả lời câu hỏi của Lãnh Thiên Kỳ:

- "Tôi nghĩ thái độ phục vụ của họ khá tốt đó chứ! Nếu tôi không nhầm thì cô ấy vừa mới rót rượu cho anh mà phải không?"

Shizuka vừa dứt lời thì liền nghe thấy 1 âm thanh kì quặc vang lên "Phì!". Hóa ra là đám người Luka, Mone, Eri, Ahim đang đứng ở đó. Rõ ràng âm thanh vừa rồi là do họ gây ra do nín cười mà không được. Không chỉ có Luka mà những người kia cũng nhin cười. Không khó để đoán ra là cô đã kể lại hành động oanh liệt của cô cho họ. Cộng thêm lời nói của Shizuka thì lại càng làm cho Luka đắc ý.

- "Đang thắc mắc không biết anh có phải heo không mà sao ăn nhiều thế. Hóa ra là không chỉ có Lãnh thị, mà là cả Ngũ đại tài phiệt đến đây để học hỏi cách kinh doanh của SMG à?" - Người lên tiếng là Eri.

Cô vừa nói vừa đặt đĩa thức ăn trên tay xuống bàn của 5 người đàn ông kia. Sau cô, 3 người Luka, Ahim, Mone cũng đặt đĩa thức ăn xuống bàn.

- "Cô tốt nhất hãy cẩn thận với lời nói của mình!" - Bùi Văn Hiến rõ ràng là không thích 5 chữ " học hỏi cách kinh doanh" của Eri.

- "Ủa! Ai đây ta? Không phải là các PTGD của SMG sao? Đãi ngộ của SMG cũng quá lớn đi. Ngay cả PTGD cũng đi bồi bàn nữa. Rất đáng học hỏi nha!" - Cao Quý Thần uống một hớp rượu rồi chống tay lên bàn nhìn qua các cô 1 lượt cảm thán.

- "Làm ơn nói tiếng người đi!" - Vì Cao Quý Thần ngồi phía ngoài, Eri lại đứng cạnh đây nên cô rất dễ dàng động thủ. Cô co chân đá thật mạnh vào chân hắn. Hắn theo phản xạ co chân lại nhưng lại không may đụng mạnh đầu gối vào gầm bàn. Một loạt hành động đó đã khiến cho các cô một trận cười hả hê.

- "A! Cô làm cái trò gì vậy?" - Hấn nhủ mày than nhẹ, vừa xoa xoa chân vừa nhe răng trợn mắt với Eri.
- "Tôi có làm gì đâu nha! Ai cũng thấy là anh tự đung chân vào gầm bàn nha!".
- "Hay lắm! Tôi còn chưa tính sổ với cô vụ ở bữa tiệc cô lại dám gây sự với tôi sao?". (Các bạn còn nhớ bữa tiệc ở Vu gia không?).
- "Bữa tiệc? Bữa tiệc nào vậy? Tôi thật không đếm xuể số bữa tiệc mình tham gia. Thật không biết anh đang nhắc tới gì!" - Eri giả ngu cười cười.
- "Được lắm! Cô cứ đợi đấy!"
- "Các cậu rảnh lắm phải không?" - Shizuka phía sau cũng vừa hay xem xong nốt tập tài liệu cuối cùng. Cô bỏ tập tài liệu vào trong tập hồ sơ cầm lên tay. Xong cô đứng lên đi về phía bàn bên này.
- "Đãi ngộ như vậy không biết các vị tổng tài có hài lòng không?" - Shizuka như cười như không hỏi.
- "À... rất hài lòng!" - Bùi Văn Hiến trả lời.
- "Nếu vậy thì tốt! Tôi còn có việc đi trước" - Shizuka gật đầu rồi quay về phía đám người Eri nói - "Ở đây đến 5 giờ chiều thì đến công ty". Nói rồi cô rời khỏi khu ẩm thực.

Đám người Eri thì thờ ngẩn thờ dài lo lắng cho số phận của mình. Các cô đều biết Shizuka muốn các cô đến công ty là để luyện võ (Ở đây là công ty có một tầng thư giãn riêng nha. Lãnh đạo lẫn nhân viên đều có thể dùng tầng này để thư giãn gân cốt). Các cô nhìn nhau rồi ưỡ ể oải tiếp tục đi phục vụ theo như yêu cầu của Shizuka.

Suốt cả quá trình đó, 2 người đàn ông Phan Đình Hạo và Bạc Ngôn Dương tuy không nói gì nhưng ánh mắt của họ lại khá đặc biệt. Tuy vẻ ngoài lãnh đạm nhưng ánh mắt lại dịu dàng khi nhìn về phía Shizuka và Mone. (Thứ tự là Phan Đình Hạo - Shizuka, Bạc Ngôn Dương - Mone nha các bạn)

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cô không có quyền

Đúng như những gì mà Eri (Trần Song Đình), Mone (Hoàng Kỳ Thu), Luka (Lê Ngân Sương) và Ahim (Ngô Thiên Doanh) đoán từ trước, sau 1 buổi phục vụ ở khu thương mại họ vẫn không tránh khỏi 1 màn trừng phạt bằng thể lực của Shizuka (Mạc Từ Ninh). Sự thật chứng minh là Shizuka đã thực sự rất tức giận. Một mình cô đấu với 4 người suốt 1 tiếng đồng hồ, tuy cũng có bị thương tích không ít, nhưng thê thảm nhất vẫn là 4 người kia. Sau 1 tiếng tra tấn, họ ê ẩm toàn thân, tay chân bầm tím, cử động cũng cảm thấy khó khăn. Nhưng Shizuka vẫn chưa mất nhân tính đến nổi ra tay vào mặt của các cô, cho nên các cô cũng không lo bị hủy dung.

Sáng ngày hôm sau, 5 cô gái lại đến tập đoàn cùng 1 lúc. Sau khi bước vào đại sảnh họ đi thẳng vào thang máy chuyên dụng. Khi thang máy mở ra, Shizuka còn đang định bước vào thì nghe thấy ồn ào ở quầy tiếp tân.

- "Xảy ra chuyện gì?" - Shizuka liếc nhìn thấy Bạch Tuyết đang đi tới thì hơi hốt hởi.
- "Có người xông vào tập đoàn đòi năng nặc gấp chị" - Bạch Tuyết bình tĩnh trả lời, ánh mắt nhìn về phía Shizuka.
- "À?"
- "Umk... Là...." - Bạch Tuyết hơi khó xử, ậm à mãi mà không nói được.
- "Nói!"
- "Dạ! Là tứ tiểu thư!"
- "Tứ tiểu thư? Ý em là Mạc Từ Lan?" - Mone nhướn mày.
- "Đúng vậy!"

Shizuka nghe tới cái tên này thì khắp người lại tỏa ra sự lạnh lẽo, nguy hiểm. Cô không nói năng gì mà nhắc chân đi ra phía đại sảnh.

Đúng như những gì Bạch Tuyết nói, cô ta đang lớn tiếng la hét nơi quây tiếp tân. Bạch Linh và Bạch Hoa cũng ở đó đang đề phòng cô ta xông lên phòng TGD. Nhìn quanh cũng có thể hiểu là cô ta muốn gặp Shizuka nhưng trước giờ quy định của tập đoàn SMG khá nghiêm khắc. Dù là ai muốn ra vào tập đoàn, hoặc là nhân viên có bằng tên rõ ràng hoặc là người ngoài nhưng phải có hẹn trước. Mặc Từ Lan vốn dĩ không phải là nhân viên, lại càng không thể nào có hẹn trước với Shizuka được. Tiếp tân không cho vào là lẽ đương nhiên.

- "Các người có biết tôi là ai không hả?" - Mặc Từ Lan tay chống 2 bên hông lớn tiếng quát nạt.

- "Dù cho cô là ai đi nữa thì vẫn phải có lịch hẹn trước bằng không thì không thể nào trực tiếp gặp TGD được!" - Bạch Linh lạnh nhạt trả lời.

- "Tôi là Mặc Từ Lan, là tứ tiểu thư của Mặc thị, trong tay tôi cũng có cổ phần của SMG. Các người dám ở đây mạnh mẽ với tôi, có tin tôi đuổi cổ các người ra ngoài không hả?"

- "Cô dám?" - Shizuka lạnh lùng lên tiếng khiến cho những người ở đây vừa giật mình vừa sợ hãi.

Mặc Từ Lan cũng 1 phen rùng mình. Nhưng bất quá đây là chỗ đông người, cô tin chắc là chị ta không dám làm gì cô cả. Vì thế, Mặc Từ Lan lại càng hùng hổ hơn:

- "Sao lại không? Tôi có cổ phần của SMG. Tôi có quyền!"

- "Có quyền? Hừ!" - Shizuka hừ lạnh.

- "Tất nhiên!"

- "Xem ra bài học lúc trước cô còn chưa nhớ thì phải?"

- "Ở đây có nhiều người như vậy? Chị dám sao?"

Shizuka không nói gì mà chỉ từng bước tiến đến trước mặt Mặc Từ Lan.

- "Cô nghĩ là tôi không dám sao?"

Mặc Từ Lan vênh mặt tỏ vẻ đây là điều hiển nhiên. Nhưng cô ta lại không nhìn thấy nụ cười quỷ dị của đám người Luka, Mone thì đứng dựa lưng vào quây tiếp tân lắc đầu đáng tiếc.

"Bốp!" Một cái bạt tai được giáng xuống cái bộ mặt chất đầy phấn son của Mặc Từ Lan. Cô ta không tin được những gì mà đang xảy ra. Ngần vịn lần cô ta cũng không nghĩ rằng Shizuka dám đánh cô trước mặt nhiều người như vậy. Sau khi lấy lại tinh thần, Mặc Từ Lan giờ tay muốn đánh lại Shizuka nhưng cô ta lại quên mất 1 điều là "Shizuka là ai chứ?".

"Bốp!" Shizuka nhanh nhẹn bắt lấy tay cô ta rồi dùng tay còn lại tặng cho cô ta thêm 1 cái bạt tai nữa. Cái bạt tai này cô hơi dùng sức nên Mặc Từ Lan rất nhanh đã bị tiếp đất. Cô ta bị ngã nhào xuống nền đá cẩm thạch. Chấn đá của nền khiến cho cô ta lạnh thấu xương. Đang định đứng dậy thì Shizuka đã nhanh hơn 1 bước.

Shizuka bóp chặt cổ họng của Mặc Từ Lan, ánh mắt lạnh lùng như muốn đóng băng kẻ trước mặt.

- "Mặc Từ Lan! Tôi có thể tha chết cô 1 mạng thì bất cứ lúc nào tôi cũng có thể lấy lại mạng của cô khi nào tôi muốn. Đường lớn có lối cô không đi, địa ngục không cửa cô lại muốn vào sao?"

- "Cứu... tôi với! Chị ta muốn... giết... tôi. Cứu tôi... với!" - Mặc Từ Lan dùng tay kéo tay Shizuka ra, nước mắt nước mũi chảy tùm lum. Nhưng lời kêu cứu của cô không nhận được bất kì sự thương hại nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, người làm loạn là cô ta, TGD của họ trước nay luôn giữ thái độ không nóng không lạnh. Dù công việc họ có sai sót chỗ nào thì cô cũng chỉ lạnh nhạt nhắc nhở. Trước giờ chưa từng nổi giận trước mặt người khác như vậy. Rõ ràng là cô ta đã động tới giới hạn của cô.

- "Câm miệng!" - Shizuka mạnh tay hơn 1 chút. Mặc Từ Lan bị nghẹn thở cộng với việc nhận ra Shizuka đã rất tức giận thì liền im bật. Thấy cô ta biết điều, Shizuka cũng hơi thả lỏng tay ra, không nhanh không chậm nói:

- "Thứ nhất, cô chẳng phải là tứ tiểu thư gì của Mặc gia cả. Máu chảy trong người cô cũng chẳng phải là của Mặc gia."

- "Thứ hai, 10% cổ phần đó là mẹ cô đứng tên. Không phải là cô!"

- "Thứ ba, tôi cho cô 1 tiếng để ra sân bay trở về Mỹ ngay lập tức. Bằng không hậu quả cô tự gánh!"

Nói rồi, Shizuka đẩy cô ta ra, thông thả đứng dậy. Cô nhận lấy cái khăn tay từ Mone đưa tới lau sạch nước mắt của Mặc Từ Lan đang dính trên tay cô đi. Shizuka nhìn về phía Bạch Hoa ra hiệu.

Bạch Hoa gật đầu tuân lệnh ra cho người đưa Mặc Từ Lan ra sân bay mà không để cho cô ta có quyền từ chối. Nên biết là Shizuka đã rất nhân từ rồi.

Shizuka đưa khăn cho Bạch Tuyết rồi quay người đi về phía thang máy.

- "Được rồi! Mau chóng tiếp tục làm việc của mình đi!" - Luka nhìn các nhân viên xung quanh, lên tiếng. Xong cùng với Mone, Ahim, Eri, Bạch Linh và Bạch Tuyết đi lên phòng làm việc của mình.

- "Vâng!" - Những nhân viên ở đây đều là những người thông minh cho nên họ hiểu rõ mình phải làm gì. Vì vậy, họ cũng nhanh chóng tuân lệnh và đi làm tốt công việc của mình.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Xòe tay ra

Cùng lúc đó, tại Tập đoàn quốc tế Phan thị.

Hòa Diễm - Trợ lý của Phan Đình Hạo đang cầm 1 tệp tài liệu đi vào thang máy chuyên dụng thì bỗng có 1 tiếng rống rung chuyển trời đất vang lên.

- "Hóa Diễm!"

Anh ta thở dài rồi từ từ quay lại, từ biểu hiện của anh cũng không khó để thấy chuyện này xảy ra 1 cách thường xuyên. Sau khi nhìn thấy 1 người đang đứng cạnh bàn uống trà gần đó vẫy tay về phía bên này thì anh ta cũng không phản ứng gì nhiều. Anh ta chỉ hơi gật đầu coi như là chào hỏi rồi định quay người đi vô thang máy thì người đó hét lên:

- "Hóa Diễm chết tiệt! Anh dám đi coi?"

Nghe thấy thế hán không khỏi ảo não lắc đầu. Nhưng cũng rất nhanh chóng khôi phục lại bộ mặt băng lãnh ngàn năm.

- "Lãnh tiểu thư! Cô có gì cản dận?"

- "Sao vậy? Không bỏ đi nữa sao? Hừm Hóa Diễm!" - Lãnh Thiên Lệ hùng hổ đi về phía Hòa Diễm. Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, tay chống 2 bên hông.

Hòa Diễm không trả lời, trầm mặc nhìn cô gái trước mặt chỉ cao ngang vai anh ta. Cô là Lãnh Thiên Lệ, em gái của Lãnh Thiên Kỳ, năm nay 21 tuổi. Khuôn mặt trắng mịn, tóc thả ngang lưng. Cô mặc 1 bộ váy công sở màu trắng rất hợp với màu da của mình.

- "Anh Đình Hạo ở trên đó phải không?" - Thấy Hóa Diễm không nói gì cô cũng không làm khó nữa. Cô chỉ hơi bĩu môi rồi ngoác mép xung quanh.

- "Phan tổng đang họp!" - Một câu trả lời lấp lửng. Chỉ có thể nghe ra trong đó là Phan Đình Hạo đang bận, chứ không hề chỉ rõ là có ở tập đoàn hay không.

- "Ồ! Vậy sao? Vậy tôi về trước vậy?" - Lãnh Thiên Lệ gật gù rồi quay người giả bộ đi về.

Đợi đến khi thang máy mở ra, đúng lúc Hòa Diễm đang định bước vào thì cô bỗng gọi giật anh lại. Khi Hóa Diễm quay người chỉ thấy 1 cái bóng lướt qua. Khi anh định thần lại thì Lãnh Thiên Lệ đã đóng cửa thang máy lại cộng với 1 câu:

- "Tôi tuyệt đối không tin anh!"

- "Cô..." - Hòa Diễm không ngờ cô lại có hành động như vậy. Anh ta sử dụng thang máy chung để đi lên tầng trên cùng nhằm muốn ngăn chặn Lãnh Thiên Lệ. Nhưng không may anh ta đã bị chậm mất 1 bước. Lúc anh tới nơi thì cô ấy đã nhanh chân đi vào phòng TGD.

Lãnh Thiên Lệ ngênh ngang đi vào phòng TGD. Sau khi thấy Phan Đình Hạo đang xử lý công việc thì liền chạy tới bên cạnh anh.

- "Ha! Em biết ngay mà, vốn dĩ anh không có cuộc họp mà. Tại sao lại gạt em chứ?"

Phan Đình Hạo đặt bút xuống, ngả lưng ra ghế ngược nhìn Lãnh Thiên Lệ:

- "Nếu anh không nhầm thì anh đã rất nhiều lần nhắc em phải gõ cửa trước khi vào phòng làm việc của anh rồi!"

- "Hả? Em không gõ cửa sao? Aida kệ đi, hôm nay tự đứng em thềm ăn thịt nướng. Anh dẫn em đi ăn được không?" - Lãnh Thiên Lệ gãi đầu ngượng ngập nhưng cũng rất nhanh chóng xua đi rồi vui vẻ chạy tới bên cạnh Phan Đình Hạo kéo tay anh.

- "Anh không rảnh"

- "Đi mà, dù sao cũng giữa trưa rồi, anh coi bụng em cũng kêu lên rồi!"

- "Anh không thấy đói "

- "Nhưng mà em thấy đói, đi mà!"

Phan Đình Hạo kéo đôi tay đang bám vào anh của Lãnh Thiên Lệ ra, hơi hất cằm về phía điện thoại trên bàn.

- "Điện thoại trên bàn, em có thể gọi cho Lãnh Thiên Kỳ kêu anh ta đưa em đi ăn!"

- "Em đâu có ngốc! Em chuẩn đến đây từ lúc 9h, để anh hai biết được em trốn việc chắc chắn không tha cho em" - Ai cũng biết Lãnh Thiên Lệ được bố mẹ nuông chiều từ nhỏ. Nhưng khiến người cô sợ nhất lại chính là anh hai của mình.

- " Biết vậy mà vẫn dám trốn việc. Em ngày càng to gan nhỉ?" - Một giọng nói uy nghiêm vang lên làm cho sống lưng cô lạnh toát. Cô từ từ quay lại, sau khi nhìn thấy bộ mặt của anh hai mình thì cười hi hi, 2 tay giấu ra sau lưng, chân ngo nguẩy về vòng tròn trên mặt đất. Lãnh Thiên Kỳ khoanh tay trước ngực, lưng dựa vào cửa nhìn em gái của mình.

- "Anh! Sao anh tài vậy? Có thể tìm ra em, anh đúng là giỏi nhất!"

- "Không cần nịnh! Để tìm được em còn khó sao? Vẫn như cũ, khẩu trừ tiền thưởng của em tháng này!"

- "Hả? Đừng mà! Tiền lương đã ít rồi, giờ đến cả tiền thưởng cũng trừ thì em biết sống sao đây?"

Nói như vậy không không phải là vô lý. Tuy là nhị tiểu thư của tập đoàn Lãnh thị. Nhưng cô cũng không phải là được tiêu tiền như nước. Nguyên do là ông anh đáng ghét của cô đã đóng băng tài khoản ngân hàng của cô nên cô chỉ đành sống bằng tiền lương của mình. Dù làm việc ngay tại Lãnh thị, nhưng cô vẫn phải hưởng tiền lương và tiền thưởng như bao nhân viên khác. Cũng phải làm từ cấp bậc thấp nhất để đi lên. Tuyệt không có việc đi cửa sau.

- "Không làm vậy em sẽ nhớ sao?"- Nói rồi Lãnh Thiên Kỳ từ từ đi tới trước bàn làm việc của Phan Đình Hạo.

- "Cậu đúng là "hồng nhan họa thủy", rốt cuộc cậu bắt hồn em tôi từ khi nào vậy hả?"

- "Vớ vẩn!" - Phan Đình Hạo rõ ràng là không thích 4 từ "hồng nhan họa thủy" của Lãnh Thiên Kỳ.

- "Cho mượn được chứ?" - Lãnh Thiên Kỳ cầm cây thước trên bàn.

- "Tự nhiên!"

- "Anh! Đừng mà! Em thật sự biết sai rồi!" - Lãnh Thiên Lệ nhìn thấy cây thước thì lập tức mếu máo tránh né Lãnh Thiên Kỳ. Lần nào cũng thế, mỗi khi cô phạm lỗi anh hai cô đều lấy thước đánh vào tay cô kêu là "đau mới nhớ" và lại còn đánh rất mạnh nữa. Chính vì thế, cô luôn sợ anh mỗi khi anh cầm thước, và đó cũng là lí do vì sao khi thấy Lãnh Thiên Kỳ ở cửa cô đã vô thức giấu tay ra sau lưng.

- "Xòe tay ra!"

- "Anh Đình Hạo, cứu em!" - Lãnh Thiên Lệ chạy tới nấp sau ghế của Phan Đình Hạo cầu cứu.

- "Xin lỗi, anh không tiện xen vào chuyện anh em các người!"

- "Bước ra đây! Nếu không tăng thêm 1 cái!" - Lãnh Thiên Kỳ uy nghiêm ra lệnh.

Lãnh Thiên Lệ chỉ có thể ầm ức đi 1 cách chậm chạp về phía Lãnh Thiên Kỳ rồi ngoan ngoãn xòe tay ra trước. Thấy anh giơ thước lên cô liền nhắm mắt lại quay mặt đi phía khác chờ cây thước giáng xuống. Nhưng mãi mà không thấy sự đau rát khi cây thước tiếp xúc với tay quen thuộc kia đâu. Mở mắt ra thì thấy Lãnh Thiên Kỳ đã bỏ cây thước xuống từ khi nào, còn Phan Đình Hạo thì đang mặc áo véc lên.

- "Lần này tha cho em! Đi ăn cơm!"

- "Thật sao?"

- "Em nên cảm ơn Phan Đình Hạo đã giúp em, lần sau tuyệt đối không dễ dàng như thế đâu!"

Tuy không biết Phan Đình Hạo đã làm gì nhưng Lãnh Thiên Lệ vẫn nhanh chóng cảm ơn rồi đảm bảo với Lãnh Thiên Kỳ tuyệt đối không có lần sau. Sự thật là khi Lãnh Thiên Kỳ giơ thước lên thì Phan Đình Hạo đã lấy lại nó đặt lên bàn rồi lắc đầu tỏ ý bảo Lãnh Thiên Kỳ bỏ qua đi. Đối với Lãnh Thiên Lệ

trước giờ Phan Đình Hạo luôn coi như em gái của mình. Cô đã nhiều lần thổ lộ tình cảm của mình với anh và anh cũng đã luôn từ chối và nói lí do của mình. Nhưng cô vẫn bướng bỉnh nên anh cũng hết cách.

Sau đó Phan Đình Hạo cùng với anh em Lãnh Thiên Kỳ rời khỏi phòng để đi ăn trưa. Vì nể mặt Lãnh Thiên Kỳ hơn nữa anh cũng đã làm xong việc nên cùng đi ăn với họ.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Trúng tà

- "Cốc! Cốc! Cốc!"

- "Vào đi!"

- "Tổng giám đốc! Đây là báo cáo của quản lí Ngô gửi lên chị." - Bạch Linh mở cửa đi vào, đem tập tài liệu cầm trên tay đặt xuống bàn của Shizuka.

- "Được rồi! Cứ để đấy, em về nghỉ ngơi đi!" - Shizuka chỉ hơi gật đầu rồi nói. Trong khi nói cô vẫn luôn chăm chú đọc tài liệu trước mặt mình không ngừng.

- "Dạ?" - Bạch Linh bị câu nói đó làm cho bất ngờ tưởng như mình nghe lộn nên cô hỏi lại.

- "Sao vậy? Tại em bị lãng à?"

- "À... không! Vậy em về trước đây, chị cũng nghỉ ngơi sớm đi!"

- "Umk!"

Sau khi ra gọi phòng TGD, Bạch Linh có 1 cảm giác mơ mơ hồ hồ. Cô không nghe lộn chứ? Hình như TGD cho phép cô nghỉ ngơi thì phải. Khó trách cô thấy sững sờ, bởi vì từ trước đến nay mỗi khi Shizuka tăng ca thì Bạch Linh cũng phải tăng ca theo. Rất hiếm khi có ngày Shizuka cho cô về sớm. Không, chính xác hơn chưa bao giờ như vậy. Vậy mà hôm nay cô ấy lại cho cô về nghỉ ngơi, thật sự là khiến cô kinh ngạc đến ngu cả người.

- "Này! Em làm gì mà đứng như trời trồng ở đây vậy? Trúng tà sao?" - Luka vừa đến thì thấy Bạch Linh đứng đờ người trước cửa phòng TGD thì nổi hứng trêu chọc.

- "Hả? Không phải bị trúng tà mà là gặp phải ma quỷ!" - Bạch Linh lờm Luka.

- "Ma quỷ? Ở đâu vậy? Dẫn chị đi bắt chúng đi!" - Luka giả ngu hỏi rồi phá lên cười.

- "Chị chưa uống thuốc à? Muốn gặp ma quỷ phải không? Ở trong đó, tự vào xem." - Bạch Linh nhú mày, vừa dội cho Luka 1 gáo nước lạnh vừa chỉ vô trong phòng nói. Xong cô cũng quay người đi ra thang máy.

- "Ở trong á?" - Luka nhìn theo hướng tay của Bạch Linh tò mò hỏi, khi quay người lại thì thấy Bạch Linh đã đi ra thang máy thì lén giọng. - "Muộn rồi mà còn đi đâu vậy?"

- "Như chị nói, muộn rồi nên về nhà ngủ thôi!" - Bạch Linh bước vào thang máy, vừa nói vừa giơ tay lên chào.

- "À!" - Luka gật gù rồi chợt như nghĩ tới điều gì đó - "Không phải! Sao em lại được về cơ chứ? Không phải Shizuka vẫn đang làm việc sao?" - Nhưng không may Bạch Linh đã đóng thang máy mất rồi.

Luka mang theo nghi vấn đi vào phòng TGD.

- "Nè mình nói! Hôm nay mặt trời lặn ở hướng Đông hay sao vậy? Shizuka cậu lại đi phóng sinh Bạch Linh sao?" - Luka vừa bước vào phòng đã lớn tiếng.

Nói xong Luka ngồi xuống ghế salon đối diện với Shizuka và tự thưởng cho mình một tách trà. Shizuka thấy Luka thì cũng bỏ bút xuống, đi về phía salon ngồi xuống. Shizuka nhấp 1 ngụm trà rồi ngã lưng ra ghế, dùng tay xoa xoa nơi thái dương đau nhức.

- "Nói đi! Rốt cuộc cậu bị yêu quái nào nhập vào rồi hả? Chứ không tại sao 1 người cuồng công việc như cậu lại có đặc cách như thế đối với nhân viên chứ?"

- "Thắc mắc cái gì? Đơn giản là cho nhân viên của mình nghỉ ngơi sớm 1 chút thôi!"

- "Lạy chúa! Thưa Mặc cô nương, cái gọi là "sớm 1 chút" của cô là chỉ lúc 22'30" sao? Cậu cũng thật là nhân từ quá rồi đó!" - Luka nhìn Shizuka bằng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh. Giỡn sao? Giờ tan việc của công ty là 17'30" mà đến tận 22'30" mới cho nghỉ mà gọi là sớm sao? Nhưng bắt quá dù sao hôm nay cậu ta cũng nhân từ hơn mọi hôm rồi.

- "22h30, muộn vậy sao?" - Shizuka nhìn Luka.

Luka khó tin nhìn Shizuka 1 lượt rồi vô thức gật gật đầu.

Shizuka uống nốt cốc trà rồi đứng dậy, mặc áo khoác vào, xách túi tài liệu lên.

- "Làm gì vậy?" - Luka nhìn 1 loạt hành động của Shizuka ngây ngốc hỏi.

- "Về!" - Shizuka không nhìn Luka đến 1 cái, vừa đi ra cửa vừa nói.

- "Về sao? Về đâu?" - Luka mơ màng hỏi nhưng lại thấy Shizuka đã bỏ đi thì đành chạy theo vào thang máy - "Này! Mình không nghe lộn chứ? Không phải bình thường cậu ở lại phòng nghỉ trong phòng làm việc sao?"

- "Lạnh!" - Shizuka nhìn Luka 1 cái rồi hờ hững nói. Xong bỏ ra khỏi thang máy đi ra chỗ để xe.

- "Lạnh? Oh my god! Hôm nay cậu ta trúng tà rồi!" - Luka lại tiếp tục khó tin nhìn theo bóng Shizuka thán vãn. - "Thôi không nghĩ nữa! Hại nào, về nhà ngủ cho khỏe. Biết đâu ngày mai cậu ta sẽ bình thường trở lại"

Nói rồi, Luka cũng đi về phía xe của mình.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nguyên nhân bất thường

Trở lại 30 phút trước, lúc 22h, tại phòng Tổng giám đốc của tập đoàn SMG.

Shizuka sau khi nhấp một ngụm coffee thì lại tiếp tục cắm đầu vào đóng giấy tờ. Từ khi lên làm Tổng giám đốc, cô điển hình cho loại người cuồng công việc.

Máy tính xách tay để bên cạnh bỗng kêu lên báo hiệu có webchat. Shizuka rời mắt khỏi chồng tài liệu nhìn qua màn hình máy tính, bỗng trên khóe miệng cô hiện lên 1 nụ cười như ẩn như hiện không rõ. Thứ có thể khiến cô phá lệ mở miệng tạo thành 1 đường cong hoàn hảo chỉ có 2 thứ. Một là đám bạn của cô, và hai là người bạn qua mạng của cô - "Muốn sống như những người khác".

- "Chào em! Lâu rồi không gặp nhau!" - Avatar mèo con nhảy lên khung chat.

- "Phải! Quả thật là lâu rồi!" - Cô nhấn lại rất nhanh.

- "Cuộc sống ở Trung Quốc đã quen rồi chứ?"

- "Không quen cũng phải quen - _ -"

- "Nghe có vẻ như là xảy ra chuyện gì đó không vui?"

- "Cũng không có gì? Công việc xảy ra chút chuyện"

- "Tôi có thể giúp gì không?"

- "Cám ơn anh! Từ Bể tôi dư sức đối phó! :v" - Trên khóe miệng Shizuka hiện lên 1 nụ cười dịu dàng.

- "Tự kỷ"
- "Này? >(< " - Một icon tức giận được cô gửi đi.
- "Ok! Ok! Em giỏi, tôi biết"
- "Phải rồi! Anh có biết tên tổng tài của tập đoàn Phan thị không?"
- "Ý em là Phan Đình Hạo?"
- "Phải nha!"
- "Có vấn đề gì sao???"
- "Có đó. Em nghi ngờ hẳn có phải là loại người đa nhân cách hay không?"
- "???" - Từ bên kia gửi tới cô 3 dấu hỏi chấm tỏ ý khó hiểu.
- "Nói như vậy cũng không thể coi là nói quá. Một người gì đâu mặt lúc nào cũng lạnh băng, như một khúc gỗ không hơn không kém. Lúc thì lại giờ bộ mặt của một tên biến thái !" - Shizuka càng nói càng hăng.
- "Có sao???"
- "Chắc chắn là có. Anh có từng thấy qua ai khi mà chưa quen biết nhau lại đi khoác áo cho người ta chưa? Chẳng lẽ không coi là có ý đồ, bản chất không trong sáng sao?"
- "Hoặc có lẽ em hiểu lầm chăng?"
- "Không thể nào! Con mắt của em rất tinh tường!"
- "Phải không?"
- "Anh hỏi vậy là sao? Hừm - _ -" - Shizuka cảm thấy trong lòng như bốc hỏa. Người đàn ông này làm sao vậy? Anh đang nghi ngờ cô nói không đúng sự thật sao?
- "Được rồi! Được rồi! Chúng ta nói chuyện khác được không?"
- "Vẫn còn chuyện em hỏi anh?"
- "Em đã ăn tối chưa?" - Anh phớt lờ câu hỏi của cô mà đề cập đến vấn đề khác.
- "Này! Đừng có đánh trống lảng chứ! >.<"
- "Em vẫn đang ở công ty đó?"
- "Hả? Sao biết?" - Shizuka đơ mặt ra. Cô thật nghi ngờ là cô bị theo dõi. Bằng không sao anh ta lại biết cô vẫn đang ở công ty cơ chứ?
- "Nếu tôi nói tôi có gắn điện thoại thì sao?" - Một câu hỏi của anh khiến cô phải xem xét kỹ lưỡng lại 1 lần nữa xem anh ta có khả năng đó không. Sau khi xem xét mọi khả năng gắn điện thoại là không thể nào thì cô mới bình tĩnh là anh đang đùa giỡn cô. Sao mỗi khi nói chuyện với anh IQ của cô lại tụt dốc không phanh thế này cơ chứ.
- "Đừng giỡn!"
- "Ha ha! Không đùa em nữa. Đi ăn tối rồi về nhà nghỉ ngơi đi. Con gái thức đêm không tốt đâu. Còn nữa đừng ngủ lại công ty nữa, trời đang chuyển lạnh rồi đó"
- "À, cảm ơn anh. Anh cũng nghỉ ngơi sớm đi. Bye bye!"
- "Tạm biệt!" - Anh ta chào tạm biệt cô rồi cũng đăng xuất khỏi QQ.

Nhưng Shizuka lại vẫn ngồi đờ ra, mắt nhìn không chớp vào màn hình. Mãi cho đến khi có tiếng gõ cửa cô mới hoàn hồn lại. Cô lên tiếng trả lời cho người ở bên ngoài đi vào. Thấy người đó là Bạch Linh thì cô cũng nhanh chóng thoát QQ, rồi tắt máy. Xong lại cầm đầu ký nốt văn kiện cuối cùng.

< Diễn biến tiếp theo ở chương 35 nha các bạn >

----- !!!!!!!!!!!!! -----

Cùng lúc đó tại phòng tổng giám đốc của tập đoàn Phan thị.

Phan Đình Hạo đang ngồi dựa lưng vào ghế. Anh chống 2 khuỷu tay lên thành ghế, 2 bàn tay đan chéo vào nhau. Anh cứ ngồi đấy nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính đã tắt.

Vừa nãy anh lên QQ, vốn là không mong đợi gì nhưng lại thấy cái tên "Tử Băng" của Shizuka đang sáng thì anh lại rất vội vàng muốn nói chuyện với cô. Nhưng anh lại càng không ngờ là cô sẽ nhắc tới mình. Điều khiến anh tâm trạng vừa mới vui vẻ chút lại đã chuyển thành tức giận chính là do cô có suy nghĩ sai về anh. Thật không thể ngờ được cô lại bảo anh là 1 người "đa nhân cách". Cô còn gán cho anh tội danh "biến thái" nữa chứ. Lúc đó anh đã thật sự muốn phân minh lại ngay với cô.

Không những thế, anh còn đến dở khóc dở cười với cô. Cô lại còn chê anh là kẻ lạnh lùng nữa sao? Không ai nói với cô là cô cũng lạnh lẽo không kém ư? Nhưng dù sao câu nói cuối cùng của cô đã xua tan không ít sự tức giận của anh.

Phan Đình Hạo lắc lắc đầu, lấy tay day day huyết thái dương rồi anh ngồi thẳng dậy. Anh kéo điện thoại bàn tới trước mặt, nhấn vào 1 nút kết nối với phòng trợ lý Tổng giám đốc. Phía bên kia cũng rất nhanh chóng bắt máy.

- "Phan tổng?"

- "Hòa Diễm vào phòng làm việc của tôi!"

- "Vâng"

"Cốc! Cốc! Cốc!". Rất nhanh bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

- "Vào đi" - Phan Đình Hạo vừa trả lời vừa đứng dậy, vắt áo véc lên tay.

- "Phan Tổng, có chuyện gì cần giao phó ạ?" - Hòa Diễm đứng trước bàn TGD, đứng ngay ngắn, hai tay bắt chéo sau hông, tư thế của một người vệ sĩ. (Có thể hình dung như tư thế hành quân cũng được nha các bạn!)

- "Cầm tập văn kiện này giao cho Giám đốc điều hành. Nói ông ta xử lý thật tốt chuyện này!" - Phan Đình Hạo đưa 1 tập tài liệu cho Hòa Diễm nói.

- "Vâng!" - Hòa Diễm đưa tay nhận lấy.

Phan Đình Hạo thấy Hòa Diễm còn chưa đi thì khó hiểu:

- "Có chuyện gì nữa sao?"

- "À! Tổng tài còn chuyện gì giao phó không ạ?"

- "Không còn gì! Đi đi!"

- "Vâng" - Hòa Diễm đờ người ra một lúc nhưng cũng rất nhanh phản ứng lại.

Khi hần đi tới gần cửa thì Phan Đình Hạo chợt lên tiếng:

- "Xong việc cậu cũng về nghỉ ngơi đi! Máy ngày qua vất vả cho cậu rồi! Phải rồi, kêu cả Giám đốc điều hành cũng nghỉ ngơi đi, dù sao ông ta cũng đã lớn tuổi!"

- "Hả?... À vâng! Tôi đã hiểu" - Hòa Diễm lại đờ người đợt hai - "Anh ổn chứ, tổng tài?"

- "Sao lại hỏi vậy?"

- "À không có gì! Tôi còn tưởng người trước mặt tôi không phải là anh! Nếu không còn gì, tôi đi trước!"

- "Khoan! Đưa chìa khóa xe của tôi đây!"

- "Anh định đi đâu sao?" - Hòa Diễm khó hiểu đưa chìa khóa xe cho Phan Đình Hạo.

- "Về nhà!"

- "Về nhà?" - Hòa Diễm khó tin nhìn anh. Hần ta thà tin mình bị trúng tà chứ không hề tin Phan Đình Hạo thay đổi.

- "Phải về nhà!" - Phan Đình Hạo thấy biểu tình của Hòa Diễm thì vừa vỗ vai hần ta vừa hơi nhếch môi cười. Nói xong cũng liền quay người đi khỏi để lại Hòa Diễm đang bị hành động của anh dọa đến ngáy người.

Chương 37: Đi xem mắt

Tại biệt thự Cao gia.

Khi Cao Quý Thần trở về tới Cao gia thì đã là lúc 22h. Sau khi đóng cửa anh quay lại định đi lên lầu thì bị 1 bóng đen dọa cho 1 phen hú vía. Anh nhú mắt nhìn 1 lúc trong bóng tối rồi lấy chiếc điều khiển bật đèn trong phòng khách lên.

- "Bà nội?"

- "Sao? Mới không về có 1 tháng mà đã không nhận ra bà của anh rồi phải không?"

- "Không phải đâu mà nội. Chẳng qua là cháu không nghĩ bà vẫn còn thức muộn đến vậy mà!"

- "Nếu tôi không còn thức có phải là anh định về rồi sáng ra lại lên chuồn đến công ty phải không?" - Cao lão phu nhân cốc thật mạnh lên trán của Cao Quý Thần.

- "Sao nội biết hay vậy?" - Cao Quý Thần giả bộ bất ngờ. Xưa nay anh luôn hiếu thảo với bà nội của anh nhất. Nhưng đồng thời anh cũng sợ nhất là bà nội mỗi lúc gượng ép anh đi xem mắt. Cao Quý Thần anh luôn chán ghét cái loại hoạt động vô bổ này. Nhưng thật không hiểu nổi sao bà nội anh lại năm lần bảy lượt sống chết bắt anh đi xem mắt. Và đó cũng chính là lí do anh luôn viện cớ công việc để lánh mặt bà nội.

- "Sao lại không biết? Tôi nắm rõ anh trong lòng bàn tay rồi!"

- "Phải vậy không? Cháu to thế này làm sao nội nắm hết được?" - Cao Quý Thần bày ra bộ mặt nghi ngờ đùa giỡn cùng lão phu nhân.

- "Cái thằng nhóc này!" - Cao lão phu nhân bị anh chọc thì phá lên cười. Nhưng cũng rất nhanh thái độ thái độ đến chóng mặt. Bà nghiêm mặt lại rồi lại cốc thêm 1 cái thật mạnh lên trán Cao Quý Thần - "Đừng có mà đánh trống lảng với tôi. Tôi còn không hiểu anh sao? Anh cũng đã 28 rồi. Khi nào thì tôi mới có 1 đứa cháu đầu đây hả?"

- "Bà nội! Bà coi." - Cao Quý Thần xoay người Cao lão phu nhân về phía cửa sổ. Anh cúi thấp xuống bên người bà, chỉ ra ngoài nói - "Trời đã rất tối rồi! Cháu cũng phải ngủ lấy sức để mai còn đi làm. Mà nội cũng phải nghỉ ngơi chứ phải không nào?"

- "Anh đừng có mà..." - Cao lão phu nhân vừa mở miệng thì đã bị anh ngắt lời.

- "Được rồi mà, cháu đi ngủ đây, bà cũng về phòng đi. Chúc ngủ ngon!" - Nói rồi anh thớm 1 cái lên má bà rồi co giò chạy biến lên lầu.

- "Này thằng nhóc kia!" - Cao lão phu nhân nhìn lên lầu thờ dài - "Haiz! Nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng. Đã gần 70 tuổi đầu rồi mà còn chưa có cháu chất bông. Haiz!"

Xong bà cũng ảo não đi về phòng của mình.

----- "*****" -----

Sáng hôm sau. Lúc 6h, sau khi chuẩn bị đầy đủ, Cao Quý Thần định lên rồi đi như mọi khi nhưng không may cho anh, khi anh vừa mở cửa phòng thì đã bị thím Trương - Quản gia Cao gia chặn lại.

- "Thiếu gia, cậu tỉnh rồi sao?" - Thím Trương tươi cười chào đón Cao Quý Thần. Nhưng anh có thể nhận ra sự việc tiếp theo sẽ xảy ra đằng sau nụ cười đó.

- "Thím Trương! Chào buổi sáng. Vậy cháu đi làm đây!" - Cao Quý Thần vừa nói vừa đi xuống cầu thang nhưng đúng như anh dự đoán. Khi anh vừa xuống đến phòng khách thì đã bị thím Trương gọi giật lại.

- "Thiếu gia! Lão phu nhân đã đợi trong phòng ăn. Bà đã dặn khi nào cậu thức thì bảo cậu xuống dùng bữa!"

- "Hả? À không cần đâu. Cháu đến công ty sẽ đi ăn. Cháu đi đây!" - Cao Quý Thần gượng cười.

- "Đứng lại! Anh định đi hả?" - Cao lão phu nhân bỗng xuất hiện trước cửa phòng ăn. Bà nhìn anh hỏi.

- "Bà nội. Chào buổi sáng. Cháu định đi làm ạ!" - Cao Quý Thần thấy bà nội thì ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng lại đang cảnh báo đến mức độ cao nhất.

- "Đi vô ăn sáng đi!" - Cao lão phu nhân cũng phối hợp cười theo anh.

- "Không cần đi... "

- "Ăn sáng!" - Cao Quý Thần đang định tiếp tục thoái thác thì Cao lão phu nhân đã nhanh hơn bước. Bà nghiêm mặt lại nhìn anh rồi nói.

- "Dạ! Ăn sáng rồi đi làm cũng được ạ!" - Anh thấy bà đã có phần mất kiên nhẫn thì thỏa hiệp.

Trên bàn ăn bố mẹ của anh đã ngồi ở đó.

- "Bố mẹ ngủ ngon chứ ạ?"

- "Cũng được! Mau ngồi xuống ăn sáng đi!" - Cao phu nhân thấy con trai thì tươi tỉnh kéo anh ngồi xuống.

Cao Quý Thần dùng bữa rất nhanh. Sau khi ăn xong anh đang định đứng dậy thì Cao lão phu nhân lên tiếng.

- "Ngồi yên đó đã"

- "Có gì không nội? Còn không đi cháu sẽ muộn mất!"

- "Lo gì! Anh là Tổng tài cơ mà, ai dám bắt tội anh chứ!" - Cao lão phu nhân xua tay.

- "Nội à! Chính vì là Tổng tài nên mới phải làm gương cho nhân viên chứ!" - Cao Quý Thần nói lý với bà.

- "Anh đừng nhiều chuyện! Mai là Chủ nhật, mẹ anh đã sắp xếp cho anh đi xem mắt rồi! Là con gái nhà danh giá. Cô ấy không những xinh đẹp mà còn rất tài giỏi. Nghe báo là Phó Tổng giám đốc của tập đoàn nào đó. Rất hợp với anh đó.

- "Bà nội! Ngày mai cháu rất bận" - Cao Quý Thần lại bắt đầu thoái thác.

- "Bận cái gì mà bận. Chủ nhật mà còn muốn đi làm sao? Không nhiều lời, cứ quyết vậy đi. 11h trưa ngày mai đi xem mắt ở nhà hàng .... cái gì đó nhỉ?" - Cao lão phu nhân nhủ mảy mòi nhớ ra cái tên nhà hàng.

- "Là Fourchette, mẹ!" - Nãy giờ Cao lão gia ngồi im lặng dùng bữa mới lên tiếng.

- "Đúng rồi! Là cái nhà hàng đó. Tên gì đầu mà khó đọc chết đi được!" - Cao lão phu nhân gật gù.

- "Nhưng mà.... " - Cao Quý Thần vẫn còn muốn từ chối thì đã bị bà ngăn cản bằng 1 bài ca trường kỳ.

- "Ôi ông nội nó ơi! Sao số tôi nó khổ thế này. Kiếp trước đã gây nên tội nghiệt gì thế này. Sống đến gần 70 tuổi rồi mà vẫn chưa có cháu chất đống. Ôi trời ơi, cái tên cháu nội duy nhất không yêu bà nội nó nữa rồi!"

- "Nội! Được rồi mà! Cháu nghe lời bà đi xem mắt là được chứ gì! Giờ cháu đi làm đây!" - Cao Quý Thần thấy bà vừa khóc vừa than thở thì ào nã vào đầu. Cuối cùng anh vẫn thua đòn chí mạng của bà mà miễn cưỡng thỏa hiệp đi xem mắt.

- "Tốt! Nhớ đừng đến muộn đó!" - Nghe thế Cao lão phu nhân liền bật cười thoải mái khác hoàn toàn với bộ dạng khi nãy.

- "Bà .... Bà đúng là cao thủ. Trờ mặt còn nhanh hơn cả lật sách!" - Cao Quý Thần thấy bà thay đổi thái độ thì nhẩn mảy làm bầm.

- "Thằng nhóc kia! Anh vừa nói gì hả? Muốn chết sao?" - Cao lão phu nhân tuy đã lớn tuổi nhưng lại rất minh mẫn. Tất nhiên bà nghe hết trọn bộ lời làm bầm của ai kia. Bà lườm Cao Quý Thần.

- "Hả? Cháu có nói gì đâu! Cháu đi làm đây. Con đi làm đây!" - Anh biết là đã nghe thấy thì liền sử dụng kế thứ 36, chuẩn là thượng sách.

- "Nhớ đừng có trễ hẹn đó nha!" - Cao lão phu nhân quát theo bóng lưng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đi xem mắt (2)

Rời khỏi biệt thự Cao gia, Cao Quý Thần đi thẳng đến tập đoàn. Khi đến đại sảnh thì gặp trợ lý của mình:

- "Cao tổng! 4 vị tổng tài đang đợi anh ở trong rồi!" - Cũng như Phan Đình Hạo và Bùi Văn Hiến, Cao Quý Thần cũng có trợ lý kiêm vệ sĩ của mình, hắn gọi là Diệm.
- "Họ đến làm gì?" - Cao Quý Thần thấy ngạc nhiên vì cả 4 tên kia lại cùng đến tập đoàn của hắn sớm như vậy.
- "Tôi không biết!" - Diệm miệng thì trả lời nhưng ánh mắt lại dừng lại trên đầu Cao Quý Thần - "Nhưng.. Tổng tài, anh làm sao vậy?"
- "Hả? Có vấn đề gì ư?" - Cao Quý Thần khó hiểu hỏi lại.
- "Đầu anh!" - Diệm chỉ lên đầu Cao Quý Thần. Rồi hắn hơi cúi mặt xuống, nhưng vai lại đang rung lên liên tục.

Cao Quý Thần hơi nhú mồm, anh lấy điện thoại ra bật chế độ camera để soi thì ngay chính bản thân anh cũng bị dọa đến biến sắc. Nguyên nhân là bởi vì cái đầu của anh không hề thua kém với cái tổ quạ. Hóa ra là lúc ở Cao gia, khi thỏa hiệp sẽ đi xem mắt với bà nội, anh đã đem đầu vò tới rồi tung lên. Cuối cùng lên xe đi thẳng tới đây mà quên mất điều đó. Khó trách Diệm lại không nhận được cười vì Cao Quý Thần anh vốn là người coi trọng ngoại hình. Và anh chưa từng để bản thân mình khó coi khi đi ra ngoài như hôm nay.

- "Đi thôi!" - Cao Quý Thần lừ mắt nhìn Diệm rồi bước nhanh vô thang máy.

Sau khi vào thang máy anh mới vuốt gọn tóc lại để khỏi bị mấy tên đang đợi trên kia lấy chuyện đó ra làm trò cười.

- "Các người lại tới đây muốn ăn vạ gì hả?" - Cao Quý Thần vừa đẩy cửa đi vào vừa lớn tiếng hỏi.
- "Nói gì khó nghe vậy. Nhớ cậu thì phải làm sao đây?" - Lãnh Thiên Kỳ thấy anh hỏi vậy thì bắt đầu giả làm nũng.
- "Cút. Tôi không phải là gay." - Cao Quý Thần lườm Lãnh Thiên Kỳ.

"Ha ha ha....!" - Sau khi anh nói xong câu đó thì cả đám bắt đầu cười ầm lên.

- "Tôi có nói cậu là gay sao?" - Lãnh Thiên Kỳ vẫn tiếp tục chọc gẹo Cao Quý Thần.
- "Đừng nhảm nữa! Có chuyện gì nói mau!" - Cao Quý Thần mất kiên nhẫn xua tay.
- "Hà hà! Chuyện là thế này.... Cậu còn nhớ vụ cá cược ở nhà cậu cùng với phần quà vì đã giúp Cao thị vượt qua khó khăn chứ?" - Bùi Văn Hiến lên tiếng.
- "Sao? Vậy là các người đến đây chỉ là để đòi mấy thứ đó sao?" - Cao Quý Thần chợt tỉnh ngộ ra.
- "Nếu không thì theo cậu nghĩ là chuyện gì?" - Lãnh Thiên Kỳ bày ra bộ mặt điều đó là hiển nhiên hỏi lại anh.
- "Các cậu cũng vậy sao?" - Cao Quý Thần không trả lời mà quay về phía 2 người đang im lặng từ nãy giờ là Phan Đình Hạo và Bạc Ngôn Dương hỏi. Nét mặt của anh mang theo một chút mong chờ là mục đích của họ không giống với những người kia. Nhưng thật sự khiến anh thất vọng vì cả 2 con người đó đều đồng thời gật đầu cộng với 2 chữ khẳng định:
- "Tất nhiên!"
- "Các người! Rốt cuộc kiếp trước tôi nợ các cậu cái gì rồi cơ chứ? Sao kiếp này các cậu cứ thông đồng ức hiếp tôi vậy!" - Cao Quý Thần ngồi phịch xuống ghế salon, tay vỗ trán than thở. (Từ lúc vào phòng Cao Quý Thần vẫn luôn đứng nha các bạn!)
- "Ức hiếp? Làm gì có! Chính cậu hứa mà phải không?" - Bùi Văn Hiến thoải mái cười trên nỗi đau khổ của ai đó.
- "Các cậu biến hết đi cho khuất mắt tôi!" - Cao Quý Thần gắt lên.

"Ha ha ha....!" - Bùi Văn Hiến và Lãnh Thiên Kỳ lại phá lên cười. Còn 2 người kia lại không có động tĩnh gì. Phan Đình Hạo ngả lưng vào ghế rồi nhìn chăm chăm vào Cao Quý Thần. Còn Bạc Ngôn Dương thì hơi nhú mồm, rồi lên tiếng hỏi:

- "Hôm nay có gì không vui sao?" - Câu hỏi của anh đã thành công thu hút sự chú ý của 2 con người đang cười ngả nghiêng bên kia.
- "Cao lão phu nhân lại bắt tôi đi xem mắt" - Cao Quý Thần tựa đầu ra ghế, nhắm mắt lại, uể oải trả lời.
- "Lại đi xem mắt sao?" - Bùi Văn Hiến nhướn mày.
- "Đáng tiếc là đúng vậy!"
- "Thần! Cậu đúng là có số đi xem mắt. Số lần xem mắt của cậu đã vượt qua con số 30 rồi đó. Bà cậu cũng cố gắng quá đi!" - Lãnh Thiên Kỳ nhìn bộ dạng của Cao Quý Thần mà dở khóc dở cười.

- "Khi nào?" - Bạc Ngón Dương uống 1 ngụm coffee rồi hỏi.

- "Ngày mai" - Cao Quý Thần nhún vai rồi như chợt nghĩ ra điều gì đó anh quay lại nhìn Lãnh Thiên Kỳ - "Kỳ! Hay là... mai cậu đi xem mắt tôi đi!"

- "Cậu điên sao? Tôi đâu có ngu. Để bà cậu biết thì tôi toi đời à!" - Lãnh Thiên Kỳ kêu lên như bị gai đâm vào người.

Cao Quý Thần thờ dài rồi lại nhìn sang Bùi Văn Hiến.

- "Đừng nhìn tôi. Tôi cũng không dám làm trái lời bà cậu đâu!" - Bùi Văn Hiến nhảy dựng lên.

- "Chúc cậu may mắn! Lần khác chúng tôi sẽ đến đòi quà sau." - Chưa đợi Cao Quý Thần ngỏ lời, Phan Đình Hạo đã phản ứng rất nhanh. Nói xong anh đứng dậy rồi đi thật nhanh. Lãnh Thiên Kỳ và Bùi Văn Hiến gửi tới anh 1 ánh mắt thương hại. Còn Bạc Ngón Dương vỗ 2 cái lên vai anh coi như an ủi rồi cũng rời đi.

- "Đúng là 1 đám bạn xấu!" - Cao Quý Thần cũng tự lắc đầu thương xót cho số phận của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đi xem mắt (3)

Sáng ngày hôm sau. Lúc 7h, khi Cao Quý Thần vẫn còn đang mơ màng đánh cò cùng Chu công thì bỗng có cảm giác lạnh lẽo xông lên. Anh nhú mảy nhưng mắt chung thủy không mở ra. Anh dùng tay sờ soạng xung quanh hông tìm kiếm cái chăn nhưng không làm sao mò được. Cái cảm giác lạnh lẽo khiến anh không thể không ngóc đầu dậy.

- "A... a! Mẹ ơi!" - Nhưng khi anh mở mắt ra thì liền bị một khuôn mặt đã hằn nhiều vết chân chim đánh dấu những năm tháng đã trôi qua của Cao lão phu nhân dọa đến nỗi làm anh phải hét lên.

- "Cái thằng nhóc kia, hét cái gì mà hét? Anh muốn làm bà của anh bị điếc mới vừa lòng phải không?" - Cao lão phu nhân xoa xoa 2 tai, nhú mảy cần nhần.

- "Bà nội? Sao bà lại vô phòng cháu chứ? Còn nữa cái chăn của cháu đâu rồi?" - Cao Quý Thần bật dậy nhìn Cao lão phu nhân rồi ngáp ngắn ngáp dài hỏi.

- "Chăn chiếu gì giờ này chứ? Còn không chịu dậy đi à? Mặt trời chiếu tới mông rồi còn ngủ!" - Cao lão phu nhân nhìn bộ dạng của anh thì hơi giật giật khóe môi. Bà đập thật mạnh vào vai anh khiến anh phải kêu oai oái.

- "Hôm nay là chủ nhật mà. Bà cho cháu ngủ bù đi!" - Cao Quý Thần xoa xoa mặt rồi lại nằm vật xuống định ngủ tiếp. Nhưng Cao lão phu nhân lại quyết không cho anh toại nguyện. Bà kêu người làm mang cho bà cái chổi. Rồi bà dùng cán chổi chọc liên tục lên người anh làm anh phải giơ tay đầu hàng.

- "Được rồi! Được rồi! Cháu dậy ngay mà, bà đừng chọc nữa!"

- "Đi đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng. Ăn xong thì đi cùng mẹ anh mua đồ cho cô gái anh xem mắt hôm nay. Nhớ cư xử cho đúng đắn, đừng khiến người ta không hài lòng."

- "Vâng! Cháu biết rồi mà!" - Ngoài mặt thì anh gật gù nhưng trong lòng lại có 1 suy nghĩ khác "Đùa sao? Anh đang nghĩ nát óc ra phải làm thế nào để cho người ta phải từ bỏ trước. Làm gì có chuyện anh phải làm người ta hài lòng chứ!"

- "Tốt! Mau lên đó!" - Cao lão phu nhân cười thỏa mãn rồi rời khỏi phòng của anh.

----- "*****" -----

Sau khi phải đi đi lại lại quanh mấy gian hàng trong khu thương mại, Cao Quý Thần lại bị Cao phu nhân tiễn thẳng tới chỗ hẹn. Lí do rất đơn giản là bà sợ anh bỏ trốn.

Cao Quý Thần vì đến trước 15 phút nên phải ngồi đợi cô gái hoàn hảo nào đó trong mắt bà nội đến.

15 phút sau. Vì anh ngồi quay lưng về phía cửa nên không để ý thấy có 1 cô gái trẻ, cao khoảng 1m65, vóc dáng hoàn hảo, khuôn mặt đáng yêu đang đi về phía anh. Nhưng khi cô gái đó đi đến trước mặt anh thì biểu hiện trên khuôn mặt của cả 2 người đều không hề hợp với hoàn cảnh.

Người đàn ông thì há mồm tròn mắt vì ngạc nhiên. Còn người phụ nữ thì cũng bị dọa cho đứng ngây ngốc 1 chỗ. Rồi cả hai người cùng lên tiếng gần như là 1 lúc:

- "Là cô/ Là anh?"

Hai người nhủ mảy nhìn đối phương 1 lúc rồi lại đồng thanh lần thứ 2:

- "Ahim/ Cao Quý Thần?"

- "Ahim là cái tên để anh gọi sao?" - Đúng vậy, người phụ nữ mà Cao Quý Thần đi xem mắt chính là Ahim (Ngô Thiên Doanh).

Ahim nhận ra người trước mắt là Tổng tài của tập đoàn Cao thị - Cao Quý Thần. Lúc người nhà bắt cô đi xem mắt họ đã đưa hình cho cô coi nhưng lúc đó cô lại ném sang 1 bên. Chính vì vậy khi nhìn thấy anh cô mới không tin vào chính mắt mình được. Nếu không phải cả khu vip tầng 3 của nhà hàng này đã được bao trọn chắc cô sẽ lầm tưởng là mình đi nhầm bàn.

- "Nếu không tôi phải gọi cô là gì? Chẳng phải cô cũng gọi cả họ lẫn tên tôi sao?" - Cao Quý Thần nhìn Ahim 1 lượt từ trên xuống dưới rồi nhướng mày hỏi lại.

Hôm nay Ahim diện 1 bộ váy màu trắng dài đến đầu gối. Eo váy được thắt lại bằng 1 sợi dây màu hồng hơi chéo sang 1 bên hông. Khuôn mặt được trang điểm bằng 1 lớp phấn mỏng. Mái tóc hơi xoăn phần ngọn được thả ngang vai. Cao Quý Thần không khỏi cảm thán về xinh đẹp của cô gái trước mặt. Nếu không phải trước đó anh và cô từng có xung đột thì chắc chắn anh sẽ đề nghị làm quen với cô ngay lập tức.

- "Chả liên quan!"- Ahim lườm Cao Quý Thần.

- "Tôi nói, đường đường là Tổng tài của 1 tập đoàn lớn sao lại không biết cách cư xử sao cho đúng mực vậy. Hay cái danh tiếng của anh thực chất chỉ là danh hão" - Ahim khoanh tay trước ngực nhìn Cao Quý Thần mỉa mai.

- "Cô!" - Cao Quý Thần tròn mắt, 1 tay chỉ về phía cô. Anh đang định cãi lại thì thấy có nhân viên phục vụ đi tới nên đành nuốt cục tức xuống. Anh đứng dậy đi về phía đối diện. Sau khi kéo ghế ra thì anh làm động tác mời đứng chuẩn:

- "Mời ngồi!"

- "Cảm ơn!" - Ahim cũng đã nhìn thấy có người tới nên cũng không làm loạn nữa mà đi tới ngồi ngay ngắn trên ghế.

- "Hai vị dùng gì ạ?" - Người phục vụ đưa thực đơn cho 2 người rồi rất chuyên nghiệp mà vừa hỏi vừa rót rượu vào ly cho 2 người.

- "Cô gọi đi!" - Cao Quý Thần đặt quyền thực đơn lên bàn rồi hỏi Ahim.

- "Được thôi! Chẳng phải anh trả tiền sao? Không ngại để tôi thoải mái chút chứ?" - Ahim rất không khách sáo mà bắt đầu làm càn. Tuy là không khí có mùi thuốc súng nhưng cả 2 người đều đang bày ra bộ mặt tươi cười rất dối tự nhiên.

- "Tùy cô!"

- "Vậy thì tôi muốn Vịt quay Bắc Kinh, sườn chua ngọt, 1 đĩa măng xào thịt bò, tôm hùm hấp và 2 đĩa Com chiên Dương Châu. Phải rồi thêm một chai Moët Chandon. Umk.... thêm 2 suất món tráng miệng loại đặc biệt nữa! Cảm ơn!" - Sau khi gọi 1 loạt các món ăn thì Ahim trả thực đơn lại cho người phục vụ rồi thưởng cho cô ta 1 nụ cười xã giao thân thiết.

- "Cô có phải là con gái không vậy?" - Đợi người phục vụ đi khỏi Cao Quý Thần nhìn Ahim hỏi.

- "Sao? Anh đang xót tiền ư?" - Ahim nhìn Cao Quý Thần bằng 1 ánh mắt khinh thường.

- "Ha! Cô đùa sao? Một chút tiền đó có là gì!" - Cao Quý Thần bị cô coi thường thì nhếch môi.

- "Vậy thì tốt!"

- "Nhưng không phải con gái thường ăn ít để giữ dáng sao?" - Cao Quý Thần khó hiểu.

- "Những người bạn gái của anh thường như vậy à? Thật không ngờ Cao tổng lại đi thích loại hạ phẩm như vậy! Chị đây thuộc loại người ăn sao cũng không mất dáng đó có biết không?" - Ahim lại được dịp khoe mẽ thì liền ra oai không ngừng.

- "Cô bớt tự ki ki đi! Theo như cô nói loại thượng phẩm như cô chẳng phải cũng đi xem mắt để kiếm 1 người chồng là tôi sao?" - Cao Quý Thần không chịu thua kém tạt cho Ahim 1 gáo nước lạnh.

- "Anh bớt tự mình đa tình đi, Cao tổng à! Nếu không phải là mẫu thân đại nhân của tôi ép đi tôi sẽ phải đến đây ăn cơm cùng với 1 con người đáng ghét như anh sao?" - Ahim bĩu môi.

- "Tôi mà đáng ghét á? Làm như cô thì không đáng ghét ấy! À mà khoan! Cô vừa nói là cô cũng bị ép đi xem mắt sao?" - Cao Quý Thần mắt sáng lên như thấy châu báu.

- "Chẳng lẽ anh cũng thế sao?" - Ahim nhanh nhạy bắt được chữ "cũng" trong câu nói của anh.
- "Đúng thế!"
- "Vậy thì tốt rồi! Nếu cả 2 cùng không hài lòng thì có thể thoát được nạn này rồi!" - Ahim nhảy dựng lên.
- "Nhưng mà tôi có ý này hay hơn!" - Cao Quý Thần chặn lại sự phấn khích của Ahim. Anh dừng 1 lúc rồi nói tiếp - "Chúng ta hẹn hò đi!"
- "Anh điên rồi sao?" - Ahim nghe thế thì lập tức xù lông quát âm lên.
- "Cô nghe tôi nói hết đã! Ghế gần lại đây!" -Cao Quý Thần day day tai, anh nhú mày ra hiệu cho cô.
- "....."
- "Thấy thế nào?" - Sau khi nói ra kế hoạch của mình, Cao Quý Thần dương dương tự đắc nhìn cô.
- "Cũng được!" - Ahim cũng rất vui vẻ đồng ý ngay.
- "Được cứ quyết định như vậy đi! Đồ ăn đến rồi! Ăn mau rồi tôi đưa cô về!" - Cao Quý Thần kết luận rồi đón lấy đĩa com từ tay phục vụ đưa cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Vị khách bất ngờ

Tại phòng họp của Tập đoàn quốc tế Phan thị.

Phan Đình Hạo ngồi ở vị trí dành cho tổng tài, đứng đằng sau anh là trợ lý Hỏa Diễm. Một vị quản lý bên bộ phận kinh doanh đang báo cáo doanh thu của tuần. Nhưng khi anh ta nói đến việc 1 sản phẩm của tập đoàn bị kiện là đạo nhái của 1 công ty nhỏ tên là Mỹ Thiên và hỏi Phan Đình Hạo về cách giải quyết thì đã bị ánh mắt sắc bén của anh dọa cho dựng tóc gáy.

Phan Đình Hạo vốn đang ngồi dựa lưng lên ghế, bây giờ đã ngồi thẳng dậy. Một tay anh đặt lên bàn, người anh hơi rướn về trước. Mắt anh hơi híp lại vẻ nguy hiểm:

- "Đạo nhái? Chuyện này là sao?"
- "Tôi... tôi thật sự cũng không biết ạ!" - Tên quản lý ấp úng.
- "Không biết? Tôi trả tiền lương cho anh để anh vô dụng vậy sao?"
- "Tôi... tôi..."

Chưa đợi hẳn ta nói hết câu, Phan Đình Hạo đã lạnh lùng lên tiếng với Hỏa Diễm:

- "Hỏa Diễm, điều tra rõ chuyện này cho tôi"
- "Vâng" - Hỏa Diễm cúi người nhận lệnh.
- "Giám đốc điều hành, ra lệnh cho phòng nhân sự làm thủ tục cho anh ta rời khỏi tập đoàn" - Phan Đình Hạo vừa nói vừa hất cằm về phía tên quản lý kia
- "Cử người có năng lực hơn lên thay"
- "Vâng, thưa tổng tài" - Giám đốc điều hành gật đầu, đồng thời lau mồ hôi đang túa ra trên trán.
- "Phan tổng, xin hãy cho tôi thêm 1 cơ hội, tôi nhất định sẽ không để anh thất vọng!" - Tên quản lý nhận ra là mình đang bị đuổi việc thì vội vàng cầu xin.

Ai cũng biết, chỉ cần là làm việc cho Ngũ đại tài phiệt hay Tập đoàn SMG(*), cho dù là làm tạp vụ cũng được người khác ngưỡng mộ, coi trọng phần nào. Bởi vì, muốn vào những tập đoàn lớn này làm việc thì điều kiện tiên quyết là phải có năng lực, nghiệp vụ cao. Thông qua nhiều đợt kiểm tra, thử việc mới được tuyển dụng. Nhưng chỉ cần phạm lỗi dù cho rất nhỏ cũng tự rước họa vào thân, nhẹ thì bị giảm lương, đẩy xuống 1 cấp, nặng thì bị đuổi việc. Và một khi bị đuổi việc chắc chắn sẽ không thể ngóc đầu lên được. Vì sẽ không có bất kỳ công ty lớn nào sẽ nhận lại họ. Họ chỉ có 2 khả năng, hoặc là

xin vào làm cho những công ty nhỏ, không có tiềm năng, hoặc là chịu cảnh thất nghiệp.

(*)SMG: là tập đoàn của Shizuka, Mone, Eri, Luka và Ahim đó nha! Các bạn còn nhớ không?

- "Anh chắc cũng biết nguyên tắc của tôi rồi, phải không? Hoặc là trọng dụng người tài, hoặc là phế truất kẻ vô dụng" - Phan Đình Hạo lạnh lùng mở miệng. Giọng nói của anh đã khiến cho toàn bộ những người có mặt tại đây đều hít phải 1 ngụm khí lạnh.

- "Phan tổng.." - Tên quản lí kia còn đang muốn tiếp tục cầu xin thì bị Phan Đình Hạo ngăn lại.

- "Không cần nói nhiều! Sau giờ họp, anh có thể đi nhận tháng lương cuối của mình, bắt đầu từ ngày mai, không cần đến đây nữa!"

Phan Đình Hạo vừa nói hết câu thì điện thoại của anh ở trên bàn cũng rung lên liên hồi. Anh cầm điện thoại lên nhìn rồi mở miệng:

- "Hôm nay tới đây thôi! Tất cả đi làm việc của mình đi!"

- "Vâng" - Mọi người đồng thanh đáp lại rồi nhanh chóng rời khỏi phòng họp.

Đợi tất cả đi khỏi, Phan Đình Hạo mới bắt máy:

- "Mẹ?"

- "Đình Hạo, tối nay con có bận không?"

- "Trước mắt thì chưa bận!" - Phan Đình Hạo hồ hững đáp.

- "Vậy thì tối nay con về nhà một chuyến đi!"

- "Có chuyện gì sao ạ?"

- "Có chuyện mới được gọi con về sao? Mẹ nhớ con không được ư? Bà con cũng luôn nhắc đến con đó!" - Phan phu nhân nghe anh hỏi thế thì bắt đầu cầu nhàu.

- "Con còn không hiểu bà với mẹ sao? Không có chuyện còn gọi về ư?" - Phan Đình Hạo tựa lưng ra sau ghế, anh dùng tay xoa xoa 2 bên thái dương đau nhức.

- "Thằng nhóc kia! Dù thế nào đi nữa cũng phải về nhà, có biết không hả?" - Phan phu nhân thái độ thái độ đến chóng mặt. Vừa mới nói dịu dàng mang tính chất dò hỏi, giờ đã đổi thành giọng ra lệnh.

- "Vậy 21h con về!"

- "Không được! 18h phải có mặt ở nhà!" - Phan phu nhân lập tức phản bác.

- "21h!" - Phan Đình Hạo kiên nhẫn lặp lại.

- "Mẹ đã bảo là 18h là 18h. Cấm nhắc cả. Cũng đâu thể để khách phải đợi chứ!" - Phan phu nhân hơi lên tiếng.

Phan Đình Hạo bị tiếng nói lớn bất ngờ của bà làm màng nhĩ rung 1 trận. Anh đưa điện thoại ra xa 1 chút rồi lắc đầu mệt mỏi và nói:

- "Cuối cùng mẹ cũng để lộ sơ hở rồi! Khách quý nào khiến mẹ phải nhọc công ép buộc con về sớm vậy?"

- "Cái thằng... Cứ cho là con giỏi đi! Còn giờ thì mau thu dọn chuẩn bị đi về. Đứng 18h phải có mặt tại nhà! Rõ chưa?" - Phan phu nhân nói xong câu đó thì cũng cúp máy ngay tránh cho Phan Đình Hạo kiếm cớ để thoái thác.

Đầu bên này, Phan Đình Hạo nghe thấy tiếng "Tút! TUT! TUT!" thì cũng cúp máy bất lực thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Vị khách bất ngờ (2)

Lúc 18h. Như thường lệ, Phan Đình Hạo sau khi cất xe vào gara thì đi lên nhà.

- "Thiếu gia! Cậu đã về. Lão gia và phu nhân đang đợi cậu đó!" - Vừa mở cửa lớn ra, Triệu quản gia đã vui mừng đứng đón anh ở cửa.

- "Họ đang ở đâu?" - Phan Đình Hạo hơi gật đầu với bà rồi hỏi.

- "Đang ở trong phòng khách đó!"

Khi vừa bước vào phòng khách anh đã không tránh khỏi 1 hồi ngạc nhiên đối với những vị khách "bất ngờ" đang ngồi cùng với bố mẹ của anh. Và đồng thời 1 trong những vị khách đó cũng dường như quá đỗi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh ở đây.

- "A! Con về rồi sao? Mau lại đây đi!" - Phan lão gia tinh mắt nhìn thấy anh đầu tiên. Ông lớn tiếng gọi anh lại gần đó.

Phan phu nhân thấy vậy thì cũng đứng dậy, đi nhanh về phía Phan Đình Hạo, rồi kéo tay anh giới thiệu với các vị khách.

- "Nào! Để cô giới thiệu. Đây là con trai cô, Phan Đình Hạo. À, chắc là các cháu biết tập đoàn Phan thị rồi chứ?" - Nói rồi bà đưa tay hướng về phía những vị khách và giới thiệu với anh:

- "Cô ấy là Mạc Từ Ninh. Bên cạnh là em trai và em gái của cô ấy, Mạc Từ Hiên và Mạc Từ Ngọc. Họ là con của cô Phương Linh, con còn nhớ không?"

Phương Linh? Bộ não của Phan Đình Hạo bắt đầu vận động nhanh chóng tìm chút kí ức về người tên Phương Linh mà mẹ của anh đang nhắc tới. Vì bẩm sinh trí nhớ của anh đã tốt nên rất nhanh đã có ấn tượng về người này.

Phương Linh là tên mẹ ruột 3 chị em Shizuka. Trước kia, bà là bạn thân của Phan phu nhân. Chính vì vậy, Phan phu nhân rất yêu quý 3 chị em cô. Từ khi biết chuyện cô chuyển trụ sở chính của tập đoàn SMG về Bắc Kinh. Bà đã nhiều lần gọi điện thoại giục cô đến nhà chơi. Hôm nay vừa hay Mạc Từ Hiên và Mạc Từ Ngọc sang Bắc Kinh dự buổi họp về 1 hạng mục quan trọng của tập đoàn, nên cô mới quyết định cùng với 2 người họ đến nhà Phan phu nhân - Tạ Hân chơi 1 bữa. Tại Bắc Kinh này mà nói, có thể coi Tạ Hân là người quen duy nhất đối với 3 chị em cô.

Vốn dĩ khi nhìn thấy Phan Đình Hạo cô đã hết sức ngạc nhiên vì cô không hề biết anh lại là con của Tạ Hân. Dù đã biết chồng Tạ Hân tên là Phan Hùng, nhưng trên đời này cũng không ít người có họ Phan nên cô thật sự không ngờ lại trùng hợp đến vậy.

- "Rất vui được gặp cô, Tổng giám đốc Shi.... !" - Phan Đình Hạo nhìn Shizuka 1 lúc rồi giờ 1 tay ra trước và chào hỏi.

- "Phan tổng, anh có thể gọi tôi là Từ Ninh như cô chú" - Shizuka không đợi Phan Đình Hạo nói hết câu đã ngắt lời anh.

- "Đúng vậy! Điều quen biết cả mà cần gì phải câu nệ chứ?" - Phan Hùng (Phan lão gia) bật cười hà hà, mấy sợi râu của ông cũng vì tiếng cười mà rung lên theo.

- "Phải đó! Con cũng gọi nó là Đình Hạo đi. Đừng gọi là Phan tổng gì đó. Nghe xa lạ lắm!" - Tạ Hân kéo tay Shizuka niềm nở.

- "À! vâng!" - Shizuka cũng không tiện làm mất hứng của người lớn nên cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Có giây phút Shizuka từng nghĩ rằng Phan Đình Hạo không phải là con ruột của họ. Bởi vì trong khi anh lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng nhưng Phan Hùng và Tạ Hân lại khá là thân thiết, lại còn rất là vui tính. Trong lúc mãi suy nghĩ, Shizuka bất giác nhìn chăm chăm về phía Phan Đình Hạo. Còn Phan Đình Hạo, anh cũng nhận ra ánh mắt của cô đang dừng lại trên người mình thì bỗng nhiên có suy nghĩ muốn trêu chọc cô.

- "Từ Ninh? Cô ổn chứ?" - Phan Đình Hạo bỗng cất tiếng hỏi, và anh đã rất thành công đã làm cô gật mình.

- "À! Không có gì!" - Shizuka gượng cười. Nhưng cô cũng rất nhanh nhìn ra Phan Đình Hạo đang tựa tiểu phi tiểu nhìn cô. Điều đó khiến cô mất tự nhiên đành phải quay mặt nhìn sang hướng khác.

- "Sao vậy? Cô bỗng nhận ra tôi rất đẹp trai sao?" - Phan Đình Hạo vừa hay đang đứng cạnh cô nên rất thuận lợi để anh cúi người xuống bên tai cô nhỏ giọng trêu chọc.

- "Anh bớt tự luyến đi, thưa Phan tổng!" - Shizuka né tránh anh rồi lườm anh.

Phan Đình Hạo cũng không phản bác mà chỉ hơi nhún vai rồi đứng thẳng dậy.

Phan Hùng đang nói chuyện với Tạ Hân cùng Mạc Từ Hiên, Mạc Từ Ngọc thì bỗng nhớ ra điều gì đó. Ông bỏ cốc trà xuống bàn rồi nhìn Phan Đình Hạo giục:

- "Còn đứng đấy làm gì, mau đi lên thay đồ rồi xuống ăn cơm đi chứ!"

- "Vâng!" - Phan Đình Hạo gật đầu. Nhưng khi anh vừa quay người thì:

- "Mà sao em con còn chưa về nữa nhì?" - Tạ Hân nhìn ra cửa rồi hỏi Phan Đình Hạo.

- "Chắc cũng sắp về rồi đó mẹ!" - Phan Đình Hạo giờ tay lên nhìn đồng hồ rồi trả lời Tạ Hân - "Con lên lầu đây"

Đội sau khi Phan Đình Hạo đi lên tầng, Tạ Hân cũng đứng dậy. Bà 1 tay kéo Shizuka, 1 tay kéo Mạc Từ Ngọc : "Nào! Chúng ta vô phòng ăn trước rồi đội Đình Hạo cũng được!"

- "Đi thôi!" - Phan Hùng thấy vậy cũng đứng dậy theo. Ông vỗ vai Mạc Từ Hiền rồi cùng anh đi vô phòng bếp theo 3 người kia.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Vị khách bất ngờ (3)

Chỉ sau khoảng 15 phút, Phan Đình Hạo đã đi xuống. Có vẻ như anh đã tắm sơ qua 1 chút. Anh mặc 1 bộ đồ thoải mái, khác hẳn với hình tượng lúc ra ngoài làm việc mà Shizuka từng thấy. Một chiếc áo phông màu xám nhạt, cùng với cái quần tây màu đen. Bỗng cô 1 giọng nói phát ra từ phía sau anh vọng lên:

- "Bố mẹ, con về rồi ạ!"

Tiếng nói lớn đó đủ khiến cho Mạc Từ Ngọc phải giật mình. Mạc Từ Hiền thì tò mò ngó ngang ngó dọc nhằm tìm ra nguồn phát âm đó. Từ sau lưng Phan Đình Hạo nhảy ra 1 cô bé tầm khoảng 18 tuổi. Cô bé nhìn rất dễ thương, mặc một bộ váy yếm chất liệu bằng vải Jean khá là phong cách. Cô bé nhìn quanh 1 hồi ánh mắt dừng tại chỗ Shizuka. Cô chớp chớp mắt rồi chạy nhanh đến bên cạnh kéo tay Shizuka:

- "Chị tên là Mạc Từ Ninh sao? Vậy chắc anh là Mạc Từ Hiền, còn em là Mạc Từ Ngọc phải không? Hay quá, lâu lắm không gặp mọi người. Thật sự là rất nhớ mọi người đó"

Mạc Từ Hiền cùng Mạc Từ Ngọc bị cô dọa cho thành ngốc mà vô thức gật gật đầu thay cho câu trả lời. Còn Shizuka thì hơi nhú mày:

- "Đã lâu không gặp? Chúng ta từng gặp nhau sao?"

- "Phải nha! Đầu chỉ là đã từng gặp nhau, mà còn rất là thân thiết nữa kìa!" - Cô bé vừa cười tít mắt vừa gật đầu như gãi gạo.

- "Tiểu Hạ!" - Phan Hùng khẽ nhắc nhở cô bé rồi ông ái ngại nhìn sang Shizuka - "Nó có làm phiền cháu không? Nó là con út của chú tên là Phan Đình Hạ, 18 tuổi. "

- "Dạ không có gì đâu ạ!" - Shizuka hơi mỉm cười. Có thể thấy cô đã coi Phan Hùng và Tạ Hân là người thân nên mới có thể cười trước mặt họ - "Nhưng mà chúng cháu đã từng quen biết nhau sao ạ?"

- "Đúng vậy! Lúc trước khi cháu khoảng tầm 8 tuổi, cả 3 chị em cháu thường được Phương Linh đưa đến nhà cô chú chơi! Lúc đó 4 đứa chơi rất thân với nhau. Còn Đình Hạo lúc đó đã 16 tuổi, tính cách đã có phần chính chắn hơn. Và nó cũng thường đưa mấy đứa đi chơi. Cháu không nhớ sao?" - Tạ Hân vui vẻ kể lại cho cô chuyện lúc trước.

- "Cháu không có nhiều ấn tượng về chuyện lúc còn nhỏ!" - Shizuka nghe Tạ Hân hỏi thì chỉ cười trừ rồi lắc đầu.

- "Chị ấy từng bị tai nạn, chị ấy chỉ nhớ những chuyện từ khi chuyển qua Mỹ ở thôi ạ!" - Mạc Từ Hiền nuốt hết miếng cơm trong miệng rồi giải thích thay Shizuka. Shizuka nhớ Tạ Hân là bạn của mẹ cô là vì sau khi gia đình cô chuyển qua Mỹ, bà từng nhiều lần qua chơi nên cô biết đến bà.

- "Thật sao? Vậy là chị không còn nhớ em với anh hai sao?" - Phan Đình Hạ tròn tròn mắt vì không tin vào chuyện Shizuka bị mất trí nhớ, cô kiên trì dò hỏi - "Chị không còn nhớ là trước kia anh hai rất th... !" "

- "Tiểu Hạ, đi chơi cả ngày không đói sao?" - Người ngồi trầm mặc này giờ là Phan Đình Hạo bỗng nhiên trầm giọng ngắt lời Phan Đình Hạ.

- "Mau ngồi xuống đi! Cả ngày cứ chạy nhảy lung tung, chẳng ra thể thống gì! Sao con không đến tập đoàn trợ giúp cho anh con giống như Từ Hiền và Từ Ngọc kìa!" - Tạ Hân cũng lườm Phan Đình Hạ rồi ra hiệu ý bảo cô ngồi xuống.

- "Mẹ! Anh hai tài giỏi như vậy đều cần con ra giúp nữa đâu. Hơn nữa đối với mấy chuyện kinh doanh, mẹ cũng biết là con không có hứng thú mà!" - Phan Đình Hạ bĩu môi, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn ngồi xuống ghế ở giữa Tạ Hân với Phan Đình Hạo, cô rất tự nhiên gấp một miếng thịt kho cho vào miệng. Đang định gấp tiếp thì Tạ Hân đập mạnh vào tay cô.

- "Sao mẹ lại đánh con?" - Phan Đình Hạ bất mãn xoa tay, cô nhăn mũi.

- "Ai cho ăn! Cái gì mà không có hứng thú chứ? Thật không hiểu nổi sao con lại thích làm nhiếp ảnh gia cái gì gì đó cơ chứ?"

- "Mẹ! Nào, món mực xào mà mẹ thích nhất nè! Mau ăn nhiều vào!" - Phan Đình Hạo đoán trước là bà lại chuẩn bị giảng đạo thì liền kiếm cớ hồng trần tránh.
- "Con nhóc tinh ranh!" - Tạ Hân thấy vậy cũng lắc đầu bất lực. Bà cốc lên trán Phan Đình Hạo một cái rồi giục mọi người dùng bữa - "Nào! Từ Ninh, Từ Hiên, Từ Ngọc dùng bữa đi. Cứ coi như đây là nhà của mình. Đừng có khách sáo làm gì!"
- "Vậy thì chúng cháu không khách sáo đâu!" - Mạc Từ Hiên và Mạc Từ Ngọc cùng đồng thanh lên tiếng.

Suốt cả một bữa ăn, không khí luôn được giữ trong trạng thái náo nhiệt. Vì độ tuổi cũng sát nhau nên Mạc Từ Hiên, Mạc Từ Ngọc và Phan Đình Hạo rất nhanh đã bỏ đi sự xa cách mà làm thân lại với nhau. Và cũng nhờ bọn họ pha trò chọc cho Phan Hùng và Tạ Hân đến nỗi kiềm chế không được mà cười rộ lên. Còn Phan Đình Hạo cùng Shizuka thì hơi trầm mặc hơn mọi người. Tuy nhiên cũng có lúc họ cũng bị không khí vui vẻ kia lây lan sang mà mở miệng cười theo.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tàn nhẫn

(*Như Song: Xin lỗi các bạn vì mình đã thất trách. Mong các bạn thông cảm cho mình trong thời gian qua. Mình đã thi xong rồi và sẽ cố gắng tranh thủ mấy ngày nghỉ để viết thêm chap mới. Mong các bạn sẽ ủng hộ mình! Cảm ơn các bạn rất nhiều!!! ^_^)

Tại một căn phòng rộng lớn, bốn phía đều là tường bao phủ. Giữa căn phòng đặt một bộ ghế sofa làm bằng da sói màu đen tuyền. Nó dường như lại càng làm nổi bật hơn cái bóng tối mờ ảo, lạnh lẽo của căn phòng. Một người đàn ông đeo kính râm che gần nửa khuôn mặt nhưng cũng không khó để nhìn thấy một khuôn mặt cương nghị, anh tuấn phi phàm, nhưng lại rất lạnh lẽo. Anh ta ngồi tựa vào lưng ghế, hai tay bắt lên thành ghế hai bên. Đôi chân thon dài được anh bắt chéo. Đôi mắt sắc bén sau chiếc kính râm hơi nheo lại nhìn người đang quỳ trước mặt anh cách đó không xa. Đôi môi mỏng nhếch lên:

- "Lôi! Là hân sao?"

Đằng sau anh ta là một người đàn ông to lớn nhưng cũng không kém phần cương nghị. Hân ta toàn thân âu phục màu đen và cũng đeo một chiếc kính râm lớn. Hân chấp hai tay sau lưng và đứng nghiêm chỉnh. Nghe người đàn ông hỏi thì hân hơi cúi đầu trả lời:

- "Vâng! Hân là Trương Quân, thưa Bạc tổng!"

- "Lâu lắm rồi không gặp - Bạc Ngôn Dương trầm giọng hỏi. Từ anh thoát ra một luồng khí lạnh khiến cho người tên Trương Quân khiếp sợ không thôi. Hân run rẩy:

- "Dạ.... dạ vâng! Bạc tổng lâu.... lâu rồi không.... gặp!"

- "Tôi tự hỏi...." - Bạc Ngôn Dương kéo dài giọng. Rồi anh ngồi thẳng người dậy và hơi nghiêng về phía trước nói tiếp - "Tôi không hề bạc đãi anh chút nào!"

- "Bạc tổng, xin anh.... hãy tha cho tôi. Tôi thật không còn cách nào khác!" - Trương Quân dập đầu liên tục xuống nền đá hoa lạnh lẽo cầu xin.

- "Anh nhớ tôi từng nói gì với anh không, Trương Quân?" - Anh đưa đôi tay đầy vết chai sần lên tháo chiếc kính xuống. Anh hơi nheo đuôi mắt rồi gần giọng - "Bạc Ngôn Dương tôi nói được làm được!"

- "Bạc tổng, tôi thật sự không muốn bán đứng anh đâu. Nhưng... nhưng chúng bắt cóc vợ con tôi để đe dọa. Tôi... tôi thật sự là vạn bất đắc dĩ"

- "Hay cho câu vạn bất đắc dĩ. Chỉ vì vạn bất đắc dĩ của anh đã khiến cho 6 người anh em của tôi phải thiệt mạng. Anh chết không hết tội!" - Người được gọi là Lôi luôn im lặng này giờ trầm giọng lên tiếng. Giọng nói của hân cũng giống như nét mặt, lạnh lùng như một tảng băng. Hân là vệ sĩ thân cận và cũng là trợ lý đắc lực của Bạc Ngôn Dương.

- "Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi! Tôi sai rồi!" - Trương Quân dập đầu liên tục đến nỗi trên trán đã bắt đầu rớm máu.

- "Tôi nói là sẽ giết cả nhà anh!" - Bạc Ngôn Dương mặt lạnh đi vài phần.

- "Đừng! Cầu xin anh, đừng làm hại họ. Họ không có lỗi làm gì. Con tôi chỉ mới 2 tuổi thôi!" - Trương Quân nghe thế lại càng run rẩy hơn, hân định bỏ lại chỗ anh nhưng bị các vệ sĩ kèm chặt chỉ đành khóc lóc - "Ngần sai vạn sai là lỗi của tôi. Bạc tổng, hãy trừng phạt mình tôi thôi. Hay tha cho vợ và con của tôi. Cầu xin anh, Bạc tổng!"

Bạc Ngôn Dương ngã lưng ra ghế, hẩn châm điều thuốc. Sau khi rút một hơi thì nhả khói ra.

- "Đừng trông mong vào lòng nhân từ của tôi. Thứ đã từ lâu đã không còn rồi!"

- "Bạc tổng, xin anh hãy tha cho họ" - Trương Quân khóc lóc van nài.

Bạc Ngôn Dương gượng tay lên ra hiệu. Đám vệ sĩ nhận lệnh thì lập tức "thượng cẳng tay hạ cẳng chân" không ngừng hướng tới người Trương Quân. Đợi khi họ dừng tay thì hẩn cũng chỉ còn nửa cái mạng.

- "Lôi, giao cho cậu. Xử lí nhanh gọn rồi cho dọn dẹp sạch sẽ!" - Bạc Ngôn Dương dùng ngón tay dập tắt điều thuốc rồi vứt xuống sàn. Anh đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo rồi thông dong đi ra ngoài.

- "Vâng! Còn vợ và đứa con mới 2 tuổi thì sao ạ?" - Lôi gật đầu rồi hỏi.

- "Như cũ" - Bạc Ngôn Dương không quay đầu lại, chỉ ném lại 1 câu đơn giản và đi khỏi.

- "Vâng!" - Lôi nhận lệnh, ra hiệu cho đám vệ sĩ làm theo lời anh và cũng rời khỏi phòng.

- "Không, đừng mà!" - Trương Quân nghe thấy thế thì khóc rống lên đau khổ. Vì hẩn biết rất rõ 1 điều, 2 chữ "Như cũ" của anh là ám chỉ "Giết sạch".

Sau đó chỉ nghe thấy từ căn phòng đó 1 tiếng rống thảm thiết vang lên và một mùi máu tanh phảng phất trong không khí rồi cũng không còn tiếng gì nữa. Đúng vậy, cái người tên Trương Quân đó được anh thu nhận khi gặp hoạn nạn. Nhưng thật không ngờ, hẩn ta lại phản bội ân nhân là anh. Hẩn báo cho kẻ thù của anh về hành trình của anh. Chính vì thế mà anh mất đi 6 người vệ sĩ xuất sắc. Anh tuyệt đối không thể bỏ qua cho 1 tên phản bội. Cái chết của hẩn vừa để báo thù cho các anh em và cũng là để cảnh cáo những tên còn lại.

Rời khỏi căn phòng đó, Bạc Ngôn Dương rảo bước đi về 1 căn phòng ở đầu hành lang. Vừa bước vào phòng anh đã bị dọa cho tức đến hộc máu.

Cả căn phòng làm việc của anh bị làm loạn đến nỗi giống như cái chuông heo vậy. Giấy tờ thì rải đầy mặt đất. Đồ dùng để trang trí cũng hảo hảo mà thối nát. Và còn có 1 đám người đang lộn xộn trên bộ ghế sofa của anh nữa.

- "Bạc tổng, có chuyện gì sao?" - Lôi đi sau thấy anh đứng như trời trồng trước cửa thì khó hiểu hỏi. Nhưng khi nhìn vào phòng tổng tài thì đến hẩn cũng bị dọa suýt té ngựa.

- "Mấy tên khốn kiếp các người đang làm gì vậy?" - Bạc Ngôn Dương gầm lên làm cho đám người kia nhanh chóng ngừng cuộc chiến lại.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tàn nhẫn (2)

- "Ha... ha! Cậu xong việc rồi sao, Dương?" - Một người đàn ông khuôn mặt như con nít đứng bật dậy. Anh đưa một tay lên đầu gối gối về bối rối. Anh ta là Cao Quý Thần, là cái người nhốn nháo nhất trong Ngũ đại tài phiệt.

- "Đừng có đánh trống lảng! Tôi hỏi các người đang làm gì trong phòng của tôi?" - Bạc Ngôn Dương mắt kiên nhẫn gầm lên.

- "Đừng có như vậy mà! Bạn bè với nhau, đâu cần làm ầm lên như vậy!" - Lãnh Thiên Kỳ cũng đứng dậy, vuốt thẳng quần áo rồi đi về phía Bạc Ngôn Dương. Anh cười trừ rồi vỗ vai bạn.

- "Đừng để tôi hỏi lại lần nữa!" - Bạc Ngôn Dương không vui hất tay Lãnh Thiên Kỳ ra rồi liếc nhìn 2 con người vẫn còn đang ngồi chễm chệ trên chiếc sofa. Nói là sofa nhưng nó lại thảm hại vô cùng. Từ chiếc sofa làm bằng da thú quý hiếm giờ lại bị làm cho rách toát ra, ngay cả ruột cũng bị lòi ra ngoài. Khóe môi Bạc Ngôn Dương giật giật, ngay lúc này anh chỉ muốn xách cô 4 cái tên phá hoại kia ném ra ngoài cửa sổ.

- "Như cậu thấy, chúng tôi đang đợi cậu" - Phan Đình Hạo vẫn ngồi trên ghế, anh rút ra 1 điều thuốc rồi châm lửa. Xong anh nhìn khuôn mặt đen xì của Bạc Ngôn Dương từ tốn nói.

- "Đợi?" - Bạc Ngôn Dương nhướn mày. Anh đi vào phòng và ngồi xuống chiếc ghế sofa thê thảm. Sau khi liếc nhìn 1 vòng quanh căn phòng lần nữa thì anh nhìn đám người kia gần giọng - "Tôi không biết các người lại có cách "đợi" độc đáo như vậy!"

- "Ha... ha...! Tất nhiên rồi, đó là thể hiện tình bạn sâu sắc giữa chúng ta mà!" - Bùi Văn Hiến ngồi cạnh Phan Đình Hạo, gật gù tán thành.

- "Tình bạn? Hừ! Thật là sâu sắc quá rồi đó! Tôi muốn chiều nay sẽ có một bộ sofa mới, các cậu tự bàn bạc mà xử lý" - Bạc Ngôn Dương hừ mũi rồi bắt đầu đòi bồi thường.

- "Giao cho cậu, Bùi Văn Hiến" - Phan Đình Hạo vỗ vai Bùi Văn Hiến giao việc.

- "Tại sao lại là tôi?" - Bùi Văn Hiến chỉ vào mũi mình trợn mắt hỏi.

- "Người đầu tiên gây ra chuyện này là cậu mà, đúng chứ?" - Lãnh Thiên Kỳ cười cười.

- "Tôi có sao?"

- "Chẳng phải là cậu thua cuộc ư?" - Lãnh Thiên Kỳ nhướn mày hỏi - "Là cậu không chịu làm theo giao hẹn nên mới xảy ra xung đột mà!"

- "Chẳng phải là do các người thông đồng hãm hại tôi sao?"

- "Đâu có! Chỉ là chúng tôi đều có hứng thú với mấy cây súng cậu vừa nâng cấp thôi!" - Lãnh Thiên Kỳ cười nham hiểm.

- "Dù sao cậu cũng còn khá nhiều súng, lấy ra 3 cây thì cũng không chết người được!" - Phan Đình Hạo nhún vai.

- "Khôn khiếp! Các người có phải bạn tôi không vậy? Đúng là 1 đám cướp mà!" - Bùi Văn Hiến hét âm lên khiến cho mấy người ở đây kể cả Bạc Ngôn Dương cũng 1 phen cười thỏa thích. "Ha... Ha .... Ha....."

Bùi Văn Hiến là người thích sưu tầm các loại súng hiện đại. Anh coi chúng như mạng sống của mình vậy. Gần đây anh vừa nhận được một bộ súng gồm 5 cây do một người đồng tác làm ăn tặng. Thật không ngờ đám người này lại nhắm nhe muốn chúng từ tay anh. Đúng là khiến anh tức chết mà. Không những thế, bây giờ anh lại còn phải đi kiếm cho Bạc Ngôn Dương 1 chiếc ghế sofa mới bằng da sói. Phải biết nó hiếm và mắc cỡ nào. Anh đúng là số khổ mà!

- "Nhưng cái ghế này cũng là do các người làm hỏng. Sao chỉ có mình tôi phải bồi thường?" - Bùi Văn Hiến nhún mày thờ phỉ phò.

- "Không có lửa làm sao có khói! Không phải do cậu không chịu làm theo giao hẹn nên mới khiến chúng tôi phải ra tay với cậu, thì cái ghế này đâu đến nông nổi này!" - Cao Quý Thần nhún vai rồi rất khoa trương mà giơ chân đạp thêm mấy cái vào lưng ghế mà Bạc Ngôn Dương đang ngồi.

- "Cao.... Quý..... Thần!" - Bạc Ngôn Dương thật sự là tức muốn chết vì cái đám bạn "đều" này - "Không cần biết các người làm thế nào! Lúc tôi về tất cả đều phải như cũ. Bằng không đừng trách tôi khiến cho tiền lãi của các người giảm đi vài phần. À! Tôi cũng muốn có cây súng đó nữa, Bùi Văn Hiến!" Nói rồi Bạc Ngôn Dương cùng Lôi rời khỏi phòng không thèm quay đầu.

Tập đoàn Bạc thị là tập đoàn đứng đầu các ngân hàng lớn ở Bắc Kinh. Vì mối quan hệ thân thiết nên 4 tập đoàn kia cũng gọi tiền vào trong các ngân hàng của Bạc thị để kiếm lãi cao. Nếu làm Bạc Ngôn Dương không vừa lòng, anh chỉ cần phát tay một cái là tiền của họ đi tong. Chính vì thế mà Bạc Ngôn Dương mới lấy điều này ra đe dọa họ.

- "Chết tiệt! Cậu lo mà kiếm cái ghế mới cho cậu ta, đừng làm liên lụy đến tôi đó" - Phan Đình Hạo lạnh mặt nhìn Bùi Văn Hiến đe dọa. Xong anh cũng đập tất điều thuốc đi khỏi.

- "Cố lên! Tôi chắc chắn cậu sẽ làm được mà!" - Cao Quý Thần gật gật đầu tỏ vẻ đồng cảm rồi đắc ý huýt sáo đi khỏi.

- "Cậu chỉ cần ra lệnh 1 cái là sẽ kiếm được 1 chiếc sofa hợp theo ý của Dương thôi mà!" - Lãnh Thiên Kỳ cũng rất tốt bụng đề nghị. Khi đi đến cửa phòng thì anh chợt quay người lại dặn - "Đừng quên súng của chúng tôi đây!" - Nói xong cũng nhanh chóng rời khỏi.

- "Một đám bạn chết tiệt! Súng súng cái đầu mấy người đó!" - Bùi Văn Hiến tức đến nổi đỏ bừng cả mặt.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Tàn nhẫn (3)

Sau khi rời khỏi tập đoàn, Bạc Ngôn Dương định trở về nhà thì thấy Lôi có 1 cuộc điện thoại gọi đến. Sau khi nhận máy xong thì Lôi bước tới trước mặt anh trầm giọng nói:

- "Bạc tổng! Vệ sĩ của chúng ta không xử lý được chuyện vợ con của Trương Quân"

- "Tại sao?" - Bạc Ngôn Dương nhíu mày.

- "Có người gây cản trở. Là 1 cô gái nhưng không biết rõ tên tuổi!"

- "Ở đâu?"

- "Dạ! Ở bệnh viện A" - Nghe Bạc Ngôn Dương hỏi vậy, Lôi thật sự có chút giật mình "Không lẽ Bạc tổng định tới đó sao?". Dù thắc mắc nhưng vẫn im lặng đứng đợi lệnh.

- "Tới đó! Tôi muốn xem là ai là gan dạ như vậy!" - Bạc Ngôn Dương ngồi vào xe. Anh khoanh hai tay trước ngực, mắt híp lại và đôi môi mỏng hơi nhếch lên.

- "Vâng!" - Lôi nhận lệnh thì nhanh chóng lên xe, lái đến bệnh viện A.

----- "*****" -----

30 phút trước. Tại phòng bệnh ### bệnh viện A.

- "Phó tổng giám đốc Mone, đa tạ cô đã đến thăm con trai tôi" - Một người phụ nữ trung niên cúi đầu đa tạ Mone.

- "Dạ! Không có gì đâu ạ! Dù sao cũng là do Tập đoàn chúng tôi thất trách nên mới khiến cho cậu ấy bị thương. Là chúng tôi có lỗi với gia đình bác" - Mone dịu dàng cười với người phụ nữ đó.

- "Không sao đâu! Chỉ là tai nạn thôi mà Phó tổng giám đốc Mone. Dù sao tôi cũng chỉ bị thương nhẹ. Không đáng lo ngại đâu!" - Một người đàn ông trẻ nằm trên giường bệnh xoa tay tỏ vẻ không có gì.

- "Đúng vậy! Thằng bé cũng chỉ bị nứt xương thôi! Bỏ bột vài tuần là có thể đi lại được. Thật sự đã làm phiền các vị Tổng giám đốc và Phó tổng giám đốc phải mất thời gian tới đây thăm nom" - Người phụ nữ cười hiền hòa, bà rót nước cho Mone rồi đưa cho cô.

- "Sao lại phiền chứ ạ? Đây là trách nhiệm của tụi cháu mà!" - Mone đón lấy cốc nước mỉm cười trả lời.

Người đàn ông trẻ này là nhân viên của tập đoàn các cô. 3 ngày trước, khi anh ta ra công trình giám sát tiến độ thì xảy ra tai nạn. Một chiếc giàn giáo bị tuột ốc mà sập xuống. Lại đúng lúc anh ta đang đứng dưới nó. Tuy là tránh kịp thời nhưng anh ta vẫn bị thanh sắt rớt trúng chân nên bị nứt xương. SMG là Tập đoàn quốc tế lớn và có đãi ngộ với nhân viên rất lớn. Dù chỉ là tai nạn nhỏ nhưng có thể thấy Tập đoàn khá là chú ý đến nhân viên. Ví dụ như phòng bệnh cao cấp này là do Tập đoàn sắp xếp, các bác sĩ và nhân viên y tá chăm sóc cũng đều là những người giỏi nhất do Tập đoàn mời đến. Không những thế, các vị lãnh đạo cấp cao cũng đến tận nơi để thăm hỏi và tạ lỗi. Ngày hôm qua Shizuka, cùng Eri, Luka và Ahim đã đến thăm hỏi trước. Do có việc bận nên đến hôm nay Mone mới đến được.

Mone ngồi trò chuyện với gia đình anh ta một chút rồi xin phép rời khỏi. Khi cô đi đến hoa viên của bệnh viện thì nghe thấy tiếng động lạ phát ra từ đằng xa. Thính giác của cô xưa nay khá là nhạy cảm. Vì thế mà những âm thanh dù rất nhỏ ở đằng xa cô vẫn có thể nghe thấy. Mone từng bước đi về phía đó. Đằng sau một bụi cây lớn cô nghe thấy có tiếng khóc nức nở của trẻ con cùng với mùi máu tanh. Mone lập tức vòng qua bụi cây đó, thì đập vào mắt cô là một cảnh tượng chết chóc.

Ba người đàn ông mặt đồ đen, đeo kính râm. Từ trang phục có thể nhận ra là vệ sĩ của ai đó. Mặt của họ đều dầm dề máu sẫm đỏ bao quanh một vũng máu. Trên vũng máu đó là một người phụ nữ trẻ. Cô ấy dường như đã tắt thở vì Mone không nhìn thấy cô ấy còn động đậy. Cô nhíu mày khi phát hiện ra từ trong lòng của người phụ nữ ấy có 1 đứa trẻ tầm 2 tuổi đang òa lên khóc vì sợ hãi. Hôn nữa, một tên vệ sĩ cầm một con dao đang đi từng bước về đứa trẻ đó. Từ hành động của hắn Mone có thể nhìn ra hắn có ý định giết đứa trẻ nhỏ đáng thương kia.

- "Dừng tay. Ba tên đàn ông to lớn lại đi giết một người phụ nữ yếu đuối. Giờ lại còn định giết 1 đứa trẻ nhỏ vô tội sao? Các người đúng là không bằng cảm thù!" - Khi thấy con dao được giơ lên không trung rồi lóe sáng. Mone không suy nghĩ gì nhiều mà xông tới ngăn cản. Cô dùng chân đá con dao trong tay tên vệ sĩ kia. Rồi rất nhanh nhện bồng lấy đứa trẻ. Máu của người phụ nữ từ người đứa bé cũng nhuộm một mảng đỏ lên chiếc áo sơ mi trắng của cô.

- "Cô là ai? Tránh ra bằng không đừng trách chúng tôi xử luôn cả cô" - Tên vệ sĩ có vẻ như là cầm đầu lạnh lùng lên tiếng.

- "Tôi là ai các người không cần biết. Để đứa bé lại và rút đi!" - Mone không còn vẻ dịu dàng như bình thường nữa mà cô lạnh lùng nhìn chúng, nghiêm rắng nói.

- "Hừ! Cô đây là muốn xuống địa phủ sao?" - Tên vệ sĩ đó hừ mũi. Nói rồi hắn hơi ngừng lại, hắn quay ra sau nói với 1 tên khác cái gì đấy. Vì đứa trẻ khóc quá lớn nên cô không nghe thấy được hắn nói gì. Chỉ thấy tên vệ sĩ được ra lệnh kia gật đầu rồi rời khỏi. Cô nhíu mày nhìn chăm chăm về phía 2 tên vệ sĩ còn lại.

- "Tôi nhắc lại! Tốt nhất cô hãy giao đứa bé lại cho tôi và rời khỏi! Nếu không thì đừng trách!" - Tên cầm đầu nhìn cô nhắc nhở.

- "Bớt nói nhảm!" - Mone không thêm để ý.

Cô ôm chặt đứa bé vào lòng rồi vung chân về phía chúng. Khi này có tới 3 người, với thân thủ của cô thì bình thường có thể dễ dàng đối phó. Nhưng giờ lại có thêm đứa bé trên tay, cô thật sự không dám khinh suất. Giờ chỉ còn 2 tên thì phần thắng sẽ lớn hơn. Chân của cô vung lên đá trúng vào chỗ hiểm của tên cầm đầu. Vì hắn không phòng bị nên lãnh trọn cú đá đó mà nằm lăn ra đất quần quai. Tên còn lại thấy thế thì vung tay về phía cô. Mone nhẹ

nhàng né sang 1 bên rồi đập vào lưng hắn thật mạnh. Cô mỉm cười hài lòng khi nghe thấy tiếng "rắc... rắc..." rồi tiếng kêu thảm thiết của hắn. Tên vệ sĩ thứ 3 kia, dường như là nghe thấy tiếng kêu thì chạy tới. Mone đợi hắn chạy đến gần thì lại tiếp tục vung chân đá vào hàm của hắn. Hắn lăn ra đất ôm lấy miệng. Cô lại càng vui hơn khi nhìn thấy trong tay hắn có 3 cái răng nằm trong 1 vũng máu nhỏ.

- "Thân thủ cô tốt thật, nhưng nếu mạnh tay hơn chút nữa thì sẽ có án mạng đấy, Phó tổng giám đốc Mone!" - Bạc Ngôn Dương vừa hay đi tới. Anh liếc nhìn một vòng xung quanh rồi lại nhìn tới cô gái đứng trước mặt.

- "Án mạng? Tôi không chắc là mình có thể độc ác như Bạc tổng! Coi mạng sống như cỏ rác, ngay cả 1 đứa trẻ 2 tuổi cũng không tha!" - Mone quay đầu liếc nhìn người đàn ông trước mặt. Cô nhận ra anh là 1 tổng tài trong Ngũ đại tài phiệt - Bạc Ngôn Dương. Thấy anh ở đây, điều đầu tiên cô nghĩ tới là "3 tên vệ sĩ kia là người của anh".

- "Ha! Người không vì mình, trời tru đất diệt. Đây là lẽ sống thường thôi! Chồng của cô ta hãm hại tôi, làm cho người của tôi bị thiệt mạng tận 6 người. Giết cả nhà hắn, lấy 3 mạng đền 6 mạng, không phải là hắn lời rồi sao?" - Bạc Ngôn Dương cười lạnh. Ánh mắt của anh tràn đầy sát khí.

- "Cho dù là vậy, nhưng anh cũng không thể vì lỗi lầm của chồng mà giết vợ, lỗi của bố mà giết con được. Huống hồ đứa bé cũng chỉ mới 2 tuổi" - Mone nghe thế thì lại càng nhũn mày.

- "Diệt cỏ phải diệt tận gốc" - Bạc Ngôn Dương chậm rãi nói.

- "Ha! Diệt cỏ phải diệt tận gốc? Hay cho 6 chữ "Diệt cỏ phải diệt tận gốc". Bạc tổng đây là đang sợ sao? Sợ đứa bé này sau khi lớn lên sẽ trả thù cho bố mẹ mình ư? Ha... ha... ha. Thật nực cười! Nói thẳng ra thì là lương tâm của anh bị chó tha rồi!" - Mone khinh thường nhìn Bạc Ngôn Dương. Mấy chữ cuối "lương tâm của anh bị chó tha rồi!" được cô đặc biệt nhấn mạnh.

- "Cô! Phó tổng giám đốc Mone. Mong cô nói năng cẩn thận!" - Lôi đứng đằng sau Bạc Ngôn Dương lớn tiếng với cô. Giọng nói của hắn khá lớn nên khiến cho đứa trẻ trong lòng cô vừa mới im lặng lại khóc toáng lên. Mone vỗ nhẹ vai cái lên lưng đứa bé thì nó cũng im lặng rồi rúc vào lòng cô. Cô thương xót cho đứa trẻ nhỏ cô này rất nhiều và cô quyết tâm phải cứu được nó.

- "Tôi cho rằng mình đã nói năng cẩn thận lắm rồi! Nhất là khi đối với 1 con sói đội lốt người. Nếu là con người thì sẽ không tàn nhẫn như vậy. Mong là chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa. Đứa trẻ này tôi phải đưa đi!" - Mone ôm chặt đứa bé, liếc nhìn Bạc Ngôn Dương gần giọng. Xong cô quay lưng rời khỏi.

- "Cô!" - Lôi đang định đuổi theo thì bị Bạc Ngôn Dương ngăn lại - "Bạc tổng?"

- "Để cho cô ấy đi! Xử lý cái xác này đi! Vụ này dừng lại ở đây" - Bạc Ngôn Dương nhếch khóe miệng. Từ sâu trong ánh mắt lóe lên 1 tia dịu dàng nhưng cũng nhanh chóng biến mất "Sau bao nhiêu năm, em vẫn như vậy. Vẫn coi tôi như 1 ác ma!".

Lôi đi theo anh đã nhiều năm. Vì thế mà hành động của anh đã khiến cho hắn 1 phen khó hiểu. Hơn nữa dường như hắn thấy trong mắt Bạc tổng vừa xuất hiện sự dịu dàng dù chỉ trong chốc lát. Hắn thật sự đã rất tò mò về cô gái kia - người được gọi là Phó tổng giám đốc Mone của SMG. Rốt cuộc giữa 2 người này đã xảy ra chuyện gì? Những biểu hiện khác thường của Bạc tổng khi nhìn thấy cô ấy là gì?

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đứa bé

Mone đưa đứa bé từ bệnh viện về căn hộ mà mấy người các cô sống chung, có cả Bạc Linh, Bạch Hoa và Bạch Tuyết. Căn hộ này là do các cô sắp xếp ngay sau khi đến Bắc Kinh. Mục đích vừa là để cho đông vui, vừa là vì cho tiện xử lý công việc. Nó nằm cách Tập đoàn SMG 3 km về phía tây.

Mone vừa vào nhà thì liền gọi điện cho Bạch Tuyết dặn dò cô ấy đi mua vài bộ quần áo và sữa bột cho trẻ em 2 tuổi. Mone không quan tâm đến sự ngạc nhiên, khó hiểu của cô ấy mà chỉ đơn giản nói 1 câu "mang về nhà ngay lập tức".

Đúng 10 phút sau, Bạch Tuyết đã trở về với những thứ cần thiết. Vừa bước vào cửa cô suýt nữa bị dọa đến ngã ngửa. Cô áp ứng mãi cũng không nói thành câu:

- "Chị... chị... "

- "Chị cái gì mà chị! Mau mang vô đây!" - Mone nhìn bộ dáng đó của Bạch Tuyết thì nhũn mày.

- "Không đúng! Đứa bé đó là sao? Con bạn chị ư? Còn nữa, tại sao trên người chị và cả đứa bé đều dính máu vậy? Không phải là chị giết người đi?" - Bạch Tuyết lắc đầu rồi hỏi dồn dập.

- "Em muốn chị phải trả lời câu nào?" - Mone day huyết thái dương rồi hỏi ngược lại.

- "Tất cả!" - Bạch Tuyết mang mấy thứ trên tay đưa cho cô rồi vô thức trả lời.

- "Chắc đi! Đợi mấy người kia về rồi nói luôn thể" - Nói rồi cô lấy từ túi ra 1 bộ quần áo nhỏ rồi ôm đứa bé đi về phía phòng tắm. Đi đến cửa phòng tắm cô bỗng quay lại nói với cái người mà mặt đang ngậy ra như ngỗng mắc ** kia nói - "Mang sữa vô pha 1 bình nhỏ để cho đứa bé uống. Nhớ pha với nước ấm" - Nói xong cô cũng đi vào phòng tắm rồi đóng cửa lại.

- "Hả? À... vâng!" - Bạch Tuyết đang đứng ngây người nghe thấy Mone căn dặn thì cũng hồi phục nguyên thần mà đi vô phòng bếp pha sữa. Nhưng vẫn nói "tò mò là kẻ thù của con người". Không sai, vì câu nói đó đã được Bạch Tuyết cảm nhận sâu sắc. Vì chỉ trong mấy phút ngắn ngủi khi pha sữa cô đã lơ đãng để nước nóng bắn vào tay mấy lần. Nguyên nhân còn không phải là do cô đặt hết tâm trí vào đứa bé kia ư.

Còn về phía Mone cũng không khá hơn là mấy, sau khi cởi sạch bộ đồ dính đầy máu cho đứa bé, cô bỏ nó vào bồn tắm đã được xả đầy nước ấm. Vì sợ đứa bé bị ngã ngửa mà sặc nước nên cô còn đỡ 1 tay sau lưng nó, tay còn lại thì tắm cho đứa bé. Nhưng có vẻ như đứa bé này khá là ghét nước nên trong suốt quá trình nó liên tục giãy giụa, khóc lóc không ngừng, không 1 chút thỏa hiệp với việc tắm tấp. Vì vậy trong suốt quá trình Mone có cảm giác như đang đánh trận vậy. Kết quả là sau khi tắm rửa cho nó thì cả người cô cũng ướt nhẹp.

Khi cô đứng dậy thì bị dọa suýt nữa thì cả cô cùng với đứa nhỏ thân mật với sàn nhà tắm. Không biết cửa phòng tắm bị mở từ khi nào. Hơn nữa trước cửa còn có mấy cái miệng há to rất khoa trương của Ahim, Eri và Bạch Hoa.

- "Cậu... cậu...! Đứa bé này... là...." - Ahim xoa xoa mắt rồi lấp bắp.

- "Phù!" - Mone thở dài, vỗ vỗ ngực vừa mới bị hành động của họ dọa mà tim vẫn còn đang đập thình thịch. Cô lờm mấy người đứng ở cửa phòng tắm - "Ngậm miệng lại đi! Ruồi bay vào miệng giờ!" - Xong cô ôm đứa bé ra phòng khỏi phòng tắm.

Vì nhà tắm của căn hộ này chỉ có 2 phòng. Một ở tầng 2 và một ở tầng 3. Mà phòng tắm vừa rồi là ở tầng 2. Khi đi ra ngoài cô cũng bị thu hút ngay bởi hành động của 3 người ngồi dưới phòng khách kia. Vì bộ ghế sofa ở phòng khách để ở cạnh cửa sổ sát đất, hơn nữa diện tích phòng khách khá rộng. Nên từ vị trí ghế đó mà nhìn lên cũng có thể thấy hết tất cả ở trên tầng. Và từ biểu hiện của họ, Mone biết mọi chuyện xảy ra trong phòng tắm họ đã nhìn thấy hết. Bởi Bạch Linh đang đứng bất động cạnh ghế, tay cầm cái túi đựng đồ trẻ em kia, mắt thì nhìn chăm chăm về phía cô. Luka tay cầm tờ báo và Shizuka đang cầm tách trà. Cả 2 người họ cũng thờ người ra mà nhìn cô. Mone thở dài ngao ngán. Ngay cả cái người luôn giữ được bình tĩnh nhất như Shizuka mà cũng bị làm cho ngây người thì đúng là nhức đầu thật.

Có trời mới biết khi cả đám người Shizuka từ Tập đoàn về, khắp người đều là vẻ mệt mỏi. Nhưng khi vừa mới ngồi xuống uống trà thì lại nghe thấy có tiếng trẻ con khóc phát ra từ phòng tắm tầng 2. Bạch Linh thì bị thu hút bởi cái túi to đặt trên bàn. Cô mở ra thì thấy toàn là đồ trẻ em. Họ ngây người nhìn nhau khó hiểu "từ khi nào mà trong nhà lại có trẻ con vậy?". Ahim, Eri và Bạch Hoa tò mò chạy lên tầng, Eri nhẹ nhàng mở cánh cửa ra, thì cô cùng với 2 người kia đã bị cảnh tượng trong phòng dọa đến há hốc miệng. Vì họ đứng né sang 2 bên nên 3 người ở dưới cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng đó. Và cả 6 người các cô đều bị đứng hình, quên mất chuyện gì đang xảy ra mà nhìn 1 người phụ nữ đang cố gắng tắm rửa cho 1 đứa trẻ. Nhưng người phụ nữ kia không phải là Mone sao? Còn đứa trẻ đó là ai?

Mone cười gượng gạo, cô đưa đứa trẻ cho Bạch Hoa, rồi nói:

- "Đợi mình tắm rửa xong rồi sẽ giải thích rõ ràng cho các cậu"

Nói xong cô đi về phòng lấy quần áo rồi đi tắm. Bạch Hoa ngây ngốc nhìn đứa bé trên tay rồi cùng Eri, Ahim đi xuống phòng khách. Cả 6 đôi mắt đều nhìn về phía nó. Một đứa bé gái xinh đẹp tầm 2 tuổi, đôi mắt to tròn nhìn đảo dác xung quanh vẻ tò mò.

- "A! Các chị về rồi sao?" - Bạch Tuyết từ phòng bếp đi ra cười cười. Nhìn biểu hiện của họ cùng với đứa bé trên tay Bạch Hoa thì cô cũng hiểu ra đôi chút.

- "Cậu về từ khi nào vậy?" - Bạch Linh đặt cái túi trong tay xuống bàn rồi nhìn Bạch Tuyết.

- "Cũng mới về không lâu"

- "Đứa trẻ này là sao?" - Eri chỉ chỉ về phía đứa bé hỏi.

- "Chị! Em cũng không biết nhiều hơn mấy chị là bao đâu!" - Bạch Tuyết nhún vai, cô đưa bình sữa cho Bạch Hoa - "Cậu cho nó uống đi!"

- "Hả?" - Bạch Hoa nhận lấy bình sữa nhưén mảy.

- "Hả cái gì mà hả? Đút vô miệng của nó là được rồi!" - Bạch Tuyết lờm Bạch Hoa.

- "À ừ!"

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đứa bé (2)

Bạch Hoa đưa bình sữa đến bên miệng đứa bé thì đứa bé lập tức mút lấy mút để giống như đã bị bỏ đói lâu ngày. Bình sữa 70ml rất nhanh chóng được uống hết. Sau khi uống xong, đứa bé xoa xoa mắt rồi vươn vai và rúc vào lòng Bạch Hoa lìm dim ngủ.

- "Đúng là heo! Vừa ăn xong là lăn ra ngủ!" - Luka cưng chiều nhìn đứa bé rồi lắc lắc đầu.

- "Nhìn thật là dễ thương!" - Ahim cũng cảm thán.

- "Đưa đứa bé lên phòng khách cho nó ngủ đi!" - Shizuka nhìn thấy đứa bé có vẻ như muốn ngủ nhưng vẫn cứ chấp chèn có lẽ là do người lớn ồn ào thì nhắc Bạch Hoa. (phòng khách này là phòng ngủ dành cho khách đó nha!)

- "Vâng!"

Mone sau khi tắm rửa thoải mái thì đi xuống tầng. Cô nhìn quanh rồi hỏi:

- "Nó đâu rồi?"

- "Trên tầng! Bạch Hoa cho nó ngủ rồi!" - Eri liếc nhìn cô rồi trả lời.

- "Chị Mone, đó không phải là con ròi con rọt gì của chị đâu nhì?" - Bạch Linh đùa cợt cô.

- "Vớ vẩn!" - Mone rất khách khí mà lườm Bạch Linh 1 cái.

- "Ngồi đi! Rồi cho bọn mình 1 câu giải thích!" - Shizuka uống 1 hớp trà rồi nhìn Mone.

Mone ngồi xuống cũng nhấp 1 ngụm trà xong thì cũng vừa hay Bạch Hoa đi xuống. Mone kể lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra ở bệnh viện cho họ nghe.

- "Bạc Ngôn Dương? Tổng tài tập đoàn Bạc thị sao?" - Ahim nhíu mày.

- "Anh ta đúng là dã thú mà! Ngay cả 1 đứa trẻ cũng không tha!" - Eri bất bình đập bàn thật mạnh.

- "Suýt!" - Bạch Hoa liền lúc tức trừng cô - "Nó vừa mới ngủ thôi! Lỡ nó giật mình rồi quấy khóc thì sao? Chị đỡ được không?"

- "Hi hi!" - Eri nghe thế thì gãi đầu cười hi hi. Sau đó các cô đóng tai lên lầu nghe ngóng. Sau khi xác định đứa bé chưa thức thì mới tiếp tục nói chuyện.

- "Vậy cậu định làm gì? Đưa nó đến cô nhi viện sao?" - Luka nhíu mày hỏi.

- "Cậu nghĩ rằng Bạc Ngôn Dương có thể bỏ qua nó ư?" - Eri nhìn cô.

- "Mình cũng nghĩ đến khả năng này rồi! Nếu đưa nó đến cô nhi viện thì rất không an toàn. Mình sợ hấn sẽ tìm cách hại nó" - Mone thờ dãi.

- "Cho nên?" - Shizuka nhướn mày.

- "Cho nên mình sẽ nhận nuôi đứa bé!" - Mone trả lời rất đồng dục.

"Phụt!" - Ahim vừa mới uống 1 ngụm trà thì bị câu nói của Mone làm cho phun hết trà trong miệng ra ngoài. Lại do cô đang ngồi đối diện Shizuka nên trà trong miệng cô phun về phía cô ấy. Nhưng may mà Shizuka đang cầm tờ báo lại cộng với thân thù tốt nên đã rất nhanh lấy tờ báo che chắn trước mặt.

- "Ahim!" - Shizuka gần giọng. Hai mắt đăm đăm sát khí. Vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của đứa bé mà Shizuka cũng không lớn tiếng lắm. Cho dù vậy, sát khí từ mắt cô cũng đủ để làm cho Ahim kêu thẳm trong lòng 2 chữ "Toi rồi!".

- "Cậu xác định?" - Luka nhìn Mone hỏi.

- "Ừ".

- "Cậu muốn trở thành bà mẹ trẻ đơn thân sao?" - Eri nhảy dựng lên.

- "Chị muốn sau này khỏi lấy chồng sao?" - Bạch Tuyết ngồi cạnh Mone liền túm tay cô khăn trương hỏi.

- "Chị bị điên ư?" - Bạch Hoa cũng nhíu mày.

- "Dừng! Tôi có nói là sẽ làm mẹ nó sao? Chỉ là tôi muốn nó sống cùng tụi mình, Biến nó thành em của tụi mình thôi mà!" - Mone xoa xoa thái dương

đang giựt liên hồi.

- "Hà?" - Nghe thế thì cả đám người Luka, Eri, Ahim, Bạch Hoa và Bạch Tuyết cùng đồng thanh. Sau đó cả đám lại bắt đầu cười ngượng cho sự hấp tấp của mình.
- "Tên là gì?" - Shizuka nhìn đám người kia lắc đầu bất lực. Sau đó lại nhìn Mone.
- "Tên?" - Mone ngạc nhiên - "Cậu chấp nhận rồi sao?".
- "Cũng không còn cách nào khác. Ai kêu cậu lo chuyện bao đồng làm gì?" - Shizuka hơi mỉm cười.
- "Thật sao? Tuyệt quá! À phải rồi, mình không biết tên đứa bé, hay Tổng giám đốc đặt cho nó 1 cái tên đi!" - Mone nhảy cẫng lên vì vui mừng.
- "Vậy thì gọi nó là Bạch Vân đi!" - Shizuka trầm ngâm 1 lúc rồi đưa ra 1 cái tên.
- "Mây trắng sao? Được đó!" - Eri tán thành. ("Bạch" là trắng, "vân" là mây => Bạch Vân = Mây trắng)
- "Vậy là cùng họ với bọn em sao?" - Bạch Tuyết cười toe toét - "Tuyệt quá! Chúng ta có thêm 1 đứa em kìa!" - Nói rồi cô túm tay Bạch Linh.
- "Đúng vậy! Một đứa em thua tận 17 tuổi! Sau này nó không gọi cậu 1 tiếng thím là may rồi!" - Bạch Linh nhìn Bạch Tuyết đang nhảy cẫng lên vì vui mừng kia thì bất đắc dĩ búng vào đầu cô ấy một cái rồi trêu chọc.
- "Linh Linh! Cậu muốn chết sao? Nếu mình là thím thì cậu không phải sao? Thím cả?"

Câu nói của Bạch Tuyết đã thành công làm cho cả đám người cùng phá lên cười. Sau này trong nhà lại xuất hiện thêm 1 đứa em nhỏ nữa. Và các cô chắc chắn sẽ luôn yêu thương và bảo vệ cho đứa em này.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Xấu hổ

Trái ngược với sự mát mẻ ở bên ngoài, trong đại sảnh của 1 cơ sở Pub nổi tiếng của thành phố C lại là một khung cảnh sôi động. Dưới ánh đèn led nhấp nháy đủ màu sắc, cùng với những điệu nhạc sôi động, mọi người thỏa sức nhảy nhót theo điệu nhạc không ngừng.

Trong một góc hơi tối ở đại sảnh có 3 cô gái đang rất sáng khoái mà dốc hết ly này đến ly khác.

- "Nào! Chúc mừng chúng ta đã thắng lợi trong phiên giao dịch này!" - Eri nâng ly rượu trong tay lên, híp mắt hô lớn. Vì tiếng nhạc trong Pub khá lớn nên tiếng của Eri cũng chỉ vừa đủ để 2 người kia nghe thấy.
  - "Chúc mừng! Hôm nay 3 chúng ta không say không về" - Luka cũng nhắc ly rượu lên hào sảng lên tiếng.
  - "Ok! Không say không về!" - Ahim bên cạnh cũng hòa theo.
  - "Đáng tiếc là 2 con người kia không tham gia! Tiếc thật!" - Luka nhìn ly rượu rồi nắc cù cảm thán.
  - "Cậu cho rằng nếu như họ ở đây thì sẽ cho chúng ta uống thoải mái sao?" - Eri nhếch mày nhìn Luka hỏi.
  - "Mình nghĩ Shizuka sẽ nhủu mày rồi xách cổ bọn mình về trước khi uống say. Ha... ha..." - Ahim uống hết ly rượu rồi cười sảng sặc.
- "Ha... ha... ha!". Nghe thấy vậy 2 người kia cũng cười nghiêng cười ngả.
- "Nhưng tại sao chúng ta lại đến cái quán của "tên điên" kia!" - Eri vỗ lấy tay Luka nhủu mày thắc mắc.
  - "Hà? Tên điên nào?" - Luka ngệt ra vì không hiểu Eri hỏi gì.
  - "Thì là cái tên... umk... cái gì mà...Bùi.... cái gì mà Hiên á!"
  - "Ý cậu là Bùi Vân Hiên sao?" - Ahim nhảy bèn hiểu được Eri đang nói đến Bùi Vân Hiên.
  - "Đúng! Đúng! Tại sao lại đến đây?"

- "Thì nó nổi tiếng là có rượu ngon chứ sao? Nhưng mà cậu đến đây rồi sao?" - Luka nghĩ 1 chút rồi cười nói.

- "Đừng nói nữa! Dù sao cũng đến rồi! Nào, cạn ly!" - Eri lắc đầu rồi lại nâng ly lên.

- "Ok! Cheers!"

Trong phiên giao dịch hôm nay, Tập đoàn SMG đã giành được một hạng mục có giá trị ở Pháp. Vì vậy, sau khi kết thúc phiên giao dịch, Shizuka và Mone đã tới sân bay để qua Pháp khảo sát hạng mục. Còn 3 người Luka, Ahim và Eri được giao nhiệm vụ ở lại điều hành Tập đoàn. Nhưng vì là ngày cuối tuần nên 3 cô đã kéo nhau đến cơ sở Pub nổi tiếng này để ăn mừng.

Ba người uống đến hơn 23h giờ, ai nấy đều say mềm, trên mặt bàn đã đầy những vỏ chai Whisky rỗng nằm lẫn lộn. Luka hơi dựa vào ghế, tay đỡ lấy đầu, 2 mắt nhắm lại nghỉ ngơi. Ahim tư lượng khá tốt, nhưng nếu đem ra so với Luka và Eri thì không thể nào đấu lại được, vì vậy mà cô đã sớm gục xuống bàn ngủ ngon lành. Còn Eri, tuy đã say đến nỗi không nhắc nổi tay chân nhưng vẫn rất hăng say, cô kêu la đòi mang thêm rượu và còn dọa sẽ náo loạn cả Pub này lên.

- "Thưa cô! Cô đã uống khá nhiều rồi! Hay là cô cho số, chúng tôi sẽ liên lạc với người nhà của cô đến đón nha!" - Người quản lý Pub vuốt mồ hôi ướt đầm ở trên trán, khấp nhép đưa ra ý kiến với cô gái đang kêu gào kia. Sau đó ông ra hiệu cho phục vụ dọn dẹp vỏ rượu.

Ông thật sự không dám hành sự khinh suất. Cơ sở Pub này được mở ra là dành cho giới thượng lưu. Phàm là ai muốn vào đây thì đều phải có thẻ hội viên. Những người vào đây đều là những ông lớn, bà lớn, thiếu gia hay tiểu thư nhà danh giá. Có cho ông ta có 100 lá gan cũng không dám đắc tội với họ. Nhưng 3 cô gái đây đã gọi gần 20 chai Whisky Mỹ. Đây là loại rượu mạnh có nồng độ cồn từ 40 - 45 độ. Vậy mà 3 cô gái đây lại uống như uống nước lọc vậy, hết chai này đến chai khác. Đã say bí tỉ mà vẫn đòi lấy thêm.

- "Khôn khiếp! Ông không muốn làm ăn nữa sao hả?" - Eri đã không còn biết gì, trong tiềm thức của cô đang kêu gào muốn uống rượu. Nhưng cô lại nghe thấy ai đó đang nói cái gì đấy làm cho đầu cô ong lên. Eri nhìn về cái bóng của người phục vụ trước mắt mình quá lớn rồi lại dùng tay đập liên tục lên đầu người phục vụ kia khiến cho hắn phải kêu oai oái.

- "Thưa cô! Nếu cô còn gây sự nữa thì tôi sẽ kêu bảo vệ đưa cô ra ngoài đó!" - Người quản lý thấy tên phục vụ đứng ảm ức xoa đầu thì hơi lớn tiếng.

- "Ông gào với ai hả? Có tin tôi đập nát cái nơi này của ông hay không?" - Eri lao đảo đứng lên, chân nam đá chân chiêu đi về phía người quản lý. Cô chống nạnh gào vào mặt ông ta.

Tiếng gào của cô đã thành công đưa Luka và Ahim đang trong mộng giật mình tỉnh dậy. Tuy uống cũng nhiều nhưng vì đã nghỉ ngơi 1 lúc nên 2 cô đã tỉnh táo phần nào. Sau khi thấy cảnh tượng trước mắt thì cả 2 người đều rất ăn ý mà bật dậy rồi giữ lấy Eri để phòng cô gây loạn.

Luka đang định mở miệng nói gì đó với quản lý thì đúng lúc điện thoại của cô lại đổ chuông.

- "Alo? Mẹ à?"

- "....."

- "Mẹ à! Mẹ bình tĩnh, con sẽ về đó ngay ạ!" - Luka cúp máy rồi nhìn qua Ahim về ấy nấy.

- "Có chuyện gì với cậu mẹ của cậu ư?" - Ahim nhìn thấy nét mặt nặng nề và ấy nấy của Luka thì gấp gấp hỏi.

- "Ừ! Có chút chuyện. Giờ mình phải về Mỹ 1 chuyến. Nhưng mà Eri ....."

- "Không sao? Mình sẽ lo cho cậu ấy! Mau đi đi!"

- "Ừ! Xin lỗi nha! Mình đi đây!" - Luka thoáng nhìn qua Eri đang vùng vẫy khỏi Ahim thì thở dài - "Cậu đừng làm loạn nữa nha!" - Cô vỗ vỗ Eri rồi chạy vội ra khỏi Pub.

- "Lấy thẻ trong túi tôi tính tiền đi rồi gọi taxi cho tôi!" - Ahim chỉ vào túi rồi nói với tên phục vụ.

Còn Eri thì đang không ngừng giãy dụa tìm cách thoát khỏi Ahim. Ahim cố hết sức để kiềm chế cô nhưng vô ích. Eri thoát khỏi tay Ahim thì lao đảo đi ra quầy rượu, mồm không ngừng lầm bầm:

- "Các người không lấy bà đây tự lấy!"

- "Eri!" - Ahim đang định chạy tới giữ lấy Eri thì điện thoại của cô lại đổ chuông. Cô lấy điện thoại ra thì thấy là Bạch Linh gọi đến. Ngẩng đầu lên thì thấy chai rượu trên tay Eri đang bị 1 người đàn ông cao lớn giữ lại. Ahim nhận ra hắn là chủ của cơ sở Pub này, là Tổng tài Tập đoàn Bùi thị - Bùi Văn Hiến. Cô nhìn nhìn xác định là không có gì xảy ra rồi mới bắt máy.

- "Alo, Bạch Linh?"

- "Chị Ahim, có chuyện rồi chị!....." - Bạch Linh đầu bên kia có vẻ lo lắng gấp gáp nói.

- "Hả? Được rồi! Chị đến đó ngay!"

Sau khi cúp máy Ahim chạy lại chỗ Eri và Bùi Văn Hiến đang đứng.

- "Bùi tổng! Xin lỗi anh, nhưng anh có thể giúp tôi 1 việc được hay không?" - Ahim kêu phục vụ lấy giấy bút ra, cô ghi ghi mấy chữ rồi đưa cho Bùi Văn Hiến - "Đây là địa chỉ nhà của chúng tôi! Phiên anh đưa cậu ấy về giùm với! Tôi có việc gấp phải giải quyết! Cảm ơn anh!"

Ahim nói 1 lời không cho đối phương có cơ hội từ chối. Nói xong cô xách túi toan định rời khỏi nhưng lại đứng lại nhìn Bùi Văn Hiến với vẻ mặt hơi kỳ quái.

- "Chuyện đó! Bùi tổng, Eri say có chút không được bình thường, mong anh bỏ qua cho. Vậy tôi đi trước đây!"

Bùi Văn Hiến nghi hoặc nhìn Ahim đang chạy đi. Không phải là anh không nhận ra vẻ kỳ quặc của Ahim nhưng ý của cô ấy là sao? Rồi anh lại nhìn cô gái trước mặt đang rất tự nhiên mà vỗ vai anh.

- "Này! Bùi Văn Hiến phải không? Hai con người kia thật không có nghĩa khí lại dám bỏ đi trước. Hay anh uống thay họ đi!"

Eri đã đứng không còn vững nên dúi khoát dựa luôn vào người Bùi Văn Hiến đòi uống rượu tiếp.

Bùi Văn Hiến nghe cô nói mà dở khóc dở cười. Trước giờ chưa từng có ai dám gọi cả họ lẫn tên của anh như cô. Tất nhiên là trừ bố mẹ của anh và 4 tên kia ra. Nhưng anh khá là bất ngờ khi cô vẫn còn nhận ra anh trong khi đã say đến nỗi này. Hơn nữa nhớ tới cô gái lúc này không e dè gì mà giao bạn cho 1 người mới chỉ gặp vài lần là anh đưa về. Cô ấy không sợ anh sẽ có ý đồ xấu với bạn mình sao? Bùi Văn Hiến lắc đầu rồi nhắc bóng Eri lên.

- "Tôi đưa cô về nhà!"

- "Bỏ tôi ra! Tôi muốn uống nữa!" - Eri tất nhiên sẽ không chịu thỏa hiệp, cô vung tay đập thỉnh thoảng vào lồng ngực anh. Cô luyện võ từ nhỏ, lại ngấm hơi men nên lực tay hơi mạnh. Bùi Văn Hiến nhủ mảy cán rằng chịu đựng con đầu trườn từ ngực đến đại não.

- "Cô im lặng coi nào!" - Anh gầm nhẹ với Eri.

Có lẽ nhận ra Bùi Văn Hiến đã giận nên Eri liền ngoan ngoãn. Cô còn rất tự nhiên mà cọ cọ mặt vào người anh. Bùi Văn Hiến thật không biết phải làm sao với cô gái này. Anh cũng chỉ là 1 người đàn ông có nhu cầu sinh lý bình thường. Không cần nghi ngờ gì nữa bởi hành động của cô là đang muốn đốt lửa anh.

Sau khi đặt Eri vào ghế lái phụ, cài dây an toàn cho cô, Bùi Văn Hiến mới thở phào nhẹ nhõm. Anh lấy tờ giấy mà Ahim đưa cho khi này nhìn kỹ địa chỉ rồi nổ máy rời khỏi.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Xấu hổ (2)

Chiếc xe thể thao của Bùi Văn Hiến lao vun vút trên đường cao tốc. Thỉnh thoảng anh liếc sang nhìn cô gái đang tựa vào ghế lái phụ mà ngủ ngon lành thì không khỏi lắc đầu bất lực. Eri tựa lưng vào ghế, mặt áp sát vào cửa kính xe, tuy mắt đã nhắm chặt nhưng hai tay lại không ngừng kéo kéo vạt áo khoác lại. Bùi Văn Hiến nhấn ga tăng tốc độ. Sau khi ra khỏi đường cao tốc, anh tập xe vào lề đường. Anh đưa tay chỉnh lại đầu Eri cho ngay ngắn rồi cời chiếc áo khoác da của mình đắp lên người cô. Sau hàng loạt các động tác đó, Bùi Văn Hiến lại tiếp tục nổ máy lái xe đến nhà cô theo chỉ dẫn.

Đến dưới nhà cô, Bùi Văn Hiến bế Eri vào nhà. Lúc trước khi ở sân bay nhìn thấy một màn đánh nhau hoành tráng như vậy, anh có thể nhận thấy sức lực của cô không hề nhỏ. Vậy mà giờ đây, chỉ vừa mới bế cô lên anh không thể không nói rằng cô "nhẹ tựa lông hồng". Anh không tốn hơi sức nào bế cô vào nhà, rồi một mạch thẳng lên tầng 3 vào căn phòng ghi tên Eri trước cửa.

Dường như tư thế không được thoải mái, Eri hơi nhíu mày lại, rồi lại lấy 1 tay ấn ngực 1 tay bịt miệng. Bùi Văn Hiến nhận ra cô muốn nôn thì định đặt nhanh cô xuống giường nhưng đã quá muộn.

"Ọe ọe ọe...." Eri nôn thốc nôn tháo lên người anh rồi lên cả chiếc áo khoác đắp trên người cô nữa. Vẻ mặt của Bùi Văn Hiến hết đen rồi lại chuyển đỏ, sau đó là hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Anh đặt cô lên giường rồi 1 tay nhanh nhẹn lấy chiếc áo khoác bản ra, 1 tay kéo chăn đắp cho cô. Xong anh liền đi vào nhà tắm ở cuối hành lang tắm rửa. Cũng may quần anh không bị bẩn, nên sau khi tắm rửa anh dúi khoát để trần nửa trên. Bùi Văn Hiến giặt giũ sạch sẽ quần áo rồi mang khăn mặt đã vắt khô trở lại phòng ngủ của Eri. Anh lau mặt mũi tay chân cho Eri 1 lượt. Sau khi chắc chắn cô đã ngủ thì mới đi phòng tiếp khách.

Căn nhà này có 4 tầng, tầng 1 là phòng tiếp khách, thư phòng, phòng bếp và phòng ăn. Tầng 2 là phòng ngủ dành cho khách. Tầng 3 và 4 là phòng ngủ

của các cô. Lúc ở tầng 3 anh thấy có mấy cái bảng tên ghi trên cửa là Bạch Tuyết, Bạch Hoa và Ahim. Tầng 4 tuy anh chưa lên nhưng có thể chắc chắn là phòng ngủ của những người còn lại. Căn nhà lấy màu trắng làm chủ đạo nên càng khiến cho ngôi nhà sáng sủa hơn.

Bùi Văn Hiền định ngồi nghỉ 1 lúc đợi đồ khô rồi đi về nhưng lại ngủ thiếp đi. Nửa đêm anh bị tiếng động đánh thức. Khi mở mắt ra anh đã bị dọa đến nỗi dường như già đi mấy tuổi.

- "Ồi mẹ ơi!" - Bùi Văn Hiền hét lên 1 tiếng vì cái người giống như hồn ma trước mắt dọa. Eri tóc xõa ngang lưng, tay ôm 1 cái gối trắng trước ngực, khuôn mặt gần như là dí sát vào mặt anh. Sau khi định thần Bùi Văn Hiền vỗ vỗ ngực - "Nửa đêm em mang bộ dạng này đi dọa người à?".

- "Trộm?" - Eri nhìn người đàn ông trước mặt chớp chớp mắt hỏi.

- "Hả?" - Bùi Văn Hiền bị câu nói của cô làm cho nhất thời ngớ ngẩn.

- "Tên trộm khốn khiếp, dám đến nhà bà ăn trộm. Người đứng là đồ không biết điều mà! Xem bà đây dạy cho nhà người 1 bài học, đánh cho người thành đầu heo luôn!" - Không đợi cho anh hoàn hồn, Eri loạng choạng ôm gối đánh tới tấp vào người anh, miệng không ngừng kêu la.

Bùi Văn Hiền không ngờ cô vẫn chưa tỉnh rượu nên bị động hứng mấy cú đập của cô. Còn Eri tưởng anh là trộm thì đánh rất hăng say. Đánh cú cuối cùng xong dường như thấy còn chưa đủ, Eri đứng chống nạnh thở phì phò nghĩ nghĩ 1 chút rồi rời đi. Một lúc sau liền quay lại, trên tay cô cầm theo 1 sợi dây thừng, tuy ánh mắt đã lơ lơ nhưng bên môi lại lộ lên nụ cười hiểm độc.

- "Khà khà! Bà đây trói nhà người trước rồi ngày mai đem người đến cảnh sát!" - Nói xong thì nhào về phía Bùi Văn Hiền dùng sức trói anh lại. Bùi Văn Hiền thấy thế thì đành cười khổ rồi để mặc cho cô làm loạn. Trói anh xong, Eri phúi tay cười sáng khoái.

- "Ha ha ha! Ngoan ngoan nằm đây đợi bà ngủ dậy rồi xử lí!" - Eri còn rất khoa trương vỗ vỗ mặt Bùi Văn Hiền. Xong ngoái ngoái cái móng loạng choạng đi về phòng ngủ của mình.

Đợi Eri rời khỏi, Bùi Văn Hiền cười bất đắc dĩ nhìn chính bản thân mình bị cô trói thành cái giò heo, chỉ thiếu nước treo lên sàn nhà nữa thôi. Anh cố gắng gượng dậy, tay hơi dùng sức 1 xú sợi dây liền lỏng ra. Dù sao sức lực của nam nữ khác nhau, hơn nữa cô còn ngấm hơi men nên trói anh cũng không chặt lắm. Cuối cùng Bùi Văn Hiền anh cũng hiểu được nét mặt kì lạ kia của Ahim là gì, và tại sao cô ấy lại không kiêng dè gì mà giao Eri cho anh. Nguyên nhân là vì Eri khi say thật sự là sức công phá quá lớn. Bùi Văn Hiền tự nhủ sau này phải tránh xa con ma men này.

----- "*****" -----

Sáng hôm sau.

Khi Eri tỉnh dậy, một cơn đau đầu đột ngột ập tới khiến cô nhớ lại được ngày hôm qua cô uống điên cuồng cỡ nào. Eri lắc lắc đầu cho tỉnh táo hơn chút rồi như thường lệ mắt nhắm mắt mở đi ra phòng tắm rửa mặt. Khi đi ra hành lang cô thoáng thấy 1 cục thịt người to bự đang nằm vắt vẻo ở trên chiếc sofa 1 mét 5 ở phòng tiếp khách. Eri gần như chúi cả người ra khỏi lan can tầng 3 dụi dụi mắt nhìn người đàn ông đang nằm trên đó.

"Bùi Văn Hiền?" - Đầu óc cô vận hành cực đại rồi hiện ra cái tên này - "Sao anh ta lại ở nhà mình?" - Eri tự thầm hỏi. Tức thì 1 vài mảnh kí ức vụn vặt hiện ra. Cô nhớ mang máng là cô đã uống rất nhiều cùng với Luka và Ahim. Sau đó họ cũng lần lượt rời đi. Cô còn nhớ Ahim nhờ 1 người đàn ông đưa cô về nhà. Lẽ nào người đàn ông đó là Bùi Văn Hiền.

Sau khi đẩy xuống sự ngạc nhiên trong lòng thì cô lại bất giác bị tư thế ngủ không thoải mái của anh làm cho phì cười. Bùi Văn Hiền với chiều cao 1m86 cùng với thân hình vạm vỡ đương nhiên sẽ không vừa vặn với chiếc sofa 1m5 của nhà cô rồi. Bình thường đối với cô nó rộng rãi cỡ nào, thoải mái cỡ nào thì đối với anh nó nhỏ bé, bất tiện cỡ đó. Một tay anh rơi thả xuống đất 1 tay vắt lên thành ghế, 2 chân thì lòi cả ra ngoài. Hơn nữa anh còn để trần nửa trên, lồng ngực theo hơi thở của anh mà phập phồng lên xuống nhịp nhàng. Eri còn thấy được vẻ mặt mệt mỏi trên mặt anh được những tia nắng ngoài cửa sổ đang cố gắng để xoa dịu đi. Một tia tình nghịch lóe trong ánh mắt Eri, cô quyết định sau khi rửa mặt xong sẽ đánh thức anh bằng 1 cách thức độc đáo. Eri tự cảm thấy mình thật thông minh rồi nhảy chân sáo về phía nhà tắm.

Thủ tục đánh răng rửa mặt được Eri tiến hành khá nhanh. Xong cô xả đầy 1 thau nước rồi đắc ý bê lên hướng cửa phòng tắm đi ra. Nhưng cô lại ngần ngại lần không ngờ tới mình bị 1 bức tường thịt đứng sừng sững trước cửa phòng tắm dọa cho kinh hồn bạt vía. Thau nước trên tay cứ thế mà dội ngược lại chính cô, cuối cùng cô lại lâm vào hoàn cảnh "gậy ông đập lưng ông". Nhìn cả người trên dưới ướt như chuột lột rồi lại có ánh mắt đậm ý cười của tên đàn ông kia Eri thật muốn đào 1 cái lỗ để chui xuống cho đỡ mất mặt.

- "Không ngờ tình lực buổi sáng của em lại dồi dào như vậy, Eri? Dừng cảm đến nỗi mới sáng sớm đã mang nước lạnh dội lên người" - Bùi Văn Hiền tựa tiểu phi tiểu khoan tay trước ngực và dựa vào khung cửa nhìn bộ dạng chật vật của Eri trêu chọc.

- "Khôn khiếp! Tên họ Bùi kia, anh thích đi dọa người lắm sao?" - Eri bị anh mĩa mai thì bốc hỏa, cô vuốt đi nước trên mặt rồi rống lên với anh.

- "Làm ơn nhớ lại chút đi! Là cô dọa tôi trước mà! Hơn nữa là cô có tà tâm nên ông trời mới trừng phạt!" - Bùi Văn Hiền bị cô rống, không những không tức giận mà nụ cười bên môi lại càng đậm. Khi này anh có thể dễ dàng đoán được cô nhóc này muốn đem nước lạnh dội lên người anh. Thiết nghĩ chi định dọa cô chút xíu nào ngờ cô lại còn tự dội ngược nước lên mình. Anh lắc lắc đầu rồi lách qua người cô đi vào phòng tắm.

- "Anh định làm gì vậy?" - Eri thấy anh đi vô thì thắc mắc,

- "Còn làm gì nữa? Tất nhiên là đánh răng rửa mặt rồi!" - Bùi Văn Hiền cũng không thèm nhìn cô mà vốc nước lên rửa mặt. Xong anh ngo ngoảnh 1 hồi rồi rất chính xác cầm lên chiếc bàn chải đánh răng màu cam của Eri. Anh biết là của cô vì khi này anh đã thấy cô dùng nó.

- "Nó là của tôi mà!" - Eri thấy anh cầm bàn chải của cô lên thì vội chạy tới giành lại.
- "Tôi còn không ngại, em ngại cái gì? Ở đây cũng không còn bàn chải dự phòng, tôi cũng không thể lấy những chiếc khác khi chưa được cho phép mà phải không?" - Với ưu thế chiếc cao của mình, Bùi Văn Hiến 1 tay giơ chiếc bàn chải lên cao khỏi tầm với của Eri, 1 tay thì đẩy cô ra khỏi phòng tắm rồi đóng cửa lại.
- "Anh cũng đã xin phép tôi đâu?" - Eri đá mạnh vào cửa hét lên.
- "Dù sao cũng có chính chủ ở đây mà!" - Tiếng của anh vọng ra từ phòng tắm kèm theo tiếng cười thoải mái - "À quên, không nhắc em. Tôi nghĩ em nên đi tắm đi!".
- "Hả?" - Eri bị câu nói của anh làm cho đứng hình 1 lúc. Cô đưa mắt nhìn từ từ xuống dưới. Và 1, 2, 3:
- "A! Tên họ Bùi chết bầm kia! Sao anh không nói sớm!"
- "Cảnh xuân vô hạn, tôi cũng chả phải quân tử sao có thể không thừa cơ được chứ? Ha ha ha!" - Lại 1 tràng cười nữa vọng ra.
- "Khốn khiếp!" - Eri giận đến tím mặt. Cô hung hăng đá cửa thật mạnh rồi co giò chạy về phòng lấy quần áo sạch, rồi lại 3 chân 4 cẳng chạy xuống phòng tắm ở tầng 2 tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Xấu hổ (3)

Từ phòng tắm đi ra, Eri đã thấy Bùi Văn Hiến quần áo chỉnh tề ngồi trên ghế đọc báo. Thấy cô đi ra, Bùi Văn Hiến đặt báo xuống rồi nói.

- "Ăn sáng đi! Chốc tôi chở em đến SMG".
- "Hả?"
- "Em bị ngốc sao?" - Bùi Văn Hiến thấy cô ngớ người ra thì lấy tay búng lên trán cô 1 cái rồi tặc lưỡi.
- "Không đúng, tại sao anh lại đưa tôi đi làm? Tôi cũng có xe, tự tôi có thể đi!"
- "Tùy em!" - Bùi Văn Hiến cũng lười cãi nhau với cô nên đành thỏa hiệp - "Ăn sáng đi!".
- "Là anh gọi sao?" - Eri nhìn bánh quẩy ở trên bàn thì nhũn mảy hỏi anh. Cô không nhớ là trong nhà có thứ này nha.

Bùi Văn Hiến nghe cô hỏi cũng không trả lời mà chỉ ngồi nghiêm túc ăn bữa sáng của mình. Thấy thế Eri cũng không nói gì thêm nữa mà ngoan ngoãn ngồi xuống ăn sáng. Cô vừa ăn vừa cảm thấy có gì đó không đúng. Ăn được nửa bữa thì cô bỗng bị nghẹn tắc cổ rồi ho sặc sụa.

- "Em sao vậy? Ăn từ từ thôi, tôi cũng có cướp đồ ăn của em đâu?" - Bùi Văn Hiến thấy cô bị nghẹn thì nhanh tay rót nước cho cô. Anh vừa vỗ lưng cô vừa nhũn mảy hỏi. Nhưng Eri không trả lời mà chỉ lắc đầu liên tục.

Eri bị nghẹn là vì trong đầu cô đang dần hiện lên những ký ức vụn vặt của đêm say rượu hôm qua. Thêm vào đó là lời lên án của mấy người bạn của cô trước kia là khi say rượu cô rất quậy phá và có chút điên khùng. Nhớ trước kia lúc say xỉn, cô đã cao hứng làm vỡ chiếc bình gốm mà Shizuka thích nhất, kết quả là khiến cho cô ấy giận đến tím mặt, rồi hôm sau Shizuka đã lôi cô ra đánh cho 1 trận như từ. Rồi cả cái lần say hôm trước, cô còn nôn lên cả người Mone khiến cho cái người luôn dịu dàng, bình tĩnh như cô ấy cũng tức đến lộn ruột, cuối cùng tuy cô không bị đánh nhưng cũng bị Mone đòi mất chai rượu quý. Nghĩ đến đây, Eri lại càng ho dữ hơn. Chắc cô sẽ không làm gì quá đáng với người đàn ông này chứ?

Sau khi nuốt được con nghẹn xuống, Eri nuốt nước bọt rồi lén nhìn Bùi Văn Hiến đang ngồi ăn ở đối diện.

- "Tôi đẹp trai lắm đúng không? Nếu không em đã chẳng nhìn tôi đắm đuối như vậy" - Bùi Văn Hiến cũng không thèm ngẩng đầu lên mà trực tiếp vạch trần cái người đang nhìn lén kia.
- "Tôi... Nào có nhìn anh chứ? Anh cũng bớt tự luyến đi, mèo khen mèo dài đuôi!" - Eri bị anh vạch trần thì chột dạ chu mỏ.
- "Có gì thì nói đi!" - Bùi Văn Hiến tức cười nhìn cô gái đang xù lông kia.

- "Anh... À... Tôi.... Chắc tôi qua tôi không làm gì anh chứ?" - Eri ậm ừ dù nhìn Bùi Văn Hiến.

- "À! Chuyện đó.... Umk! em cũng không có làm gì tôi cả!"

"Phù!". Nghe anh nói vậy Eri cuối cùng cũng trút được gánh nặng liền thở dài 1 hơi.

- "Chỉ là có.... dùng tay dấm vào ngực tôi khiến tôi đau rất 1 hồi. Rồi còn rất sáng khoái mà nồn lên áo khoác và áo sơ mi của tôi. Ban đêm em còn giả mà hù tôi 1 trận, lại còn tưởng tôi thành trộm mà dùng gối đánh tôi tấp lên người tôi. Không những thế, em còn dùng dây thừng trói tôi lại như giò heo rồi ngoáy móng đi về phòng ngủ thẳng cẳng cho đến sáng" - Bùi Văn Hiến thấy cô thở dài nhẹ nhõm thì môi hơi nhếch lên. Anh dựa lưng ra thành ghế, 2 tay khoanh trước ngực rồi từ từ "đội cho cô từng gáo nước lạnh".

- "Hả?"- Có lẽ từ sáng đến giờ, từ "hả" được cô nói khá nhiều - "Không thể nào? Sao tôi có thể làm ra những chuyện đó cơ chứ? Làm sao tôi có thể trói anh chứ? Anh nói vậy!" - Eri không tin vào chính mình có thể làm ra những chuyện khó tin đến vậy. Tuy cô rất quấy khi say nhưng nào có đến nước loạn cỡ đó.

Bùi Văn Hiến nghe cô hỏi 1 tràng giang đại hải thì cũng không nói gì mà chỉ nhún vai như hỏi rằng "em thử nghĩ xem?". Rồi anh đưa tay chỉ về hướng ghế sofa. Thấy vậy, Eri lấy làm lạ liền chạy ra đó xem thử. "Ôi trời ơi! Quả thực là có dây thừng nè! Chẳng lẽ mình trói anh ta thật sao? Thật đúng là hoang đường!". Nhìn thấy sợi dây đó mặt của Eri lại càng vừa đen vừa đỏ. "Ông trời ơi, ai có thể cho cô miếng đậu hũ để cô đập đầu chết quách đi cho rồi! Thật không còn chút mặt mũi nào cả!".

- "Tôi ăn xong rồi! Tôi đi trước đây!" - Bùi Văn Hiến điềm tĩnh lau tay, lau miệng rồi đi lại phía cô. Anh cầm chiếc áo khoác đang vắt lên thành ghế rồi vỗ vai cô.

- "Ê! Khoan đã!" - Khi anh đi đến cửa thì bị Eri gọi giật lại.

- "Ê cái gì mà ê? Tôi có tên mà!" - Bùi Văn Hiến bị cô gọi vậy thì không vui nhứt mảy.

- "Bùi Văn Hiến. Tôi cảnh cáo anh không được nói những chuyện xảy ra hôm qua cho ai biết hết, rõ chưa?" - Eri đứng trước mặt anh ngẩng đầu thị uy. Vì chiều cao chênh lệch nên cô gần như phải ngửa cả đầu ra để nhìn anh.

- "Hừm? Hình như là tôi nắm được thóp của em mà! Sao giờ lại trở thành em ra lệnh cho tôi vậy?" - Bùi Văn Hiến tựa tiểu phi tiểu nhìn cô cáo mượn oai hùm ra lệnh cho anh.

- "À không! Bùi tổng, anh tiểu nhân không chấp nhận quân tử tôi. Mong anh đừng nói chuyện này với người khác, có được không?" - Eri thấy anh không vui thì lập tức tươi cười lấy lòng.

- "Cái gì?" - Bùi Văn Hiến nhướn mày hỏi cô. Anh không nghe lầm chứ? Cô kêu anh là tiểu nhân sao? Cô còn tự xưng mình là quân tử nữa cơ chứ.

- "Á... Tôi nói nhầm. Là Bùi tổng đại nhân đại lượng không chấp nhận tiểu nhân tôi" - Nhận ra mình đã nói sai, Eri ngay lập tức chữa lời, nụ cười bên môi còn tươi hơn.

- "Tôi sẽ suy nghĩ điều kiện để em mua được sự im lặng của tôi"

- "Điều kiện?"

- "Đúng vậy! Nói chính xác hơn là 3 điều kiện"

- "Cái gì? 3 điều kiện lận sao? Anh đừng có mà được voi đòi tiên" - Eri nghe thế thì phồng mang trợn mắt với anh.

- "Em xù lông cái gì chứ? Không đồng ý thì thôi. Khổ nỗi cái miệng của tôi khép không được chặt mấy đâu" - Bùi Văn Hiến lắc đầu cảm thán.

- "Không, không. Miệng anh khép chặt mà! Đừng nói là 3 điều cho dù là 300 điều tôi cũng chấp nhận!" - Eri tức muốn xỉ khói đầu. Cô gần như là nghiền răng nghiền lợi để thỏa hiệp.

- "Ha ha. Tốt! Cứ quyết vậy đi! Đợi khi nào tôi nghĩ ra điều kiện thứ nhất sẽ tìm em sau. Tôi đi đây" - Bùi Văn Hiến hài lòng khi thấy cô thỏa hiệp. Sau đó rất ngênh ngang đi khỏi tầm mắt của cô.

- "Khôn khiếp! Tên họ Bùi chết bầm. Tôi thề nhất định sẽ báo thù. Tôi sẽ chinh anh cho đến chết. Nếu không Eri tôi sẽ theo họ anh" - Eri thấy anh đi khỏi thì rống lên. Rồi dùng chân đá thật mạnh vào tủ giày ở bên cạnh.

- "Ê ê ê! Cái tủ này có đắc tội gì với cậu sao?" - Đúng lúc đó Ahim đi vào nhà. Cô vừa xoa xoa bả vai đau nhức vừa trêu chọc Eri.

- "Con nha đầu Ahim kia, hôm qua cậu dám chạy trốn, đã thế còn giao mình cho cái tên chết tiệt kia. Cậu đúng là đồ trọng sắc khinh bạn" - Eri thấy Ahim về thì lập tức vạch tội cô ấy.

- "Này! Cái gì mà "trọng sắc khinh bạn" chứ? Chẳng phải cậu còn nguyên vẹn đó sao? Hơn nữa anh ta nào có cơ hội để làm gì cậu chứ? Chắc chắn là anh ta bị con ma men cậu đẩy hoành hành đến sống dở chết dở thì có. Còn nữa hôm qua có việc gấp nên mình mới vạn bất đắc dĩ mà giao cậu cho Bùi

Vân Hiền!" - Ahim bị cô bạn vô tâm vô phể kia định cho tội danh "trọng sắc khinh bạn " thì chỉ biết cười khổ. Cô dùng 2 tay véo mạnh vào 2 má của Eri coi như là trừng phạt.

- "Hừ! Nhưng mà có chuyện gì vậy?" - Eri giận dỗi gạt tay Ahim ra. Nhưng hình như cô ấy vừa nói là cô ấy việc gấp nên Eri hơi khẩn trương hỏi.

- "Haiz! Tiểu Vân (*) bị sốt cao. Tối qua mình phải bông dỗ nó cả đêm" - Ahim thở dài đi về ghế sofa ngồi xuống rồi nói. Nhưng lại thấy có gì vướng sau lưng, sau khi lùi ra mới ngó người - "Sao lại có dây thừng ở đây?"

- "À! Hà hà, không có gì đâu. Đừng quan tâm đến nó. Giờ tiểu Vân sao rồi, đã đỡ sốt chưa?" - Eri giựt vội sợi dây trên tay Ahim ngượng ngùng giấu sau lưng rồi đổi chủ đề.

Chút biến hóa trên mặt Eri sao có thể qua được mắt Ahim chứ. Cô đoán tám chín phần là liên quan đến vụ say xin hôm qua của Eri. Nhưng cô cũng không vạch trần cô ấy.

- "Tiểu Vân bị viêm phổi nên dẫn đến sốt cao. Hôm qua thím Tuệ đưa nó vô bệnh viện khám nhưng do nó quá quấy khóc nên mới gọi cho mình. Kết quả bị nó hoành cho rã rồi cả người. Nhưng cũng may là giờ đã ổn. Mình định về tắm rửa rồi đến bệnh viện lại"

- "Mình đi cùng cậu" - Eri cũng rất lo lắng cho đứa em nhỏ này nên dù đang còn đau đầu nhưng vẫn muốn đến thăm nó - "Phải rồi, đám người Shizuka bên kia đã biết chưa?"

- "Chưa. Giờ cậu ấy đang bận bù đầu. Nếu nói cho cậu ấy biết thì cậu ấy lại càng lo lắng hơn" - Ahim xoa huyết thái dương.

- "Đúng vậy. Shizuka bọn họ rất quý tiểu Vân. Nếu biết nó ốm có khi còn bỏ dở công việc để về đây mất. Haiz!" - Eri thở dài rồi chợt nhớ ra 1 việc - "Phải rồi, Luka đâu?"

- "Không biết. Hình như trong nhà có chuyện!"

- "Vậy à? Vậy cũng đừng nên nói với cậu ấy! Cậu cũng mau đi tắm đi rồi còn đến bệnh viện nữa!" - Eri gạt gì rồi kéo Ahim dậy.

- "Được rồi! Mình đi tắm trước đây! À phải rồi, lời thề ở cửa khi nãy của cậu, mình đã nghe thấy hết rồi nên mình đây sẽ rất vinh dự được làm người mình chứng cho lời thề đó. Cậu cẩn thận không sẽ phải đổi họ đấy, Eri. À không, là Bùi Song Đình!" - Nói xong, Ahim ba chân 4 cẳng chạy vội về phía phòng tắm đóng cửa lại để tránh bão.

- "Con nha đầu chết tiệt kia!" - Eri bị Ahim trêu chọc thì chỉ biết rống lên theo bóng lưng của cô ấy thôi. Có trách thì trách cô kết giao với bạn đều.

(*) Tiểu Vân là Bạch Vân. Bé con mà đám người Shizuka vừa mới nhận làm em ở chương 46, 47 nha các bạn!

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Ác ma

Tại đại sảnh sân bay thủ đô Paris, Pháp, ba người Shizuka, Mone và Bạch Hoa đang đứng đợi xe đến đón.

- "Woa, đây chính là The city of lights sao? Quả nhiên là rất đẹp, rất rực rỡ!" - Bạch Hoa vờn vai hít thở rồi kim lòng không đậu mà cảm thán. Ngồi máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ khiến cô đau nhức toàn thân. Cô thậm chí tối nay nhất định phải ngủ bù cho sưng mắt.

- "Đi thôi! Về khách sạn nghỉ ngơi 1 lúc" - Shizuka không khó để thấy được nét mệt mỏi của 2 người kia nên đã rất tốt bụng đề nghị.

- "Ồi! Chị thật tuyệt vời!" - Bạch Hoa nhảy cẫng lên rồi ôm chầm lấy Shizuka mà hôn loạn lên má cô.

Một hình ảnh sống động được hiện lên lôi kéo ánh mắt của tất cả mọi người. Một cô gái đang phấn khích hôn loạn lên má của 1 cô gái khác. Hình ảnh đó gọi lên trong đầu những người đó 1 ý nghĩa là "2 cô gái này là lesbian".

- "Bạch... Hoa!" - Shizuka tất nhiên là thấy được ánh mắt khác lạ của những người xung quanh. Cô dùng tay cổ hết sức đẩy cái người không biết xấu hổ kia ra rồi găm nhẹ. Xong đi nhanh ra chiếc xe thương vụ đang đỗ cách đó không xa.

- "Ngu ngốc!" - Mone đứng 1 bên nhìn cảnh đó mà chỉ biết toát mồ hôi thay cho Bạch Hoa mà thôi. Cô nhìn cô ấy bằng 1 ánh mắt thương cảm rồi lắc đầu đi ra xe.

- "Chị bảo em ngu ngốc á? Không phải, em chỉ là quá vui vì "ác ma" cho em nghỉ ngơi thôi mà!" - Bạch Hoa chu mỏ lớn tiếng. Nói xong Bạch Hoa liền lấy tay bịt miệng lại. Bởi vì cô biết cô đã nói sai rồi. Cô lên nhìn Shizuka đang ngồi bên trong xe. Đúng như cô nghĩ, mặt của Shizuka còn đen hơn cả cục than, ánh mắt của cô ấy đầm đìa sát khí hướng về phía cô, hơn nữa cô ấy còn mỉm cười. Cô không thể không nói rằng, lúc này Shizuka mỉm cười trông còn nguy hiểm hơn gấp vạn lần. Nhưng cũng may cô đang nói tiếng Trung, những người ở đây đều là người Pháp, chưa chắc họ đã hiểu, cho nên cô cũng bớt lo phần nào.

- "Còn không lên xe?" - Shizuka kiểm chế con thịnh nộ xuống, cô mỉm cười, tình bơ hời cái người đang đứng như trời trồng ở ngoài xe.

- "Hả? Lên, em lên liền!" - Bạch Hoa cười còn khó coi hơn khóc, cô chui lẹ vào trong xe rồi cố ngồi cách xa Shizuka ra đề phòng lỡ như.

Sau khi đến khách sạn Bạch Hoa vẫn nơm nớp lo sợ. Cô lại càng lo lắng hơn khi Shizuka im lặng suốt cả 1 quãng đường. Nhưng có vẻ như cô đã lo xa vì từ sân bay về tới khách sạn, Shizuka đi thẳng vô phòng của mình cũng không nói năng gì. Bạch Hoa thấy Shizuka vào phòng thì thở hắt 1 hơi, cô còn rất khoa trương mà vừa nhảy chân sáo, vừa hát rất vui vẻ.

Mone thấy vậy thì lại 1 lần nữa âm thầm cầu phúc cho con người ngu ngốc kia "Ồ đấy mà vui về đi, ngày mai mới biết mùi lợi hại của "ác ma" Shizuka. Phạt tở sẽ độ trì cho em ngàn lần. A di đà phật!". Nhìn thấy bóng Bạch Hoa khuất sau cánh cửa. Mone cũng thở dài đi về phòng của mình nghỉ ngơi.

----- "*****" -----

Sáng hôm sau.

Trên 1 chiếc giường rộng lớn, 1 cô gái với 1 tướng nằm cực kì xấu xí đang chìm vào mộng của chu công. Tướng nằm bá đạo 2 tay 2 chân dạng bành trướng, chân thì đã rơi xuống đất từ bao giờ. Cô còn đang đánh cờ cùng chu công thì bị tiếng chuông điện thoại bàn đánh thức. "Reng! Reng! Reng!".

Cô gái đó ngóc đầu dậy, mắt nhắm mắt mở, 1 tay vò đầu 1 tay nhấc điện thoại lên: "Alo?"

- "Xin chào cô Bạch, đây là dịch vụ báo thức buổi sáng của khách sạn. Xin thông báo bây giờ là 6 giờ sáng. Rất hân hạnh được phục vụ quý khách!"

- "Cái gì? Các người gọi sớm như thế chỉ vì cái lí do vớ vẩn này sao?" - Bạch Hoa ngái ngủ nghe thế thì nổi đóa hét vào ống nghe rồi không đợi bên đó lên tiếng đã cúp máy ngay lập tức. Xong cô lại lăn ra giường, ôm lấy cái gối vào ngực tiếp tục ngủ.

Nhưng khi Bạch Hoa đang thiêu thiêu thì lại có tiếng chuông điện thoại bàn vang lên "Reng! Reng! Reng!".

- "Haiz! Alo?" - Cô bị đánh thức thì bứt rứt khó chịu nghe máy.

- "Xin chào cô Bạch, cho hỏi bữa sáng cô muốn dùng tại phòng hay tại nhà ăn chung ạ?"

- "Nhà ăn"

- "Cô muốn dùng gì cho bữa sáng?"

- "Súp"

- "Vâng. Rất hân hạnh được phục vụ quý khách!"

- "Các người sẽ còn hân hạnh hơn nếu như không phá giấc ngủ của tôi nữa!" - Bạch Hoa bức dọc hết lớn rồi lại trực tiếp cúp máy. Nhưng lần này không đợi cho cô kịp nằm xuống, chuông điện thoại lại 1 lần nữa vang lên. Bạch Hoa tưởng vẫn là mấy cái dịch vụ vớ vẩn thì dứt khoát nhấc máy, không đợi cho đối phương lên tiếng đã rống lên:

- "Tôi không cần phục vụ gì hết! Chỉ cần cho tôi ngủ yên giấc là được rồi! Nếu còn dám làm phiền bà đây đập cho nát đầu nhà người!" - Nói xong Bạch Hoa đang định đập máy thì từ ống nghe truyền đến 1 giọng nói lạnh lẽo quen thuộc:

- "Em muốn đập nát đầu ai hả?"

- "Hà hà. Là chị sao, Shizuka? Em không có nói chị đâu! Là hiểu nhầm thôi mà!" - Bạch Hoa đang ngái ngủ liền tỉnh táo lại vạn phần.

- "Chị cho em 15 phút để sửa soạn. Nhớ, mặc đồ thể thao. 15 phút sau có mặt tại đại sảnh!" - Giọng nói lạnh lùng đều đều chui vào tai Bạch Hoa. Theo đó, sống lưng của cô đang dần dần lạnh toát và trong lòng kêu thầm 1 tiếng "không xong". Dùng đầu gối để suy nghĩ cũng biết cô sắp trở thành bao cát rồi. Tuy trong lòng sợ hãi nhưng cô vẫn bật dậy vệ sinh cá nhân, tắm rửa thay quần áo rồi chạy nhanh xuống đại sảnh. Shizuka cho cô 15 phút, nếu như cô chậm trễ dù chỉ nửa phút cũng không thể lường trước được hậu quả vì xưa nay Shizuka rất ghét người không đúng hẹn.

----- "*****" -----

Tại nhà ăn chung của khách sạn.

Trên 1 chiếc bàn cuối phòng cạnh cửa sổ sát đất có 3 cô gái xinh đẹp đang ngồi dùng bữa. Nhưng sắc mặt của tình người thì lại khác nhau 1 trời 1 vực. Sau 1 trận oanh tạc ở phòng tập thể dục dụng cụ, về mặt Shizuka khá là thư thả, thoải mái. Shizuka và Bạch Hoa 2 người đấu karate với nhau, nhưng trái ngược hoàn toàn với Shizuka, về mặt Bạch Hoa lại rất mệt mỏi, lại mang thêm chút uất ức, khắp cả người cô đều bầm dập, ê ẩm đau nhức toàn thân.

Suốt cả bữa ăn, Bạch Hoa vẫn luôn tự trách "cái miệng hại cái thân" thảm cảnh cáo lần sau phải cẩn thận. Còn Mone chỉ dùng máy chạy bộ nên cũng không mệt mỏi gì lắm. Nhưng trong cả buổi tập nhìn Bạch Hoa bị Shizuka quật qua quật lại đến ngóc đầu cũng không nổi thì cũng chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu. Có thể thấy "ác ma" kia đã bị chọc giận không hề nhẹ. Shizuka con giận tới qua còn chưa nguôi mà đã thêm cơn giận mới. Cho nên, cô ấy mới thù cũ nợ mới tính luôn một lượt tấn cho Bạch Hoa 1 trận như tử, sống dở chết dở.

- "Ăn mau đi, chúng ta còn có 1 cuộc họp lúc 7 rưỡi đó!" - Shizuka thấy Bạch Hoa đang mếu máo dùng bữa với tốc độ rùa bò thì lạnh nhạt lên tiếng.

- "Hic! Em bị chị quật qua quật lại cả sáng nay. Không biết có bị gãy cái xương nào nữa không? Miệng cũng mất cả vị giác, không muốn ăn chút nào!" - Bạch Hoa giả bộ sụt sịt lên án.

- "Thu lại bộ mặt làm nũng đó đi nếu như không muốn bị tấn cho 1 trận nữa. Em cũng yên tâm đi, chưa đến nỗi gãy xương đâu, chỉ sưng lắm là mẻ xương thôi! Còn không muốn ăn thì đứng lên về phòng thay quần áo." - Shizuka cầm tách cà phê lên nhấp nháp, cô cũng không thèm liếc nhìn Bạch Hoa lấy 1 cái mà chỉ nhàn nhạt trả lời.

- "Hả? Mẻ xương?" - Bạch Hoa nghe vậy thì lại được nước lấn tới mếu máo - "Chị phải bồi thường cho em!"

- "Ê! Em nên cảm ơn cậu ta đã bẻ xương em thì có. Em ở đây đòi cậu ta bồi thường coi chừng mất mạng nhỏ như chơi đó!" - Mone vỗ vai Bạch Hoa an ủi.

- "Không phải chứ? Chị nỡ giết em sao?" - Bạch Hoa chớp chớp mắt nhìn Shizuka làm vẻ dễ thương rồi nắm lấy tay cô ấy hỏi.

- "Đừng nói là giết em, ngay cả suy nghĩ muốn nguỵ mã phanh thây em chị cũng có kìa!" - Shizuka vỗ vỗ lên mũi bàn tay Bạch Hoa rồi cười lạnh.

- "Chị đúng là ác ma!" - Bạch Hoa rùng mình 1 cái vội rút tay lại rồi lăm bằm.

- "Hả? Em vừa nói gì?" - Shizuka thính tai nghe thấy hết những gì Bạch Hoa lăm bằm trong miệng. Cô nhướn mày hỏi lại.

- "Hả? Em nói chị là thiên thần đó mà!" - Bạch Hoa gãi đầu cười cười rồi đứng dậy - "Em no rồi! Em về phòng thay đồ trước đây!" - Nói xong thì ba chân bốn cẳng chạy biến.

Mone thấy vậy thì phá lên cười nghiêng cười ngả. Shizuka cũng phá lệ cười theo. Xong 2 cô cũng ai trở về phòng người ấy sửa soạn để đi họp.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Quyết đoán

Cuộc họp của 3 người Shizuka, Mone và Bạch Hoa ở Công ty SA kéo dài hơn 3 tiếng đồng hồ. Lần này, tới Pháp là vì Tập đoàn SMG bọn họ đã thành công giành được 1 hạng mục có giá trị lớn của Công ty SA. Công ty SA là công ty có quy mô lớn nhất tại Pháp với ngành chính là điều chế hương liệu, nói cho dễ hiểu thì là điều chế nước hoa, mỹ phẩm... Gần đây, nhà điều chế hương của SA vừa mới đưa ra một dự án rất có tiềm năng phát triển vì thế công ty đã kêu gọi đầu tư. Shizuka đã sớm nhìn ra được giá trị của dự án này nên đã quyết định đầu tư vào nó. Chính vì vậy mà cô đã dốc rất nhiều tâm sức, không chỉ có riêng Shizuka mà cả đám người Mone cũng gần như thức trắng mấy đêm để bàn bạc kỹ lưỡng đưa ra phương án hiệu quả nhất để giành được hạng mục này. Cuối cùng không phụ tâm huyết của họ, họ gần như đã nắm trọn toàn bộ hạng mục, SMG cũng trở thành cổ đông lớn nhất, một khi sản phẩm được tung ra thị trường thì SMG chắc chắn sẽ thu được nhiều lợi nhuận.

Tại phòng họp của Công ty SA.

- "Cô bảo sao? Tổng giám đốc Shizuka, dự án này là do bộ phận công ty chúng tôi đề ra làm sao có thể để các người hót tay trên được chứ? Như thế chẳng khác nào đem công sức của chúng tôi dâng tặng miễn phí cho SMG các người à!" - Tổ trưởng tổ điều chế hương bất bình đứng dậy lớn tiếng. Đó là một cô gái tầm 23 tuổi trông rất là kiêu căng.

- "Cái gì gọi là hót tay trên, cái gì gọi là dâng tặng miễn phí chứ? Bộ, tại cô bị điếc à?" - Bạch Hoa xưa nay là người khá nóng tính, điển hình cho loại người nghĩ gì nói đó. Do vậy cũng rất hay bị "cái miệng hại cái thân". Vụ việc tới qua và sáng nay chính là một ví dụ.

- "Bạch Hoa!" - Mone ngồi bên cạnh kéo tay cô nhắc nhở giữ ý tứ.

- "Cô! Sao cô dám ăn nói như thế với tôi. Chẳng qua cô chỉ là 1 trợ lý tổng giám đốc nhỏ nhoi mà dám ở đây lớn tiếng với tôi sao? Cô có biết tôi là ai không?" - Cô gái kia không ngờ Bạch Hoa lại dám phản ứng như vậy thì tức giận, hét lên.

- "Cô hét cái gì mà hét. Hét nhiều như thế hèn chi tại bị điếc là phải. Tôi không cần biết cô là cái thá gì tôi chỉ cần biết cho dù tôi chỉ là 1 trợ lý nhỏ nhoi

thì ít nhất vẫn lớn hơn cô. Cô chẳng qua chỉ là 1 tổ trưởng 1 bộ phận nhỏ còn hơn cả hạt cát thôi!" - Bạch Hoa cũng không chịu yếu thế, cô cũng dứt khoát đứng dậy mĩa mai cô ta.

- "Cô! Cha, cô ta mắng con điếc. Cha, cha phải làm chủ cho con!" - Cô gái kia bị mĩa mai thì tỏ vẻ ầm ức chạy về phía cha mình làm nũng.

- "Ha! Thì ra là con ông cháu cha. Bảo sao lại ở đây tỏ vẻ ra oai, hống hách không biết trên dưới lớn nhỏ!" - Bạch Hoa ngồi xuống ghế, ngả lưng ra sau rồi vắt chéo chân, khoanh hai tay trước ngực khinh bỉ nhìn cô gái kia.

- "Em bớt nói vài câu đi!" - Mone véo vào mũi Bạch Hoa 1 cái đau điếng cảnh cáo.

- "Tiểu Hân! Đủ rồi, ồn ào như thế còn ra thể thống gì nữa!" - Cha cô ta thấy vậy thì vừa mắt mặt vừa tức giận lườm con gái, xong ông ta quay về phía Shizuka - "Tổng giám đốc Shizuka, cô đừng để ý con bé, nó từ nhỏ bị tôi chiều hư nên mới không biết trên dưới lớn nhỏ, mong cô bỏ qua cho!".

- "Không sao! Giám đốc Ngô không cần khách sáo!" - Shizuka lạnh nhạt trả lời.

- "Cha, là con lớn tuổi hơn cô ta đó, đáng lẽ ra là cô ta phải tôn trọng con mới phải!" - Ngô Gia Hân không hiểu nổi tại sao cha cô phải kiêng nể cô gái này chứ.

- "Con còn đòi người ta tôn trọng con. Cô ấy 20 tuổi đã làm Tổng giám đốc của Tập đoàn quốc tế SMG. Ngay cả các Phó tổng giám đốc và cả các trợ lý cũng đều là những cô gái trẻ 19, 20 tuổi. Từ đó đủ để thấy họ tài giỏi cỡ nào. Mau về chỗ đi, đừng làm loạn nữa!" - Giám đốc Ngô trừng mắt nhìn Ngô Gia Hân, miệng không ngừng khen người đám người Shizuka.

- "Cha!"

- "Mau đi đi!"

Ngô Gia Hân không những không được cha bênh vực mà còn bị đuổi về chỗ thì tức giận giậm chân bình bịch đi về chỗ của mình.

- "Chị coi, lão già này cũng dẻo mồm quá đi!" - Bạch Hoa nghe thấy Giám đốc Ngô hết lời khen ngợi họ thì cảm thấy da gà da vịt nổi hết lên. Cô ghé người qua chỗ Mone mĩa mai thì bị cô ấy lườm cho 1 cái.

- "Giám đốc Ngô! Ông quá lời rồi! Dù sao chúng tôi vẫn còn trẻ, vẫn còn phải học hỏi những tiền bối trong giới thương trường như các ông nhiều!" - Mone mỉm cười nhẹ nhàng nói.

- "Phó tổng giám đốc Mone, đó là sự thật mà! Tôi không hề quá lời đâu!" - Nói xong ông ta nhìn sang Shizuka hỏi - "Tổng giám đốc Shizuka, vừa rồi cô nói để cho trợ lý Bạch đến cùng giúp đỡ cho bộ phận điều chế hương. Tôi thấy hình như không được ổn lắm. Dù sao về việc điều chế hương này không những đòi hỏi sự hiểu biết mà còn phải có kinh nghiệm. Tôi sợ cô ấy không làm được".

- "Ông đang coi thường tôi sao?" - Bạch Hoa bị ông ta chê không có kinh nghiệm thì nổi nóng lớn tiếng.

- "Bạch Hoa!" - Mone lập tức ngăn con thịnh nộ của Bạch Hoa lại. Cô nhìn Giám đốc Ngô nói - "Chuyện này ông không cần lo. Bạch Hoa cũng là nhà điều chế hương. Kinh nghiệm và hiểu biết cô ấy có thừa. Hơn nữa không phải ông không biết, phàm là nhà điều chế hương đều phải có khứu giác nhạy bén. Bạch Hoa bẩm sinh khứu giác rất nhạy bén rồi. Chỉ cần ngửi cô ấy cũng có thể nói ra trong nước hoa có những thành phần gì. Tôi là người coi trọng thành quả, tôi đã tốn nhiều tâm huyết để đầu tư cho hạng mục này nên tôi chỉ muốn chắc chắn rằng hạng mục này sẽ mang lại nhiều lợi ích cho SMG chúng tôi!".

- "Thì ra là vậy. Tôi hiểu rồi! Trợ lý Bạch, xin lỗi vì đã coi thường cô! Tổng giám đốc Shizuka, phó tổng giám đốc Mone xin lỗi vì đã không tin tưởng vào quyết định của cô!" - Giám đốc Ngô nghe thấy thế thì rất mất mặt nhưng không thể không tạ tội với họ.

- "Cha, cha thật sự sẽ cho người ngoài can thiệp vào quá trình điều chế hương liệu mới của công ty chúng ta sao?" - Ngô Gia Hân không cam chịu liền phản bác.

- "Trợ lý Bạch cũng là nhà điều chế hương, có cô ấy giúp đỡ thì càng tốt chứ sao?"

- "Nhưng lỡ cô ta không cẩn thận làm sai sót thì sẽ ảnh hưởng rất lớn cho công ty chúng ta đó!"

- "Phải! Cô ấy nói đúng!".... - Những người khác trong phòng họp nghe Ngô Gia Hân nói thế thì cũng xì xầm bàn tán.

- "Cô rửa miệng cho sạch rồi hãy nói. Cô đừng có nói vớ vẩn giảm uy tín của Bạch Hoa tôi. Tôi còn sợ tay nghề của các người không ra gì mà ảnh hưởng đến vốn đầu tư của SMG chúng tôi kia!" - Bạch Hoa thật sự đã bị cô tiểu thư hống hách này chọc giận. Cô thật sự tức muốn xỉ khói đầu.

- "Cô nói ai rửa miệng không sạch, tay nghề không cao hả?" - Ngô Gia Hân bị mắng thì muốn xông qua đánh người. Bạch Hoa cũng không chịu yếu kém, cô cũng đã chuẩn bị để đánh cho cô ta 1 trận cho hạ hỏa.

- "Đủ rồi!" - Shizuka lạnh lùng nói thành công ngăn cản 2 người đang cãi nhau kia. Cô liếc nhìn Bạch Hoa làm cho cô ấy sợ đến rụt cổ lại.

- "Sáng nay bị đánh còn chưa đủ sao?" - Mone kéo Bạch Hoa ngồi xuống lắng nghe.

- "Em! Tại em tức quá mà!" - Bạch Hoa bị mắng thì chu mỏ lầu bầu.

Shizuka nhìn 1 lượt các nhân viên của Công ty SA rồi ánh mắt dừng ở Ngô Gia Hân lạnh lùng mở miệng:

- "Shizuka tôi dám đảm bảo với các cô, cho dù các cô không làm gì, để cho 1 mình Bạch Hoa làm thì cô ấy cũng sẽ làm tốt. Các người cũng có thể chỉ cần ngồi đợi thu tiền cũng được. Cho nên, các người không cần lo cô ấy sẽ làm sai sót chuyện gì! Chúng tôi còn có việc phải đi trước. Dự án này sẽ bắt đầu vào ngày mai, Bạch Hoa sẽ ở lại đây nửa tháng để giúp đỡ. Giám đốc Ngô, tôi muốn nửa tháng sau sẽ có sản phẩm mới để ra mắt. Về vấn đề quảng cáo tuyên truyền, tôi nghĩ SA có thể làm tốt, phải không?"

- "Tất nhiên! Tất nhiên!" - Giám đốc Ngô quả thật đã bị khí thế lạnh lẽo của Shizuka áp bức đến bần rùn tay chân. Còn Ngô Gia Hân rút cuộc đã hiểu vì sao cha cô phải kiêng nể cô gái này. Vì cô ấy quả thực rất quyết đoán, rất tài giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sự phụ của hồ ly tinh

Tại Mỹ. Sau khi nghe cuộc điện thoại của mẹ, Luka vội vàng chạy thẳng tới sân bay, mua vé chuyến bay sớm nhất để về Mỹ, cô vội đến mức ngay cả đồ đạc cũng không mang theo. Kết quả là lúc làm thủ tục xuất ngoại có gặp chút rắc rối thành ra khiến cô sốt ruột đến chết, nhưng may thay cô có quen biết với giám đốc hàng không nên cũng thuận lợi hơn.

Luka xuống máy bay thì lập tức chạy tới bệnh viện. Trong điện thoại, mẹ cô khóc nói rằng cậu cô bị sốc dẫn đến tăng huyết áp đột ngột, vừa mới qua cơn nguy hiểm. Tối phòng bệnh của cậu, cô thấy mẹ đang đút cháo cho cậu, mũi vẫn còn sụt sịt, còn cậu thì hơi nhũn mày nói:

- "Tôi đã chết đâu mà bà cứ khóc mãi vậy?"

- "Cái đồ vô tâm này, ông tự đừng ngắt ra đấy dọa cho tôi sợ chết ngắt vậy mà còn ở đây mà mai tôi sao?" - Cô thấy mẹ đập 1 cái lên vai cậu rồi trách móc.

- "Được được được! Tôi khóc mịa mai bà nhưng bà làm ơn đừng có sụt sịt nữa được không? Nghe rất sốt ruột" - Cậu thấy mẹ bắt đầu nức nở thì lập tức giơ tay đầu hàng.

Nhìn cậu mẹ của mình đã 45 tuổi đầu mà còn treu chọc nhau như con nít thì Luka chỉ biết lắc đầu thở dài. Cô gõ cửa rồi đẩy vào đồng thời cười cười chọc ghẹo cậu mẹ:

- "Xem ra 2 người vẫn còn tốt lắm mà. Làm lại con vội vội vàng vàng chạy thẳng tới đây mệt muốn chết. Vậy mà khi tới đây rồi lại thấy 2 người đang tình chàng ý thiếp lãng mạn như vậy! Haiz!"

- "Tiểu Sương? Sao con lại đến đây?" - Cậu nhìn thấy cô thì rất đổi kinh ngạc, ông tròn mắt nhìn cô rồi quay lại hỏi mẹ - "Là bà kêu con bé đến đây sao?".

- "Chứ không tôi thì ông nghĩ là ai?" - Mẹ lườm cậu tỏ ý "hỏi thừa".

- "Tiểu Sương ở tận Bắc Kinh bận rộn như thế. Bà thấy con bé còn chưa đủ phiền sao?"

Luka thấy cậu mẹ lại chuẩn bị cãi nhau thì vội vàng lên tiếng:

- "Cậu? Cậu đừng trách mẹ, tại mẹ quá lo lắng thôi! Con giờ cũng không bận lắm, lần này coi như là nhân tiện đến thăm cậu mẹ đi!" - Nói xong liền giơ lên túi lớn túi nhỏ trong tay đưa cho mẹ. Trên đường tới bệnh viện cô đã ghé vào tiệm mua thuốc bổ với ít trái cây đem đến cho cậu bồi dưỡng.

- "Người về cũng được rồi cần gì phải tốn tiền mua mấy thứ này chứ?" - Cậu mỉm cười nhìn cô nói.

- "Sao được chứ? Giờ sức khỏe của cậu khá yếu nên rất cần thiết phải bồi bổ. Không thể tiếc tiền được. Dù sao con cũng là Phó tổng giám đốc của Tập đoàn lớn chút tiền này cũng không đáng" - Luka cầm lấy tay của cậu cười cười.

- "Con bé này! Cho dù là vậy thì tiền này cũng là do con cầm đầu cầm cổ mà làm ra. Sao cậu mẹ có thể ngồi hưởng không chứ?" - Cậu vỗ vỗ tay cô lắc đầu nói.

- "Cái gì gọi là ngồi hưởng không chứ? Cậu mẹ nuôi con từ nhỏ, đây là con đang báo hiếu cậu mẹ mà!"

- "Haiz! Con bé thật là! Phải rồi con đến đây đã báo với mấy đứa tiểu Ninh chưa?" - Mẹ ngồi bên cạnh vừa gọt táo vừa hỏi.

- "Con đã gọi điện báo cho cậu ấy 1 tiếng rồi! Shizuka và Mone đang ở bên Pháp. Ahim và Eri thì ở lại Bắc Kinh lo chuyện của tập đoàn. Họ gửi lời hỏi thăm đến cậu mẹ đó!"

- "Haiz! Mấy đứa các con, tuổi còn trẻ lại là con gái, làm chủ của 1 Tập đoàn lớn như vậy chắc chắn là rất mệt!" - Cậu cô vỗ tay cô thờ dài.

- "Bọn con cũng đã quen rồi! À, sao con không thấy Tiểu Diệp? Chị ấy không về sao?"

- "Ừ, nó đang ở trong rừng, không về được. Mẹ cũng không liên lạc được với nó, mẹ gọi đến cơ quan thì họ bảo vậy, họ chỉ nói là sẽ dùng bộ đàm gì đó để thông báo cho nó"

- "Chắc chị ấy sốt ruột lắm!"

Tiểu Diệp - Tên đầy đủ là Quách Diệp. Cô ấy là chị họ của cô. Quách Diệp là quân y, lần này vào rừng chắc là bên cơ quan của chị ấy đi diễn tập hoặc làm gì đó.

- "Nhưng tại sao đang yên lành, cậu lại bị sốc vậy?"

Mẹ đang định lên tiếng thì bị cậu dùng ánh mắt ngăn lại. Mẹ nghiêm mặt nhìn ông rồi quay về phía Luka: "Còn không phải là do mẹ điên kia sao? Tự dưng lại chạy đến nhà mình làm loạn!"

- "Hả? Mẹ điên nào cơ?" - Luka dờ khóc dờ cười bị cách nói không đầu không đuôi của mẹ.

- "Là người đang bà họ Vương đó!" - Mẹ xua tay.

- "Họ Vương? Ý mẹ là Vương Nghi sao?"

- "Còn ai vào đây ngoài bà ta chứ?"

- "Tại sao bà ta lại đến nhà mình?"

- "Bà ta vừa đến thì đã lớn tiếng, nói năng lộn xộn. Nhưng mà cậu nghe thấy hình như là luật sư của bố con có phân chia tài sản cho con trước khi mất. Nghe đâu phần của con nhiều hơn của con bà ta nên bà ta mới đến làm loạn!" - Đến lúc này cậu mới lên tiếng, thái độ của cậu vẫn là điềm tĩnh hơn mẹ.

- "Bà ta đến làm loạn thì thôi đi cậu con đã mở lời đuổi khách. Vậy mà bà ta không những đi, đập phá đồ đạc trong nhà đã đành, đã thế lại còn sỉ nhục họ Quách chúng ta, mắng mẹ con không biết liêm sỉ cướp chồng bà ta, nói mẹ con là hồ ly tinh, rồi bây giờ còn lại đến cướp tài sản của con bà ta" - Mẹ càng nói càng tức giận đến phát run.

Bố cô đã qua đời từ năm trước. Vương Nghi là tên vợ của bố cô. Tuy mẹ bố và mẹ của cô quen nhau từ trước nhưng mẹ của bố cô - cũng chính là bà nội cô một mặt che gia đình mẹ cô không xứng với Lê thị nên không cho bố cô cưới về. Mặt khác lại đi dò hỏi nhà họ Vương. Bố cô đã phản đối hết lời cuối cùng còn bỏ đi cùng với mẹ cô. Nhưng vì Lê thị gặp khó khăn, bà nội cô lại lấy cái chết để ép bố cô quay về. Vì để cứu Lê thị thoát gọi khó khăn bố cô không thể không phụ lòng mẹ cô quay trở về lấy con gái nhà họ Vương, cũng chính là Vương Nghi. Lúc đó, bố cô biết mẹ cô đã mang thai nên đã để lại 2 cái tên và nói rằng "Nếu là trai thì là Lê Ngân Vũ, còn nếu là gái thì là Lê Ngân Surong". Ông còn dặn, khi đứa bé ra đời ông sẽ đến đón 2 mẹ con về Lê thị.

Ông đã giữ đúng lời hứa nhưng mẹ cô vì khó sinh mà đã mất ngay sau khi cô ra đời. Khi bố cô đến thì đã quá muộn. Bố cô đem cô về Lê thị chăm sóc, nhưng vì bận công việc mà không thể ở bên cô mãi nên đành để cô cho bà nội cô chăm sóc. Dù bà nội cô có không vừa lòng với mẹ cô nhưng bà vẫn rất yêu thương cô. Cô ở đó đến lúc 7 tuổi thì bà nội cô mất, những lúc không có bố ở nhà cô lại bị Vương Nghi đánh đập, quát mắng. Khi ông nghe thấy người làm bàn tán việc cô bị Vương Nghi bắt nạt thì ông đã rất tức giận đòi bỏ bà ta. Nhưng vẫn ngại người anh cùng cha khác mẹ của cô nên đành nuốt con giận xuống. Ông mang cô đến nhà cậu mẹ nhờ họ chăm sóc cô vì ông không thể yên tâm để cô cho Vương Nghi. Từ đó cô sống ở nhà cậu mẹ, cuối tuần cô vẫn thường đến Lê thị chơi với bố. Bố cô cho cô đi học ở trường chất lượng nhất. Chính ở đó cô đã quen với đám người Shizuka. 5 người các cô hoàn thành các cấp học rồi đều cùng thi vào ngành kinh doanh. Đến 17 tuổi cô quyết định đến SMG giúp đỡ Shizuka quản lý Tập đoàn.

Tình cảm giữa cô với anh trai khá tốt và từ trước đến giờ cô cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ giành tài sản anh của mình. Cho nên cô mới không muốn đến Lê thị làm việc mà kiên quyết muốn đến SMG. Đối với thái độ của Vương Nghi Luka vẫn luôn mắt nhắm mắt mở, nhưng lần này bà ta thật sự rất quá đáng. Không những sỉ nhục mẹ cô lại còn làm cho cậu bị sốc suýt nguy hiểm đến tính mạng. Cô thật sự không thể bỏ qua chuyện này được.

- "Cậu mẹ nghỉ ngơi đi con đi đây 1 chút" - Luka xách túi lên rồi lập tức rời khỏi.

- "Con đi đâu?" - Mẹ cô thấy cô rời đi thì lên tiếng hỏi với theo bóng lưng cô, nhưng cô đã đi mất rồi.

Chương 54: Sự phụ của hồ ly tinh (2)

Ra khỏi bệnh viện Luka bắt xe chạy thẳng đến nhà lớn.

- "Nhị tiểu thư! Cô về từ khi nào vậy? Sao không nói tôi cho người đi đón?" - Một ông già đứng trước cửa lễ phép cúi đầu đón tiếp cô.

- "Quần gia Lý, cảm ơn ông, con lớn rồi mà! Ông có khỏe không?" - Luka từ nhỏ ngoài bà nội, bố và anh trai thì yêu quý nhất là lão quần gia này vì ông rất thương cô, luôn quan tâm cô. Cô chạy lại bên ông ôm chầm lấy ông hỏi han.

- "Dù cô lớn thế nào thì đối với ta cô vẫn là trẻ con thôi! Tôi vẫn còn rất khỏe lắm!" - Quần gia Lý cười hiền từ xoa đầu cô.

- "Haiz! Cuộc hội ngộ tình thân này thật cảm động làm sao? Cô đường đường là nhị tiểu thư Lê gia lại phải đi hỏi thăm lão quần gia già này sao? Cô cũng nên biết giữ ý trước mặt người làm chứ?" - Một người phụ nữ trung niên đang ngồi vắt chéo chân trên bộ ghế sofa trong phòng khách. Bà ta uống xong tách trà thì lên tiếng mỉa mai.

- "À! Ai đây ta, không phải là Vương Nghi - Đại phu nhân Lê thị đây sao? Tôi thật bất ngờ về việc giờ này mà bà vẫn còn ở nhà đó. Không phải là đã đến giờ tiếp "nguru lang"(*) của bà ư? Còn về thái độ lễ nghĩa trước người làm thì..." - Luka hơi dừng lại rồi nhìn đám người làm nhún mày hỏi - "Tôi có thất lễ không?".

- "Dạ không ạ!" - Một đám người làm đều nhau rậm rạp, họ cúi người 45 độ và đồng thanh trả lời.

- "Choang!.... Cô! Cô ăn nói cho cẩn thận. Cái gì gọi là "nguru lang" chứ? Cô vừa mới về chưa đầy 5 phút mà đã muốn làm chủ cái nhà này sao?" - Vương Nghi thẹn quá hóa giận, bà ta ném chén trà trên tay xuống đất rồi rống lên.

- "Ấy ấy ấy! Đây chính xác mới là thất lễ trước người làm đó. Đây là hành động của "thực nữ" sao? À tôi quên mất, bà đã qua cái độ tuổi để xứng với 2 chữ này rồi! Ha ha!" - Luka nhún vai rồi thân nhiên dựa lưng vào cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực đồ thêm dầu vào lửa.

- "Lê Ngân Sương! Cô nói ai già hả? Cô cút ra ngoài cho tôi!" - Vương Nghi tức đến run người, bà ta chỉ tay ra ngoài cáu gắt.

- "Cút! Bà đang nói tôi sao?" - Luka chỉ tay vào mũi hỏi. Xong cô đi từng bước về phía bà ta, mặt đầm đìa sát khí - "Người nên cút ra ngoài là bà mới đúng! Bà nên nhớ dù thế nào đi nữa thì vẫn là mang họ Vương, còn tôi là họ Lê. Theo lý mà nói, ít nhất tôi vẫn có tư cách ở ngôi nhà này hơn lão ngoại tộc như bà. À còn 1 điều nữa, là tự bà nói mình già chứ không phải là tôi nha! Nhưng tôi quả thực đề cao mắt nhìn người của bà. Bà thực sự là... rất... già! Ha ha!".

- "Cô... Hồn lão!" - Vương Nghi vung tay lên định giáng cho Luka 1 bạt tay nhưng mà Luka là ai chứ? Cô không còn là đứa trẻ bé xiu trước kia mặc cho bà ta bắt nạt. Bây giờ cô đã là 1 Phó tổng giám đốc của 1 Tập đoàn lớn, nếu cô dễ dàng bị đánh như thế thì đã bị kẻ thù đánh chết từ lâu rồi.

Luka rất dễ dàng bắt lại được bàn tay đầy móng vuốt sắc nhọn kia. Rồi lại nhẹ nhàng đẩy bà ta sang một bên. Giờ phút này cô thật sự rất biết ơn Shizuka vì đã bắt cô đi học karate. Nếu không thì với bàn tay đầy móng vuốt đó thì mặt của cô coi như là đi tong rồi.

- "Bà nghĩ rằng sau bao nhiêu năm như vậy, tôi sẽ còn dễ yên cho bà bắt nạt ư?" - Luka nhìn bộ dáng chật vật của bà ta thì nhếch môi.

- "Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Sao mẹ lại nằm dưới đất như thế?" - Không khí dường như bị gượng gạo khi có 1 giọng nam vang lên. Người đàn ông đó tên là Lê Ngân Phong. Là con trai trưởng của Lê thị, là anh trai của Luka và cũng là con của Vương Nghi.

Lê Ngân Phong đỡ mẹ mình đứng lên rồi liếc mắt 1 vòng. Khi ánh mắt dừng ở chỗ Luka thì hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh liền tới lại :

- "Sương Sương? Em về khi nào vậy? Mẹ anh là do em đẩy ngã phải không?"

- "Anh. À... em... !" - Luka thật sự là rất bối rối trước mặt anh trai. Cô làm sao giải thích đây, sự thật đúng là cô đã đẩy bà ta.

Vương Nghi bị con trai bắt gặp bộ dạng chật vật như vậy thì rất xấu hổ. Nhưng thấy con trai chấp vẫn con nhỏ không biết điều kia thì rất hả dạ liền được nước lặn tới:

- "Cô dám đẩy tôi sao? Cô đúng là không có giáo dục mà! Đúng là thứ con hoang, thứ con của hồ ly tinh cho nên mới không có lễ nghĩa như vậy. Lúc này cô còn rất lớn tiếng mà, sao giờ trước mặt Ngân Phong lại ấp úng như thế, cô còn muốn quyến rũ cả anh trai mình sao? Đúng là đồ hồ ly tinh con!".

- "Mẹ! Mẹ quá lời lắm rồi đó!" - Lê Ngân Phong lên tiếng nhắc nhở mình. Xem ra anh sẽ không thể dò hỏi được gì từ mẹ và em gái nên quay qua hỏi Quần gia Lý.

- "Quần gia Lý! Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

- "Phu nhân và nhị tiểu thư có lớn tiếng với nhau. Nhị tiểu thư đúng là đã đẩy ngã phu nhân! Nhưng trước đó là phu nhân đã động thủ muốn đánh tiểu thư

trước, cô ấy chỉ là theo bản năng tự vệ thôi!"

Vương Nghi nghe 2 câu đầu thì rất hả lòng nhưng đến câu cuối thì sắc mặt đen dần đi.

- "Ông nói láo! Cô tin tôi đuổi ông ra khỏi Lê gia không?" - Bà ta chỉ tay vào mặt Quân gia Lý lớn tiếng.

- "Chuyện là như vậy sao?" - Lê Ngân Phong quay qua nhìn đám người làm.

- "Vâng ạ!" - Cả đám người lại đồng thanh 1 lời. Từ trước đến nay họ luôn bị phu nhân bạc đãi, tiền lương hằng tháng luôn bị bà ta cắt xén bỏ vào túi riêng. Công việc thì nhiều, lương thì ít mà lại còn thường xuyên bị bạc đãi. Đại thiếu gia và nhị tiểu thư thỉnh thoảng mới về 1 lần nhưng lại rất là dễ chịu, lại còn rất quan tâm đến người làm trong nhà. Nên họ rất nghe lời 2 người.

- "Loạn rồi! Đám người làm các người muốn làm loạn sao?" - Vương Nghi tức đến độ muốn làm nổ tung cái nhà này - "Ngân Phong, đừng nghe chúng nói linh tinh, con biết mẹ không phải loại người thích đánh người khác mà!".

Bà ta vừa dứt lời thì chuông điện thoại của bà ta reo lên. Lại đúng lúc Lê Ngân Phong đứng gần đó lên tiện tay lấy qua. Anh nhú mồm lại khi nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình:

- "Tiểu Bạch? Là ai vậy?"

- "Hà? Đưa mẹ!" - Nghe tới cái tên này, Vương Nghi mặt tối sầm, bà ta liền giắt lại điện thoại trên tay anh. Tay bà ta run lên, bà ta định tắt máy đi nhưng không hiểu sao lại bật trúng nút nghe máy, tay chân lại càng cuống hơn bấn loạn xạ lại trúng nút bật loa ngoài. Một giọng nói trầm thấp của đàn ông tầm hai mấy tuổi vọng ra:

- "Lê phu nhân! Sao em còn chưa đến vậy? Không phải chúng ta đã hẹn trước tối nay ở quán bar sao? Hay là em quen được tên khác nên quăng anh sang 1 bên rồi!"

Nghe được những lời này, Vương Nghi tay chân bủn rủn đến nỗi đứng không vững mà ngã xuống ghế. Lê Ngân Phong thì mặt tối sầm lại rồi không nói gì mà quay người đi ra cửa. Còn Luka lúc đầu có hơi bất ngờ nhưng thấy anh tức giận bỏ đi, lại nhìn bộ dạng kia của Vương Nghi thì con giận lúc này cũng vui đi mấy phần. Luka đi đến cạnh Vương Nghi và cúi người xuống nhìn bà ta:

- "Tôi nói cho bà biết, tôi có thể mất nhắm mắt mở để cho bà sỉ nhục tôi, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ để yên cho bà sỉ nhục mẹ tôi. Bà đừng quên kẻ thứ ba chen chân vào hạnh phúc của người khác là bà, không phải là mẹ tôi. Cho nên bà mới là tiểu tam" - Luka hơi dừng lại, cô nhìn qua chiếc điện thoại đang nhấp nháy kia thì mỉm cười, cô cầm lấy điện thoại nói vào trong đó:

- "Anh là "nguru lang" của Vương Nghi sao? Bà ta bây giờ e là không thể tiếp tục bao nuôi anh nữa đâu. Thân bà ta còn chưa tự lo được, à tôi chân thành khuyên anh hãy tìm 1 nơi nào mà trốn cho thật xa, bằng không sẽ rước họa sát thân đó! Đám gian phu dâm phụ các người dám cầm súng họ Lê chúng tôi sao? Đúng là chán sống mà!".

Câu nói cuối cùng cô gần từng tiếng, giọng nói cũng lạnh như băng khiến cho người bên kia điện thoại sợ đến nỗi cúp máy ngay lập tức. Ngay cả Vương Nghi cũng đang run cầm cập lên.

- "Theo như tôi thấy bà mới là hồ ly tinh đó. Không, nói thế cũng không xứng với bà, chính xác mà nói thì phải là "Sur phụ của hồ ly tinh". Luka tôi sẽ không để yên chuyện này đâu" - Cô nói xong câu này thì đứng thẳng người dậy.

- "Chú Đường! Vào đây đi!"

- "Nhị tiểu thư có gì cần dặn?" - Chú Đường là người đứng đầu đám vệ sĩ của Lê thị. Ông ta cúi đầu cung kính hỏi.

- "Cho người canh giữ cửa lớn và các cổng. Từ nay trở đi không cho phép phu nhân rời khỏi nhà dù chỉ là nửa bước!"

- "Cô dám?" - Vương Nghi nghe thấy mình bị cầm tức thì giãy nảy lên.

- "Theo bà tôi có dám hay không? Hừm?" - Luka nhếch môi cười lạnh rồi tiếp tục ra lệnh - "Đi kiểm tên "nguru lang" bà ta bao nuôi, giết cho tôi. Chuyện này phải bí mật không được làm lớn."

- "Rồ!"

- "Đi đi!"

Đội đám vệ sĩ rời khỏi, Luka quay sang nói với Quân gia Lý:

- "Từ nay phu nhân sẽ đổi khẩu vị. Ừm, tôi thấy tốt nhất là nên ăn chay trường để tạ tội với bố của tôi và toàn thể trưởng bối trong Lê gia!"

- "Vâng! Thừa tiểu thư!"

- "Vậy đi! Tôi đi tìm anh trai tôi đây!" - Luka gật đầu rồi đi về phía cửa. Đến cửa cô bỗng quay lại nói - "Tôi cảnh cáo bà tốt nhân nên biết thân biết phận, chuyện cậu tôi lần này bị phát bệnh tôi mất nhắm mắt mở cho qua. Nếu như còn có lần sau, Luka tôi sẽ tự tay bóp chết bà cho dù bà có phải

là mẹ của anh tôi hay không. Bà rõ chưa? Quán gia Lý, từ nay mọi chuyện trong Lê gia, ông hãy làm chủ mọi thứ. Con tin tưởng ông!"

Nói xong cô cũng liền rời khỏi Lê gia.

----- "*****" -----

- "Quả nhiên là anh ở đây? Anh vẫn vậy, cứ tâm trạng không tốt liền đến đây ngắm biển. Từ nhỏ đã thế rồi!" - Luka đứng đằng sau nhìn bóng lưng cao lớn của anh trai.

- "Xem ra em đã xử lí hết mọi chuyện thay anh rồi!" - Thấy Luka đi đến bên cạnh thì Lê Ngân Phong nhếch môi tự giễu. Anh ngần vịn lần không thể ngờ mẹ anh lại là người như vậy. Anh lo chuyện ở Lê thị, bận rộn đến tối tăm mặt mũi. Mấy năm nay lại luôn phải đi công tác, nếu không thì cũng cắm đầu ở công ty. Cho nên để cho tiện, anh vẫn luôn ngủ tại công ty khi mệt mỏi. Vậy nên anh mới không hề hay biết rằng mẹ của mình lại đem tiền nuôi trai bao như vậy.

- "Đã xử lí thỏa đáng, êm xuôi mọi chuyện!" - Luka gật gật đầu rồi xoa xoa huyết thái dương. Mấy ngày nay cô thật sự là quá mệt mỏi rồi.

- "Tên đó, giết sao?" - Lê Ngân Phong nhìn về phía bên kia của biển lãnh đạm hỏi.

- "Phải. Tất nhiên là giết rồi! Dám cầm súng Lê gia thì nhất định phải lấy mạng chó của hắn!" - Luka mắt đắm đắm sát khí cười lạnh.

- "Làm tốt lắm! Đúng là anh em đồng lòng! Anh về công ty đây!" - Lê Ngân Phong vỗ đầu Luka rồi quay lưng rời đi.

Anh đứng ở đây chờ là vì biết chắc Luka sẽ đến đây tìm anh và thông báo rằng cô đã xử lí tốt mọi chuyện. Còn về phần mẹ anh, anh không biết phải đối xử với bà thế nào nên mới để cho Luka giải quyết. Vì anh biết cô chắc chắn sẽ biết chừng mực, nể mặt anh mà giảm nhẹ tội cho bà.

- "Ừ! Công ty ỏn chứ?" - Luka nhìn lưng anh hỏi.

- "Vẫn tốt!"

- "Anh nhớ phải giữ gìn sức khỏe đó!"

- "Em cũng vậy!" - Nói xong anh cất nhanh bước chân đi về phía xe đỗ cách đó không xa rồi đi.

Anh đi rồi, Luka cũng bắt xe quay lại bệnh viện.

----- Như Song -----

(*) Ngưu lang: Là cách nói khác của trai bao.

(Như Song: Xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ này, gần đây Như Song hơi bận. Thật sự là rất xin lỗi các bạn! Còn về phần lịch đăng chuyện, thường thì 1 tuần 1 chap, vì mình còn phải nghĩ ý tưởng mà, hơn nữa còn phải chỉnh sửa lời văn nên có hơi lâu. Nếu như mình rảnh thì có thể sẽ đăng nhiều hơn. Mong các bạn thông cảm cho Như Song! Rất cảm ơn vì các đọc giả đã quan tâm truyện Ngũ Đại Tài Phiệt!)

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Hẹn hò

"Reng! Reng! Reng!"

Từ trong chăn, 1 cái đầu bù xù ngóc dậy. Cô gái đó mắt vẫn còn nhắm tịt, tay thì quờ quạng xung quanh tìm kiếm thứ gây ra âm thanh làm phá giấc ngủ của cô:

- "Alo! Là ai thất đức như vậy? Mới sáng sớm đã rảnh rồi đi phá giấc ngủ đẹp của người khác!"

- "Ngô Thiên Doanh!" - Một tiếng rống giận dữ xuyên qua loa điện thoại thông tấn vào não Ahim, kích thích cô nhanh chóng tỉnh táo. Ahim nhận ra giọng nói này, cô thâm nuốt nước bọt rồi vỗ mạnh cái đầu đã rối tung từ trước. Ahim hít 1 hơi thật dài rồi tươi cười:

- "Ha ha! Mẫu thân đại nhân, là mẹ sao? Con còn tưởng là ai chứ?"

- "Cười cái đầu heo của con đó! Con nha đầu chết tiệt, dám nói mẹ thất đức. Còn nữa, cô nương à, làm ơn cô nhìn đồng hồ xem đã là mấy giờ rồi, hử?"
- "Hà? Còn sớm mà!" - Ahim vừa bấu môi vừa quơ lấy đồng hồ trên bàn xem. Không xem thì thôi, đã xem rồi thật sự là dọa cô 1 hồi - "Đã 10 giờ rồi sao?"
- "Đúng vậy? Hình như hôm nay là thứ 4 mà! Phó tổng giám đốc tài chính không cần phải đi làm sao?" - Mẹ của Ahim rất hảo tâm nhắc nhở.
- "Thiên à! Thăm rồi!" - Ahim được mẹ nhắc thì lập tức bật dậy khỏi ổ lộn của mình - "Mẹ à! Không nói nữa, con phải đến tập đoàn đây! Bye mẹ!"
- "Đề yên đó! Con dám cúp máy thử coi!" - Mẹ Ahim lớn tiếng.
- "Mẹ à..." - Ahim chạy vội vào nhà tắm đánh răng rửa mặt.
- "Con làm gì thì cứ làm nhưng nghe cho rõ đây! Mẹ đã hẹn với nhà bên kia là tối nay 2 đứa sẽ đi ăn với nhau. Con bận việc như thế nên mẹ và nhà bên đó đã quyết định luôn lịch trình của 2 đứa rồi! Chốc nữa mẹ gửi cho con sau"
- "Cái gì cơ ạ? Nhà bên kia là nhà nào?" - Đánh răng xong, Ahim lại chạy vô phòng thay đồ. Vì đang vội nên lời nói của mẹ, cô nghe câu được câu mất.
- "Còn nhà nào nữa! Tất nhiên là Cao thị rồi! Là cái cậu Cao Quý Thần đó! Hai đứa đi xem mắt rồi mà, rồi cũng nói là ưng nhau rồi mà. Nhưng mẹ lại mãi mà chẳng thấy hai đứa hẹn hò nên mới sắp xếp hộ 2 đứa luôn"
- "Mẹ à! Sao mẹ không hỏi ý kiến con mà đã tự sắp xếp rồi chứ? Lỡ như tối nay con bận thì sao?" - Nghe mẹ mình nói thế Ahim thật sự là khóc không ra nước mắt.
- "Bận cũng phải đi! Quyết vậy đi ha! Con dám không thử coi, mẹ sẽ không tha cho con đâu!" - Sau khi đe dọa xong, mẹ của Ahim lập tức thay đổi thái độ - "Vây nha! Bye con yêu!"

Ahim quả thật đã bị tài năng đổi thái độ nhanh chóng của mẹ cô làm cho phát sợ rồi. Mẹ cô vốn dĩ là diễn viên mà, nói giận liền giận, nói vui liền vui ngay.

- "Bye mẹ!" - Ahim cúp máy rồi tiếp tục thay đồ rồi vội vàng chạy đến tập đoàn.

----- "*****" -----

Tại phòng làm việc của Tổng giám đốc Tập đoàn Cao thị.

- "Xin lỗi Cao tổng, Lục tiểu thư cứ đòi xông vào, tôi không thể làm ngăn lại được!" - Một nữ thư ký đầu cúi gầm xuống mà nhận tội với Cao Quý Thần.
- "Vũ đâu?" - Cao Quý Thần ngồi quay lưng ghé về phía cô thư ký nhìn ra cảnh bên ngoài cửa sổ sát đất. Anh không quay lại mà chỉ lên tiếng hỏi. (Như Song: Các bạn có thể tưởng tượng là bàn làm việc được đặt trước cửa sổ sát đất nha!)
- "À! Trợ lý Vũ đã xuống phòng tài chính rồi ạ! Tôi sẽ liên lạc với anh ấy ngay!"
- "Tôi biết rồi! Cô ra ngoài đi!"
- "Vây còn Lục tiểu thư?" - Cô thư ký chợt nhớ ra trong phòng còn có 1 cô gái vừa xông vào nữa.

Khi này lúc đang làm việc thì có 1 cô gái xông vào đòi gặp mặt Cao tổng. Cô đã ngăn cô ta lại rồi còn kêu người đưa cô ta ra ngoài. Nhưng không ngờ lúc cô đi vào nhà vệ sinh thì cô ta lại lên vào. Lúc cô phát hiện ra thì cô ta đã mở cửa phòng của Cao tổng và đi vào rồi. Khó khăn lắm cô mới kiếm được công việc này, nếu lần này vì cô thất trách mà bị đuổi việc thì cô chỉ còn nước về quê làm ruộng thôi.

- "Đề tôi lo, cô ra ngoài làm việc đi!" - Cao Quý Thần quay ghé lại nhìn cô thư ký nói.

Đợi cho thư ký rời khỏi, anh mới nhìn đến cô gái đang rất tự nhiên ngồi uống nước trên sofa.

- "Sao cô lại đến đây?"
- "Thần! Em nhớ anh nên mới đến tìm. Cô thư ký của anh thật là đáng ghét, cô ta còn đuổi em đi nữa! Thần anh nhất định phải đòi lại công bằng cho em!"
- Cô gái đó bỏ ly nước xuống rồi ngoái mông đi đến chỗ Cao Quý Thần. Cô ta ôm lấy cổ của Cao Quý Thần từ phía sau. Hai tay như rắn uốn lượn trước ngực của Cao Quý Thần.

Thấy vậy, anh cũng không đẩy cô ta ra mà chỉ hờ hững hỏi:

- "Vây sao? Vây em muốn tôi làm gì?"
- "Thư ký gì mà không biết điều chút nào! Tất nhiên phải đuổi việc rồi!" - Cô ta nghe thế thì lập tức ngồi lên đùi của Cao Quý Thần, lẳng lơ mà uốn éo.
- "Ồ! Thì ra là em muốn vậy? Nhưng sao hôm nay em lại đến đây?" - Cao Quý Thần giả vờ đã hiểu rồi gật gù.

- "Vì người ta nhớ anh mà! Ai kêu mấy bữa nay anh không tìm em chứ?" - Cô gái làm nũng đập vào ngực Cao Quý Thần 1 cái rồi kéo tay anh đặt lên bụng mình - "Thần! Em có rồi!"

Nếu là người khác chắc chắn sẽ bị vẻ xấu hổ của thiếu nữ kia làm cho siêu lòng. Nhưng đối với Cao Quý Thần, một cao thủ tình trường như anh thì đã là chuyện quá bình thường, mà bình thường quá thì sẽ cho người ta có cảm giác lảng lờ.

- "Vậy là tôi sắp lên chức sao?" - Cao Quý Thần nghe vậy thì nhếch môi.

- "Umk! Anh định sẽ làm như thế nào đây? Khi nào thì anh sẽ đưa em về gặp bố mẹ anh?" - Thấy anh hỏi vậy, cô ta tưởng anh đã đồng ý thì mở cờ trong bụng.

- "Khi nào ư?" - Cao Quý Thần cười khẩy rồi đẩy cô ta ra làm cho cô ta không đề phòng mà té ngồi xuống đất. Anh ngồi xuống cạnh cô ta, rồi dùng ngón cái và ngón trỏ nắm lấy cằm cô ta, anh hít mắt nói:

- "Thứ nhất, thư ký Hứa là người của Cao thị, muốn đuổi việc hay không không phải là việc của cô. Thứ hai, làm sao tôi biết được ngoài tôi ra có còn lên giường với ai nữa chứ? Hơn nữa, tôi không phải là loại người không biết chừng mực, nếu không thì đến giờ tôi cũng có mấy chục đứa con rồi! Cuối cùng, sẽ không bao giờ có cái chuyện tôi đưa loại người như cô bước vào Cao gia"

- "Thần! Anh nói gì vậy? Nó là con của anh mà! Anh nhớ có lần anh say rượu không? Hôm đó anh không sử dụng biện pháp an toàn" - Cô ta nghe thế thì bắt đầu giờ bộ mặt đáng thương mà tiếp tục kiểm soát.

- "Hừ! Lục La, cô nghe cho rõ lời cảnh cáo của tôi đây! Cao Quý Thần của tôi phân biệt rõ được loại người nào để chơi đùa, người nào thích hợp để cưới làm vợ. Cô chính là loại thứ nhất. Còn việc nó có phải của tôi hay không, cô là người biết rõ. Tốt nhất cô hãy thành thực mà nói đúng sự thật. Bằng không với năng lực của tôi thì không khó có thể điều tra ra được sự thật. Đến lúc đó thì cô chết chắc!" - Cao Quý Thần gần như nghiêng răng để nói câu cuối cùng. Ánh mắt anh lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Lục La.

Lục La bị ánh mắt của anh làm cho bị rùng mình. Cô sợ đến nỗi răng run cầm cập vào nhau.

- "Em.. em.. Nó không phải... không phải là của anh! Anh tha cho em, em không cố ý muốn lừa anh đâu!"

- "Hừ! Cút ra ngoài cho tôi! Từ nay tôi không muốn thấy mặt cô nữa! Tôi sẽ kêu Vũ gửi cho cô 1 khoản tiền đúng như ý của cô! Đi ra!" - Cao Quý Thần nhếch môi rồi đứng dậy hạ lệnh đuổi người.

Lục La thấy vậy thì vội vàng đứng lên chạy ra ngoài như bị ma đuổi.

Cao Quý Thần ngồi phịch xuống ghế, day day huyệt thái dương đau nhức. Đúng lúc đó thì có chuông điện thoại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Hẹn hò (2)

- "Vũ? Có chuyện gì?" - Cao Quý Thần nhắc điện thoại lên nghe.

- "Cao tổng, phu nhân đến ạ!"

- "Cậu bảo ai đến cơ? Mẹ tôi sao?" - Cao Quý Thần còn tưởng mình nghe lầm thì hỏi lại 1 lần nữa.

- "Đúng vậy! Là Cao phu nhân đến, bà ấy muốn gặp anh!"

- "Được rồi! Cậu đưa mẹ tôi lên đây!" - Nghe Vũ khẳng định lại 1 lần nữa thì trong lòng Cao Quý Thần hiện lên 1 dự cảm chẳng lành.

- "Cao Quý Thần, con nói cho mẹ biết cô gái vừa rồi là ai, vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Con lại vừa làm hại con gái nhà người ta có phải không?" - Cao phu nhân vừa mở cửa vào đã bắt đầu chấp vấn con trai.

Cao Quý Thần đến toát mồ hôi với mẹ của mình. Anh liếc nhìn Vũ đứng đằng sau thì thấy anh ta nhún vai tỏ vẻ vô tội. Anh âm thầm thở dài trong lòng rồi thay đổi bộ dạng cả giọng nói như thường ngày:

- "Mẹ! Mẹ làm như con trai mẹ là yêu râu xanh không bằng. Cái gì mà làm hại con gái nhà người ta chứ? Là cô ta gái bầy con có được không?"

- "Tôi còn không hiểu anh sao? Không có lửa làm sao có khói. Anh không đùa giỡn với cô ta thì làm sao cô ta có cái để gài bẫy anh?" - Cao phu nhân lờm con trai nói.

- "Đúng là không ai hiểu con bằng mẹ!" - Cao Quý Thần tặc lưỡi.

- "Cái thằng nhóc này! Cũng đã có người yêu rồi mà còn đi chơi bồi lêu lổng, sao anh không biết nghĩ tới cảm nhận của người yêu chứ?"

Nghe thấy 2 chữ "thằng nhóc" khiến trên trán của anh chạy ba sọc đen. Lại thêm tên Vũ đứng gần cửa đang vì nín cười mà vai run lên Cao Quý Thần lại càng nóng mặt.

- "Mẹ! Con đã 28 rồi! Mẹ đừng có suốt ngày thằng nhóc này, thằng nhóc kia có được không?" - Nói đến đây anh mới ngộ ra trọng tâm của câu nói kia

- "Mà khoan đã, con có người yêu từ khi nào vậy?"

- "Cái thằng! Cứ cầm đầu cầm cổ vào đóng giấy tờ nên đầu óc lảm lảm có phải không? Tất nhiên là mẹ đang nói con gái Ngô Thiên rồi!" - Cao phu nhân lắc đầu chê trách anh.

- "Hả? Ngô Thiên nào? Không phải ý mẹ là Ahim đó chứ?" - Cao Quý Thần nghĩ mãi mới nhận ra là mẹ anh đang nhắc đến Ahim.

- "Mẹ không biết tên nước ngoài của con bé là gì! Chỉ biết cô bé tên là Ngô Thiên Doanh thôi!"

- "Vậy thì đúng rồi! Con với cô ấy đã có gì đâu mà trở thành người yêu chứ? Mới chỉ đi xem mắt có 1 lần, còn chưa hẹn hò buổi nào mà đã lên chức người yêu rồi sao?" - Cao Quý Thần nhún mày.

- "Chính vì thế mẹ và mẹ của con bé đã lên sẵn lịch hẹn hò cho 2 đứa rồi. Thật là, 2 đứa các con chỉ biết lo đến công việc. Sao không biết nghĩ tới mấy ông bà già này đang mong ẵm cháu hả?" - Cao phu nhân đập mạnh vào vai Cao Quý Thần trách móc.

- "Lên lịch sẵn? Mẹ còn không hỏi xem con có rảnh hay không mà đã sắp đặt rồi sao?" - Cao Quý Thần tròn tròn mắt hỏi.

- "Mẹ không cần biết! Tối nay bắt buộc con phải đi cùng với Tiểu Doanh. Không bận cũng phải đi mà bận cũng phải đi. Chuyện của Tập đoàn cứ giao cho Vũ là được rồi!" - Cao phu nhân nghiêm túc ra lệnh cho anh, rồi bà nhìn qua Vũ đứng cạnh cửa hỏi - "Con làm được không, Vũ?"

- "Hả? Dạ! Tất nhiên là được ạ!" - Vũ thật sự đã bị cuộc nói chuyện của họ làm cho đầu loạn cả lên. Nghe Cao phu nhân hỏi anh mới có phản ứng.

- "Tốt! Vậy cho nên, tối nay con cứ ngoan ngoãn làm 1 người đàn ông ga lăng đi! Con dám không nghe lời thử coi, xem mẹ của con xử lí con thế nào!"

- "Tuân mệnh, mẫu thân đại nhân!" - Cao Quý Thần đến toát mồ hôi với lời cảnh cáo của mẹ mình.

- "Ngao! Mẹ về đây, cầm thất hẹn nghe chưa? Lịch trình mẹ sẽ gửi cho con sau!" - Cao phu nhân gật đầu rồi đứng lên ra về. Trước khi về còn không quên cảnh cáo thêm lần nữa.

- "Con biết rồi mà!" - Cao Quý Thần dờ khóc dờ cười gật đầu.

Đợi Cao phu nhân rời đi, Cao Quý Thần ngồi phịch xuống sofa thờ dài:

- "Muốn cười thì cứ cười đi!"

- "Ha Ha...! Cao tổng, có phải tôi sắp có "đại tẩu" rồi phải không?" - Vũ nhin cười nãy giờ, cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà cười phì ra. Hôn nữa anh còn nhấn mạnh 2 chữ "đại tẩu" làm cho Cao Quý Thần lại càng phiền não.

- "Cấm cậu nói linh tinh. Không đời nào tôi lấy con heo đó làm vợ!"

- "Con heo gì chứ? Tôi thấy cô Ahim cũng rất xinh đẹp mà đáng cũng chuẩn sở thích của anh mà!" - Vũ không hiểu rõ ý nghĩa câu nói của Cao Quý Thần.

- "Cậu không nhìn thấy đâu. Cô ta ăn cứ phải gọi là giống như heo vậy. Nhưng mà nghe cậu nói thì cũng lạ thật, cô ta ăn nhiều như thế mà sao người không bị phát phì nhỉ?"

- "Phì! Chẳng phải anh nói là không cười cô ấy sao? Vậy mà còn quan tâm người ta có phát phì hay không nữa!"

Cao Quý Thần bị chọc thì lờm Vũ.

- "Chuyện vừa rồi! Cậu gửi cho cô ta 1 khoản tiền, giải quyết hết mọi chuyện đi!"

- "Tôi hiểu rồi!"

- "Haiz! Vậy tôi cũng nên đi làm nhiệm vụ mẫu thân giao đây!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Hẹn hò (3)

Ahim từ nhà chạy 1 mạch đến Tập đoàn. Khi đến tầng 19 cô định nhẹ nhàng rón rén đi về phòng của mình thì không may bị Bạch Tuyết đang ngồi ở phòng trợ lý (*) bắt gặp:

- "Chào Phó tổng giám đốc Tài chính!" - Bạch Tuyết thấy Ahim thì đứng lên cổ tình lớn tiếng.
- "Suyt! Em nhỏ tiếng 1 chút có được không?" - Ahim thật sự đã bị tiếng của Bạch Tuyết dọa không hề nhẹ. Cô dáo dác nhìn xung quanh 1 vòng rồi thở dài khi không có ai. Cô đi vào phòng trợ lý dò hỏi - "Từ sáng đến giờ Eri có hỏi đến chị không?"
- "Không có! Nhưng sao giờ chị mới tới?" - Bạch Tuyết nhú mày nhìn Ahim hỏi.
- "Trẻ con không nên tò mò. Nếu cậu ấy không hỏi thì tốt. Nếu cậu ấy có hỏi thì em cứ bảo là chị đến Tập đoàn từ sớm nha! Chúc chị mời em 1 cốc cafe, Ok?" - Ahim nháy mắt rồi gờ tay ra dấu Ok với Bạch Tuyết.
- "Cậu đây là đang mua chuộc nhân chứng sao?" - Không đợi Bạch Tuyết trả lời thì đã có người cắt ngang. Ahim trong lòng không kêu "Xong rồi! Tiêu đời thật rồi!". Cô lấy lại bình tĩnh rồi mỉm cười quay lại gờ tay lên chào.
- "Ha ha! Buổi sáng tốt lành, Eri!" - Không nói thì thôi, nói xong Ahim chỉ muốn tự cắn đứt lưỡi mình cho rồi. Đã là buổi trưa mà đi chào buổi sáng. Thật quá mất mặt mà.
- "Là buổi trưa tốt lành mới đúng thưa Phó Tổng giám đốc Tài chính à!" - Eri cười như không cười mà sửa lời cho Ahim. Nói xong thì cô nhìn qua Bạch Tuyết đang đứng ngây ngốc hạ lệnh đặc xá - "Em cũng đi ăn trưa đi!"
- "Vâng!" - Bạch Tuyết nghe thế thì lập tức co giò lên chạy. Khi đi qua chỗ Ahim thì vỗ vai cô - "Chị Ahim! Chúc may mắn!"
- "Con nha đầu kia!" - Ahim hét to về phía Bạch Tuyết rồi quay lại cười lấy lòng Eri - "Hi hi! Bạn yêu à! Cậu chắc chưa ăn đâu nhỉ? Hôm nay mình mời, cậu muốn ăn gì cứ nói nha!"
- "Đừng có đánh trống lảng với mình. Trước khi đi ăn cậu có phải nên giải thích rõ ràng chuyện đi muộn này được không?"
- "Hả? Chuyện là... là..." - Ahim ấp úng nửa ngày cũng không nói được. Eri mất kiên nhẫn đoán mò:
- "Ngần vạ! Lần đừng nói với mình là cậu ngủ đến giờ mới dậy?"
- "Sao cậu biết hay vậy?" - Một lần nữa Ahim muốn tự cắn đứt lưỡi của mình. Ai đó có lòng hảo tâm cho cô miếng đậu hũ để cô đập đầu chết quách đi cho rồi. Cô đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?
- "Cậu! Cái con heo tham ăn tham ngủ nhà cậu!" - Eri thực sự là dở khóc dở cười với người bạn tốt này. Cô gờ 2 tay véo thật mạnh lên 2 má của Ahim. Đúng lúc đó lại có 1 chuỗi âm thanh rất không đúng lúc mà phát ra từ bụng Ahim "Oc! Oc! Oc!". Eri nghi vẫn nhìn 1 đường xuống bụng Ahim. Còn Ahim thì xấu hổ che bụng lại rồi cười.
- "Bạn yêu à! Bữa ăn gần nhất của mình là bữa tối hôm qua. Cậu muốn xử lý mình thì cũng phải cho mình lấp bụng trước chứ, phải không? Hi hi! Cậu coi bụng mình đang giống trống rồi kìa!"
- "Nha đầu thối! Ngoài ăn với ngủ cậu còn biết làm gì nữa hả?" - Eri lấy tay vuốt mũi rồi bỗng gờ 1 nắm đấm hương về phía Ahim.
- "Ai da! Đừng mạnh động ha! Khuôn mặt của mình đáng giá lắm! Cậu đừng có độc ác vậy chứ!" - Ahim tuy bị bắt ngờ nhưng vẫn thành công tránh 1 cú của Eri.
- "Hơ hơ! Cậu bớt tự luyện đi!" - Eri nhếch môi cười nhạt.
- "Thôi mà! Đi ăn thôi, mình thật sự là đói lắm rồi! Nếu cậu còn muốn trách mắng mình thì mình sẽ không được ăn cơm. Nếu mình không được ăn cơm thì mình sẽ rất đói. Nếu mình rất đói mình sẽ không có năng lượng. Nếu mình không có năng lượng thì mình sẽ không làm được việc. Nếu mình không làm được việc thì..." - Ahim bám vào tay Eri viện lý do lí tưởng.
- "Đủ rồi! Ăn thì ăn, cậu làm ơn tha cho cái lỗ tai của mình đi!" - Eri 1 tay bịt miệng Ahim lại, 1 tay đẩy cô ấy ra 1 bên.

- "Yes, Madam! À phải rồi! Cậu nhớ đừng nói với Shizuka nha, nếu không cái mạng nhỏ của mình thật sự là khó giữ đó!" - Ahim thở dài rồi chợt nhớ tới Shizuka thì lại lắc đầu tỏ vẻ đáng thương.

- "Unk! Tùy tâm trạng!" - Eri gật gật đầu, cô ném lại 1 câu rồi đi về phía thang máy.

- "Hả? Cái gì gọi là tùy tâm trạng chứ? Đây, Eri đợi mình!" - Ahim bị ngớ người vì câu nói của Eri, khi cô định thần lại thì đã thấy Eri đi vô thang máy thì vội chạy theo.

----- "*****" -----

7 giờ tối.

- "Ha! Cuối cùng cũng xong!" - Ahim ném chiếc bút lên bàn rồi vươn vai. Vì buổi trưa cô mới đến nên phải làm bù công việc của buổi sáng. Đúng là gây ông đập lưng ông mà, mệt chết cô rồi. Cô tự nhắc nhở bản thân tuyệt đối không được ngủ quên nữa, nếu không chắc chắn sẽ thảm hơn hôm nay.

Khi cô đứng lên dọn dẹp bàn làm việc thì chuông điện thoại kêu báo có tin nhắn: "Xong việc chưa? Tôi đang đợi cô ở bên dưới. Xuống đi! "

- "Hả? C.Q.T? Là ai? Chắc không phải là Cao Quý Thần đó chứ?" - Ahim mang theo nghi vấn đi xuống. Cô cố tình đi thật chậm hòng trốn thoát cái buổi hẹn hò vớ vẩn kia. Xuống đến đại sảnh, cô liếc nhìn xung quanh xác định không có bóng dáng của Cao Quý Thần thì thở dài nhẹ nhõm. Tâm trạng của cô cũng vì thế mà vui vẻ hơn. Nhưng người tính không bằng trời tính, khi cô vừa mới đi ra khỏi tập đoàn định đón xe đi về thì bỗng có 1 chiếc Hennessey Venom GT Spyder (**) đỗ ngay trước mặt cô. Cửa chớp hạ xuống hiện ra 1 bộ mặt bất cần đời bị 1 chiếc kính đen to rất khoa trương che hơn nửa khuôn mặt.

- "Hello, người đẹp. Đã 20 phút rồi! Tốc độ của em có thể đem so với rùa rồi!"

Nhìn thấy Cao Quý Thần, tâm trạng đang vui vẻ của cô bỗng tuột dốc không phanh. Cô lờm anh:

- "Đẹp cái bộ mặt đó của anh đi! Sao anh còn chưa về?" - Nói xong cô cũng phát hiện ra các nhân viên tan ca muộn đang nhìn họ bàn tán nên cô mới miễn cưỡng ngồi vào ghế lái phụ.

- "Nếu tôi về thì làm sao có thể đi ăn tối với người đẹp chứ? Em yêu, lâu rồi chúng ta không gặp nhau, sao em không cười lấy 1 cái chứ?" - Cao Quý Thần ghé sát vào người Ahim nháy mắt.

- "Mất anh bị tật à? Còn nữa cảm gọi tôi là em yêu" - Ahim lờm anh rồi giơ 1 ngón tay chỉ vào mặt anh.

- "Bố mẹ em không dạy là không được chỉ tay vào mặt người khác à? Như vậy là thiếu tôn trọng đối phương đó!" - Anh gạt tay Ahim ra rồi tỏ vẻ dạy dỗ. Anh còn cố tình cầm lấy tay cô không buông.

- "Hơ hơ hơ! Loại người như anh cũng đáng được tôn trọng sao? Bỏ cái bàn tay dơ bẩn của anh ra" - Ahim cười nhạt rồi hất tay anh ra.

- "Dơ bẩn? Ngày nào tôi cũng rửa tay thì sao mà bẩn được?" - Cao Quý Thần tỏ vẻ vô tội.

- "Phải hạ, ngày nào anh cũng rửa tay. Đồng thời ngày nào anh cũng ôm gái!" - Ahim khinh thường liếc anh.

- "Hả? Sao em biết? Em theo dõi tôi sao?" - Khóe môi Cao Quý Thần nhếch lên.

- "Anh cho là tôi rảnh lắm sao mà đi theo dõi anh? Cái tiếng phong lưu của anh còn chưa lan xa sao? Có người nói rằng, 1 nữ người mẫu hay diễn viên có nổi tiếng hay không thì phải xem cô ta có scandal với Ngũ đại tài phiệt hay không. Và nhất là quan hệ với Cao tổng Cao Quý Thần anh".

- "Hả? Có sao?" - Cao Quý Thần trên đầu dường như có đàn quạ bay qua. Anh co giật khóe môi cười trừ.

Ahim không trả lời mà chỉ nhìn anh tỏ vẻ "Theo anh thì sao?"

Cao Quý Thần chỉ bị đờ người 1 chút nhưng cũng rất nhanh khôi phục bộ dạng cà lơ phất phơ. Anh dần dần ép sát cô lên cửa xe:

- "Tôi có thể hiểu là em đang quan tâm đến tôi không? Hay nói cách khác là em đang ghen?"

- "Còn lâu bà đây mới ăn giấm của anh. Anh bớt đa tình đi!" - Ahim bị ép sát thì thẹn quá hóa giận. Cô lấy tay dùng lực đẩy đầu anh ra đến nỗi đầu anh gần như là bật ngửa ra đằng sau.

- "Tôi nói, cô gái này, sao em lại bạo lực như vậy chứ? Chỉ là chọc 1 chút thôi mà có cần mạnh tay vậy không? Ôi! Như muốn gây cổ luôn á!" - Cao Quý Thần nhăn mày xoa cổ, miệng thì không ngừng lên án Ahim.

- "Đáng đời!" - Ahim thì chỉ lờm anh rồi dứt khoát quay mặt ra phía cửa.

----- Như Song -----

(*) Tập đoàn SMG có 20 tầng. Tầng 20 là phòng Tổng giám đốc, phòng họp và 1 phòng trợ lý của Bạch Linh. Tầng 19 gồm có 4 phòng làm việc của 4

vị Phó Tổng giám đốc và 1 phòng trợ lý của Bạch Hoa, Bạch Tuyết. Phòng trợ lý bao quanh là cửa kính nên vì thế Bạch Tuyết và Ahim mới nhìn thấy nhau.

(**) Hennessey Venom GT Spyder: sản sinh công suất lên đến 1.200 mã lực (895 kW / 1217 PS), có khả năng tăng tốc từ 0-100 km/giờ chỉ trong 2,2 giây, thành tích này giúp nó có thể sánh ngang với ông vua tốc độ Bugatti Veyron 16.4 Super Sports.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hẹn hò (4)

"Em yêu, em coi em làm tôi đau cổ, em phải bồi thường chứ?" - Cao Quý Thần quyết không buông tha cho Ahim. Anh kéo kéo tay cô đòi bồi thường.

- "Tôi cảnh cáo anh, còn dám nói 2 chữ em yêu, tôi liền cạo trọc đầu anh!" - Ahim hừ mũi đe dọa.

- "Đừng manh động nha! Tôi xưa nay chỉ ăn mặn không ăn chay, hơn nữa còn có nhiệm vụ sinh con nối dõi cho Cao gia, tôi thật sự là chưa có ý định trở thành hòa thượng đâu!" - Cao Quý Thần giả bộ giờ 2 tay đầu hàng - "Không gọi là em yêu thì không gọi. Cùng lắm gọi 1 tiếng bà xã đại nhân chắc là được nhỉ?"

- "Cao Quý Thần. Anh có thể hay không đừng có xuyên tạc lời của tôi không? Coi chừng tôi thiên anh!" - Ahim bị chọc tức thì mặt mũi nóng bừng lên, cô giờ 2 ngón tay hình cây kéo về phía Cao Quý Thần.

- "Ahim tiểu thư, sao em ưa bạo lực như vậy? Em chắc là không muốn đánh mất phúc lợi sau này của mình đâu, phải không?" - Cao Quý Thần nắm lấy tay Ahim ra rồi nhảy mất mờ ám.

Ahim không hiểu câu nói của anh có nghĩa gì. Cô ngệt người ra nhìn anh chăm chăm. Lại thấy anh dùng ánh mắt mờ ám nhìn mình, đại não của Ahim dường như vừa bị kim đâm. Mặt cô như tắc kè hoa chuyển từ trắng sang hồng, từ hồng sang đỏ rồi lại từ đỏ chuyển sang đen. Cô tiện tay cầm túi xách nện thật mạnh về phía anh. Cao Quý Thần vì không ngờ tới cô sẽ làm vậy nên không kịp tránh. Một cơn đau rất truyền từ trán đến đại não. Anh ôm lấy mặt gục xuống tay lái. Ahim thấy vậy thì cũng toát mồ hôi.

- "Anh... Anh không sao chứ?"

Cao Quý Thần không trả lời cô vẫn gục mặt trên tay lái. Ahim thấy vậy thì cũng càng lo lắng hơn. Cô nhào người về phía anh, tay dùng sức muốn nâng đầu anh dậy xem tình hình nhưng dù cô dùng sức thế nào cũng không thể nâng mặt anh lên được. Đang lúc cô không biết làm thế nào thì Cao Quý Thần đột ngột ngẩng phát đầu dậy, rồi nhanh như chớp đặt lên má cô một nụ hôn rồi ngồi thẳng dậy, về mặt dương dương tự đắc nhìn cô. Còn Ahim thì sao? Còn có thể như thế nào nữa! Cô đơ người ngay lập tức. Cô thật không ngờ khi cô đang lo lắng cho anh, tay chân luống cuống thì anh lại trêu chọc cô. Đơ người xong thì cô cũng tức đến hộc máu. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt vung về phía Cao Quý Thần. Cô có học võ cộng thêm việc cô đang tức sùi máu nên sức lực dồn vào nắm đấm không hề nhẹ. Nhưng núi này cao còn có núi khác cao hơn. Cao Quý Thần từ nhỏ đã bị huấn luyện khắc nghiệt, khi tiếp quản Cao thị cũng không biết phải trải qua bao nhiêu sóng gió mới đưa Cao thị hưng thịnh như ngày hôm nay. Sự huấn luyện hà khắc đã làm cho anh trở nên mạnh mẽ và phản ứng nhanh nhạy, thời gian và sóng gió đã tôi luyện anh thành một con người cương nghị, dù về ngoài bất cần đời nhưng tâm lại sâu như đáy biển, khó mà lường được, thương trường cũng đem lại cho anh không biết bao nguy hiểm vì sự tranh đua, ganh tị. Cho nên, một nắm đấm đó của Ahim sao có thể làm gì được anh chứ. Anh khéo léo né ra sau tránh móng vuốt của cô đang vung về phía mặt anh kịp thời cứu lấy khuôn mặt vạn người mê của mình. Đồng thời anh nhanh nhẹn di chuyển hai tay chuẩn xác bắt lại hai móng vuốt lộn xộn của cô. Anh kéo mạnh cô về phía mình khiến cho mặt cô và mặt anh sát vào nhau. Hơi thở của hai người như hòa quyện vào nhau, hơi thở anh trầm ổn, nam tính mang theo mùi hoắc hương đặc biệt của anh, còn hơi thở của cô thì dồn dập, tim cũng đập loạn xạ, cô chưa từng gần người đàn ông nào đến thế, dù sao cô cũng chỉ là 1 cô gái 20, đứng trước tình thế này nên chuyện không kiểm soát được mình cũng là chuyện thường tình. Cô đoán chắc mặt cô đang đỏ như gấc. Cô vừa tức vừa thấy mất mặt vì tâm trạng của mình.

- "Đồ chết tiệt nhà anh dám làm thế với tôi! Tôi muốn giết chết anh!" - Mất mặt thì mất mặt nhưng cái tính không chịu khuất phục của cô lại không cho phép cô chịu yếu thế, cộng thêm việc đang tức giận vì hành vi của anh nên cô ném hết về tiểu thư khuê các mà gào vào mặt anh.

- "Tôi làm gì với em chứ mà em đòi giết tôi! Hình như là em vừa đánh vào mặt tôi mà!" - Cao Quý Thần thì trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ xù lông của cô. Anh rất vô lại mà ném hết lỗi lầm cho cô.

Ahim tức đến hộc máu, nhưng bị anh nói đến không biết phản bác thế nào, trong lòng cô âm thầm lời 18 đời tổ tông nhà anh ra thăm hỏi tận tình. Nhìn càng nhìn cái bản mặt vô lại của anh thì cô lại càng tức, cô liền buột miệng:

- "Anh vừa mới hôn tôi!" - Nhưng nói xong thì cô lại rất hối hận chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình vì nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của anh.

- "Tôi 'hôn' em ở đâu cơ?" - Cao Quý Thần nhướn mày, ánh mắt hiện rõ ý cười.

- "Anh... anh... anh lại trêu chọc tôi!" - Ahim nhận ra anh có ý trêu chọc thì liền mếu máo gào lên không thèm quan tâm đến hình tượng của mình. Sau này mỗi lần nghĩ tới cảnh đó cô chỉ muốn đào một cái lỗ để nhét Ahim ngày hôm đó xuống. Nhưng cô cũng thầm cảm ơn cái xe cách âm và gương 1 chiều của anh nếu không để nhân viên tập đoàn nhìn thấy cảnh đó chắc cô chỉ còn nước tự tử mà thôi.

- "Tôi trêu chọc gì em chứ?"

- "Anh... anh... anh..." - Ahim nói lắp một hồi mà cũng không thốt nên lời. Thấy vậy thì bản tính bông đùa của Cao Quý Thần lại nổi lên. Đang tính tiếp tục trêu chọc cô thì anh nhạy bén phát hiện có một chiếc xe màu đen đang đỗ cách đó không xa nấp trong bóng tối. Liếc qua anh cũng không khó để nhận ra mục tiêu của chiếc xe đó là anh. Bên kia Ahim còn chưa phát hiện ra mà đang dùng sức gầy giữa khỏi tay anh, bên này về mặt anh nhanh chóng từ về bất cần đời lạnh dần xuống, môi anh mím chặt, mắt hơi khép lại nhìn về chiếc xe kia. Không lâu, chỉ vài giây sau giọng nói trầm thấp của anh vang lên:

- "Ngồi về ghế, thắt dây an toàn vào!"

Ahim hơi bất ngờ với giọng điệu ra lệnh của anh, đang định phản bác thì anh rất nhanh thức tỉnh sự cảnh giác của cô:

- "Có kẻ theo dõi chúng ta, tôi cần phải cắt đuôi chúng nên em đừng lộn xộn!" - Nói rồi cũng không đợi cô trả lời anh liền nhấn ga phóng vụt đi. Chiếc xe bí ẩn kia thấy thế cũng khởi động xe đuổi theo.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Hẹn hò (5)

Nghe vậy, sự cảnh giác của Ahim lập tức khởi động. Cô quay ra phía sau đánh mắt 1 vòng rồi rất nhanh chóng phát hiện ra chiếc xe màu đen kia. Cô thấy chiếc xe đó đỗ cách xe họ một đoạn không xa. Dường như kẻ theo dõi họ đã phát giác chúng bị bại lộ thì cũng không kiêu dè gì nữa mà nhấn ga đuổi theo một cách lộ liễu. Và cứ thế, trên đường quốc lộ có 2 chiếc xe một xám một đen lao vùn vụt về phía trước, bỏ lại phía sau vô vàn lời oán trách của những chủ xe khác. Ahim xưa nay bạo dạn nhưng khổ nỗi say xe là điểm yếu trí mạng của cô. Lúc đầu thì không sao, nhưng dưới tốc độ tia sét của chiếc Hennessey Venom GT Spyder mà Cao Quý Thần điều khiển, chẳng mấy chốc mà mặt của Ahim đã xám ngoét. Một tay cô chắn ngang ngực, một tay cô bịt chặt lấy miệng. Cao Quý Thần điều luyện né tránh những chiếc xe khác đi cùng đường để vượt lên trước và cũng để cắt đuôi chiếc xe màu đen kia, tuy vậy anh vẫn nhạy bén phát hiện ra sự khó chịu của người ngồi bên cạnh. Cao Quý Thần nhấn ga tăng tốc xe lên, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, hơi mấp máy môi rồi mím chặt lại:

- "Em cố gắng chịu đựng thêm 5 phút nữa thôi!"

Ahim nghe thấy vậy mặc dù đang không ngừng gào thét kháng nghị trong lòng nhưng cô cũng không dám mở miệng. Cô hít 1 hơi thật dài nén mọi khó chịu vào trong lồng ngực rồi cắn răng chịu đựng. Cao Quý Thần cũng không dám chậm chạp nhấn ga phóng nhanh hơn nữa. Không hiểu sao anh lại không muốn để cho Ahim cảm thấy khó chịu, trong lòng cứ bồn chồn lo lắng cho cô. Nhưng anh lại dùng cái suy nghĩ rằng không muốn để cô nôn ra chiếc xe yêu quý của mình để giải thích cho sự lo lắng trong lòng của mình.

Cao Quý Thần quẹo đầu xe vô một con đường nhỏ dành cho người đi bộ. Thế là hình thành cục diện, trên một con đường nhỏ, mọi người đang đi dạo quanh các cửa hàng thì có 1 chiếc xe sang trọng màu xám hùng dũng dừng như hổ báo xông vào. Cao Quý Thần nhấn còi inh ỏi, anh chỉ giảm tốc độ xuống 1 chút len lỏi qua dòng người. Những người đi bộ tiếng còi ô tô chói tai làm cho hoảng hốt mà né tránh sang hai bên đường một cách vô thức. Đợi chiếc xe đi qua thì mới nhận ra chiếc xe kia đang vi phạm luật giao thông thì liền phẫn nộ không thôi, cho nên khi có tiếng còi ô tô lần 2 thì họ dứt khoát không tấp vô lề đường nữa mà đều đồng loạt quay lại hướng về chiếc xe kia chửi bới. Vì vậy chiếc xe màu đen đang trên hành trình theo dõi thì bị đám đông ngăn lại. Chúng lại không dám làm người khác bị thương nên cũng đành từ bỏ mà nhích xe từng đoạn một. Cao Quý Thần sau khi lái xe qua đoạn đường đó thì thở phào 1 cái, rồi quẹo xe vô 1 con đường khác gần đó, đi thêm 1 đoạn đường vắng người nữa thì dừng lại.

Cao Quý Thần thì không sao, nhưng Ahim thì chịu không nổi nữa rồi. Cô mở cửa xe chạy vội ra gốc cây gần đó, tay chống lên thân cây rồi cúi xuống nôn thốc nôn tháo. Cao Quý Thần đứng 1 bên ấy nãy vô lung cho cô. Ahim nôn đến say sẩm mặt mày tựa như muốn đem hết cả lực phủ ngũ tạng tống ra ngoài. Đợi khi cảm thấy lồng ngực không còn tức nữa thì cô nhận lấy chai nước và khăn ướt mà Cao Quý Thần đưa tới xúc miệng rồi lau miệng. Trong lúc đó, Cao Quý Thần cũng đang gọi 1 cuộc điện thoại.

- "Cao tổng?" - Từ phía bên kia vọng giọng nói của Diệm.

- "Diệm! Tôi bị theo dõi. Cậu lập tức điều tra xem đối phương là ai!"

- "Vâng! Cao tổng!"

Cuộc gọi được kết thúc rất ngắn gọn. Khi 2 người định lên xe thì từ cả 2 phía có năm chiếc xe ô tô màu đen phóng tới bao vây xung quanh xe của Cao

Quý Thần. Sau đó, từ 4 trong 5 chiếc xe đó có 15 tên vệ sỹ bước ra. Trong tay chúng, tên thì cầm gậy, tên thì cầm dao găm, bọn chúng từng bước đi về phía 2 người. Thấy vậy, Cao Quý Thần uể oải dựa vào xe thở dài ai oán "Mẹ của con ơi! Không phải là con muốn kháng chỉ đâu. Chẳng qua là bị đám đĩa đòi này bám dính không tha nha!". Còn Ahim nhìn thấy thì phần nộ không thôi.

- "Các người là ai?" - Cao Quý Thần uể oải đã đòi rồi cũng nghiêm túc trở lại. Anh dứt 2 tay vô túi quần, 2 mắt hơi híp lại nhìn đám vệ sỹ trước mặt lạnh lùng hỏi.

- "Cao tổng. Với thân phận cao quý của ngài thì không cần bận tâm chúng tôi là ai đâu. Ngài chỉ cần suy nghĩ xem ngài sẽ chết như thế nào thôi ạ!" - Một tên trong đó nhếch môi.

Cao Quý Thần còn đang định nói gì đó thì bỗng bị ai đó đang tức giận cắt ngang.

- "Khôn khiếp! Không cần biết các người là ai! Nhưng ta tuyệt đối không bỏ qua cho đám phiền phức các người!" - Ahim nhìn cái đám người làm cho cô bị say xe đến không còn biết trời đất kia, cô giận dữ nắm chặt 2 tay, ánh mắt đăm đăm sát khí. Nói xong thì cũng ngay lập tức vung nắm đấm về phía bọn chúng.

Cao Quý Thần thấy cô như vậy thì ngạc nhiên rồi lại lo lắng cho cô làm sao có thể đấu được đám vệ sỹ kia. Nhưng khi anh thấy cô chưa đầy 1 phút đã quật ngã được 1 tên cao to hơn cô cả cái đầu thì khỏe mỗi anh giựt giựt mấy cái. Xong anh cũng không lè mề nữa mà tung một cú đá vào mặt 1 tên gần đó. Cục diện 2 người 1 nam 1 nữ tay không, lần lượt hạ gục từng tên vệ sỹ tay cầm dao gậy khiến cho chúng phải nằm quai trên mặt đất chỉ trong vòng 5 phút. Ahim đánh đã đòi xong thì hơi chóng mặt lảo đảo 1 chút nhưng cũng rất nhanh được Cao Quý Thần đỡ lấy. Trận nôn ọe điên cuồng kia tiêu hao của cô quá nhiều sức. Đúng lúc đó, Diệm cùng vài tên vệ sỹ cầm súng chạy đến rồi đồng loạt lên tiếng.

- "Cao tổng! Xin lỗi, chúng tôi đến muộn!"

Cao Quý Thần híp mắt nhìn về chiếc xe vẫn đóng kín cửa từ nãy giờ lạnh lùng mở miệng:

- "Cao Quý Thần tôi thích nhất là có qua có lại! Anh bạn bí ẩn, chúng ta chắc chắn sẽ có ngày tái ngộ. Tôi còn có việc, chào!".

Nói rồi anh nhìn Ahim đang thở phì phò trong ngực mình thì lúc đầu nghĩ chắc cô đang rất mệt. Cao Quý Thần nhìn về phía Diệm:

- "Chúng ta đi!".

- "Vâng!"

Lần này là Diệm làm tài xế, Cao Quý Thần bế Ahim lên ghế sau của xe rồi cứ thế mặc cho cô dựa vào ngực mình. Hơi thở dồn dập của cô phả vào lồng ngực anh khiến cho anh nóng bừng lên. Cao Quý Thần cười khỏ nhìn người con gái trong lòng. Thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy cảnh đó, Diệm chỉ còn cách nhin cười.

- "Cậu lo lái xe của cậu đi, tôi chưa muốn chết đâu!" - Cao Quý Thần trừng mắt với Diệm khiến cho anh ta phải lập tức nghiêm túc làm thân phận tài xế.

Đúng lúc ấy vang lên tiếng chuông điện thoại của Cao Quý Thần.

- "Cao Quý Thần!" - Vừa bắt máy đã có 1 tiếng hét vọng tới. Ngay cả Diệm cũng nghe thấy, sống lưng hấn cũng lạnh toát.

- "Mẹ tha cho lỗi tai của con mẹ ơi!" - Cao Quý Thần dờ khóc dờ cười.

- "Thằng nhóc thôi! Con đang ở đâu hả?"

- "Mẹ mình giám, con trai mẹ suýt bị chém chết rồi đó!".

- "Ai mà chém được cái tên cáo già như con! Mẹ không cần biết, nhà hàng đóng cửa rồi, con hỏi Tiểu Doanh xem con bé muốn đi đâu thì dẫn con bé đi chơi đi! Thế nha!" - Cao phu nhân nói xong cũng dứt khoát dập máy không cho phép anh có cơ hội từ chối.

Cao Quý Thần giựt giựt khỏe môi. Rồi lại thấy cô gái nãy giờ vẫn im lặng bỗng nhiên phì cười thì anh cũng đoán chắc là cuộc đối thoại khi nãy cô đã nghe thấy rồi. Ahim ngồi thẳng dậy nhìn Cao Quý Thần cười cười:

- "Hồi trưa tôi chỉ ăn có chút, vừa nãy lại tống hết ra ngoài rồi, nên giờ hơi đói. Tôi biết một chỗ có rất nhiều đồ ăn ngon, anh đi cùng không?"

- "Tôi cũng hơi đói! Em chỉ đường đi!" - Thấy cô cười nham nhở nên Cao Quý Thần có chút đề phòng nhưng rồi nghĩ tới khi nãy cô còn không có sức đứng nên đành chấp nhận.

Dưới sự chỉ dẫn của Ahim, rất nhanh mọi người đã đến chỗ cần đến. Cao Quý Thần nhìn dòng người hỗn loạn phía trước nhú mày tỏ vẻ bài xích. Còn Ahim thì ngược lại, cô hưng phấn nhảy xuống xe rồi kéo anh xuống theo.

- Mau lên! Mau lên! Anh là ông già 80 sao?"

- "Em chắc là mình muốn vô đó chứ?" - Cao Quý Thần nhìn vô con đường vừa nhỏ vừa ồn ào kia nhú mày.

- "Tất nhiên! Tôi biết mấy món ăn ngon lắm, mau lên!" - Ahim mặc kệ Cao Quý Thần mà hứng khởi chạy về phía 1 quán ăn lẻ đường gần đó.

Cao Quý Thần thấy thế cũng chỉ đành thờ dài rồi đi theo cô. Thế là cuộc hẹn hò vốn dĩ được các bà mẹ sắp xếp ở 1 nhà hàng lãng mạn thì giờ lại trở thành cục diện khác. Người con gái nhảy chân sáo phía trước, đến quán ăn nào cũng tập vô. Người đàn ông đi phía sau, trên tay xách đủ các thứ đồ ăn lẻ đường. Thỉnh thoảng còn bị cô gái nhét đồ ăn vào miệng. Những người đi đường khác nhìn thấy đôi trai xinh gái đẹp này thì rất hiếu kỳ, thì thoảng lại ngó lại nhìn. Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của người khác thì Cao Quý Thần chỉ còn cách kêu khổ không ngừng trong lòng. Anh xưa nay không ăn mấy thứ đồ này, bây giờ bị Ahim nhét cho đầy miệng, không thể không ăn nên đành cắn răng chịu đựng.

Sau 2 tiếng dạo quanh các sạp hàng, dưới sự năn nỉ của Cao Quý Thần, Ahim đành miễn cưỡng tạm biệt các sạp hàng kia mà lên xe đi về. Lúc lên xe Ahim còn khoa trương vỗ vỗ cái bụng khen đồ ăn ngon. Còn Cao Quý Thần nhìn đau đốn trong bụng cười khổ. Vì ăn mấy thứ đồ kia nên dạ dày của anh đang phát cơ khởi nghĩa. Cao Quý Thần vốn dĩ đã bị đau dạ dày, nên bình thường khi ăn uống vẫn luôn chú ý tránh ăn mấy thứ đồ cứng, lạnh và dầu mỡ. Nhưng trong cùng một buổi tối ngày hôm nay, anh lại ăn cả ba thứ đồ này. Ông trời ơi, anh hận chết cái con đường nhỏ đi, hận chết mấy cái sạp hàng đó. Anh tự thề trong lòng sẽ tuyệt đối không bao giờ quay lại đó nữa! Nhưng có đánh chết anh cũng không ngờ trong tương lai không xa, anh lại đến đó lần nữa và lại đi cùng Ahim.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Biến thái

Tại Paris. Sau buổi họp tại Công ty SA. Khi ra khỏi công ty trước khi lên xe, Shizuka dặn dò với Bạch Hoa:

- "Hôm nay em về khách sạn nghỉ ngơi trước đi! Bắt đầu ngày mai hẵng làm việc. Mọi chuyện ở đây giao hết cho em toàn quyền xử lý".

- "Vâng! Bây giờ hai đến chỗ đó sao? Các chị xác định không cần em theo chứ?" - Bạch Hoa hỏi, cô dừng lại một chút nhìn sắc mặt của Shizuka và Mone rồi nói tiếp - "Nơi đó rất phức tạp!".

- "Chị biết!" - Mone mỉm cười nói, trong ánh mắt cô thoáng lên chút vẻ âm thầm.

Shizuka biết rõ lý do Mone lại có cảm xúc đấy, cô cũng không nói nhiều mà chỉ đơn giản dặn dò vài câu:

- "Bạch Hoa, bọn chị tự biết chừng mực. Em cứ về khách sạn trước đi!".

- "Vâng!" - Bạch Hoa thấy vậy cũng chỉ đành làm theo. Cô mở cửa xe đợi Shizuka và Mone lên xe thì đóng cửa xe của họ. Đợi chiếc xe rời đi cô mới lên 1 chiếc xe khác để về khách sạn.

Suốt cả đường đi, Mone không nói năng gì, cô tựa người lên cửa xe nhìn ra dòng người phía bên ngoài. Còn Shizuka thì dựa người ra sau ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Chiếc xe nhanh chóng dừng trước một tòa nhà rộng lớn. Đây là nơi hôm nay tổ chức đấu giá đồ cổ. Bạch Hoa nói nơi đây phức tạp là bởi những buổi đấu giá thường tụ họp đủ loại người khác nhau, từ bạch đạo đến hắc đạo đều đến tham gia. Shizuka và Mone ngồi ở hàng ghế cao nhất phía gần cuối. Buổi đấu giá rất sôi nổi nhưng 2 người lại không có động tĩnh gì giống như chỉ là đến đây để mua vui. Nhưng khi sản phẩm cuối cùng được mang ra, Mone lại căng thẳng lạ thường. Shizuka thấy vậy thì vỗ vai cô:

- "Bình tĩnh đi!"

Nghe theo lời Shizuka, Mone hít thở thật sâu bình tĩnh trở lại nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về món đồ kia.

Món đồ đang được đấu giá là một chiếc vòng cổ mang tên "Dạ vũ" - một chiếc vòng được đặt làm một cách tinh tế, tỉ mỉ, trên chiếc vòng nam 99 viên kim cương nhỏ, ở chính giữa được điểm xuyên một viên đá Ruby hồng ngọc, điểm đắt giá chính là trong lòng viên đá có một ngôi sao nhỏ là hiệu ứng do TiO2 (*) trong đá tạo nên.

Mone mất bình tĩnh khi thấy chiếc vòng này là do nó là gia bảo truyền từ đời này sang đời khác của Hoàng Kỳ. Đó là quà đính hôn mà Hoàng Kỳ dành cho con dâu. Ba năm trước, cũng chính là lúc cô 17 tuổi, Hoàng Kỳ bị phá sản. Tập đoàn Hoàng Kỳ chuyển về kinh doanh đồ trang sức. Nhưng 3 năm trước lại vác trên mình tội danh vi phạm bản quyền của công ty đối thủ. Dưới sự chỉ trích của những công ty trong giới, dưới sức mạnh miệng lưỡi của thiên hạ, lại cộng thêm việc Hoàng Kỳ không thể chứng minh được sự trong sạch của mình, dù đã đem hết những thứ có giá trị trong nhà, huy động hết nguồn vốn nhưng cuối cùng chỉ trong vòng 1 tháng, Hoàng Kỳ đã bị sụp đổ. Bố cô bệnh tim tái phát mà qua đời, mẹ cô khi đó đang đi đến các công ty thân thiết để nhờ giúp đỡ, nghe tin chồng mình nguy kịch thì vội vàng lái xe về, rồi cuối cùng cũng không còn trong 1 vụ tai nạn. Như thế, chỉ trong vòng 1 tháng ngắn ngủi, cô mất nhà, mất cả gia đình, chỉ còn một đứa em trai duy nhất, 2 chị em nương tựa vào nhau. Chuyện này Shizuka biết được nên đã giúp đỡ Mone 1 phần không nhỏ. Khi ấy, bố của Shizuka cũng qua đời và giao SMG lại cho cô ấy. Vì vậy Mone đã đồng ý đến SMG để giúp Shizuka. Còn em trai cô, Hoàng Kỳ Sơn, được Shizuka tài trợ cho qua nước ngoài học cùng em trai cô ấy là Mạc Từ Hiên. Chính vì vậy, Mone càng cảm kích

Shizuka, và cũng từ đó cô dồn hết tâm huyết vào SMG.

Mức giá khởi đầu của "Dạ vũ" là 50 triệu USD. Buổi đấu giá càng lúc càng sôi nổi, rất nhiều mức giá được đưa ra. Khi giá của nó đã lên tới 350 triệu USD thì mọi người đã bắt đầu do dự và dừng lại. Cái người đưa ra mức giá đó thì dương dương tự đắc. Người chủ trì thấy vậy thì bắt đầu chốt giá:

- "350 triệu USD lần 1"

- "350 triệu USD lần 2"

- "350 triệu USD..."

- "450 triệu USD" - Khi người chủ trì định chốt giá lần cuối thì lúc này Mone mới báo giá. Mắt của người chủ trì sáng lên.

- "450 triệu USD lần 1"

- "500 triệu USD" - Một giọng nói trầm thấp vang lên đưa ra 1 cái giá cao hơn. Mone giật mình nhìn về phía đó. Shizuka cũng đưa mắt nhìn sang. Hai người rất ngạc nhiên khi nhìn thấy 2 người đàn ông cao to diện véc đen đang ngồi phía trước. Hai người đàn ông kia, các cô không hề xa lạ chút nào, một người là Bạc Ngôn Dương, một người là Phan Đình Hạo. Và người vừa hô giá là Bạc Ngôn Dương. Mone không hiểu 1 người đang ông rớt cuộc tại sao lại có hứng thú với một món đồ trang sức chứ. Từ nãy giờ đều là phụ nữ đấu giá chiếc vòng. Còn Shizuka một bên đang rất không vừa mắt với 2 người đàn ông kia. Trong suy nghĩ của cô, thì Bạc Ngôn Dương muốn chiếc vòng chắc là muốn vun vén cho tình nhân của anh ta mà thôi.

Mone cắn môi rồi trả giá cao hơn:

- "550 triệu USD"

Bạc Ngôn Dương híp mắt vẻ như đang muốn trên chộc người khác:

- "600 triệu USD"

Mone hít 1 hơi thật sâu:

- "700 triệu USD"

- "900 triệu USD" - Một cái giá ngất trời được đưa ra khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt. Ngay cả Mone cũng vậy, cô nhếch môi tự giễu rồi nói với Shizuka:

- "Chúng ta đi thôi!"

Shizuka ngồi bên đã nộ khí ngút trời:

- "Tại sao đi? Nếu không đủ mình sẽ bù thêm!"

- "Không cần đâu! Anh ta đã muốn chơi thì chắc chắn sẽ không nung tay. Mình muốn tự tay có được chiếc vòng đó, chứ không muốn lúc nào cũng dựa vào cậu!" - Nói rồi, Mone cầm lấy túi xách đứng dậy đi ra ngoài. Shizuka thấy thế cũng đứng lên theo. Trước khi đi ra cô còn liếc mắt nhìn 2 người đàn ông kia. Không khó để nhận ra ánh mắt của cô đầm đẫm sát khí.

- "Xem ra cậu thắng rồi và cậu cũng đắc tội với họ rồi!" - Phan Đình Hạo rất dễ dàng cảm nhận được ánh mắt như dao găm của Shizuka, anh nhàn nhả ngồi dựa vào ghế mở miệng nói.

Bạc Ngôn Dương chỉ nhếch môi mỏng không nói năng gì. Phan Đình Hạo thấy vậy thì đứng dậy vỗ vai anh ta:

- "Cần gì phải làm vậy chứ?"

- "Tại sao lại không thể làm vậy?" - Bạc Ngôn Dương ngược mắt nhìn Phan Đình Hạo hỏi ngược lại làm anh á khẩu nên dứt khoát không nói gì nữa mà đi ra ngoài.

Bạc Ngôn Dương cũng đứng lên gọi 1 cuộc điện thoại rồi cũng đi ra:

- "Lôi! Cậu xử lí nốt chuyện còn lại!"

- "Vâng! Bạc tổng!"

----- Như Song -----

(*) Hình ảnh của viên đá Ruby và hiệu ứng sao do TiO₂ tạo ra, các bạn xem trên trang Face của Như Song nha!

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Biến thái (2)

Khi Shizuka và Mone vừa bước ra khỏi cửa khu triển lãm đã thấy một đám người mặc đồ đen đứng dàn 2 hàng ngay trước mặt. Nhìn sơ qua cũng không khó để nhận ra chúng là lính đánh thuê. Tên nào tên ấy đều cao to lực lưỡng, mặt mày hung dữ như ôn thần. Các vị khách khác của khu triển lãm thấy vậy thì đều sợ hãi dè dặt quay lại vô trong để đi từ cửa sau.

Mone thấy vậy thì kéo Shizuka bình thần nói:

- "Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện".

Shizuka nghe thế thì cũng gật đầu đồng ý. Đang lúc hai người các cô quay người đi vô thì đụng phải Phan Đình Hạo và Bạc Ngôn Dương. Hai người đàn ông này tuy đều lạnh lùng nhưng Phan Đình Hạo vẫn đỡ hơn Bạc Ngôn Dương. Về lạnh lùng của Phan Đình Hạo chính là sự kiêu ngạo, hững hờ, tuy vậy cũng có một số thời điểm nổi hứng bông đùa vài câu. Còn Bạc Ngôn Dương chính là một tảng băng không hơn không kém, bình thường không sao, nhưng chỉ cần anh thể hiện nét mặt nghiêm túc thì sẽ tạo ra một khí thế át người, ánh mắt anh chỉ cần tối vài phần thì cũng đủ khiến người khác phải run sợ. Phan Đình Hạo không ngờ lúc đi ra lại đụng phải Shizuka và Mone đang định quay vô lại. Anh ngược mắt nhìn ra phía sau họ thì hiểu ra sự tình. Anh nhếch môi:

- "Nghe nói thân thù của các cô không tồi! Sao vậy? Chỉ vài tên lính đánh thuê đã khiến các cô e dè rồi sao?"

Shizuka liếc mắt nhìn về hồ hững cùng ánh mắt có nét cười dù không rõ của Phan Đình Hạo rồi dứt khoát tựa lưng vào mép cửa ngay bên cạnh, hai tay cắm vào túi quần, lạnh nhạt mở miệng:

- "Chúng tôi không ngu đến nỗi tự chuốc khổ vào thân!"

Trong lúc hai người đang đấu võ mồm với nhau thì Bạc Ngôn Dương không nói không rằng đã đi ra khỏi cửa. Đám lính đánh thuê kia nhìn thấy anh thì bắt đầu có động tĩnh. Một tên trong đám bước lên nhìn Bạc Ngôn Dương rồi nói:

- "Bạc tổng! Nghe danh ngài đã lâu. Lần này được gặp đúng là phúc của chúng tôi! Nhưng bất quá, nhiệm vụ của chúng tôi chính là đưa ngài đi dạo quý môn quan vài vòng! Cho nên đặc tội rồi!"

Bạc Ngôn Dương nghe thế dừng nói là sợ, ngay cả cử động một chút anh cũng lười. Phan Đình Hạo thì ngược lại, anh khoác tay lên vai Bạc Ngôn Dương rồi mở miệng, giọng điệu vừa mang vẻ đùa cợt nhưng cũng vừa đậm đậm sát khí:

- "Tôi muốn dạo thăm quý môn quan lâu rồi mà chưa có cơ hội! Lần này được hưởng kẻ phúc lợi của cậu rồi!"

- "Hóa ra Phan tổng cũng ở đây sao? Đờ mắt công chúng tôi đi kiếm ngài!" - Tên cầm đầu nhếch mép rồi đánh mắt nhìn ra phía sau 2 người đàn ông thì mắt sáng lên - "Bạn gái của hai người cũng thật xinh đẹp! Anh em chúng tôi lâu lắm rồi chưa có phụ nữ, lần này đúng là gặp hên rồi! Bảo sao hai ngài lại có hứng thú tham gia đấu giá trang sức, hóa ra là vì 2 cô gái này đây mà hao tốn thời gian và tinh lực!"

Shizuka nghe tên kia nhắc đến hai người các cô thì đầu ong ong: "Khốn khiếp! Thời buổi nay làm người qua đường cũng thật khó. Từ khi nào mình có can hệ đến hai tên kia chứ?"

Những tên lính đánh thuê khác theo lời tên cầm đầu cũng nhìn về phía hai cô rồi huyết sát hò reo. Một tên trong số đó hò lên:

- "Các anh em, hôm nay chúng ta gặp thần tài rồi! Đừng nói đến tiền thưởng, chỉ nói đến chiếc vòng "Dạ Vũ" kia thôi cũng đủ cho anh em chúng ta sống mấy tháng rồi! Lại còn có thể đem mỹ nhân về nữa! Ha ha ha!"

Không nhắc đến không sao, vừa nhắc đến "Dạ Vũ" chúng đã thành công tác động mạnh đến Mone rồi! Mone nắm chặt tay rồi đi từng bước ra phía cửa nhìn bọn chúng:

- "Tham thì thâm! Các người không sợ các người sẽ bị bội thực sao?" - Mone cười lạnh, gằn mạnh từng chữ qua kẽ răng. "Dạ Vũ", cô không có khả năng lấy lại được cũng không sao, nó rơi vào tay của Bạc Ngôn Dương cũng không sao, nhưng nếu nó rơi vào tay đám cận vệ này thì tuyệt đối không thể được. Đã thế chúng còn dám có ý đồ đen tối đối với cô và Shizuka, nhìn ánh mắt của bọn chúng thôi cô cũng thật muốn móc mắt chúng ra.

Shizuka nhìn cảnh tượng trước mắt thì đầu đầy sọc đen "Mone xem ra đã tức giận rồi! vụ này cô có muốn tránh cũng không có khả năng!". Shizuka đi về phía ba người kia quay quay cổ tay, mắt kiên nhẫn nhìn đám lính đánh thuê:

- "Dài dòng như vậy làm gì? Không phải muốn đánh sao? Muốn gì thì cũng phải xem các người có bản lĩnh không đã!"

Lời thách thức của cô đã thành công khiến bọn chúng bắt đầu ra tay. Bọn chúng, tên cầm gậy, tên cầm dao găm hùng hục xông tới như một đàn bò tót. Còn 4 người Bạc Ngôn Dương, Phan Đình Hạo, Mone và Shizuka ngẫu nhiên trở thành các dũng sĩ đấu bò.

Một trận đấu không cân sức giữa 20 tên lính đánh thuê người Mỹ cao to với 4 người phương Đông. 2 nam 2 nữ diễn ra trong vòng 15 phút. Sau 15 phút, 20 tên tướng chừng có lợi thế đều đang nằm quần quai trên mặt đất, còn 4 người Bạc Ngôn Dương, Phan Đình Hạo, Mone và Shizuka thì đang đứng phui tay rồi sửa soạn lại quần áo bởi vì đánh nhau mà có chút xước xước.

Nhưng bất ngờ một tên lính đánh thuê đang nằm phía sau lưng Mone và Shizuka bật dậy, cầm dao găm hướng về phía các cô đâm tới. Phan Đình Hạo và Bạc Ngôn Dương ở đối diện trông thấy thì nhanh nhẹn chạy tới chỗ 2 người. Phan Đình Hạo vươn tay ôm lấy Shizuka né sang một bên, chân đồng thời vung mạnh đập vào mặt tên kia làm cho hắn ngất ngay lập tức. Khi hai người đứng vững, Phan Đình Hạo mới cảm thấy nơi bàn tay của mình thật mềm mại, anh còn nhẹ tay bóp thêm 1 lần nữa thì bị tiếng hét của Shizuka làm cho giật mình.

- "A! Phan Đình Hạo, tên biến thái chết tiệt nhà anh! Tay anh làm trò gì thế hả?" - Shizuka bất ngờ bị Phan Đình Hạo ôm tránh sang một bên. Đang định cảm ơn anh thì cô nhận ra, có cái gì đó không đúng. Nhìn xuống thì thấy bàn tay của anh đang ôm lấy ngực của cô, mặt cô lập tức đỏ như tôm luộc. Lại cộng thêm việc anh còn bóp một phát thì cô vừa tức vừa xấu hổ. Cô hét lên đồng thời đập mạnh vào mũi bàn chân của anh.

- "Tôi cứu cô một mạng cô còn đập tôi một phát. Cô báo ơn kiểu gì vậy?" - Phan Đình Hạo cố nén nỗi đau nơi bàn chân cau mày nhìn Shizuka lên án.

- "Khốn khiếp! Anh còn dám đòi tôi báo ơn? Anh ăn tiện nghi của tôi còn dám tự cho mình là nam tử hán?" - Shizuka giận giữ gào lên.

- "Là tôi lỡ tay thôi! Cô làm như cô có để cho tôi ăn tiện nghi ấy? Cô coi cô có khác gì học sinh cấp 3 không chứ?"

Shizuka nghe ra anh đang có ý chê vòng 1 của cô nhỏ, đang định cãi lại thì nghe Mone hô lên một tiếng.

- "Bạc tổng? Anh có sao không?"

Phan Đình Hạo cũng bị tiếng hô đó thu hút sự chú ý. Lúc Phan Đình Hạo và Shizuka đi qua chỗ 2 người kia thì thấy bà vai Bạc Ngôn Dương đã ướt đầm. Đó không phải là mồ hôi mà chính là máu. Đùng! Đó là máu, vì anh mặc áo màu đen nên không nhìn rõ, nhìn ở miệng vết thương, áo bị rách ra, nhìn thấy rõ máu thịt hỗn độn. Lúc anh ôm Mone né sang một bên thì lưỡi dao găm xẹt qua bà vai của anh.

- "Tôi không sao?" - Bạc Ngôn Dương bình thần lắc đầu.

- "Anh còn nói không sao? Máu chảy nhiều như vậy còn nói không có gì?" - Mone thì lại rất lo lắng. Cô không hiểu tại sao mình lại đi lo lắng cho anh như vậy! Không phải mới gần nửa tiếng trước anh có ý làm khó cô, cướp mất chiếc vòng của mẹ cô sao? Chẳng phải vì anh đắc tội với người ta mà cô và Shizuka suýt chút nữa gặp nguy hiểm sao? Nhưng khi nhìn thấy anh vì cô mà bị thương thì lòng cô vừa áy náy nhưng cũng vừa lo lắng. Có lẽ sự lo lắng đây chỉ xuất phát từ sự cảm kích đối với người vừa cứu mình một mạng chăng? Đây chính là lời giải thích hợp lý nhất đối với cảm xúc của cô.

- "Mone, vết thương sâu chưa được 2 phân, đừng quá lo lắng!" - Shizuka nhìn qua vết thương của Bạc Ngôn Dương rồi vỗ vỗ vai Mone kêu cô áy bình tĩnh.

Còn Phan Đình Hạo đang gọi điện thoại. Ngay lập tức cô một chiếc xe thương vụ đỗ trước mặt bọn họ. Anh nhìn qua Mone, rồi lại nhìn Shizuka nói:

- "Hai người cùng đi cùng đi, ở đây chưa chắc đã an toàn. Hai cô lại không có vệ sĩ đi cùng, rất nguy hiểm!"

- "Umk!" - Shizuka thấy Mone có vẻ vẫn còn lo lắng cho Bạc Ngôn Dương thì cũng chỉ đành gật đầu đồng ý.

Chiếc xe thương vụ dừng lại trước bệnh viện. Sau khi vết thương của Bạc Ngôn Dương được xử lý và băng bó xong xuôi, Mone mới bớt lo hơn. Đúng lúc đó Bạch Hoa cũng chạy tới đưa Shizuka và Mone trở về khách sạn nghỉ ngơi.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Biến thái(3)

Khi về đến khách sạn cũng là buổi tối rồi, Shizuka trở về phòng liền lập tức thả người xuống giường. Một hồi não loạn ngày hôm nay khiến cho cô vừa mệt mỏi vừa đau đầu. Không lâu sau bỗng cô bật dậy khỏi giường, dép cũng không thêm mang, cứ thế chạy thẳng vào phòng tắm. Cô đứng lạng trước gương tầm mười giây rồi mới cởi áo ra. Không nhìn không sao, vừa nhìn thấy mặt cô liền xuất hiện một tầng hồng hồng. Khi này lúc Phan Đình Hạo ôm cô sang một bên, có lẽ vì tình thế cấp bách nên anh ta hơi dùng lực. Khi đó cô cũng không cảm thấy gì. Nhưng vừa nãy khi nằm nghỉ trên giường, cô mới cảm thấy hơi tức ngực. Trong gương, ngực của cô đỏ một mảng, kéo dài từ bên trái sang bên phải. Giờ nghĩ kỹ lại cũng đủ biết Phan Đình Hạo đã dùng bao nhiêu lực. Mặc dù biết là anh ta chỉ có ý cứu mình, nhưng Shizuka vẫn không thể nhịn nổi mà chửi thầm anh mấy câu:

- "Phan Đình Hạo chết giẫm! Phan Đình Hạo thôi tha! Đồ biến thái chết tiệt!"

Shizuka ôm nỗi giận đi tắm rửa sạch sẽ rồi ôm máy tính leo lên giường. Cô muốn đem nỗi giận này đi phát tiết. Cô mở QQ ra, cái avatar hình mèo con

đang phát sáng đập vào mắt cô, trên môi liền xuất hiện một nụ cười mỉm.

- "Anh có đó không? " (Phản in nghiêng, Như Song dùng để viết đối thoại trên QQ của họ nha!).

- "Có! Đợi anh một chút!".

- "Ok!" - Trong lúc đợi anh, Shizuka tự pha cho mình một cốc cafe, cô cần phải tỉnh táo vì chốc nữa cô còn phải tham gia một cuộc họp ngoại tuyến với công ty đối tác.

Lúc trở lại cô thấy tin nhắn mới của anh đang nhấp nháy.

- "Được rồi! Có chuyện gì em nói đi!".

- "Hôm nay em rất xui xẻo" - Shizuka bỏ cốc cafe lên đầu giường, cô ôm lấy máy tính gỗ vài chữ!.

- "Nói đi! Anh nghe!".

- "Anh còn nhớ lúc trước em có nhắc đến cái tên Phan Đình Hạo không?".

Phía bên kia Phan Đình Hạo thấy cô nhắc đến mình thì bắt đầu có cảm giác không ổn.

- "Umk!".

- "Hắn đúng là một tên đại biến thái!".

Một câu lên án của Shizuka đã thành công khiến Phan Đình Hạo dờ khóc dờ cười.

- "Sao vậy? Hắn đả tội gì với em ư?".

- "Hắn chiếm tiện nghi của em!" - Nhắc đến chuyện này Shizuka lại có cảm giác máu nóng dồn lên não.

- "Hả? Em không hiểu lắm chứ?" - Phan Đình Hạo cảm thấy có một đàn quạ đen bay trên đầu.

- "Hiểu lắm? Không đời nào? Hắn ta dám... dám...".

- "Dám gì?" - Tự dưng Phan Đình Hạo lại nổi hứng muốn trêu chọc cô.

- "Dám ăn đậu hủ em" - Shizuka nghĩ tới chuyện này thì vừa thẹn vừa giận, cô không biết làm sao nói với anh.

- "Ăn đậu hủ thế nào?".

- "Thì... Chính là tay chân hắn không đàng hoàng".

- "Không đàng hoàng như thế nào?".

- "Chính là hắn... Tay hắn đụng vào ngực của em" - Shizuka thấy anh cứ hỏi dồn liền dứt khoát nói ra luôn. Nói thì làm sao chứ? Dù gì anh cũng không có ở đây. Cũng không cảm thấy khó xử.

- "À...!".

- "À? Ý anh là sao? À cái gì?".

- "À... Anh đã hiểu em bị chiếm tiện nghi thế nào rồi!".

- "Hắn ta là một tên biến thái! Một tên đại biến thái! Một tên biến thái siêu cấp!" - Shizuka thấy anh đồng cảm thì cũng không kìm nén nữa mà tuôn ra một tràng chửi người ta.

Phan Đình Hạo thấy cô chửi mình như vậy thì dờ khóc dờ cười "Giờ thì hay rồi! Cứu người ta xong liền bị coi là tên biến thái. Thanh danh của anh cứ thế mà bị hủy hoại triệt để rồi!".

(Như Song: Đáng đời! ----- Phan Đình Hạo(trùng mắt): Cô nói ai? ----- Như Song: À thì... Nói cái tên biến thái mà Shizuka vừa chửi! (Nói xong liền ôm sách vở chạy biến)).

- "Anh còn đó không? Sao im lặng vậy?" - Shizuka thấy anh im lặng lúc lâu thì lấy làm lạ hỏi.

- "Còn! Chỉ là anh đang tưởng tượng, khi chửi người ta, sắc mặt của em thế nào?".

- "Anh đá đều em!" - Shizuka ngẩn người vì câu nói của anh, nhưng chỉ tầm mười giây sau liền hiểu ra là đang bị anh chọc thì giận dữ.

- "Được rồi! Được rồi! Không đùa em nữa! Anh còn có việc, hôm khác gặp lại!" - Phan Đình Hạo không dám nói thêm gì nữa, anh thật rất sợ một lúc nữa cô sẽ đem anh ra chửi thành bộ dạng gì nữa!.

- "Um! Tạm biệt!" - Sau khi đem hết bực tức ném lên màn hình máy tính Shizuka rồi cuộc cũng đã thoải mái hơn rồi!.

Cô tắt QQ rồi mở file tài liệu ra xử lí. Ngày mai cô sẽ về lại Bắc Kinh nên số tài liệu này phải hoàn thành sớm để gửi cho Bạch Hoa để cô ấy ở lại làm việc.

----- "" -----

Ở một khách sạn khác, Phan Đình Hạo tắt giao diện QQ, vừa mới đứng dậy đã bị một giọng nói trầm thấp từ phía sau làm cho giật mình.

- "Không ngờ Phan tổng lại có thú vui tao nhã như vậy!".

- "Bạc Ngôn Dương, Cậu vô đây từ khi nào?" - Sau khi nhìn thấy người phía sau thì Phan Đình Hạo bất mãn lên án. Cũng khó trách anh không nhận ra có người vô phòng, lại còn đứng phía sau anh từ bao giờ. Trong năm người các anh, Bạc Ngôn Dương có thân thủ tốt nhất, anh ta đi lại tuyệt không có tiếng động gì. Các anh bình thường nếu để ý cũng đi lại không có tiếng động, còn nếu không chú ý thì vẫn sẽ để lại động tĩnh. Nhưng Bạc Ngôn Dương thì khác, đó dường như đã trở bản năng của anh. Giờ phút này, Phan Đình Hạo thật hận chết cái bản năng đó!.

- "Từ lúc có cô gái nào đó hào sảng ném đá vào tên biến thái nào đó!" - Bạc Ngôn Dương đi về phía bộ bàn ghế sofa ngồi xuống, hai tay vất lên thành ghế phía sau, nhếch môi mỉm cười trả lời.

- "Biến thái cái đầu cậu!" - Phan Đình Hạo trừng mắt Bạc Ngôn Dương.

Bạc Ngôn Dương cũng không phản bác lại. Anh nhún vai tỏ vẻ không quan tâm rồi rất tự nhiên rót cho mình ly trà thưởng thức.

- "Người đó là nữ Tổng giám đốc Tập đoàn SMG kia?".

- "À?" - Phan Đình Hạo nhếch mày hỏi lại. Cậu ta chắc không phải siêu phàm đến thế chứ?.

- "Người vừa chửi cậu là "biến thái" đó!" - Bạc Ngôn Dương nhấn mạnh hai chữ "biến thái" một lần nữa!.

- "Cậu còn dám nhắc lại lần nữa! Tôi sẽ không nể tình cậu đang bị thương mà cho cậu một trận đâu!".

- "Được! Vậy trả lời câu hỏi của tôi đi!"

- "Đúng vậy!" - Phan Đình Hạo cũng tự rót cho mình ly trà. Anh uống một ngụm rồi hỏi - "Nhưng làm sao cậu biết?".

- "Lúc chiều tôi nhìn thấy ánh mắt của cậu đối với cô ấy".

- "Rõ ràng vậy sao?" - Phan Đình Hạo ngăn người.

Bạc Ngôn Dương chỉ đơn giản nhún nhún vai tỏ vẻ muốn nói "Cậu nghĩ xem!".

- "Vậy còn cậu thì sao?" - Phan Đình Hạo không thể nói thêm gì nữa đành đổi chủ đề.

- "Tôi thì có thể làm sao? Đâu phải chưa từng bị thương đâu!".

- "Cậu biết ý của tôi không phải là như vậy! Gặp lại cô ấy có cảm giác gì?"

- "Không biết!" - Đương nhiên Bạc Ngôn Dương hiểu rõ Phan Đình Hạo nói về ai.

- "Không biết? Vậy cậu cần gì phải mất công đến tận Paris đấu giá cái vòng cổ đó chứ?".

- "Có hứng thú thôi!".

- "Dương! Cái câu "Có hứng thú thôi!" đặt lên người cậu không hợp chút nào!" - Phan Đình Hạo thờ dãi. Anh nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp - "Cậu biết rõ cô ấy đang rất hận Bạc gia của cậu mà!".

- "Cho nên tôi suốt bao nhiêu năm nay tôi luôn điều tra rõ ràng việc này!" - Bạc Ngôn Dương ngồi thẳng người dậy, hai tay đan vào nhau chống trên đùi, anh cúi đầu chống trán lên tay.

- "Hôm nay tôi có thể thấy là cô ấy vẫn rất quan tâm anh!".

- "Chỉ vì cô ấy không nhận ra tôi mà thôi!" - Bạc Ngôn Dương vừa nói vừa nhắm mắt lại. Trong đầu anh lại hiện ra những hình ảnh đau đớn của mười lăm năm trước.

Phan Đình Hạo lắc đầu thờ dài. Một Bạc Ngôn Dương trước giờ luôn lạnh lùng ngay bây giờ lại biểu hiện ra vẻ mặt bất lực trước người khác. Lí do - anh là người hiểu rõ. Câu chuyện của mười lăm năm trước thật sự đã để lại vết thương quá sâu cho cả Bạc Ngôn Dương và cô gái Mone kia.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Biến thái(4)

Tại Mỹ. Suốt ba ngày liền Luka cứ chạy qua chạy lại giữa bệnh viện với nhà cậu mẹ để lo việc khám chữa bệnh của cậu. Cậu cô bệnh cũng không quá nặng lại cộng thêm việc ngày nào ông ấy cũng âm ỉ đòi về nên Luka và mẹ cuối cùng cũng đành thỏa thuận với ông.

Sáng ngày thứ tư, Luka cùng mẹ của cô đến bệnh viện sớm để làm thủ tục cho cậu kiểm tra lại lần cuối rồi xuất viện. Tranh thủ thời gian cậu làm kiểm tra, cô đến khu cấp thuốc để lấy thuốc cho cậu. Lúc nhận được thuốc cô vừa quay người thì va trúng một người đàn ông to lớn nên làm cho mấy túi thuốc lớn nhỏ trên tay rớt xuống. Nhưng người đàn ông kia không những không giúp cô nhặt lên lại, ngay cả một câu xin lỗi cũng không có mà cứ bỏ đi thẳng. Luka dù bất mãn nhưng cũng không biết nên làm gì. Cô cũng không thể ở ngay chỗ đông người này mà chạy lại lỗi người đàn ông kia lại mà to tiếng, rất mất mặt đó. Luka thờ dài cúi xuống nhặt mấy túi thuốc kia lên rồi trở lại phòng bệnh của cậu.

Lúc cô đi ngang qua một phòng bệnh thì thấy trước cửa phòng bệnh đó có một nữ bác sĩ hình như đang lớn tiếng với một người đàn ông. Đến gần thì cô nghe thấy vị nữ bác sĩ ấy dường như càng lúc càng giận dữ:

- "Tôi nói thanh niên các cậu có thể chùng mực một chút được không? Nếu như không muốn có con thì lo mà dùng biện pháp an toàn. Đã có con rồi thì nhin một chút sẽ chết người sao?"

Bác sĩ bất mãn nhìn anh ta một lúc rồi lại nói tiếp:

- "Đàn ông các người quả là loại động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới! Vợ của anh mang thai lại còn không biết kiểm chế. Anh có biết vợ của anh suýt nữa đã bị xảy thai không?"

Luka nghe thế thì bỗng dưng không có thiện cảm với người đàn ông kia. Nhưng tại sao cô thấy bóng lưng kia hơi quen. Luka nghĩ nghĩ một lúc thì mới nhớ ra người đàn ông kia không phải vừa mới và phải mình hay sao? Đúng là loại người chả ra sao.

- "Trong đó không phải là vợ của tôi!" - Người đàn ông có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

- "Không phải vợ anh thì anh lại càng quá đáng. Làm cho con gái nhà người ta ẽnh bụng lên lại còn vô trách nhiệm với người ta".

Đi lên vài bước thì đúng lúc người đàn ông kia hơi quay mặt lại. Luka dường như là bị đứng hình ngay lập tức. Mắt chữ A miệng chữ O nhìn chằm chằm người đàn ông kia. Đó không phải là Lãnh Thiên Kỳ sao? Cô sẽ không nhận lầm người đấy chứ? Đúng là một tin tức động trời à nha! "Lãnh Thiên Kỳ - Tổng tài Lãnh thị - một trong Ngũ đại tài phiệt không phải là anh ta sao?"

Cùng lúc với việc Luka phát giác ra đó là Lãnh Thiên Kỳ, thì anh cũng nhận ra cô:

- "Luka?"

- "Lãnh tổng, thật trùng hợp a!"

Luka cười miễn cưỡng đi lại chỗ anh chào hỏi, ánh mắt cô không ngừng chuyển qua chuyển lại giữa Lãnh Thiên Kỳ và vị bác sĩ kia.

- "Xem ra anh đang bận, tôi đi trước".

Ánh mắt kia của cô làm sao Lãnh Thiên Kỳ có thể không nhận ra chứ? Anh kéo cô lại:

- "Ánh mắt của em là ý gì?"

- "Tôi... "

Luka chưa kịp nói gì thì vị bác sĩ kia đã cướp lời nói trước:

- "Anh ra oai cái gì ở đây chứ? Bạn gái của anh vừa bị anh làm cho sống dở chết dở còn đang ở trong kia anh lại còn ở đây lôi kéo phụ nữ khác sao?"

Luka nghe thế thì trợn mắt há mồm "Phụ nữ gì chứ? Cô vẫn còn là thiếu nữ à nha!". Nhưng bất quá cô vẫn thầm cảm thán nữ bác sĩ dùng cảm này. Lãnh Thiên Kỳ có thân phận gì chứ? E là số người có thể dám lớn miệng trước mặt anh ta cũng chỉ có vài người. Mà vị bác sĩ này lại ở đây không tiếc lời mắng

mở anh ta. Cô hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt. Vị bác sĩ trước mặt cô tầm bốn mấy tuổi, có lẽ là bác sĩ phụ khoa. Hắn là bà ấy đang rất bất mãn với anh ta.

- "Mẹ của con anh đang ở trong kia đợi anh kìa, tôi còn có việc!" - Luka cười cười rút tay ra khỏi tay anh rồi chuồn lẹ khỏi hiện trường hỗn loạn.

Còn Lãnh Thiên Kỳ, hiển nhiên mặt anh đen như đất nồi. Xem ra những gì vị bác sĩ kia nói lúc nãy đã bị cô nghe thấy hết.

Bận rộn cả buổi sáng làm các thủ tục cuối cùng cậu của Luka cũng có thể xuất viện. Khi cô cùng cậu mợ vừa xuống tầng hầm để xe của bệnh viện thì cô bỗng cảm thấy có một nguồn áp lực ập tới. Cô chưa kịp quay lại đã bị một người kéo mạnh tay ra sau. Mợ cô định ngăn người kia lại nhưng đã bị hai tên vệ sĩ chặn lại. Còn cô cứ thế bị kéo đi trong trạng thái không hiểu rõ chuyện gì. Khi bị kéo đến chân cầu thang cô bị người đó áp sát vào tường. Cô nhún nhố giấy ra:

- "Lãnh Thiên Kỳ, anh bị điên rồi sao? Bỏ tay ra, đau quá!"

Người đàn ông này hôm nay bị làm sao vậy. Cô nhớ là mấy ngày gần đây cô không đắc tội với anh ta mà nha! Vừa nãy cổ tay cô bị anh nắm tựa như muốn gãy ra. Cô cũng là người luyện võ nhưng lại không thể nào đấu nổi với người đàn ông này. Tay của anh ta cứng như thép vậy.

Lãnh Thiên Kỳ thấy cô kêu đau thì mới nhận ra mình quả thật có hơi mạnh tay nên anh buông tay cô ra nhưng lại chống hai tay lên tường, hoàn hảo đem cô nhốt vào trong lòng.

- "Câu hỏi của tôi em vẫn chưa trả lời!"

- "Hả? Câu hỏi gì? Hồi lúc nào?" - Luka xoa xoa cổ tay mờ mịt hỏi lại.

- "Câu hỏi lúc ở trong bệnh viện!"

- "Hả? Anh hỏi gì cơ? Lúc nào vậy?"

Luka nghĩ mãi cũng không nhớ ra đó là chuyện gì. Cô nhún mày bất mãn nhìn anh:

- "Lãnh Thiên Kỳ! Anh không nói không rằng lôi lôi kéo kéo tôi đến đây, rồi lại hỏi tôi một câu không đầu không đuôi, chả hiểu gì cả. Có gì thì anh nói luôn cho rồi! Thần thần bí bí như thế làm gì chứ?"

- "Tôi hỏi là ánh mắt của em là có ý gì?"

- "Hả? Ý gì á?"

Luka nghĩ nghĩ vài giây mới hiểu được là anh đang nói về việc khi nãy trước phòng bệnh kìa. Cô cười cười:

- "À... Tôi nào có ý gì đâu!"

Vừa nói cô vừa dần dần tụt người xuống định trốn khỏi hai tay của anh. Nhưng ý đồ của cô đã bị Lãnh Thiên Kỳ nhìn thấu. Anh cũng cúi xuống theo cô.

- "Không có ý gì?"

- "Đúng vậy! Chả có ý gì hết! Nên là cái tay này của anh có thể đem ra chỗ khác được không? Cậu mợ còn đang chờ tôi!" - Luka cười cười rồi chỉ chỉ vào tay của anh.

- "Em đang hiểu lầm tôi?" - Lãnh Thiên Kỳ để mặc cô chỉ trò lung tung, anh híp mắt lại.

- "Ha ha! Tôi thì có thể hiểu lầm gì anh chứ?" - Luka đến dờ khóc dờ cười.

- "Người trong phòng bệnh đó không phải là vợ tôi!" - Lãnh Thiên Kỳ thờ dãi.

- "Tôi biết! Đó chẳng qua chỉ là một cô gái xấu số bị anh chơi đùa, không cẩn thận nên trúng xổ số độc đắc từ khi nào mà không biết. Và khi nãy vì anh không thể kiềm chế mà làm cô ấy suýt bị xảy thai. Tôi nghe thấy bác sĩ kia nói vậy!"

- "Người trong phòng bệnh khi nãy là em gái tôi!" - Lãnh Thiên Kỳ mặt kiên nhẫn giải thích.

- "Cái gì?"

Luka nghe anh nói thế thì hết ầm lên rồi giờ một tay chỉ vào mặt anh:

- "Anh, cái thể loại bại hoại này! Ở ngoài ăn chơi đã đành, giờ lại còn giở trò với ngay cả em gái mình! Làm cho em gái mình ểnh bụng lên. Lãnh Thiên Kỳ anh thật biến thái! Em gái anh có người anh trai như anh đúng là xui xẻo mà!"

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Biến thái(5)

Nghe cô phán một câu vô tâm vô phê như vậy, Lãnh Thiên Kỳ ngẩn người ra một lúc, khi hồi phục lại thì cảm thấy vừa bực vừa buồn cười:

- "Cô nhóc này! Trong đầu em rốt cuộc chứa những cái thứ cao siêu gì vậy?" - Lãnh Thiên Kỳ duỗi ngón tay búng một phát lên trán Luka.

Bị anh bắt ngờ búng một cái Luka không kịp tránh né chỉ đành bất lực ngồi sụp xuống ôm trán ai oán:

- "Sao anh lại búng trán tôi chứ? Con người này rốt cuộc có thể nói lí lẽ được không vậy?" - Một cái búng của anh nói nhẹ không nhẹ, nói nặng không nặng, nhưng cũng đủ làm cho trán của cô vừa đau vừa nóng. Bực nhất là hình như vừa rồi cô cũng đâu có đắc tội với anh đâu, không đâu tự nhiên búng cô.

- "Là em không nói lí lẽ có được không hả?" - Bị cô oán trách Lãnh Thiên Kỳ có chút dờ khóc dờ cười.

- "Sao tôi lại không nói lí lẽ chứ? Rõ ràng là anh sai mà!" - Luka ngẩng đầu lên lườm anh. Khốn Khiếp, lúc đứng anh ta đã cao hơn cô cả cái đầu, mà giờ anh ta đứng, còn cô lại ngồi, nhìn anh ta cô tưởng chừng như muốn gãy cổ.

Một lần nữa bị cô lên án, Lãnh Thiên Kỳ chán nản vô cùng. Nói qua nói lại không ngờ cô lại bảo anh sai. Lãnh Thiên Kỳ từ trên cao trừng mắt như muốn cảnh cáo Luka, rồi anh từ từ nói:

- "Đó là em họ tôi! Đứa bé là cũng không phải của tôi".

- "Khoan đã! Anh có thể ngồi xuống nói không? Anh thì không sao nhưng tôi sắp gãy cổ rồi!".

Bị cô cắt ngang bởi một lí do như vậy, Lãnh Thiên Kỳ cũng sắp quỳ xuống bái lạy cô. Anh thở ài rồi ngồi xuống tiếp tục nói:

- "Tôi vừa nhận được điện thoại từ cảnh sát, nói con bé bị bạo hành nên mới chạy đến đây. Chồng của nó nghiện rượu, lại cờ bạc, uống say hoặc thua bài thường hay về đánh đập nó. Mấy năm qua nó đều giấu gia đình. Nhưng vì giờ con bé đang mang thai nên mới không nhẫn nhịn nữa mà báo cảnh sát".

Biết mình đã hiểu lầm Lãnh Thiên Kỳ, Luka bèn cười cười:

- "Hóa ra là vậy! Vậy cô ấy không có gì nghiêm trọng chứ?"

- "Giờ biết mình sai rồi sao?" - Lãnh Thiên Kỳ buồn cười nhìn đáng vẻ của cô.

- "Tôi sai cái gì chứ? Rõ ràng là anh nói năng không rõ ràng mới dẫn đến hiểu lầm mà!"

- "Em đúng là cái dạng có chết cũng cứng họng!"

Lãnh Thiên Kỳ giờ tay muốn cốc đầu cô nhưng Luka chặn lại kịp thời, thành công cứu đỡ cái đầu đáng thương của mình:

- "Quân tử động khẩu không động thủ".

- "Là em chưa hỏi rõ ràng mà đã phán xét lung tung, còn nói tôi biến thái" - Dừng lại một chút anh nói tiếp - " Con bé không sao, bị đánh nên động thai, giờ không còn nguy hiểm nữa rồi!".

- "Vậy thì tốt! Mà tại sao anh phải nói những thứ đó với tôi nhỉ?".

- "Em..."

Lãnh Thiên Kỳ đang định nổi giận thì trợ lý của anh đến thông báo:

- "Lãnh tổng, 15 phút nữa anh còn có cuộc họp!".

- "Tôi biết rồi!" - Lãnh Thiên Kỳ trừng mắt với Luka - "Tôi còn chưa xong với em đâu!" - Nói rồi liền rời đi cùng với trợ lý của anh.

Luka nhìn thấy anh quay đi thì lập tức đứng dậy dậm chân:

- "Anh bị bệnh à? Tôi với anh quen biết gì mà xong với cả chưa xong? Hừ!".

Lãnh Thiên Kỳ nghe trọn vẹn lời của cô nhưng cũng không nói gì mà chỉ nhếch môi như cười như không rồi lên xe rời đi.

Sau khi anh rời đi, Luka dù cho bất mãn đến đâu nhưng cũng nhanh chóng quay lại chỗ cậu mẹ. Vệ sĩ của Lãnh Thiên Kỳ đều đã rời đi. Cậu của cô ngồi trong xe, mẹ vẫn còn đứng ngoài đi qua đi lại. Vừa nhìn thấy cô đi tới, mẹ cô liền kéo tay cô hỏi dồn:

- "Con có sao không? Người đàn ông kia có làm gì con không? Con có bị thương ở đâu không?"

- "Con không sao đâu mẹ. Kệ anh ta đi, chắc anh ta uống nhầm thuốc rồi mới điên như vậy! Mẹ lên xe đi!" - Nơi cổ tay truyền đến từng cơn đau rát. Hẳn là vết tích do Lãnh Thiên Kỳ gây ra lúc kéo tay cô. Nhưng cô cắn răng nhịn đau vì không muốn khiến cậu mẹ lo lắng.

Vừa lên xe đã nghe thấy tiếng cậu:

- "Cậu nhận ra anh ta là Lãnh Thiên Kỳ, con và anh ta quen nhau sao?"

- "Có gặp vài lần! Chỉ coi là biết mặt, không thể tính là quen biết!" - Luka cười cười trả lời.

- "Nói thế thì mẹ cũng có ấn tượng với người này. Trong ngũ đại tài phiệt, anh ta là người không có nhiều tai tiếng tình ái nhất! Mẹ thấy con và cậu ta khá hợp, chi bằng..."

- "Mẹ! Con mới 20 thôi, mẹ đang chê con phiền phức muốn bán con đi sao?" - Biết mẹ định nói gì, Luka liền nhanh trí cắt lời.

- "Bà này hay thật! Tình cảm của con bé để tự nó xử lý. Bà can thiệp làm gì?" - Cậu ngồi bên cũng lên tiếng phản đối.

- "Hay cậu cháu các người thật là. Cứ để mặc cho con bé tự xử lý, nó cứ ngày nào cũng cắm đầu vào làm việc thì sớm muộn cũng thành bà cô già".

- "Con bé còn trẻ, bà cứ nói tầm bậy, lỡ thành sự thật thì sao?"

Thế rồi suốt cả chặng đường, hai cậu mẹ cứ ông một câu bà một câu mãi cũng không ngừng, Luka ngồi bên chỉ đành biết cười khổ.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Gặp anh chính là họa

Vì là chủ nhật nên Eri quyết định ngủ một mạch đến gần trưa mới quấy luyến rồi khỏi cái ổ ấm áp của mình. Sau khi vệ sinh cá nhân, cô ôm một cốc sữa nóng ngồi khoanh tròn chân trên sofa xem tivi. Xem được một lúc thì thấy Ahim cũng đã dậy đang đi vào bếp. Eri quý dậy, quay lưng ôm thành ghế sofa rồi lớn tiếng:

- "Ahim! Nha đầu nhà cậu hãy thành thật khai báo đi! Tôi quá tại sao lại về muộn như vậy hả?"

- "Cậu hết cái gì mà hét chứ? Mình có bị điếc đâu!" - Ahim cầm một cốc sữa đi ra nhăn mặt với Eri.

- "Đừng đánh trống lảng a! Thành thật khai báo thì sẽ được khoan hồng!" - Eri véo má Ahim.

- "A... a... đau quá!" - Ahim bị véo liền kêu oai oái rồi tránh né móng vuốt của Eri - "Cho mình năm phút để khai báo".

- "Mình đang nghe!"

- "Cậu biết mình bị mẹ thúc giục đi xem mặt mà phải không?"

- "Ừ hừ!"

- "Hôm qua mẹ mình lại sắp đặt sẵn cho mình và anh ta gặp mặt. Nhưng mà mình cùng anh ta chỉ là đang đóng kịch để qua mắt gia đình hai bên thôi!"

- "Hết rồi?" - Thấy Ahim không nói gì nữa Eri nhăn mặt hỏi.

- "Cậu còn muốn nghe gì nữa?" - Ahim khó hiểu hỏi lại.

- "Ít nhất cũng phải cho mình biết anh ta là ai chứ?"

- "Cao Quý Thần!" - Không sai, hôm qua Ahim lại bị mẫu thân đại nhân vừa năn nỉ vừa đe dọa đi "hẹn hò" cũng Cao Quý Thần một lần nữa. Cô đã lôi anh ta đi dạo phố đêm đến tận khuya cho vừa lòng mẹ. Và đương nhiên cái bụng tội nghiệp của Cao Quý Thần lại một lần nữa phải chịu nạn.

Nghe từ miệng Ahim cái tên này Eri liền chọc ghẹo cô ấy:

- "Không ngờ mẹ cậu lại có thể không ngần ngại mà giao cậu cho cái tên đào hoa kia! Chắc cậu không phải là con ruột của bác gái rồi!"

- "Mình cũng nghi lắm!" - Ahim gật gù phụ họa theo.

- "Vậy mình khuyên cậu nên đi làm xét nghiệm ADN đi, bên đâu đó là sự thật!"

- "Con nha đầu nhà cậu có phải rất muốn li gián hay không hả?" - Ahim vừa cười vừa nhào về phía Eri mà thọc lét. Eri cũng không phải dạng vừa liền nhào ngược lại phản công. Hai người làm loạn một lúc thì nghe thấy trên tivi đang phát tin tức nghi ngờ nữ một nữ minh tinh đang có scandal với Tổng tài Bùi thị - Bùi Vân Hiên.

Ahim ngừng lại rồi hát cảm về phía tivi:

- "Nói đến đào hoa thì phải nói đến anh ta. Phải nói là vua lãng nhăng luôn á! Anh ta như kiểu một ngày không có scandal thì chính là trong người không thoải mái!"

- "Cậu đang chê Bùi Vân Hiên mà sao mình có cảm giác như cậu đang ngầm bảo vệ Cao Quý Thần vậy? Không phải gia hỏa nhà cậu phim giả tình thật đó chứ?"

- "Nói tầm bậy cái gì đó! Mới sáng ra cậu đã ngửa mình rồi sao?" - Ahim nghe thế liền bật dậy muốn xử lý Eri nhưng cô ấy đã chuồn lẹ về phòng mất rồi!

-----"-----

Tại bệnh viện.

- "Cậu đang đóng vai một người con hiếu thảo và một người đàn ông tốt sao?" - Bùi Vân Hiên thư thả ngồi gác chân lên bàn, vừa bóc cam vừa nói móc cái người mặt mày xám ngắt, nửa sống nửa chết ở trên giường bệnh.

- "Cậu cứ ngồi đó yên lặng ăn cam của cậu đi. Cả túi cam to đùng cũng không lấp được cái mồm của cậu sao?" - Cao Quý Thần lườm Bùi Vân Hiên.

Tối qua bị Ahim kéo đi ăn vặt ở con phố nhỏ kia, bệnh đau dạ dày của anh lại bị tái phát. Trong vòng một tuần anh phải vô nhập viện đến hai lần, và cả hai lần đều do bị Ahim nhét mấy thứ đồ ăn dầu mỡ đó vô miệng. Lần trước anh còn tưởng sẽ không quay lại đó, vậy mà từ thứ tư đến chủ nhật chỉ có vài ngày ngắn ngủi anh đã quay lại đó. Đúng là chả khác nào tự vả vào mặt. Đáng chết hơn nữa là khi biết anh bị bệnh, mẫu thân đại nhân yêu dấu của anh lại rất đồng dạng tuyên bố: "Phải chịu khổ trước thì mới rước được dâu tốt về nhà!". Còn bà nội anh còn rất phấn khởi đưa ra kế sách: "Thông báo với bên thông gia Quý Thần bị bệnh, bảo họ gọi tiểu Doanh đến chăm sóc thẳng bé để hai đứa bồi dưỡng tình cảm". Và người bố từng làm mưa làm gió trên thương trường một thời lại rất không có máu mặt mà đứng một bên xem kịch vui.

- "Ha ha! Cậu không cần thẹn quá hóa giận. Nhưng mà cam này thiệt ngọt, ngon lắm, muốn thử miếng không?" - Bùi Vân Hiên trơ trẽn cười cười đánh trống lảng.

- "Không cần cậu giả phật từ bi ở đây. Ăn mau rồi về đi!"

- "Đuổi tôi đi sớm như vậy là cậu muốn nhân cơ hội ở một mình với em gái Ahim sao?" - Bùi Vân Hiên cười gian.

- "Bớt lảm nhảm! Tôi còn không hiểu cậu sao? Từ sáng đến giờ đều là scandal của cậu, đám paparazzi đang săn lùng cậu khắp nơi, nên cậu mới đến đây ư

lánh nạn thì có" - Cao Quý Thần trừng mắt.

- "Tôi có ấn tượng xấu đến vậy sao? Tôi đến chăm sóc cậu mà!" - Bùi Vân Hiên nhếch mày.

- "Thôi đi! Biến giùm cái!" - Cao Quý Thần tiện tay cầm cái gối ném về phía Bùi Vân Hiên. Nhưng vì tay đang truyền nước lại cộng thêm việc cơ thể vẫn còn đang yếu, cái gối đó lại bay lệch quỹ đạo hướng về phía cửa. Mà vừa hay cửa lại bị ai đó mở ra từ bên ngoài ngay lúc đó.

- "A! Là ai ném gối lung tung vậy?"

Một cô gái ôm chiếc gối kia vô cùng tức giận đi vào.

- "Ahim?" - Cao Quý Thần tròn mắt nhìn về phía cô gái kia.

- "Ha ha! Hóa ra là phó tổng Ahim sao? thật hân hạnh! Người ném gối là cậu ta, không liên quan đến tôi. Tôi còn có việc, đi trước đây!" - Bùi Vân Hiên thấy là cô thì lập tức đứng dậy cầm áo khoác đi vừa về hướng cửa vừa nói, rồi ba chân bốn cẳng chạy biến.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Gặp anh chính là họa (2)

Thấy Bùi Văn Hiến ba chân bốn cẳng chạy mất, Cao Quý Thần thăm thăm hỏi tổ tiên ba đời nhà anh ta. Nhưng sau đó lại thấy Ahim mặt mũi đen xì ôm cái gối đứng ở cửa, Cao Quý Thần liền nuốt nước bọt rồi cố nặn ra nụ cười:

- "Ha ha! Sao em lại đến đây?"

- "Anh nghĩ sao?" - Ahim trừng mắt nhìn anh rồi rất không nể nang việc anh đang bệnh mà ném gối lên mặt anh.

Mười phút trước, mẹ của Ahim gọi điện đến cho cô nói rằng vì cô đưa Cao Quý Thần đi ăn lung tung khiến cho bệnh dạ dày của anh bị tái phát phải vô nhập viện và bảo cô phải lập tức đến đó chăm sóc anh ta đến khi khỏi bệnh mới thôi. Đúng là tức chết cô, vốn dĩ định đi mua sắm cùng Eri, nhưng lệnh mẹ khó cãi, cô cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Vậy mà khi vừa đến, thứ chào đón cô lại là một cái gối. Nếu không phải cô kịp thời phản ứng, thì hẳn là cô đã cùng chiếc gối ngã ngửa ở hành lang bệnh viện. Như vậy thì đồng nghĩa với việc nửa quãng đời còn lại cô sẽ đóng cửa trong nhà, không dám thò mặt ra khỏi cửa nữa.

- "Ui da! Em đang mưu sát chồng à?" - Bị Ahim ném gối vào mặt, dù không đau nhưng Cao Quý Thần lại giả bộ co người lăn lộn kêu gào.

- "Gào cái gì mà gào! Anh là chồng tôi khi nào? Tôi thật muốn băm anh thành trăm mảnh"- Thấy thế Ahim lại càng sôi máu hơn, cô trợn mắt nghiêng rằng

- "Rõ ràng là tôi vì em mới phải nhập viện. Tôi chưa tính sổ với em mà em đã đòi băm tôi thành trăm mảnh. Em không có tính người à?" - Cao Quý Thần nhướn mày.

- "Ai kêu anh sẽ diện. Không ăn được thì nói không ăn được. Còn bày đặt ra oai. Tự mình hại mình" - Ahim hừ mũi rồi quay người ngồi lên sofa mở túi hoa quả cô đem đến để gọt táo.

Bị Ahim nói trúng tim đen, Cao Quý Thần đành câm nín.

- "Anh thế nào rồi?" - Mặc dù trong lòng có chút bức nhưng thật sự cô cũng có lỗi nên Ahim mở miệng hỏi thăm

- "Chưa chết được! Ít nhất vẫn còn sức để thỏa mãn em!" - Cao Quý Thần nháy mắt.

Câu nói đó của anh vừa hay lọt vào tai của bác sĩ và y tá vừa đến định làm kiểm tra cho anh. Người bác sĩ dường như đã quen thuộc nên làm thình, còn y tá kia, hẳn là mới ra trường, còn rất trẻ nên khi nghe Cao Quý Thần nói vậy thì mặt mũi đỏ gay, nhìn Ahim và Cao Quý Thần bằng ánh mắt mờ ám. Không chỉ riêng cô ta, mà ngay cả Ahim cũng nóng bừng hết cả mang tai. Cô khẳng định, giờ phút này mặt cô chắc chắn giống như quả cà chua chín vậy.

- "Muốn thỏa mãn người ta, ít nhất cậu cũng phải xuất viện đã!" - Người bác sĩ kia sau khi kiểm tra toàn bộ các chỉ số, trước khi rời đi còn đặc biệt nói một câu.

- "Hà Khải! Anh em tốt. Hiểu nhau!" - Cao Quý Thần chỉ tay về phía bác sĩ tên Hà Khải kia nháy mắt.

- "Không dám nhận!" - Hà Khải chỉ hơi nhếch môi rồi cùng y tá rời đi. Trước khi đóng cửa, cô y tá kia lại đặc biệt tặng cho hai người bọn họ một ánh mắt mờ ám một lần nữa.

Bọn họ vừa đi khỏi thì Ahim liền nhào tới cầu véo anh.

- "Anh không nói không ai bảo anh cầm đầu! Mở mồm ra là ăn nói lung tung! Đúng là miệng chó không phun được ngà voi!"

- "A... đừng... đừng mà...!" - Cao Quý Thần một tay đang cầm kim truyền dịch, chỉ còn một tay nên cũng không thể ngăn chặn móng vuốt của Ahim. Bị cô véo liên tục anh liền dương cò đầu hàng xin tha.

- "Ăn đi!" - Thấy anh cầu xin Ahim rất tốt bụng dừng tay rồi nhét nguyên cả quả táo vừa gọt xong vào thẳng mồm anh - "Rồi im miệng giùm tôi!".

Biết mình đã chọc giận cô, Cao Quý Thần đành ngoan ngoãn ngồi ăn táo của mình.

Trong căn phòng bên cạnh, toàn bộ khung cảnh trong phòng bệnh của Cao Quý Thần đều đang phát trực tiếp trên màn hình máy tính. Mà người ở trong phòng này đương nhiên là phụ huynh hai bên.

- "Hai đứa nhóc này ở cạnh nhau đúng là rất ồn ào vui vẻ!" - Bà nội Cao Quý Thần tám tấc gật gù.

- "Rất hiếm khi thấy tiểu Doanh đỏ mặt xấu hổ. Vẫn là Tiểu Thần có cách!" - Mẹ của Ahim cũng tán dương.

Vũ - Trợ lý của Cao Quý Thần đứng bên cạnh nhìn không nổi nữa mà đành lên tiếng:

- "Lão phu nhân, phu nhân, Cao tổng không ăn được táo".
- "Sao vậy?" - Mẹ Ahim nghe thế liền khó hiểu nhìn mẹ của Cao Quý Thần.
- "Quý Thần từ nhỏ đã dị ứng táo giống bố nó!" - Cao phu nhân cười cười trả lời.
- "Hả? Vậy sao còn không ngăn cản?" - Mẹ Ahim sùng sốt.
- "Không cần đâu! Ăn vào nó chỉ lên con sốt thôi! Vừa hay lại có thời gian cho hai đứa nhỏ ở cùng nhau!" - Bà nội Cao Quý Thần từ tốn nói.

Vũ đứng một bên nghe thế liền cầm nín, trong lòng thầm cầu nguyện cho Cao Quý Thần tai qua nạn khỏi.

- "Như vậy sao được chứ?" - Mẹ Ahim vẫn không thể yên tâm.
- "Không sao đâu! Nó cao to khỏe mạnh như vậy, ăn quả táo chỉ bị dị ứng cũng không chết được đâu. Hơn nữa nó biết rõ bệnh của mình nên sẽ có chừng mực thôi! Ngô Thiên phu nhân, bà nhìn xem!" - Cao phu nhân cười cười, vỗ tay mẹ Ahim ý bảo bà yên tâm rồi chỉ về phía màn hình.

Quả thật phía bên kia, Cao Quý Thần cũng chỉ gặm vài miếng táo rồi bỏ xuống cũng không đụng đến nữa.

----- "-----"

Từ bệnh viện đi ra, Bùi Văn Hiến vừa ló mặt ra khỏi cổng của bệnh viện liền có một đám phóng viên ủa ra vây lấy anh.

- "Bùi tổng! Có thật Liên tiểu thư là bạn gái của ngài hay không?"
  - "Bùi tổng, hãy nói vài câu đi. Ngài với Liên tiểu thư qua lại bao lâu rồi?"
  - "Bùi tổng, chúng tôi nghe nói ngài và Liên tiểu thư sắp tới sẽ làm hôn lễ. Chuyện này có phải là sự thật không ạ?"
  - "Ngài dành chút thời gian trả lời câu hỏi của chúng tôi đi, Bùi tổng. Liệu có phải do Liên tiểu thư có con rồi nên hai người mới gấp rút chuẩn bị hôn lễ hay không?"
- Bùi Văn Hiến nghe vậy không nói không rằng liền đứng lại, nhìn chằm chằm gã phóng viên vừa hỏi kia một lúc. Sau đó anh hít thở lại, cười lạnh rồi lên tiếng, giọng nói trầm thấp, cứng rắn:
- "Các người nghe đâu ra chuyện này! Hừm?"
  - "Tôi... tôi..." - Bị dáng vẻ nghiêm túc của anh dọa, tên phóng viên kia ấp a ấp úng không dám trả lời, nhưng vì miếng cơm nên đành mạnh dạn mở miệng.
  - "Tin tức được truyền từ phía quản lý của Liên tiểu thư".
  - "Liên tiểu thư? Cô ta nói gì thì các người tin cái đó sao?" - Bùi Văn Hiến lạnh lùng quét mắt quanh một vòng đám phóng viên kia rồi dưới sự bảo vệ của vệ sĩ nhanh chóng lên xe.

Một câu hỏi đó của anh đã thành công khơi gợi sự tò mò của đám phóng viên. Nên dù sợ anh đến mấy nhưng họ vẫn quyết một mực bám theo anh không tha.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Gặp anh chính là họa (3)

Xe của Bùi Văn Hiến lượn quanh thành phố mấy lần vẫn không thể thoát được đám phóng viên. Vừa cắt đuôi được đám này lại bị đám khác rượt theo. Bùi Văn Hiến bỏ thuốc xuống nhìn trợ lý của mình:

- "Kiêu, đưa áo ngoài của cậu đây".

Sau khi hai người đổi áo cho nhau, Bùi Văn Hiến lại nói, nhưng lần này là với tài xế:

- "Đi nhanh một chút, phía trước là khu thương mại, tôi xuống đó đi vài vòng. Một chốc nữa đổi xe đến đón tôi".

- "Rõ, Bùi tổng" - Người tài xế kính cẩn trả lời.

- "Có cần tôi đi cùng anh không, Bùi tổng?" - Kiều nghiêm túc nhìn Bùi Văn Hiến hỏi.

- "Không cần. Nếu cần tôi đổi áo với cậu làm gì?" - Bùi Văn Hiến thông qua kính chiếu hậu nhìn xe của đám phóng viên càng lúc càng tụt lại phía sau nhếch môi rồi nói tiếp - "Đưa Liên Ngọc Tư đến chỗ tôi! Tôi cần phải làm rõ một vài việc với cô ta".

- "Vâng!"

Vừa đến cổng khu thương mại, Bùi Văn Hiến ra lệnh:

- "Dừng xe!"

Xe vừa dừng, anh liền đeo kính lên mắt rồi xuống xe nhanh chóng đi vào trong. Vào đến cửa nhìn ra thấy mấy chiếc xe của đám phóng viên đang ngoan cố đuổi theo xe thương vụ của anh thì anh cười khẩy rồi ung dung đi vào.

Lần đầu tiên vô khu thương mại một mình, Bùi Văn Hiến không biết làm gì nên chỉ đành lượn qua lượn lại mấy vòng để giết thời gian. Đi được một lúc anh có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình. Khi quay lại phía sau nhìn thì lại không thấy ai khả nghi nhưng lại không may va phải người đi trước.

- "Xin lỗi cháu!" - Thấy mình va phải một cô bé, làm nó bị té và đang méo máo chuẩn bị khóc, Bùi Văn Hiến tay chân nhanh nhẹn ôm đưa bé lên đỡ - "Đừng khóc. Chú xin lỗi. Cháu có đau chỗ nào không?"

Đưa bé nở to đôi mắt nhìn Bùi Văn Hiến sượng sùng rồi lắc đầu:

- "Không đau!"

- "Bố mẹ cháu ở đâu? Chú đưa cháu tìm bố mẹ".

- "Cháu không biết!" - Vừa nhắc đến bố mẹ cô bé lại òa lên khóc.

Bùi Văn Hiến làm mưa làm gió trên thương trường bao nhiêu năm nay, lần này lại bị tiếng khóc của cô bé này làm cho tay chân luống cuống, không biết phải làm sao. Đang định dỗ thì bỗng ở đâu chạy đến một cặp vợ chồng, người phụ nữ chạy lại giật lấy đứa bé.

- "Anh muốn đưa con gái tôi đi đâu? Anh muốn làm gì con bé? Anh muốn bắt cóc con tôi sao?" - Cô bé thấy bố mẹ thì lại càng khóc to hơn. Người phụ nữ lại tưởng anh làm gì con bé nên liền lớn tiếng.

- "Tôi bắt cóc con cô làm gì chứ? Nhìn tôi giống người thiếu tiền lắm sao?" - Bùi Văn Hiến thấy người phụ nữ không nói lí lẽ, chưa hỏi rõ ngọn nguồn đã cho rằng anh là kẻ bắt cóc thì liền tức giận.

- "Khốn khiếp! Cái loại vừa ăn cắp vừa la làng này. Tôi lôi anh đến sở cảnh sát xem anh muốn còn bao biện như thế nào?" - Người đàn ông thấy con mình khóc thì thương con, anh ta nhìn Bùi Văn Hiến rồi vung nắm đấm về phía anh.

Bùi Văn Hiến nhẹ nhàng tránh sang một bên, bắt lấy tay của anh ta đẩy nhẹ anh ta về phía sau.

- "Anh có chắc là muốn dùng nắm đấm nói chuyện với tôi không?" - Bùi Văn Hiến chửi thầm trong lòng, hôm nay anh cũng đủ xui xẻo rồi. Hơn nữa những người xung quanh đứng coi kịch vui cứ thỉnh thoảng lại xì xào bàn tán, đại loại cũng coi anh là kẻ xấu thì anh lại càng bức bối hơn. Nhưng chính lúc anh vừa nói xong câu đó thì liền nghe thấy một tiếng tách rồi có một thứ ánh sáng nhoáng một cái. Thầm hô không xong, âm thanh và ánh sáng đó chắc chắn phát ra từ máy ảnh. Bùi Văn Hiến không so đo với mấy người kia nữa mà xoay lưng rồi đi. Nhưng người đàn ông đó dường như không muốn bỏ qua cho anh mà cứ một mực đuổi theo không tha. Bùi Văn Hiến không muốn gây hấn nữa nên co chân chạy. Chạy một lúc anh tạt vào một cửa tiệm quần áo:

- "Chúng tôi có thể giúp gì cho anh!" - Nhân viên cửa hàng thấy anh thì ra đón tiếp. Trước vẻ đẹp trai phóng khoáng của anh, nữ nhân viên kia cười dịu dàng rồi vén tóc làm duyên nhưng Bùi Văn Hiến đến cái liếc mắt nhìn cô ta cũng không thèm. Anh tùy tiện lấy bừa một bộ quần áo rồi đến vén màn một buồng thử đồ đi vào.

- "Khoan đã thưa anh!" - Người nhân viên thấy anh đi vô buồng kia liền lên tiếng ngăn cản nhưng không kịp.

Trong buồng thay đồ quả nhiên là xảy ra một sự kiện kinh thiên động địa. Bùi Văn Hiến vào buồng vừa quay người thì đứng hình với cảnh trước mắt. Mà trong buồng thử đồ đó còn có một người khác, lại còn là con gái và đang thay đồ, váy của cô gái vừa được mặc lên còn chưa kịp kéo khóa nên gần như cả tấm lưng trắng của cô gái đều đập hết vào mắt của anh. Và hiển nhiên người con gái đó cũng đã phát giác ra sự xuất hiện của anh. Bốn mắt nhìn nhau một chập rồi cô gái kia hét toáng lên:

- "A...!"

Bùi Văn Hiến nhanh tay bịt lấy miệng cô gái, nói nhỏ:

- "Em đừng hét. Tôi không có ý. Tôi đang trốn người khác nên mới vào đây."

- "Ưm ư..." - Cô gái kia bị anh bịt chặt miệng không thể làm gì chỉ có thể ư ư kháng nghị.

- "Tôi thả em ra nhưng em phải hứa không được hét lên" - Bùi Văn Hiến ép sát cô vào tường, một tay ấn chặt miệng của cô, một tay kéo khóa váy cho cô rồi thở dài nói.

Cô gái thấy anh kéo khóa cho mình thì cứng người, nghe anh nói thế thì đành gật gật đầu.

Bùi Văn Hiến được sự đồng ý của cô thì liền yên tâm thả tay ra. Cô gái đó vừa thoát khỏi tay của anh liền giận dữ vùng chân đạp mạnh vào đầu gối của anh:

- "Bùi Văn Hiến! Cái đồ biến thái chết tiệt nhà anh!"

- "A... Sao em lại đạp tôi chứ?" - Bùi Văn Hiến co chân ôm đầu gối nhú mảy nhìn cô gái.

- "Tôi chưa giết anh đã là may cho anh rồi đó!" - Cô gái trợn mắt dữ nắm đấm về phía anh.

- "Tôi đã làm gì đâu mà em đòi giết tôi, Eri?" - Bùi Văn Hiến híp mắt nhìn người con gái trước mặt.

Không sai, người con gái đó chính là Eri. Cô ngàn vạn lần không ngờ tới tình tiết này lại xảy ra với chính mình. Cô đang định nói gì đó thì tiếng của nhân viên bên ngoài vọng vào:

- "Quý khách, hai vị ổn chứ?"

- "Chúng tôi không sao? Cô ấy là bạn gái tôi!" - Bùi Văn Hiến cướp trả lời trước. Thấy Eri đang định phản bác thì liền ấn một nụ hôn lên môi cô.

- "Nhưng tôi nghe thấy tiếng cãi vã!" - Nhân viên bên ngoài vẫn không yên tâm hỏi lại.

- "Không sao. Cô ấy đang giận tôi. Cô hãy ở ngoài ngăn cản đừng cho ai vô đây!" - Bùi Văn Hiến thả Eri ra trả lời nhân viên ở bên ngoài. Anh nhìn về ngáy ngốc của Ahim thì buồn cười:

- "Đây chắc không phải nụ hôn đầu của em chứ?"

Eri một lần nữa lại không thể lường trước được việc anh sẽ hôn cô. Cô nóng bừng cả mặt mũi, ngáy ngốc đứng ở đó như một pho tượng, ngay cả khi Bùi Văn Hiến trêu chọc cũng không phản ứng gì. Tự nhiên Eri ôm mặt ngồi sụp xuống.

Bùi Văn Hiến buồn cười nhìn bộ dạng của cô. Nhìn bộ dáng đó của cô thì theo kinh nghiệm tình trường phong phú của mình anh khẳng định đó là nụ hôn đầu. Nhưng biểu hiện của cô lại không giống như những người con gái khác. Bình thường nếu gặp phải tình huống này, những người kia nếu không phải là bền lên, xấu hổ thì chính là nhảy dựng lên làm loạn. Còn cô lại chả có động tĩnh gì, cứ như một đứa trẻ ngồi cuộn tròn người lại.

- "Này em không sao chứ? Chỉ là một nụ hôn thôi mà! Không đến nỗi ba hồn bảy vía đều thoát xác rồi chứ?" - Bùi Văn Hiến ngồi xuống cười cười lắc người cô.

Bỗng nhiên Eri ngẩng đầu lên nhìn anh một lúc lâu khiến cho da gà lông tơ của anh đều dựng đứng hết cả lên. Bùi Văn Hiến dờ khóc dờ cười:

- "Em đừng nhìn tôi như thế nữa! Tôi thề là tôi không có ý đâu!" - Bùi Văn Hiến thâm bổ sung thêm một câu ở trong lòng "Tôi chỉ có tình thôi!".

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Gặp anh chính là họa (4)

Nghe thấy anh nói vậy, Eri khinh bỉ phlay lòng anh:

- "Anh không có ý mà chỉ có tình thôi, nhĩ?" - Cô gằn ra từng chữ một.

Bùi Văn Hiến nghe thế thì ngẩn người "Không lẽ suy nghĩ của anh dễ dàng bị cô gái này nhìn thấu như vậy sao?"

Trong lúc anh đang ngẩn người thì Eri bỗng dựng gồng người lên nhào về phía anh. Tay cô nhanh như chớp ôm lấy cánh tay anh, kéo tay áo vest của anh lên rồi đưa lên miệng mình ngậm một miếng thật lớn. Cô dùng hết sức bình sinh của mình cắn thật chặt lên da thịt của anh nhắm trút mọi giận dữ của mình. Tên hỗn đản! Cô cư nhiên bị một tên trắng hoa đa tình này cướp mất nụ hôn đầu. Được rồi, cô thừa nhận mình khi nãy rất xấu hổ, nhưng với thân phận của mình tự nhiên cô không muốn làm loạn lên để đổ lỗi lấy sự mất mặt. Vốn định ngồi xuống để bình tâm, không nghĩ tới tên hỗn đản kia lại bồi thêm

một câu "Tôi không cố ý" thì liền khiến cho cô tức giận không nguôi. Sau này khi nhớ lại cảnh này cô liền muốn lấy miếng đậu hũ đập đầu chết quách đi rồi. Cô sao có thể học ai không học lại đi học theo lão cậu cơ chứ, thật quá mất mặt. Cô cắn đến khi cảm thấy có mùi máu tanh trong khoang miệng thì mới hả dạ, cô đem cánh tay anh bỏ ra khỏi miệng hất mạnh ra. Cô đem máu của anh trong miệng mình nhổ ra ngoài rồi dùng tay chà chà khước miệng mình. Xong cô lại chỉnh sửa lại quần áo trên người, vuốt vuốt lại mái tóc. Sửa soạn xong xuôi, Eri không thèm để ý đến người nào đó mà ngẩng cao mặt đi ra ngoài như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy một loạt hành động của Eri, Bùi Văn Hiến hết ngẩn người lại cảm thấy bất đắc dĩ, anh chưa từng nghĩ cô là thỏ con nhưng lại càng không nghĩ tới khi cô xù lông thật đáng sợ. Anh nhìn lại cánh tay của mình. Trên tay anh rõ ràng có hai hàng dấu răng rất sâu, máu cũng từ vết thương mà tràn ra, nhưng kì quái làm sao, anh lại không hề thấy đau chút nào. Nhưng dù vậy, anh sẽ khiến cho cô phải hối hận vì hành động ngày hôm nay.

-----"-----

Tại bệnh viện.

- "Bùi Văn Hiến, nói đi, rốt cuộc là cô gái nào đã đánh dấu chủ quyền lên người cậu vậy?" - Cao Quý Thần vừa gặm táo vừa ném ánh mắt mờ ám về phía Bùi Văn Hiến.

Bùi Văn Hiến lườm Cao Quý Thần rồi dứt khoát không thèm để ý đến anh ta. Cao Quý Thần thấy thế thì nhún nhún vai không hỏi thêm gì nữa.

- "Vết răng này quả thật sắc bén, có thể nhìn ra chủ nhân của vết cắn này đã dùng bao nhiêu phần sinh lực, càng thể hiện rõ sự bất mãn của người đó đối với cậu như thế nào!" - Hà Khải vừa khử trùng vết thương cho Bùi Văn Hiến vừa phân tích. Khử trùng xong xuôi anh nhìn Bùi Văn Hiến - "Cậu đã làm ra việc tốt gì vậy?"

- "Đẹp đi. Từ khi nào cậu hóng hớt thế? Hà Khải cậu vẫn nên làm tốt công việc bác sĩ của mình đi!" - Bùi Văn Hiến rất tự nhiên lấy quả táo ở trên khay bỏ vào mồm cắn.

- "Có tật giật mình. Đoán chắc cậu đã làm việc gì đó quá trớn nên mới khiến người ta ra tay nặng như vậy!" - Hà Khải cười cười rồi đứng lên đi ra khỏi phòng, trước khi ra khỏi phòng còn đứng lại nơi ngưỡng cửa bồi thêm một câu rất có nhân tính - "Oan gia của cậu xuất hiện rồi đó. Cẩn thận sau này về địa vị của cậu sẽ nhỏ nhất nhà!" - Nói xong Hà Khải phất áo blouse tiêu sái rồi đi.

- "Cậu ta đang nói chuyện cười sao?" - Bùi Văn Hiến nhìn Cao Quý Thần đang nhe răng cười đến mắt hình tượng trên giường hỏi.

- "E hèm... Chuyện cười đó có khả năng sẽ trở thành hiện thực cũng nên" - Cao Quý Thần nghe anh hỏi thì ngậm miệng lại ho khan vài cái rồi dùng bộ mặt nghiêm túc gật gù nói.

- "Cậu đang mơ sao? Không thể nào có chuyện đó!"

- "Tùy cậu thôi!" - Cao Quý Thần nhún vai cười cười.

***** (Như Song: "Lại còn mạnh mẽ, là khi này là ai bị cắn đến ngu người cũng chả phản ứng gì chứ?"

Bùi Văn Hiến: "Cần cô quản chặt?"

Như Song: "Dù sao tôi cũng là 'mẹ' của anh, lễ phép chút đi!"

Bùi Văn Hiến khinh bỉ: "Cô còn thua tôi tận mười tuổi, làm mẹ tôi, cô có cửa chắc?"

Như Song: "Không có tôi có anh được chắc?"

Bùi Văn Hiến: "Vậy thì sao nào?"

Như Song: "Tôi cho anh một cái kết SE"

Bùi Văn Hiến trừng mắt: "Cô dám?"

Như Song: "Đương nhiên tôi..."

Cao Quý Thần: "Tên khốn nhà cậu khiến tôi bị chửi lây. Số phận của chúng ta nằm trong tay cô ấy, cô ấy chắc sẽ không quá tuyệt tình đâu nhỉ?"

Bùi Văn Hiến hừ lạnh coi thường Cao Quý Thần: "Như Song dù mười tám nhưng vẫn là một cô nhóc con, có thể dám làm gì chứ?"

Cao Quý Thần: "Tốt nhất là vậy! Bằng không tôi không tha cho cậu!")*****

- "Bùi tổng, đã đưa Liên tiểu thư đến chỗ của anh" - Kiều đi vào cung kính gật đầu chào Cao Quý Thần rồi hướng về phía Bùi Văn Hiến báo cáo.

- "Tôi biết rồi!" - Bùi Văn Hiến đứng dậy chỉnh sửa quần áo rồi nói - "Tôi có chút chuyện phải giải quyết, khi khác lại đến thăm cậu!"

- "Được rồi! Giải quyết tốt tình nhân nhỏ của cậu đi!"

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Gặp anh chính là họa (5)

Tại một căn biệt thự ở khu cao cấp của mình, Bùi Văn Hiên vừa bước qua cửa thì thái dương liền giật liên hồi. Nguyên do chính là Liên Ngọc Tư đang ở trong la hét ầm ĩ với người làm. Bùi Văn Hiên nhú mồm:

- "Cô ầm ĩ đủ chưa?"

- "Hiên! Anh về rồi à, em đợi anh này giờ!" - Liên Ngọc Tư nghe thấy tiếng nói trầm thấp của Bùi Văn Hiên thì liền chạy về phía anh khoát lấy tay anh, rồi ép bộ ngực to của mình vào người anh rồi nũng nịu.

Bùi Văn Hiên thấy vậy thì rút tay ra rồi bước về phía bộ ghế trong phòng khách ngồi xuống. Anh dùng tay day day huyệt thái dương đau nhức rồi mở miệng nhưng không phải nói với Liên Ngọc Tư mà là nói với trợ lý Kiều của mình:

- "Đưa đây".

Kiều rất hiểu ý nhanh chóng lấy ra một tờ chi phiếu và một cây bút đưa cho Bùi Văn Hiên:

- "Bùi tổng".

Anh cầm bút ký lên tờ chi phiếu đẩy ra đầu bàn nơi Liên Ngọc Tư đang đứng.

Liên Ngọc Tư cầm tờ chi phiếu lên nhìn rồi thần thốt:

- "10 triệu? Hiên, anh có ý gì vậy?"

- "Ít quá ư?" - Bùi Văn Hiên mắt kiên nhẫn nhú mồm.

- "Không phải... không phải..." - Liên Ngọc Tư có dự cảm không lành - "Nhưng ý của anh là?"

- "Tôi sẽ cho người giải quyết vụ scandal này và tặng cho cô một căn nhà ở Triều Dương, không phải biệt thự nhưng cũng đủ lớn để cô sinh sống".

- "Anh... đang đuổi em sao?"

- "Cô nên biết tôi là dạng người gì".

Không sai, Bùi Văn Hiên anh nổi tiếng là người thay đổi phụ nữ còn nhanh hơn thay áo. Liên Ngọc Tư chẳng qua cũng chỉ là một người giúp anh giải quyết nhu cầu sinh lý trong vô số người mà thôi. Nhưng cô ta lại không biết điều, còn tự ý thuê paparazzi về tạo nên scandal này. Không khó để nhìn ra mục đích của cô ta chính là muốn bước chân vào Bùi gia. Nhưng Bùi Văn Hiên anh mặc dù bên ngoài chơi bời nhưng cũng chưa hồ đồ đến mức không phân biệt được người nào xứng đáng làm vợ của mình. Hơn nữa, Liên Ngọc Tư nghề nghiệp có chút nhạy cảm, lại khá kiêu căng, khó chịu nên Bùi Văn Hiên cũng cảm thấy rất phiền phức.

- "Không... Hiên, anh biết em yêu anh thế nào mà!" - Liên Ngọc Tư nghe vậy liền chảy nước mắt nhào về phía anh ôm ghì lấy anh.

- "Tôi đương nhiên biết..." - Bùi Văn Hiên nhìn thấy ánh mắt mừng rỡ của cô ta thì cười lạnh, môi mòng từ từ phun ra từng chữ - "... cô yêu tiền của tôi"

Nói rồi không nhanh không chậm đẩy cô ta ra đứng lên cầm lấy áo khoát rời đi. Trước khi ra khỏi cửa còn ra lệnh:

- "Kiều, chuyện còn lại tùy ý cậu xử lý"

- "Vâng!" - Kiều cúi đầu nhận lệnh rồi giơ một tay về phía cửa nói - "Liên tiểu thư, mời!".

- "Kiều, tôi cầu xin anh giúp tôi mở lời phía Hiên đi!" - Liên Ngọc Tư sụt sịt ôm lấy cánh tay của Kiều, lại còn lớn mật chà xát ngực mình vào tay anh. Nhưng dường như cô đã quên rằng, Kiều là người như thế nào rồi, anh ta được huấn luyện đặc biệt từ nhỏ, từ lâu đối với phụ nữ đã miễn dịch rồi. Kiều lạnh mặt đẩy cô ta ra rồi bật ngón tay, từ phía ngoài cửa liền có hai người vệ sĩ đi vào đứng nghiêm túc chờ lệnh.

- "Tiễn Liên tiểu thư ra về".

- "Vâng" - Nói xong, hai người vệ sĩ đó nhanh chóng mỗi người giữ lấy một tay Liên Ngọc Tư "mời" cô ta ra khỏi cửa.

----- "*****" -----

Tại nhà của 5 cô gái.

Eri vừa về đến nhà thì tức giận quăng mấy túi đồ lên ghế rồi lại vô phòng bếp mở tủ lạnh lấy ra một chai nước tu một hơi. Toàn bộ quá trình đó của cô hoàn hảo đem hai con người nào đó coi thành không khí.

- "Cậu ăn phải thuốc nổ à?" - Một giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ nhưng lại khiến cho con người đang bốc hỏa kia một phen kinh hãi.

Eri nuốt xuống ngụm nước trong miệng mà cô khi này phải khó khăn kiềm chế để không bị phun ra ngoài, cô quay người lại nhìn người kia lên oán:

- "Đừng có đi đâu cùng hù dọa người khác như vậy có được không?" - Nói rồi Eri bỏ chai nước lên bàn rồi đi về phía người đang đứng ở cửa bếp kia ôm chầm lấy - "Cuối cùng cũng về rồi! Nhớ chết đi được!"

- "Đừng buồn nôn như vậy có được không?" - Mone cười cười đẩy Eri ra rồi cốc nhẹ lên đầu cô ấy.

- "Cậu về khi nào vậy? Sao không nói trước để mình ra đón? Shizuka đâu?"

- "Mới khi này gọi cho cậu bao nhiêu cuộc cũng có thêm nghe đầu mà đòi đón chứ. Shizuka ở ngoài phòng khách" - Mone bĩu môi lườm lườm Eri.

- "Hi hi! Có gọi sao? Sao mình không nghe thấy?" - Eri gãi đầu rồi lục điện thoại trong túi ra coi. Quả nhiên là có đến mấy cuộc gọi nhỡ, mà điều đáng chết hơn nữa lại là thời điểm đó chính là lúc cô đang ở cùng một chỗ với tên họ Bùi kia. Cô thở dài một hơi rồi khôi phục về hoạt bát bình thường nói:

- "Đi, đi ra chỗ shizuka nào!"

Hai người Mone và Eri vừa đặt mông lên ghế thì Shizuka lên tiếng:

- "Chỉ mới đi công tác vài ngày mà lúc về lại có một đại sự đón chào chúng ta!"

Mone nghi hoặc nhận lấy tờ báo mà Shizuka đưa tới. Vì Mone ngồi cạnh Shizuka còn Eri ngồi đối diện nên không biết trong tờ báo viết gì mà chỉ nghi hoặc nhìn nét biến hóa trên mặt Mone. Trong ánh mắt Mone là sự ngạc nhiên, cô ấy cứ nhìn tờ báo rồi lại nhìn về phía Eri.

- "Trong đó viết gì mà cậu ngạc nhiên vậy?" - Eri thấy Mone cứ nhìn mình thì cảm thấy có dự cảm không tốt.

- "Bảo sao cậu không nhận điện thoại. Hóa ra là đang tình tứ với đàn ông" - Shizuka rất bình tĩnh trả lời.

Nghe được câu này Eri mém tí nữa thổ huyết, cô giựt lấy tờ báo nhìn. Một dòng chữ to chói mắt hiện lên "Tổng tài Bùi thị chưa kết thúc scandal với nữ minh tinh Liên đã gặp gỡ với cô gái khác" và một bức ảnh chụp một cô gái đang vén màn phòng thử đồ bước ra, đằng sau cô gái lộ ra mặt của Bùi Văn Hiến.

Eri thiếu chút nữa là muốn ngấu nghiến cái tờ báo này. Cô lại càng khâm phục cái tay paparazzi nào lại có thể chụp được thời cơ một cách chính xác đến không thể chính xác hơn như vậy. Chụp một bức ảnh vừa rõ mặt nam nữ chính lại còn thể hiện rõ sự mờ ám của bức ảnh này.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Quan hệ mờ ám không dứt

khi Eri đang hận muốn xé nát tờ báo thì lại nghe thấy Mone vừa lên tiếng vừa đưa điện thoại cho cô:

- "Cậu nên thấy cái này!"

- "Là gì thế?" - Eri nhận lấy điện thoại, đọc xong cô thiếu chút nữa đập vỡ chiếc điện thoại này.

Cộng đồng mạng quả nhiên là cộng đồng mạng, chỉ sau vài phút bài báo được phát hành vậy mà đã có người điều tra ra được người phụ nữ đó là cô. Comment được chia làm ba phái. Phái thứ nhất là fan của Liên Ngọc Tư, đương nhiên là họ ra sức bảo vệ thần tượng của mình, đã vậy lại còn lên tiếng chỉ trích cô một cách không thương tiếc "Phó tổng giám đốc tập đoàn SMG Eri thật quá đê tiện, lại đi mặt dày làm kẻ thứ ba phá hoại tình cảm người khác" hay "Cô ta hẳn là thiếu thốn đàn ông quá mức nên mới lên lút tình tứ với đàn ông đã có vợ ở nơi công cộng".v.v... Cô phì nhả vào, đừng nói cô và anh ta không có quan hệ gì, cho dù có thì cũng là quan hệ kẻ thù, cái gì mà thiếu thốn đàn ông chứ, cô thật báỉ phục sức tưởng tượng của những người

này.

Phái thứ hai chính là bao gồm anti của Liên Ngọc Tư, fan của Bùi Văn Hiến, theo như cô đoán thì là như vậy. Bọn họ đều lên tiếng phản bác "Liên Ngọc Tư dựa vào quan hệ ngầm của giới điện ảnh mới có thể như điều gặp gió, một người không từ thủ đoạn như vậy lại tự tin vọng tưởng kết hôn với Bùi tiên sinh, đúng là nằm mơ giữa ban ngày", "Đến nay Bùi tổng còn chưa lên tiếng mà đã gắn cái mác người đã có vợ thì thật không công bằng với Bùi tổng", v.v... Cho cô xin lần nữa, lại còn không công bằng với Bùi tổng, nhìn là biết những comment đó là con gái viết rồi, thấy trai là mắt sáng lên, Bùi Văn Hiến nhìn thế nào cũng thấy là một tên lằng nhằng lại còn biến thái, vậy mà đám con gái kia lại cứ thấy hắn là không biết trời mây ở đây, thật là không có tiền đồ.

Phái cuối cùng, thật may làm sao, cuối cùng cũng có người bảo vệ cho người bị hại là cô đây "Phó tổng giám đốc Eri không thể nào là người như vậy, đằng sau chắc chắn có hiểu lầm", "Ai cũng biết các nữ giám đốc SMG đều chuyên tâm làm việc, Eri tuyệt đối không ngoại lệ", "Cho dù cô ấy có quan hệ với đàn ông cũng sẽ công khai chứ tuyệt không lén lút như vậy, chắc chắn là hiểu lầm".v.v... Eri đọc mà cảm thấy thật cảm động muốn khóc, đương nhiên là có hiểu lầm rồi, hiểu lầm rất lớn là đằng khác.

- "Cậu sẽ làm gì?" - Shizuka nhấp ngụm hồng trà rồi nhìn Eri hỏi.

- "Không biết".

- "Có nên ra mặt giải thích không?" - Mone đưa ra ý kiến.

- "Mình không nghĩ đó là cách hay" - Eri ảo não lắc đầu.

- "Tại sao chứ?".

- "Sẽ chỉ cho người khác cảm thấy mình có tật gậy mình thôi".

- "Cũng đúng" - Mone gật đầu - "Nhưng cũng không thể dễ yên như vậy chứ! Hay nói cách khác là cậu đang ngầm thừa nhận chuyện cậu với Bùi Văn Hiến có quan hệ!" - Mone mỉm cười.

- "Đúng vậy, có quan hệ, là quan hệ kẻ thù không đội trời chung" - Eri trừng mắt với Mone.

- "Các chị đang ở nhà sao? Eri, trước cổng đều là phóng viên, chị có biết không?" - Bỗng nhiên Bạch Linh tay ôm Bạch Vân (*) vừa đi vô vừa nói.

- "Hả? Không phải chứ?" - Eri nghe đến có phóng viên thì giật mình rồi chạy về phía cửa sổ nhìn ra ngoài. Quả nhiên là trước cổng nhà của họ một đám phóng viên đang chen chen chúc chúc - "OMG!" - Eri tròn tròn mắt rồi nắm chặt tay, răng nghiến kèn kẹt - "Bùi Văn Hiến rồi anh sẽ biết tay tôi".

- "Cậu muốn ở nhà hay vẫn đi làm bình thường?" - Shizuka đưa tay đón lấy Bạch Vân để đưa bé lên đùi, trông cô tự nhiên dịu dàng đến lạ thường, thỉnh thoảng còn chọc cho đứa bé cười khanh khách.

- "Đi, tất nhiên phải đi rồi. Eri mình sao có thể làm rùa rút cổ chứ! Hơn nữa mình là người bị hại nha!".

- "Tốt lắm, vậy Bạch Linh em cho người giải quyết chuyện này đi!" - Mone vừa pha trò chọc cho Bạch Vân cười vừa phân phó công việc cho Bạch Linh.

- "Em hiểu rồi!" - Bạch Linh đang định đi gọi điện thoại thì chợt dừng lại nói - "Tiểu Vân chưa uống sữa, các chị coi cho bé uống sữa nha!".

- "Ừm!" - Shizuka gật đầu rồi nhìn Eri - "Cậu đi pha sữa cho tiểu Vân đi!".

- "Ừm!" - Eri còn đang tức giận nghe Shizuka nói liên lập tức đồng ý xong rồi mới nhớ ra điều gì đó - "Mà khoan đã, rõ ràng là cậu đồng ý, sao bây giờ lại bảo mình đi chứ?".

- "Là cậu bỏ rơi bọn mình ở sân bay để đi mua sắm với đàn ông. Nhớ chứ?" - Mone mỉm cười thay Shizuka trả lời.

- "Thù dai, nhưng mình không hề đi mua sắm với hắn ta! Hừ" - Eri lườm lườm hai người kia rồi đi vô bếp pha sữa.

- "Phải rồi! Cậu không đi mua sắm cùng anh ta mà là tình từ cùng anh ta!" - Hiếm khi có dịp Shizuka có tâm trạng nói đùa vài câu. Nhưng câu nói đùa này lại khiến cho Eri mặt đã xám xịt rồi giờ đây chuyển hẳn thành đen như đất nồi.

Eri trừng mắt với Shizuka rồi giậm chân bình bịch đi về phía phòng bếp. Mone này giờ nhin cười rất đau khổ, thấy Eri đã đi mới ôm bụng cười quần quai rồi bật ngón tay cái với Shizuka.

- "Hôm nay cậu có tâm trạng thế?"

- "Bình thường mình không như vậy sao?" - Shizuka mặt tỉnh bơ nhìn Mone.

- "Ha ha, cậu muốn mình nói thật hay nói dối?"

- "Cậu cứ..."

Shizuka đang định nói gì đó thì có điện thoại. Cô bé Bạch Vân giao cho Mone rồi nháp nghe. Không nghe thì thôi, mà nghe xong cô thật hối hận. Nhìn thấy Shizuka sau khi nghe điện thoại thì tâm trạng ngày càng xấu, Mone cảnh giác hỏi:

- "Có chuyện gì vậy? Điện thoại của ai thế?"

- "Là tên biến thái Phan Đình Hạo".

- "À...!" - Mone nghe thấy cái tên này thì mới hiểu ra tại sao tâm trạng của Shizuka lại tệ như vậy, vụ việc trước khu đấu giá kia vẫn là không nên nhắc lại thì hơn, không khéo mình lại bị lôi ra làm bao cát chút giận - "Hắn gọi cậu làm gì?"

- "Ăn cơm".

- "Hả?" - Mone ngớ người - "Anh ta mời cậu ăn cơm?"

- "Không phải anh ta, mà là bố mẹ của anh ta" - Shizuka day day huyết thái dương, chỉ cần nghĩ tới tên kia cô liền đau đầu, mọi tế bào trên cơ thể đều bài xích anh ta.

- "Các người đã tiến triển đến mức gặp mặt phụ huynh rồi sao?" - Eri đi từ bếp ra vừa vặn nghe được câu chuyện, trong lòng vẫn ghi thù Shizuka chọc ghẹo, cô liền lớn tiếng.

Mone nghe thấy thế thì quay phắt đầu về phía sau tròn to mắt nhìn Eri như muốn nói: "Nha đầu nhà cậu chán sống rồi sao?". Rồi cô nhìn về phía Shizuka đang rất bình tĩnh uống trà nói:

- "Cho mình một phút!".

Nói xong không đợi Shizuka đồng ý cô đã ôm Bạch Vân đứng dậy đi nhanh về phía Eri, lấy bình sữa rồi nhanh chóng cách xa Eri hai mét. Ngay khi Eri kịp hiểu ra vấn đề thì một chiếc gối đã nhanh chóng bay tới, tuy Eri đã nghiêng người tránh nhưng vẫn bị chiếc gối đập trúng vai. Cô đang định lên án thì Shizuka đã lên tiếng trước:

- "Cho cậu năm phút chuẩn bị, chúng ta đi rèn luyện một chút!" - Hai chữ "rèn luyện" được Shizuka đặc biệt nhấn mạnh đã thành công khiến cho Eri lạnh buốt cả lưng. Hôm nay cô cũng đủ xui xẻo rồi đó.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Quan hệ mờ ám không dứt (2)

"Rèn luyện"- hai chữ luôn khiến cho đám người Eri lạnh buốt hết cả người. Rèn luyện gì chứ, rõ ràng là lấy thịt người làm bao tải à nha. Trình độ của Shizuka bình thường phải hai người các cô đánh với một mình cô ấy còn có thể ngang tài ngang sức, một mình cô thì tuyệt đối không phải đối thủ của Shizuka.

15 phút sau, Eri đổ gục xuống sàn thở gấp. Còn Shizuka thì ngược lại đứng bên bên thoải mái vừa uống nước vừa lau mồ hôi.

- "Uống không?" - Mone một tay ôm Bạch Vân một tay ném chai nước cho Eri. Cũng may hôm nay cô mặc trông Bạch Vân nếu không cô chắc chắn cũng bị Eri vạ lây.

Eri bắt lấy chai nước rồi trừng mắt trước vẻ mặt vui vẻ khi người khác gặp họa của cô ấy. Còn Mone thấy vậy cũng chỉ nhún vai tỏ vẻ bất cần.

- "Mình về tắm rửa trước rồi đi. Hai người chăm sóc Tiểu Vân nha!" - Nói rồi Shizuka khoát áo lên cánh tay rồi rời đi. Mặc dù cô không ưa Phan Đình Hạo, nhưng dù sao trường bối đã mời, cô cũng không thể đi muộn.

----- "*****" -----

Tại Phan gia.

- "Tiểu Hạo, con gọi thử xem Tiểu Ninh đến chưa?" - Phan phu nhân nóng ruột thúc giục.

- "Mẹ! Mẹ hẹn cô ấy 7 giờ. Bây giờ mới 6 giờ 45, mẹ nóng gì chứ?" - Phan Đình Hạo đầu đầy vạch đen nhìn mẹ của mình cứ đi qua đi lại cứ cách 5 phút lại giục anh gọi điện thoại.

- "Con im miệng!" - Phan phu nhân trừng mắt con trai.

Phan Đình Hạo nghe vậy chỉ nhún nhún vai. Đúng lúc đó người làm vô thông báo:

- "Lão gia, phu nhân, thiếu gia, Mạc tiểu thư đến rồi!"

- "Vậy sao? Mau, mau dẫn tiểu Ninh vào!" - Phan phu nhân nghe thế thì chạy vội ra cửa.

- "Con coi bà ấy quý con dâu chưa kia!" - Phan lão gia này giờ ngồi im lặng bỗng đứng lên nói rồi đi ra theo Phan phu nhân.

Phan Đình Hạo nghe thấy hai chữ "con dâu" thì hơi ngẩn người rồi rất nhanh cong khóe môi. Anh khá thích hai chữ "con dâu" này.

- "Cháu chào cô chú" - Shizuka vừa thay dép thì thấy vợ chồng Phan lão gia ra đón thì cúi đầu chào.

- "Mau vào đi! Mời con đến ăn cơm thật khó!" - Phan phu nhân ôm vai cô tỏ vẻ hờn dỗi.

- "Cháu xin lỗi! Đạo này cháu hơi bận việc công ty!"

- "Cái bà này, con bé thân con gái lại làm chủ một tập đoàn đương nhiên không nhiều thời gian rồi! Kệ bà ấy đi, đói chưa? Mau vào ăn cơm đi!"

- "Vâng ạ!" - Shizuka gật đầu đáp lại.

- "Tiểu Hạo, mau, vợ tương lai của con đến rồi nè!" - Phan phu nhân nửa lời nửa kéo Shizuka vô phòng.

Nghe thấy Phan phu nhân dùng ba chữ "vợ tương lai" để nói mình, Shizuka có cảm giác như có một đàn ngựa chạy trong đầu.

- "Vậy thì ăn cơm thôi, con cũng đói rồi!" - Phan Đình Hạo đương nhiên rất vừa lòng với việc này. Anh đứng dậy dứt hai tay vào túi quần rồi đi vào nhà ăn.

Trước thái độ ngầm đồng ý của anh, Shizuka thật muốn cầm giày ném vỡ mặt anh ta. Khó khăn lắm Shizuka mới cố gắng ngồi ăn hết bữa cơm rồi ngồi nói chuyện cùng vợ chồng Phan lão gia. Lúc ra về, Phan phu nhân còn kiên quyết muốn Phan Đình Hạo đưa cô về. Mặc cho cô nói thế nào cũng không lay chuyển được ý bà nên đành chịu thua đồng ý để anh ta đưa mình về.

Suốt cả quãng đường cô giả vờ nhắm mắt ngủ, cũng may Phan Đình Hạo cũng chỉ lo tập trung lái xe. Đến nơi, Phan Đình Hạo trả lại chìa khóa xe cho cô. Cô nhận lấy rồi hỏi:

- "Anh cần tôi gọi xe cho về không?" - Vì lúc cô đến Phan gia là tự lái xe, khi này Phan Đình Hạo dùng xe của cô chở cô về. Dù không ưa anh ta nhưng dù sao anh ta cũng đã cất công đưa cô về nên cũng không thể để mặc anh.

- "Không cần đâu! Tôi tự gọi được!" - Phan Đình Hạo nhún vai.

- "Vậy được! Anh về cẩn thận, tôi đi trước!" - Shizuka gật đầu rồi quay người định đi vô nhà thì nghe anh gọi lại.

- "Chỉ vậy thôi sao?"

Cô quay lại nhìn anh vài giây rồi gật đầu:

- "Cảm ơn vì bữa cơm và việc anh đưa tôi về!"

- "Thật thất vọng!" - Phan Đình Hạo tỏ vẻ chán nản than thở.

- "Còn chuyện gì sao?" - Shizuka nhìn anh ta với vẻ khó hiểu.

- "Tôi còn tưởng em sẽ cảm ơn vì chuyện ở khu đầu giá chứ?"

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến thì máu nóng của cô lại dồn lên:

- "Anh có thấy cô gái nào bị sàm sỡ còn quay ra cảm ơn không?: - Cô trùng mắt.

- "Đó chỉ là lỡ tay thôi mà!" - Phan Đình Hạo tỏ vẻ như không có gì không hợp lý.

- "Đồ điên!" - Shizuka lườm anh rồi bỏ mặc anh ta đi vô nhà.

Phan Đình Hạo thấy vậy thì cong khóe môi. Anh không nghĩ cô lại dễ thương đến vậy.

-----"-----

Sáng hôm sau.

Eri khó khăn lắm mới chen chúc được qua đám phóng viên dưới sự hỗ trợ của vệ sĩ để đi vào tập đoàn.

- "Chị ổn chứ? - Bạch Linh thấy Eri thì mỉm cười hỏi.

- "Chị chắc chắn sẽ giết chết Bùi Văn Hiến!" - Eri đập bàn tuyên bố.

- "Cậu lo cho mình trước đi đã! Không nghĩ tới Eri cậu cũng có ngày bị đám phóng viên làm cho toát mồ hôi hột đấy!" - Mone cười cười rồi đi về phòng làm việc mặc kệ Eri đang nhân đôi sự tức giận.

- "Tra số điện thoại của tên họ Bùi đó rồi gửi cho chị!" - Eri phân phó cho Bạch Linh.

- "Vâng!"

Eri vừa ngồi xuống ghế thì nhận được tin nhắn từ Bạch Linh. Cô nhấp dây số đó rồi nhấn phím gọi. Rất nhanh đầu dây bên kia nhận điện thoại, giọng nói bất cần vọng qua:

- "Không nghĩ tới em liên lạc tôi muộn như vậy đó!" - Bùi Văn Hiến biết người gọi tới là Eri. Và anh cũng biết cô gọi cho anh vì việc gì. Bài báo kia, anh đã thấy từ hôm qua, anh cứ nghĩ ngay lúc đó cô sẽ gọi cho anh chứ không phải là bây giờ.

- "Anh biết tôi là ai?"

- "Phó tổng giám đốc sáng tạo Tập đoàn SMG - Eri - Trần Song Đình, 20 tuổi, là con gái thứ hai Trần thị" - Bùi Văn Hiến dựa lưng vào ghế nói ra một dãy thông tin.

- "Anh... " - Eri nghe vậy thì tròn tròn mắt - " Họ Bùi kia, khôn khiếp, chuyện của anh tự anh giải quyết cho tốt đừng có lôi tôi vào!"

- "Tôi có tên họ đầy đủ nha!"

- "Tôi cần biết anh có tên tuổi không làm gì? Nói tóm lại, anh nhanh chóng giải quyết việc này cho tôi. Nếu đám phóng viên kia còn dám quấy rầy tôi, emn tôi sẽ đốt trụ công ty của anh!"

- "Tôi đợi em đến đốt công ty tôi!" - Nói rồi Bùi Văn Hiến cúp luôn điện thoại. Nhưng dù vậy, anh vẫn phân phó cho phòng quan hệ xã hội giải quyết chuyện này. Vì nếu chuyện này làm lớn lên thì chính Bùi thị cũng gặp chuyện.

Bị Bùi Văn Hiến cúp điện thoại giữa chừng, Eri trừng mắt nhìn điện thoại rồi hỏi thăm cả họ nhà anh ta.

----- Như Song -----

* Xin lỗi các bạn, Như Song đi học và không có máy tính nên không thể viết truyện được nên chậm trễ hơn 5 tháng. Thật sự rất xin lỗi. Hôm nay về nhà ăn tết nên mới có máy để viết tiếp. Mong các bạn thông cảm nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Quan hệ mờ ám không dứt (3)

Quán bar.

- "Chúc mừng cậu được giải thoát khỏi đám phóng viên!" - Ahim hào sảng cộng ly với Eri lớn tiếng chúc mừng cô.

- "Thật sự là mấy ngày nay bị họ hành muốn chết. Đám người đó quá dai dẳng, lại chẳng thể đánh mắng" - Eri ngửa cổ uống hết ly rượu rồi gạt gù.

- "Xem ra tên họ Bùi đó làm việc cũng nhanh gọn đó chứ?" - Ahim quàng tay qua cổ Eri nói,

- "Hắn dám không xử lý nhanh chóng sao?" - Eri lờm Ahim.

- "Phải rồi, hắn không xử lý tốt lỗi đầu sau này về một nhà bị cậu chinh cho đến chết thì sao?" - Luka ngồi đối diện chặc lưỡi.

- "Đúng đó đúng đó" - Ahim nghe vậy cười nham nhở tán thành.

- "Đúng cái đầu cậu đó" - Eri búng thật mạnh vào trán Ahim rồi trừng mắt cảnh cáo Luka - "Cậu nói vớ vẩn gì đấy? Ai sau này về cùng nhà với tên điên đó chứ?"

Luka nghe vậy thì nhún vai rồi tựa lưng ra sau ghế, nếu để ý thì sẽ thấy trong mắt cô ấy có ý vui khi người khác gặp họa. Cô thậm chí đếm đến 3 trong đầu. Quả nhiên thấy hai người đàn ông sau lưng Eri và Ahim có hành động.

Một người đàn ông trong đó về mặt bất cần đời tự nhiên đi lại ngồi cạnh Luka, người còn chưa ngồi hẳn xuống ghế, miệng đã mở ra thêm dầu vào lửa mặc kệ ánh mắt cảnh cáo của người đàn ông còn lại:

- "Cô cứ mở miệng ra là kêu bạn tôi bị điên. Tôi lại rất có hứng thú muốn nghe xem cậu ta điên như thế nào?"

- "Cao Quý Thần, sao anh lại ở đây?" - Ahim nhìn thấy là Cao Quý Thần thì nhui mày.

- "Tại sao tôi lại không thể ở đây? Em đừng có nháo, tôi đang muốn thỉnh giáo bạn của em một vài chuyện"

- "Hừ! Nói chính xác ra thì không phải anh ta điên. Mà anh ta căn bản chưa từng bình thường"- Eri lờ mờ Cao Quý Thần rồi lại tiếp tục đem Bùi Văn Hiến ra chửi - "Tôi mà gặp anh ta, tôi sẽ đánh cho anh ta thành đầu heo".

Cô vừa nói xong thì thấy đồng thời Luka và Cao Quý Thần nhếch miệng. Đúng lúc đó cô cảm thấy lưng ghế đằng sau có chút lún xuống. Quay đầu lại thì trước mắt chợt tối sầm, một khuôn mặt phóng đại ở rất gần với cô, chỉ cần cô mở miệng là sẽ đụng vào môi anh ta. Người đó không ai khác chính là Bùi Văn Hiến, "tên điên" mà Eri nhắc đến nãy giờ. Anh ăn mặc thoải mái, hai tay chống lên thành ghế, cả người đổ về phía trước, về mặt thâm trầm làm người khác không biết anh đang nghĩ gì. Có lẽ vì giật mình và muốn tránh người trước mặt nên Eri trong vô thức đã ngửa người ra sau mà quên mất đằng sau là khoảng trống. Bùi Văn Hiến nhanh lẹ túm lấy hai cánh tay của cô nhưng lại làm bản thân mình mất thăng bằng nên cả người nhào về phía trước. Kết quả cả 2 người ngã lăn ra đất. Nhưng trong khoảng khắc chuẩn bị tiếp đất, Bùi Văn Hiến đã nghiêng người đỡ Eri phía trên nên lưng đập vào góc bàn, anh thấy sau lưng bỏng rát, chắc hẳn đã bị xước một đường lớn rồi.

- "Cậu không sao chứ?" - Ahim đi qua đỡ Eri đứng dậy.

- "Mỗi lần gặp anh tôi đều xui xẻo là sao hả?"- Eri vừa phui quần áo vừa trừng mắt với Bùi Văn Hiến vẫn còn đang nằm trên đất - "Anh mau đứng lên đi, đừng có nằm đó ăn vạ nữa, người ta đang nhìn kia!".

- "Aiz gu! Em cái đồ không lương tâm, tôi vì đỡ em mà cả người đều bị thương, em còn ở đó trừng mắt với tôi!"- Bùi Văn Hiến vốn đang định đứng dậy nhưng nghe thấy Eri nói thế liền dứt khoát nằm ăn vạ.

Cao Quý Thần đứng bên cạnh đã nhìn thấu suy nghĩ của anh nên nhếch môi đứng khoanh tay một bộ dáng muốn xem kịch.

- "Làm gì nghiêm trọng đến vậy chứ? Anh đừng ăn vạ nữa. Đứng lên đi!" - Eri nhìn thấy mấy người đứng xung quanh đang chỉ trỏ thì cầm tay Bùi Văn Hiến muốn kéo lên.

Bùi Văn Hiến biết cô đã tức giận nên cũng không làm khó cô nữa nên cũng hợp tác mà đứng lên. Đột nhiên nghe thấy Cao Quý Thần kêu lớn:

- "Bùi Văn Hiến, cậu chảy máu rồi kia!".

- "Hả?" - Bùi Văn Hiến đang định quay lại nói gì đó thì bị Cao Quý Thần chặn họng.

- "Chết thật, Bùi Văn Hiến mau nhanh đi bệnh viện băng bó không cậu mất máu chết mất".

- "Không phải..." - Bùi Văn Hiến định nói làm gì nghiêm trọng vậy thì lại bị Cao Quý Thần chen ngang:

- "Cô định cứ đứng ngốc ở đó sao? Văn Hiến vì đỡ cô nên mới bị thương, ít ra cô cũng nên giúp đưa cậu ta đi bệnh viện chứ? Nhanh lên, cậu ta nặng quá, tôi sắp đỡ không nổi rồi!".

Bùi Văn Hiến đã mơ hồ đoán được ý định của Cao Quý Thần nên cũng không béc mếu, ngược lại còn có chút hứng thú, tò mò muốn xem thái độ của Eri. Nhưng nghe Cao Quý Thần chê mình nặng nên anh chơi xấu dựa hết toàn bộ người vào anh ta làm Cao Quý Thần chao đảo một chút mới đứng vững lại.

- "Hả? À ừ" - Eri bị Cao Quý Thần nói đến thần trí không tỉnh táo, cô vô thức tiến lên đỡ lấy cánh tay còn lại của Bùi Văn Hiến cùng Cao Quý Thần đưa anh đi.

Ahim đang định đi theo thì bị Luka kéo lại.

- "Sao thế? Mình không đi cùng sao?" - Ahim.

- "Cậu bị ngốc sao? Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết hai tên đó giả bộ".

- "Tại sao chứ?".

- "Nhìn thế nào cũng thấy tên họ Bùi đó thích nha đầu Eri còn tên họ Cao chính là đang muốn tác hợp cho họ" - Luka trợn mắt với Eri rồi phân tích rõ ràng cho cô ấy nghe.

- "À... Xem ra sau này không khí sẽ náo nhiệt lắm đây!".

- "Còn phải nói!" - Luka chắc lưỡi rồi cũng cùng Ahim đi về nhà.

Tại bệnh viện.

- "Tôi đã xử lý vết thương xong rồi! Vết thương tuy không..." - Bác sĩ sau khi xử lý và băng bó xong vết thương của Bùi Văn Hiến thì bắt đầu căn dặn nhưng nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Cao Quý Thần thì rất tức thời đổi cách nói - "... quá nặng nhưng mà vết thương phần mềm ở lưng sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sinh hoạt hằng ngày. Không những phải tránh nước, mà còn không được hoạt động nhiều, nếu không sẽ rất lâu khỏi".

Nói xong bác sĩ nhìn Eri đang đứng bên cạnh rồi cố tình nhấn mạnh một câu với Bùi Văn Hiến:

- "Đặc biệt là hạn chế hoạt động có tính mức kịch liệt!"

Nghe đến đây, Bùi Văn Hiến liền đen mặt, [nhìn anh giống không biết tiết chế như vậy không?]. Eri nghe thế thì giật giật khóe miệng, [cô cũng không muốn suy nghĩ đến tối đâu, nhưng tại sao sau khi nhìn cô, anh ta mới nói câu đó và ai nói cho cô biết tại sao tên bác sĩ này lại có cái ánh mắt mờ ám kia chứ?]. Còn Cao Quý Thần thì càng tự nhiên mà nhe răng ra cười nham nhở:

- "Nghe thấy chưa Văn Hiến, không được hoạt động kịch liệt, bằng không là liệt luôn đó!"

Vị bác sĩ nào đó nghe vậy tuy đã cố gắng kiềm chế nhưng không khó để nhận ra cơ mặt của anh ta đang co rút vì nhin cười.

- "Tôi ra ngoài nghe điện thoại"- Đúng lúc đó điện thoại của Eri reo lên thành công giải thoát cô khỏi không khí mờ ám này. Cô lấy cớ nghe điện thoại rồi vọt lẹ ra khỏi phòng khám.

- "Miệng chó không mọc được ngà voi!" - Bùi Văn Hiến thấy Eri đã đi ra thì trợn mắt với Cao Quý Thần.

- "Tôi giúp cậu tranh thủ sự thương cảm của mỹ nhân, cậu còn quát tôi?" - Cao Quý Thần ôm tim dựa vào người vị bác sĩ kia tỏ vẻ bị thương - "Tô Ngụy, cậu coi cái tên vô ơn này đi, cậu ta đối xử với ân nhân của mình như thế đó!".

- "Đù rồi đó, ai kêu cậu nói cậu ta bị liệt!" - Tô Ngụy đẩy đẩy gọng kính trên mũi rồi đẩy cái người dám bám dính vào mình như con gấu Koala ra rồi ung dung hỏi - "Cậu đã thử chưa mà biết cậu ta bị liệt".

- "Cái đệt! Ông đây là đàn ông 100%".

- "Cũng không chứng minh cậu không có hứng thú với đàn ông".

- "ĐM, mắt chó nào của cậu thấy ông đây hứng thú với đàn ông chứ? Ông mà có lệch giới tính thì ông sẽ đề cậu ra đầu tiên!".

- "Phụt...." - Bùi Văn Hiến nãy giờ ngồi bên uống nước nghe đến đây liền phun sạch ra.

Eri vừa điện thoại xong đi vào nghe thấy câu này cũng ngu người mà đứng đực ra ở cửa phòng khám.

Tô Ngụy thấy hành động của Bùi Văn Hiến và Eri thì biểu cảm trên mặt anh như đập phải phân chó:

- "Phuy, thối lắm! Cao Quý Thần, con mẹ nó khẩu vị của ông đây không nặng như cậu".

- "Em yêu à! Em yên tâm, anh sẽ không bạc đãi em đâu!" - Cao Quý Thần biết đã không còn giữ được mặt mũi trước Eri thì liền đâm lao theo lao mà tiếp tục đùa giỡn. Còn hai tên kia, thì quên đi, mặt mũi của anh đã sớm mất sạch từ lâu trước mặt họ rồi.

- "Cút xa ông ra, cậu tính tròng lên não thì cút đến quán bar mà tìm trai bao".

- "Em yêu đừng giận, đời này anh chỉ yêu mỗi em!".

- "ĐM, cút ngay cho lão từ bằng không lão từ thiên cậu!" - Tô Ngụy đã tức đến đỏ hết cả mặt, anh cầm dao phẫu thuật hướng về phía Cao Quý Thần cảnh cáo.

- "Hự! Sao em nở lòng nào hủy diệt phúc lợi sau này của mình chứ?" - Cao Quý Thần lại càng khoa trương hơn ôm tim.

Đến lúc này thì Bùi Văn Hiến xem không nổi nữa, anh cầm áo khoác lên rồi đi ra cửa:

- "Hai người cứ ở đó liếc mắt đưa tình, tôi đi đây!"- Đến lúc này thì Bùi Văn Hiến xem không nổi nữa, anh cầm áo khoác lên rồi đi ra cửa rồi nhìn Eri - "Tôi đưa em về".

- "Unk!" - Eri gật đầu rồi thu lại điện thoại cất vào túi.

- "Đưa tình cái đầu nhà cậu. Bùi Văn Hiến, cái tên không có nghĩa khí, cậu không định đưa cái tên điên này về sao?" - Tô Ngụy nhìn về phía Bùi Văn Hiến ai oán.

- "Cậu quên tôi đang bị thương sao?" - Bùi Văn Hiến nhướn mày rồi nói tiếp - "Cậu cũng nói tôi không thể hoạt động kiệt liệt mà!" - Nói xong cứ thế quay người đi thẳng ra ngoài.

Eri thấy vậy chào hỏi hai người đang chìm chuột nhau trong phòng khám một tiếng rồi chạy đuổi theo Bùi Văn Hiến.

- "Anh định cứ như vậy đi thật sao? Không giúp bác sĩ Tô à?".

Bùi Văn Hiến bỗng đứng lại nhìn cô một chút. Ngay lúc Eri tưởng anh sẽ đổi ý mà quay lại giúp Tô Ngụy thì anh không nhanh không chậm nói một câu:

- "Tôi không thể hoạt động kịch liệt!".

Nói xong anh đi thẳng để lại Eri đang cật lực co rút khóe miệng, [tuy là vậy, nhưng anh có cần thiết phải nhắc đi nhắc lại rằng mình "không thể hoạt động kịch liệt" không].

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Bùi gia

- "Anh đang bị thương, lái xe có được không? Nếu không để tôi lái cho!" - Eri đi cùng Bùi Văn Hiến ra xe, lúc nhìn đến lưng anh mới nhớ ra anh đang bị thương nên rất biết điều nhận vai trò tài xế.

Bùi Văn Hiến nghe vậy cũng không từ chối mà mở sẵn cửa xe bên ghế lái cho cô rồi mới vòng qua ngồi vào vị trí phụ lái.

- "Nhà anh ở đoạn nào?" - Sau khi khởi động xe, Eri hỏi.

- "Khu Đế Giang Chi Ảnh".

- "Anh về Bùi gia sao?".

- "Em biết Bùi gia ở đó ư?" - Bùi Văn Hiến nhướn mày, không nghĩ cô đã tìm hiểu về anh.

- "Chuyện này lạ lắm sao? Cả Bắc Kinh này có ai không biết Bùi gia, thậm chí cả Phan gia, Cao gia, Lãn gia và Bạc gia đều nằm ở khu Đế Giang Chi Ảnh chứ?" - Eri nhìn Bùi Văn Hiến bằng ánh mắt nhìn người ngu ngốc nói.

- "Không nghĩ lại nổi tiếng như vậy?" - Bùi Văn Hiến sờ sống mũi cười cười [Thôi được rồi, là anh suy nghĩ nhiều].

Eri cũng không nói gì thêm mà chỉ tập trung lái xe.

Khi hai người về đến Bùi gia thì cũng đã 2 giờ sáng nên Bùi Văn Hiến lên tiếng mời Eri ở lại nghỉ ngơi một chút rồi sáng đi cũng không vội. Eri cân nhắc việc cũng đã khuya đi về nhà giờ này cũng không an toàn nên quyết định không cậy mạnh mà ở lại.

Sáng hôm sau Eri ngủ thẳng một mạch đến hơn 9 giờ sáng mới tỉnh. Cô lơ mơ vươn vai ngồi dậy rồi đánh mắt một vòng quanh phòng với vẻ ngỡ ngàng rồi mới nhớ là mình đang ở nhà Bùi Văn Hiến xong lại đổ người ra giường muốn ngủ tiếp. 30 giây sau cô lại vội bật dậy vội điện thoại xem giờ:

- "Wtf? 9 giờ? A... Điện mất thôi!" - Cô vò vò cái đầu tóc đã rối mù của mình lên rồi chạy vội đi rửa mặt.

Nhìn vẻ mặt méo xệch của mình trong gương Eri chỉ muốn đập đầu tự tử. [Vậy mà cô lại ngủ ở Bùi gia một mạch đến 9 giờ sáng. Chỉ mong trên dưới Bùi gia đã đi hết, bằng không cô không biết đầu mặt đi đâu].

Cuối cuối, sau n lần phân chân lại tinh thần Eri quyết định lấy dũng khí để rón rén ra khỏi phòng. Vâng, chính xác là rón rén dò từng bước một bước xuống cầu thang. Bước xuống cầu thang bậc thứ nhất, bậc thứ 2,... và không có bậc thứ 3. Vì cô đã gặp phải tình huống mà cô không mong xuất hiện chút nào.

- "Cô, cô là ai? Sao lại tự tiện đi lung tung trong đây?" - Một cô bé giúp việc đứng sau lưng cô tò mò hỏi. Nhưng có vẻ cô bé chưa kịp nghe câu trả lời của cô mà chợt nhận thức việc có người lạ vào nhà nên mới sợ hãi mà hô toáng lên - "Trộm, có trộm vào nhà!".

- "Không không, tôi không phải trộm. Suy! Nghe tôi nói đã!..." - Eri cuống cuống lên giải thích nhưng không kịp rồi! Cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ dưới lầu lên.

- "Lão gia, chính là cô ta, cô ta là trộm" - Cô bé giúp việc vừa thấy lão gia nhà mình liền hô lên.

Eri thì ôm mặt ai oán.

- "Cô là..." - Bùi lão gia khi nãy đang cùng vợ và con trai ngồi ở phòng khách nói chuyện thì nghe tiếng hô hoán thì chạy vội lên. Ông dùng ánh mắt dò xét nhìn người được coi là trộm trước mặt thì thấy có gì không đúng. Làm gì có tên trộm nào lại mặc đồ hàng hiệu, rồi ngang nhiên đi lại trong nhà người khác một cách hiên ngang như vậy. Nếu Eri mà biết suy nghĩ của Bùi lão gia chắc chắn sẽ dở khóc dở cười [Rõ là cô đang thà thà thật thà có được không? cô hiên ngang khi nào chứ?].

- "Em dậy rồi sao? Có đói không xuống nhà ăn sáng đi!" - Bùi Văn Hiến lại tỏ vẻ như không nhìn thấy không khí có vài phần kì lạ này mà lên tiếng.

Eri nghe thấy thì ai oán kêu gào trong lòng [Không đâu, tôi không đói chút nào, tôi chỉ muốn đi về thôi, về ngay lúc này]. Nhưng tất nhiên cô không thể nói ra miệng mà chỉ có thể gượng cười. Còn Bùi Văn Hiến đương nhiên cũng không nghe thấy tiếng lòng của cô mà rất tự nhiên giải thích với bố mẹ mình.

- "Bố, mẹ, cô ấy tên là Trần Song Đình, làm việc ở tập đoàn SMG, hôm qua con bị thương nên cô ấy đưa con về. Vì muốn rồi nên con mới mời cô ấy ở lại ngủ lại một đêm!".

- "À! Thì ra là vậy. Xin lỗi vì đã thất lễ. Trần tiểu thư, xuống nhà ăn chút điểm tâm đi!" - Bùi phu nhân nghe con trai trai mình giải thích thì rất nhanh liền niềm nở kéo tay Eri đi xuống nhà.

- "Dạ, cháu không thể làm phiền mọi người nữa đâu ạ! Trời sắp trưa rồi, cháu cũng nên về thôi!" - Eri ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng thì ngậm nước mắt [Đúng vậy, trời sắp trưa rồi, cô lại ngủ ở nhà người khác thẳng cẳng đến trưa. Eri à Eri, tiết tháo của mày đâu hết rồi!].

- "Phiền gì chứ? Đừng ngại nữa, con xuống ăn chút điểm tâm đã rồi ở lại chơi cùng cô một ngày, trưa cũng ở lại ăn cơm luôn!" - Bùi phu nhân càng nhìn lại càng thấy thích cô nên kiên quyết giữ cô lại.

- "Đúng rồi! Trần tiểu thư, con cũng đừng từ chối nữa, ở lại chơi với nhà chú đi!" - Bùi lão gia sau khi bị Bùi phu nhân trừng mắt nhắc nhở thì cũng thuận theo mà mời Eri ở lại.

- "Bùi lão gia, Bùi phu nhân, hai người cứ gọi cháu là Song Đình. Còn chuyện ở lại thì..." - Eri cười trừ với vợ chồng Bùi lão gia rồi hướng ánh mắt xin sự trợ giúp của Bùi Văn Hiến. Nhưng Bùi Văn Hiến đâu có ngốc vậy, hiếm lắm hai lão gia từ nhà mình mới đồng lòng suy nghĩ vì con trai như vậy nên anh chỉ nhún vai thờ ơ trước ánh mắt của Eri.

- "Được được, Song Đình, con đừng nhìn thẳng thối thây đó nữa. Nhà này, cô làm chủ, con đã đến đây thì ở lại một ngày làm khách để cho bà già này vui về chút đi!" - Thấy Eri vẫn còn vẻ ngập ngừng thì Bùi phu nhân lại tiếp tục thuyết khách - "Hai bố con nhà này ngồi xuống thì một câu là kinh doanh, hai câu là tài chính. Hiếm lắm được ngày chủ nhật để nghỉ ngơi mà cứ bàn công việc, làm bà già này nghe mà sốt hết cả ruột. Cháu ở lại đây trò chuyện với cô coi như là giúp bà già này đỡ ngứa mắt với hai tên họ Bùi kia đi!"

- "Vậy cháu đành làm phiền mọi người rồi!" - Eri nghe Bùi phu nhân nói vậy thì cũng không tiện từ chối nữa nên đành đồng ý ở lại.

- "Vậy mới đúng chứ? Chắc con đói rồi phải không? Cô vào nói quần gia chuẩn bị điểm tâm cho con" - Nói rồi Bùi phu nhân vui vẻ kéo Eri về phía nhà ăn.

Còn hai tên họ Bùi một già một trẻ đứng bên cạnh bị Bùi phu nhân sỉ vả nãy giờ chỉ có thể nhìn nhau dở khóc dở cười.

- "Haiz! Coi mẹ con đi! Có Song Đình một cái liền đem hai bố con nhà này bán hết luôn rồi!" - Bùi lão gia vỗ vai con trai thờ dãi rồi đi ra sô pha tiếp tục uống trà.

Bùi Văn Hiến nghe vậy thì khước miệng co rút. [Thôi được rồi, vì hạnh phúc trong tương lai, cho dù bị mẹ ruột bán rẻ hay sỉ vả thì đã sao, chỉ cần thuận lợi cưới được vợ vào nhà là được rồi!]. An ủi bản thân xong, anh cũng đi lại chỗ bố mình uống trà và đàm đạo vấn đề thị trường trong nước.

Về phía Eri thì sau khi cô nhìn thấy một bàn toàn điểm tâm sáng thì đàn người luôn. [Thật sự là toàn bộ chỗ này chuẩn bị cho cô sao? Có phải Lục gia đánh giá quá cao khả năng của dạ dày cô không?].

- "Sao con còn đứng đó, mau ngồi xuống ăn đi!"

Cho đến khi được Lục phu nhân giục thì Eri mới bừng tỉnh. Sau khi ngồi xuống thì cô nhìn về phía Lục phu nhân cười gượng:

- "Lục phu nhân, cháu tuy đói nhưng thực sự là chỗ điểm tâm này quá nhiều, cháu sợ ăn không hết!".

- "Cái con bé này, cô đã gọi con là Song Đình rồi, có phải ba chữ "Lục phu nhân" này của con nên sửa miệng rồi không?".

- "À vâng, thưa cô!".

- "Song Đình, con cứ ăn đi, ăn không hết thì gọi Văn Hiến vô ăn nốt!" - Bùi phu nhân lại một lần nữa tình bơ đem bán con trai.

- "Ặc! Sao có thể làm vậy chứ ạ!" - Thấy Lục phu nhân vô tư hỏ con trai thì Eri cười gượng.

- "Không sao đi! Cái thằng thối thây đó là thùng rác của nhà cô mà!" - Lục phu nhân xua tay.

- "Phụt... ha ha..." - Eri thấy Bùi Văn Hiến bị hình dung là "thùng rác" thì không nhịn được nữa cười ra tiếng.

Bùi Văn Hiến đang nói chuyện với bố ngoài phòng khách thì hắt xì một cái. [Sao cứ có cảm giác vừa bị ai đó nói xấu].

Eri dùng 15 phút để ăn bữa điểm tâm. Suốt quá trình đó đều nói chuyện cùng Lục phu nhân rất vui vẻ. Ăn được lưng lưng dạ dày thì cô cũng không ăn được. Lục phu nhân cũng tinh ý nhận ra cô đã no thì hô to ra phía phòng khách.

- "Văn Hiến, vô đây!"

Nghe tiếng bước chân trầm ổn đang hướng về phía phòng ăn thì Eri cười trù:

- "Cô à, thật sự không cần làm vậy đâu!".

- "Không sao đâu, cứ để "thùng rác" nhà cô ăn nốt!".

- "Có gì không mẹ!"

Vừa thấy Bùi Văn Hiến xuất hiện ở cửa thì Lục phu nhân không chút suy nghĩ mà nói:

- "Mau, "thùng rác" của mẹ, Song Đình no rồi không ăn được nữa, con ăn nốt đi!".

Bùi Văn Hiến không ngờ chân trước mình vừa bước vào phòng ăn thì đã thấy mẹ ruột của mình gọi mình là "thùng rác" thì khóe miệng co rút kịch liệt. Anh liếc mắt qua cô gái ngồi cạnh mẹ mình đang cố gắng nhịn cười rồi nhìn qua bàn ăn 5 món điểm tâm vẫn còn kha khá. Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người mẹ mình:

- "Cho nên "thùng rác" của mẹ là con đây ra đời dưới tình huống này sao?"

- "Ha ha! Hồi sáng con ăn ít chắc giờ đói rồi, lại ăn đỡ đi!" - Lục phu nhân biết mình lỡ miệng nên rất từ tốn ban phát cho con trai một chút sự quan tâm rồi rất biết ý nhường lại không gian riêng tư cho hai bạn trẻ - "Song Đình, con ở đây nói chuyện với Văn Hiến, cô ra ngoài với lão già họ Bùi kia đây!".

Đợi mẹ đi khỏi thì Bùi Văn Hiến tùy ý kéo ghế ngồi xuống cạnh Eri rồi không nhanh không chậm tự nhiên cầm lấy đĩa của Eri trên bàn vừa gấp đồ ăn bỏ vào miệng vừa nói:

- "Em muốn cười thì cứ cười đi!"

Bùi Văn Hiến vừa dứt lời thì Eri cũng không câu nệ nữa mà gục mặt xuống bàn cười. Thấy cô gái bên cạnh cười đến chảy cả nước mắt thì Bùi Văn Hiến rất quan tâm mà đưa cho cô một chiếc khăn tay rồi nhìn cô bằng ánh mắt nuông chiều.

- "Bùi Văn Hiến, ha ha, "thùng rác", vậy mà anh lại là "thùng rác" của Bùi gia!" - Eri cầm lấy khăn tay chấm nước trên khóe mắt rồi vỗ vai Bùi Văn Hiến tỏ vẻ đồng cảm - "Không sao đâu, tôi sẽ không nói với ai đâu!".

- "Vậy là tôi nên cảm ơn em rồi!" - Bùi Văn Hiến nhướn mày đáp lại rồi tiếp tục gấp đồ ăn bỏ vào miệng.

Eri lúc này đã ổn định lại thì cô lại ngồi dần ra đưa mắt nhìn theo một loạt hành động của Bùi Văn Hiến. Bàn tay to lớn, những ngón tay thon dài cầm đĩa đúng theo chuẩn mực gấp từng miếng đồ ăn đưa vào miệng. Yết hầu lên xuống theo động tác anh nhai nuốt. [Chết tiệt, người ta thường nói đàn ông lúc nghiêm túc rất đẹp trai, nhưng cô lại phát hiện ra người đàn ông trước mặt cô ngay cả lúc ăn cũng đẹp đến mê người!..]

- "Có phải em phát hiện ra tôi rất soái phải không?" - Đúng lúc cô ngắm trai đến ngu người thì Bùi Văn Hiến dừng động tác trên tay nhìn cô cười - "Lau nước miếng trên miệng em đi!".

- "Cái gì?" - Eri lúc này vừa mới tỉnh táo nghe vậy thì theo bản năng lau lau khóe miệng mới phát hiện mình bị lừa liền trừng mắt với anh rồi cúi xuống nhìn khăn trải bàn trước mặt.

[Khoan đã, hình như có gì đó sai sai thì phải? Đúng rồi, cô không thấy đôi đĩa trước mặt mình đâu], ngược lên nhìn đôi đĩa trong tay Bùi Văn Hiến vừa đặt xuống bàn sau khi ăn nốt "đồ thừa" trên bàn thì cô mới sực tỉnh:

- "Cho nên, nãy giờ ăn dùng đĩa của tôi để ăn sao?"

- "Tôi phát hiện cũng phản xạ của em không được nhạy cho lắm!" - Bùi Văn Hiến nhếch môi cười rồi xoa xoa đầu Eri nói một câu không đầu không đuôi rồi đi ra khỏi phòng ăn.

Eri ngồi đực ra một lúc mới tỉnh ngộ được là mình vừa bị chửi thì nắm chặt tay đè nén sự tức giận xuống. Cô đang định đứng lên dọn bàn thì nghe tiếng Lục phu nhân vọng vào:

- "Song Đình, con cứ để đấy cho tiểu Linh dọn dẹp, ra đây uống trà đi!".

- "Trần tiểu thư, cô cứ để đó em làm, cô ra ngoài chơi đi!" - Lục phu nhân vừa dứt lời thì Cô bé giúp việc khi nãy đi vào đón lấy chiếc đĩa trên tay rồi

giục cô ra ngoài.

- "Vậy làm phiền em!"

Sau khi Eri ra phòng khách thì cô cùng với Bùi phu nhân ngồi một bên vừa trò chuyện vừa xem Bùi lão gia và Bùi Văn Hiến chơi cờ. Đến trưa thì ở lại ăn cơm cùng Bùi gia rồi chào hỏi ra về. Trước khi lên xe, Bùi phu nhân còn nhét cho cô bao nhiêu là đồ ăn ngon đem theo.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Kí ức

Pub.

Một cô gái ăn mặc đơn giản ngồi trong một góc khuất của quán bar. Cô rất yên tĩnh, chỉ ngồi một mình ở đó nhìn chăm chú vào điện thoại. Ánh sáng của màn hình điện thoại hắt lên khuôn mặt của cô, soi sáng ánh mắt âm trầm. Trong tâm trí của cô hiện lên từng mảng kí ức vụn vặt.

Cô nhìn thấy một bé gái đang không ngừng chạy về phía trước. Đằng sau cô bé là 3 con chó săn và một đám người mặc đồ đen vẻ mặt rất hung ác đang đuổi theo. Rồi cô vấp té, đầu gối xước chảy máu, bộ váy màu trắng nhiễm toàn đất bùn. Ánh mắt cô bé hoảng loạn, nhưng vì nhớ lời ba dặn phải kiên cường không được dễ dàng khóc trước mặt người khác nên cô bé cố gắng trấn tĩnh không khóc ra. Đám chó săn rất nhận đuôi kịp và vây quanh lấy bé gái 5 tuổi ấy, chúng nhe răng, ánh mắt vẫn đỏ nhìn chăm chăm cô bé, chực chờ đó giống như chỉ cần chủ nhân ra lệnh là sẽ ngay lập tức xông lên cắn xé con mồi.

- "Nhóc con, mày chạy nữa cho ông đây coi! Sức lực cũng lớn thật, chạy cả một quãng xa như vậy!" - Tên cầm đầu ngồi xuống trước mặt cô bé, tay gã cầm một con dao găm dí về phía mặt cô bé hòng dọa nạt.

- "... " - Cô bé dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về gã. Cơ thể theo bản năng mà lết về phía sau một chút.

- "Ai da, con nhóc này cũng gan thật, lại còn dám nhìn tao bằng ánh mắt đó à!" - Gã nhếch miệng rồi quay lại nhìn đồng bọn đứng đằng sau - "Chúng mày coi, con nhỏ này mới tí tuổi đã xinh xắn như vậy, lớn lên chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân!".

- "Ha ha..." - Đám người đứng quanh đó đều dùng ánh mắt dâm dăng nhìn cô bé rồi cười ra tiếng.

- "Anh Ba, chi bằng chúng ta lên giấu nuôi nó lớn để chúng ta từ từ chơi dần đi!" - Một tên đàn em trong đó cọt nhả đưa ra ý kiến.

- "Ý kiến hay?" - Anh Ba vuốt cằm cười hề tiện híp mắt nhìn cô bé - "Nhóc con, nào, đi về cùng tụi tao, tụi tao sẽ cho mày ăn sung mặc sướng".

Gã vừa dứt lời thì chợt thấy tay đau nhói liền hất tay quãng cô bé đang dùng sức cắn vào bắp tay của gã ra.

- "Khôn khiếp, mày dám cắn ông, ông chém chết mày" - Gã giờ dao lên định đâm xuống bụng cô bé. Cô bé thấy vậy thì sợ hãi nhắm chặt hai mắt lại.

- "Dừng tay" - Đúng lúc đó có một tiếng nói lạnh lẽo vang lên làm tay gã run mà sượt dao qua cánh tay cô bé.

- "Mẹ kiếp, tên nào dám làm hỏng việc tốt của ông" - Gã giận dữ rống lên rồi quay lại. Sau khi nhìn rõ người vừa lên tiếng kia thì liền quỳ một chân xuống hành lễ - "Thiếu gia".

- "Thả cô bé ra!" - Thiếu gia trong miệng gã ra lệnh.

- "Nhưng mà..."

- "Cút!" - Không đợi gã nói xong đã bị vị thiếu gia kia híp mắt ra lệnh.

- "Vâng, vâng, bọn thuộc hạ đi ngay!" - Nói rồi gã cùng đàn em dẫn theo chó săn chạy ngay. Đứng thấy thiếu gia của họ còn nhỏ tuổi mà không kiêng dè, cậu ta có thể một mình vật ngã gã trong vòng 3 chiêu.

Cô bé ôm lấy cánh tay đang chảy máu của mình nhìn về phía người kia. Cô thấy một anh trai cao gấp đôi cô đang mỉm cười đỡ cô ngồi dậy rồi quan tâm an ủi:

- "Em đừng sợ, anh đuổi bọn chúng đi rồi!" - Cậu bé khi thấy vết thương trên tay cô thì hơi nhúm mày. Cậu lấy khăn tay băng bó cho cô bé - "Em nhớ nhà mình ở đâu không? Anh đưa em về!".

- "Có ạ! Em cảm ơn anh!"
- "Em tên gì?"
- "Em tên là Hoàng Kỳ Thu! Còn anh?"
- "Em cứ gọi anh là anh Ngôn" - Cậu bé mỉm cười xoa đầu cô bé rồi đỡ cô bé dậy và cầm tay cô bé dắt đi.

Những gì xảy ra sau đó đều mờ nhạt dần. Cô chỉ nhớ anh trai đó nói anh gọi là anh Ngôn và lớn hơn cô 8 tuổi. Rồi từ đó đến lúc cô 17 tuổi cũng chưa từng gặp lại anh.

Rồi sau đó là một đoạn ký ức khác thay thế đoạn ký ức kia.

Cô nhìn thấy mẹ mình đứng ngồi không yên gọi điện thoại nhờ vả người quen khắp nơi nhưng ai cũng lạnh nhạt kiêu có từ chối. Cô thấy bố mình vui đầu trong đồng giấy tờ ở công ty cả mấy ngày liền đến nỗi quên ăn quên ngủ. Dường như chỉ vài ngày mà cô thấy bố mẹ mình già đi vài tuổi. Đó là lúc công ty nhà cô gặp nạn. Có lệnh điều tra xuống tố cáo công ty nhà cô vi phạm bản quyền thiết kế của công ty đối thủ. Dưới sự chỉ trích của những công ty trong giới, dưới sức mạnh miệng lưỡi của thiên hạ, lại cộng thêm việc Hoàng Kỳ không thể chứng minh được sự trong sạch của mình, dù đã đem hết những thứ có giá trị trong nhà, huy động hết nguồn vốn nhưng cuối cùng chỉ trong vòng 1 tháng, Hoàng Kỳ đã bị sụp đổ. Bố cô bệnh tim tái phát mà qua đời, mẹ cô khi đó đang đi đến các công ty thân thiết để nhờ giúp đỡ, nghe tin chồng mình nguy kịch thì vội vàng lái xe về, rồi cuối cùng cũng không còn trong 1 vụ tai nạn. Khi cô nhận được tin chạy đến bệnh viện cũng không kịp nhìn mặt bố mẹ lần cuối.

Một cô gái 17 tuổi một mình chống đỡ đứng lên làm tang sự cho bố mẹ. Nhìn đám người được coi là thân thích, người quen của bố mẹ cô, những người trước kia mặc cho bố mẹ cô cầu xin thế nào cũng không chịu đứng ra giúp đỡ đang thấp nhang cho bố mẹ cô thì cô chỉ biết cầm hận mà nuốt nước mắt xuống. Nhưng đến cùng thì tất cả những áp lực chồng chất đó đổ lên vai một cô gái 17 tuổi thì dù cho cô có mạnh mẽ thế nào thì vẫn sẽ gục ngã. Cô nhớ mình mơ hồ ngã xuống. Cô mơ hồ nghe thấy tiếng hô lo lắng của em trai mình. Cô mơ hồ cảm nhận được một lồng ngực vững chãi đỡ lấy cô, cô cảm nhận được hơi thở trầm ổn vừa quen thuộc vừa xa lạ vương vấn trong khoang mũi, cô lo mơ nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai mang theo nét lo lắng. Sau đó vài ngày lúc tỉnh dậy cô cũng nghe thấy em trai nói lúc đó có một người đàn ông đã đưa cô đến bệnh viện sắp xếp cho cô xong, rồi người đàn ông đó đã đứng ra lo nốt những việc đang dở còn lại. Theo lời em trai cô, người đàn ông đó lại chính là anh Ngôn. Sau này được Shizuka giúp đỡ chăm sóc cho chị em cô.

Khi cô cảm thấy có vị mặn chát trên miệng thì mới thức tỉnh khỏi hồi ức. Cô giơ tay sờ lên mặt, quả nhiên toàn là nước mắt. Cô lau bọt nước mắt trên mặt rồi lại nhìn vào hình ảnh trên điện thoại. Trên màn hình điện thoại là hình chụp của chiếc vòng cổ "Dạ Vũ" - vốn là một món gia bảo của nhà cô - Hoàng Kỳ, năm ấy đã đem ra bán nhằm hùng vốn cứu Hoàng Kỳ, nhưng hiện giờ nó lại trong tay của Bạc Ngôn Dương. Mone cười khổ, một người như cô thật quá vô dụng, lại không thể lấy lại được gia bảo nhà mình. Mone thở dài một hơi rồi đứng dậy định đi về thì thấy một cô gái ăn mặc hờ hang về mặt hung dữ đi đến trước mặt cô.

- "Mày lại dám đến đây quyến rũ bạn trai của tao à?"
- "Sao?" - Mone nhú mày không hiểu chuyện gì mà nhìn cô gái kia.
- "Mày còn dám vênh váo với tao nữa à?" - Cô gái kia thấy Mone chỉ lạnh nhạt hỏi lại một câu như vậy thì tưởng Mone kênh kiệu, cô ta trợn mắt muốn xông qua đánh Mone nhưng bị bạn mình kéo lại.
- "Cần gì phải hạ thấp mình chấp nhận với loại gái bao như cô ta chứ?" - Cô bạn kia giữ tay cô gái lại rồi khinh thường liếc mắt nhìn Mone.
- "Phải rồi! Hạng đàn bà không biết bị bao nhiêu thằng chơi qua như mày đúng là không xứng cho tao đụng tay" - Cô gái đó nhếch môi khinh bỉ Mone rồi móc ra 500 ngàn trong ví ném về phía Mone - "Đây là 500 ngàn, cầm lấy và cút đi!"
- "Cô vừa nói gì cơ? Gái bao?" - Mone cười nhạt híp mắt nhìn cô gái kia.
- "Lẽ nào tao nói sai sao? Hay là mày chê ít?" - Nói rồi cô ta lại lấy thêm 500 ngàn nữa vứt cho Mone - "Tao cho mày thêm 500 ngàn nữa, giờ thì vừa lòng rồi chứ?"

Mone bình tĩnh nhìn cô gái kia rồi nhếch môi. Cô lấy ví ra đem một khoản tiền vứt lên bàn coi như trả tiền rượu vừa uống, rồi lại lấy thêm một khoản tiền nữa đi từng bước về phía cô gái kia nhân lúc cô ta chưa kịp để ý đem tiền nhét vào khe ngực cô à rồi cười lạnh.

- "Cầm tiền và tránh sang một bên trước khi tôi nổi giận!" - Nếu là bình thường thì cô cũng không để ý nhưng hiện tại tâm trạng Mone đang rất tệ nên cũng không khách sáo nữa.

Nói rồi Mone đẩy cô ta sang một bên đi thẳng ra cửa.

- "Mẹ nó, con đ* , người đầu, chơi chết cô ta cho tao" - Cô gái kia tức giận hét toáng lên.

Dứt lời một đám côn đồ đứng gần đó xông về phía Mone. Mone liền quay lại giơ chân đạp một phát vào mặt tên xông tới đầu tiên. Đang định xử tiếp tên thứ hai thì cô thấy có một nắm đấm khác vung đến bụng tên đó. Đám côn đồ thay có người lo chuyện bao đồng thì càng tức giận điên cuồng xông lên đánh. Nhưng sau khi nhìn rõ mặt người kia thì liền như nhìn thấy ác quỷ mà sợ hãi quỳ xuống.

- "Bạc tổng, thật xin lỗi, chúng tôi có mắt không thấy thái sơn, không biết vị tiểu thư đây là người của ngài nên mới tự tìm chết mà đắc tội. Mong ngài tha

thứ" - Một tên trong đó run lấy bầy không ngừng cúi thấp đầu xin tha.

- "Cút" - Bạc Cận Ngôn lười nhác xoa mi tâm lạnh lùng nói.

Dứt lời đám người đó liền kéo nhau co giò lên chạy. Khi chạy ngang qua Mone còn cúi người xuống chào cô. [Đùa sao, Bạc Ngôn Dương đó đáng sợ lắm đấy, vậy mà họ còn ngu ngốc đắc tội với phụ nữ của hắn. Nếu còn không chạy mau thì đến cái mạng nhỏ này họ cũng không còn.]

- "Khí thế của Bạc tổng thật lớn" - Mone nhìn thấy Bạc Ngôn Dương thì chỉ nhàn nhạt nói một câu rồi cũng lập tức rời đi.

Bạc Ngôn Dương thì chăm chú nhìn theo bóng lưng cô gái đến tận lúc khuất dạng cũng chưa thu lại ánh mắt.

- "Được rồi! Người cũng đã đi xa rồi, cậu còn nhìn cái gì?" - Lãnh Thiên Kỳ không biết từ đâu chui ra khoát vai Bạc Ngôn Dương cả lát phát phờ nói.

- "... " - Bạc Ngôn Dương đến cả ánh mắt cũng lười nhìn lấy anh ta một cái. Anh không nói năng gì mà chỉ đi ra ghế ngồi xuống.

- "Tôi nói, nếu không phải tôi phát hiện ra cô gái nhỏ của cậu bị bắt nạt mà nhanh tay gọi cậu đến thì cậu sẽ có cơ hội thể hiện một màn anh hùng cứu mỹ nhân sao?" - Lãnh Thiên Kỳ vuốt mũi rồi ngồi xuống cạnh Bạc Ngôn Dương kể công.

- "Tạm thời im lặng hoặc im lặng vĩnh viễn. Chọn đi" -Bạc Ngôn Dương lạnh lùng nhìn anh ta nói.

- "Ok ok, tôi im lặng là được" - Lãnh Thiên Kỳ ôm lấy miệng của mình. Nhưng anh an phận không quá ba phút lại không nhịn được mà nói tiếp.

- " Tôi nói, cậu muốn nuông chiều cô ấy thì dứt khoát đem cô ấy về bên cạnh mình đi. Cần gì phải núp một bên thăm quan tâm làm gì?".

- "Tôi nuông chiều cô ấy thì sao? Tôi thích thăm quan tâm thì sao? Cậu có ngon thì kiểm mục tiêu mà quan tâm đi".

- "Mẹ nó, cậu đừng dùng giọng điệu lạnh lùng để nói mấy lời buồn nôn như vậy không? Làm người khác cảm thấy rất quý dị đó!" - Nói xong anh cũng im lặng không nói gì nữa. [Tên họ Bạc này còn chưa thu phục được con gái nhà người ta mà đã ban phát thức ăn chó rồi. Đúng là ghen chết anh. Để tránh bị bội thực vẫn là nên im lặng thì hơn].

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Hóa ra là anh

Sau chuyến công tác ở Paris, công việc của Shizuka cũng không còn quá bận rộn nữa nên gần như là tối nào cô cũng về nhà sớm tắm rửa rồi đăng nhập IQ trò chuyện cùng với người bạn duy nhất trong danh sách bạn tốt của cô. Tuy nói là về sớm nhưng thực chất cũng là hơn 10 giờ đêm cô mới tan việc, báo hại Bạch Tuyết - trợ lý thân cận của cô vừa vui mừng vừa lè roi đầy mặt. Vui mừng vì Bạch Tuyết cô không cần phải thức trắng đêm để tăng ca cũng sắp lớn, còn roi lè là vì 10 giờ đêm, cái mốc thời gian này cũng chả sớm sửa gì cho kham, cô cũng chẳng làm được việc gì khác. Còn Shizuka tuyệt nhiên vẫn không biết bản thân mình khiến cho Bạch Tuyết vừa kính vừa hận mà vẫn đều đặn trò chuyện vui vẻ cùng ai đó trên QQ. Trò chuyện cùng anh xong cũng gần 1 giờ sáng. Ngày mai lại là thứ 7, nên Shizuka rất hiếm hoi mà tự cho mình một ngày nghỉ ở nhà. Nghĩ vậy cô liền chui vào chăn yên giấc.

Sáng hôm sau, Shizuka ngủ thẳng một mạch đến 9 giờ sáng. Nếu không phải có chuông điện thoại phá giấc ngủ của cô thì cái người nữ nhân cuồng công việc như cô đã phá kỉ lục ngủ nướng trong cuộc đời mình rồi.

Cô biếng nhác thò tay ra khỏi chăn lục tìm điện thoại trên tủ đầu giường:

- "Alo?"

Phan Đình Hạo ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng ngái ngủ của cô thì vừa kinh ngạc vừa buồn cười. Một khoảnh khắc lúc đó, khóe miệng anh nâng lên một nụ cười cung chiêu làm trợ lý của anh đang đứng đối diện bỗng sồn hết gai ốc.

- "Em đang còn ngủ sao?" - Mặc kệ Hóa Diễm còn đang trong trạng thái sồn gai ốc, Phan Đình Hạo rất tự nhiên dùng chất giọng dịu dàng, dung túng nói chuyện với cô gái đầu dây bên kia.

- "Unk" - Shizuka bên kia còn chưa tỉnh ngủ hẳn, mà khi này cũng chưa coi qua là ai gọi đã trực tiếp nhận máy. Nghe giọng nói dịu dàng, quan tâm của đối phương thì vô thức trả lời một tiếng.

Nhưng cũng rất nhanh cô nhận ra có điểm gì đó không đúng ở đây. Nếu cô nghe không nhầm thì đầu dây bên kia là giọng đàn ông. Nhưng cô chắc chắn rằng mình không hề có quan hệ quá thân thiết gì với bất cứ người đàn ông nào cả. Lúc này cô mới nhìn đến số điện thoại hiện thị trên màn hình, là một dãy số lạ.

- "Cũng đã 9 giờ rồi, ngủ nướng không tốt, em cũng nên dậy đi" - Phan Đình Hạo nghe cô vô thức đáp lại thì bật cười.

- "Từ từ, anh là ai vậy, tôi với anh có quen nhau sao?" - Shizuka nghe giọng nói vừa lạ vừa quen này thì dứt khoát ngồi thẳng dậy giữa giường ngơ ngác hỏi.

- "Phan Đình Hạo"

- "Phan... Biến thái?" - Shizuka tưởng chừng mèm té xuống đất. Vậy mà cái người gọi điện hỏi han thân thiết này giờ lại là cái tên biến thái kia. Cho nên cô mới rất không có hình tượng mà kinh ngạc rống to lên.

Phan Đình Hạo nghe tiếng hét lớn của cô liền vội đưa điện thoại ra xa nhằm bảo vệ cái tai của mình, khi nghe cô gọi mình là, umk..., "Phan... biến thái..." thì anh có chút bất đắc dĩ. Lại nhìn qua Hóa Diễm, người đang cố gắng kiềm chế khiến cho khóe miệng co giật có lẽ là do cũng nghe thấy tiếng hét kia của cô thì anh chỉ trừng mắt cảnh cáo rồi ra hiệu cho anh ta đi khỏi. Hóa Diễm cũng rất biết ý nhún nhún vai rồi tặng cho sếp nhà mình ánh mắt ý tứ rồi rời đi ngay lập tức.

- "Phan Đình Hạo" - Anh tựa lưng lên ghế dựa, tay tùy tiện lật một trang tài liệu, miệng vẫn không quên giúp cô nhắc lại tên của bản thân.

- "Phan tổng, vậy cho nên tôi có thể hỏi, sáng ra anh gọi cho tôi hỏi han ân cần là muốn làm cái gì không?" - Có lẽ Shizuka cũng nhận ra bản thân có chút thất thố liền hắng giọng lạnh lùng đề phòng hỏi. Cái tên biến thái này không dung gọi điện cho cô, việc này cũng quá khả nghi đi.

Đối với sự thay đổi thái độ 180° của cô, Phan Đình Hạo tỏ vẻ đã quen thuộc, anh điềm nhiên trả lời như không nghe thấy Shizuka đang thăm nói mình gian trá.

- "Tôi nay tại Phan gia, lúc 6 giờ, bố tôi tổ chức sinh thần, hai ông bà dặn tôi gọi điện mời em qua tham dự".

- "Hiểu rồi. Nếu không còn gì tôi xin phép gác máy"

Thấy cô lạnh lùng muốn mau chóng kết thúc cuộc gọi, Phan Đình Hạo lắc đầu cười khổ.

- "Umk. Không làm phiền em nữa"

Đợi Shizuka ngắt điện thoại, Phan Đình Hạo xoa huyết thái dương cười bất đắc dĩ. [Có vẻ hình tượng của anh trong cô rất xấu thì phải. Xem ra anh phải cố gắng cải thiện hình tượng của mình hơn thôi].

Nói đến Hóa Diễm, sau khi ra khỏi phòng làm việc của tổng tài nhà mình thì rốt cuộc cũng không nhịn được nữa ôm bụng cười một trận. Vậy mà vị tiểu thư họ Mạc kia lại có dũng khí chửi tổng tài là biến thái. Càng kinh ngạc hơn là Phan Đình Hạo lại không dám nổi nóng với cô. Xem ra sau này anh phải ôm chắc chân của thiếu phu nhân tương lai mới mong hưởng nhiều lợi hơn rồi. Nghĩ vậy, anh chàng rất vui vẻ đi thang máy xuống đại sảnh định xử lý chút chuyện. Không nghĩ tới khi thang máy xuống đến tầng 1, cửa vừa mở ra, anh chàng thiệt muốn biến thành không khí. Sao không ai nói cho anh biết vị tiểu thư nhà họ Lãnh kia lại đến đây không?

- "Trợ lý Hóa Diễm, tôi xin lỗi, Lãnh tiểu thư kiên quyết muốn vào, tôi không ngăn cản được!" - Vị bảo an nào đó áy náy bày tỏ.

Hóa Diễm trừng mắt với tên bảo an kia rồi cất bước đi ra khỏi thang máy, đồng thời ngăn lại Lãnh Thiên Lệ đang định lên vào thang máy kia.

- "Anh về vị trí đi" - Hóa Diễm nói với bảo an rồi nhìn Lãnh Thiên Lệ trầm giọng nói:

- "Lãnh tiểu thư, Phan tổng không có ở đây!"

Lãnh Thiên Lệ bĩu môi:

- "Anh không cần lừa tôi, anh Hạo chắc chắn đang ở trên đó" - Nói rồi cô gắng sức muốn đẩy cái người cao hơn cô cả cái đầu đang đứng chắn ở nút bấm thang máy kia ra. Dùng sức đẩy một hồi mà ai đó vẫn đứng vững như bàn thạch khiến cho cô tức đến dậm chân bình bịch.

- "Hóa Diễm, cái tên thói tha nhà anh có tránh ra không thì bảo"

Lúc này Hóa Diễm cũng không chắn ngang nữa mà bước né qua một bên. Đến khi Lãnh Thiên Lệ muốn nhấn thang máy thì anh thân nhiên dội cho cô một gáo nước lạnh:

- "Phan tổng đã đi đón thiếu phu nhân rồi!"

Lãnh Thiên Lệ nghe vậy thì cứng đờ người, mãi một phút sau mới quay người dùng vẻ mặt khó tin nhìn Hóa Diễm hỏi:

- "Anh nói gì? Thiếu phu nhân? Của anh Hạo sao?"

Hóa Diễm im lặng nhún vai. Gần như là tức thì, Lãnh Thiên Lệ nhào qua túm cổ áo anh:

- "Anh nói dối, sao anh Hạo có thể có... "

- "Chẳng phải tối nay là lễ sinh thần của Lão gia sao? Nếu Lành tiểu thư không tin có thể đến đó coi. Hẳn cô sẽ thấy bên cạnh Phan tổng có một cô gái. Đó là vị hôn thê của Phan tổng, cũng à thiếu phu nhân tương lai của Phan gia" - Hòa Diễm rất bình thản cắt ngang lời cô, anh nói lão mặt không đỏ.

Nếu như Phan Đình Hạo nghe thấy câu này của Hòa Diễm chắc chắn sẽ vui vẻ cả ngày. Còn nếu để Shizuka biết, hẳn cô sẽ kinh ngạc đến thổ huyết mất thôi, từ khi nào cô trở thành vị hôn thê, thiếu phu nhân nhà người ta vậy?.

Lành Thiên Lệ đỏ mặt trừng Hòa Diễm rồi không thèm đôi co với anh nữa mà quay người đi nhanh ra ngoài.

Hòa Diễm nhìn theo bóng lưng Lành Thiên Lệ rồi xoa huyết thái dương. Anh không rõ tại sao khi thấy ánh mắt đỏ hoe của cô anh lại thấy hơi khó chịu, không đành lòng. Anh lắc đầu cho tỉnh táo rồi khôi phục dáng vẻ nghiêm chỉnh để tiếp tục công việc.

Chiều đó, Shizuka cũng khá thành thật mà sửa soạn chuẩn bị qua Phan gia dự tiệc sinh thần của Phan lão gia. Tuy nói cô khá phản cảm với... uhm... Phan biến thái, nhưng dù sao vợ chồng Phan lão gia cũng là trưởng bối, lại đối xử với mấy chị em cô rất tốt nên cũng không tiện từ chối. Nhưng khi cô vừa bước ra khỏi nhà thì liền đen mặt. Phan Đình Hạo không biết đã đợi dưới nhà từ bao giờ. Chỉ thấy anh mặc một bộ vét đen, cả người tựa vào thành xe. Bộ mặt đẹp trai, đường nét góc cạnh rõ ràng cùng dáng người cao to rắn chắc khiến không ít cô gái trẻ đi qua nhìn không được quay đầu lại nhìn thêm lần nữa. Nhưng có lẽ do anh trưng ra bộ mặt liệt lạnh lẽo tạo ra khí thế bức người nên họ cũng không dám nhìn nhiều. Tuy vậy, chỉ cần là người tinh tế, đều sẽ phát hiện ra, khi bóng dáng Shizuka xuất hiện trong tầm mắt mình, khuôn mặt ánh mắt anh hiện lên vẻ dịu dàng vô tận. Nhưng điều này, Shizuka - người luôn tâm niệm anh là một kẻ biến thái càng không nhận ra mà chỉ cho rằng anh đang có ý nghĩ không trong sạch. Nếu Phan Đình Hạo biết suy nghĩ của cô lúc này sẽ tự cảm thấy mình làm người cũng quá thất bại rồi.

- "Tại sao anh lại ở đây?" - Shizuka cách xa anh cả 1m nghi hoặc nhíu mày hỏi.

- "Đón em" - Phan Đình Hạo không nhiều lời liền đem mục đích của mình thể hiện rõ ràng ra.

- "Tôi không cho rằng, từ đây đến Phan gia, tôi còn có thể lạc đường" - Shizuka liếc anh bằng nửa con mắt.

- "Em thông minh như vậy, lẽ nào không biết tôi đang theo đuôi em sao?" - Phan Đình Hạo mỉm cười tiến về phía Shizuka giờ tay muốn áp tay vào má cô nhưng Shizuka lại nhanh chóng né tránh làm bàn tay anh rơi lên vai cô. Phan Đình Hạo thấy vậy thì cong môi, dùng sức đẩy vai cô một chút rồi ôm cô vào lòng.

- "Em chưa có bạn trai, anh cũng còn độc thân, luận gia thế bối cảnh đều hợp nhau, chỉ bằng em hãy thử nghĩ đến việc đến với anh đi".

Shizuka lúc này đại não đã không còn tỉnh táo nữa rồi. Cô đứng đờ ra đấy, mặc kệ anh cứ để anh ôm mình. Mãi đến tận 1 phút sau cô mới tìm lại được cung phản xạ của mình. Cô vội đẩy anh ra rồi trừng mắt:

- "Anh muốn điên thì biến ra chỗ khác mà điên. Anh còn dám phi lễ tôi sẽ không nể nang nữa đâu"

Nói rồi cô không nhìn đến anh nữa mà đi về phía xe mình. Đi chưa quá 3 bước cô đã bị anh mạnh mẽ lôi vào xe của mình. Phan Đình Hạo cũng nhanh chóng lên xe, chốt khóa cửa xe lại rồi nhìn cô:

- "Tôi sẽ cho em thời gian suy nghĩ".

Dứt lời liền im lặng phóng xe hướng về phía Phan gia. Shizuka thì kiềm chế muốn phát hỏa, cô dứt khoát không thèm để ý tới người nào đó nữa mà chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

----- Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hóa ra là anh (2)

Không khí im lặng trong xe tiếp diễn đến tận lúc về đến biệt thự Phan gia.

Lúc này, tại đại sảnh đã có rất nhiều người. Nhìn qua thì không khó để thấy ai nấy đều có thân thế, chủ yếu toàn là giới kinh doanh, thêm một ít người của giới chính trị.

Khi Phan Đình Hạo và Shizuka bước vào, gần như đã thu hút toàn bộ ánh mắt của những người ở đây. Hai người bọn họ, nam thì lạnh lùng, khí thế bức người, nữ thì dịu dàng, thướt tha. Nói Shizuka dịu dàng thướt tha là vì hôm nay cô vận một chiếc váy dự tiệc đuôi cá màu trắng. Tóc xoắn dài thả sau gáy, trang sức đơn giản. Phan Đình Hạo và Shizuka một đen một trắng sóng vai bước vào, không những không đối lập, mà còn giúp nhau tăng lên sự nổi bật của đôi phương.

Phan Đình Hạ vừa nhìn thấy hai người thì vui vẻ vẫy vẫy tay. Shizuka vô thức nhìn qua người bên cạnh, bỗng ngạc nhiên khi nhìn thấy vẻ mặt cung chiêu của Phan Đình Hạo đối với em gái mình.

Từ trước đến nay, trong ấn tượng của cô. Anh là một người có chút lạnh lùng, hồ hững, có chút bá đạo, bắt kham lại...ukm... biến thái, vô lại. Phan Đình Hạo nếu biết được suy nghĩ của cô chắc sẽ thổ huyết ngay lập tức.

((PDH: "Đen mặt/Lãnh Hạ Như Song (*), thật ra cô là mẹ kế có phải không?".

LHNS: "Đề phòng/ Anh có ý gì?".

PDH: "Tại sao hình ảnh của tôi trong đầu Tiểu Ninh lại xấu xa như vậy? -.-".

LHNS: "Ồ thì, người sao miêu tả vậy thôi! /Dứt lời ôm điện thoại chạy biến/" Kể thức thời mới là trang tuần kiệt. Lúc này cô không chạy, khó biết được một giây sau lão Phan sẽ làm gì cô nha! ^^)))

Hai người cất bước đi qua phía vợ chồng Phan lão gia và Phan Đình Hạ. Vừa thấy Shizuka đi đến cạnh, Phan Đình Hạ cười ngoác cả miệng nhào qua đẩy anh trai mình ra rồi ôm lấy cánh tay của Shizuka nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới thốt lên:

- "Chị Ninh, không ngờ chị mặc váy lên lại xinh đẹp như vậy? Y như thiên thần í!".

Phan Đình Hạo bị em gái đẩy ra thì nhếch môi cười bất đắc dĩ. Xem ra, anh không những phải đề phòng giặc ngoài mà còn phải đề phòng giặc trong nữa. Có điều... Nữ tặc họ Phan này, có vẻ khó xử lí đây. Anh phải nhanh chóng kiếm một mồi đem đuổi nó đi mới được.

Phan Đình Hạ tội nghiệp bị anh trai bán đứng một cách thậm tệ. Sau này, khi biết chuyện, cô gào lên lời 18 đời nhà anh trai mình lên hỏi thăm. Ai ngờ đầu anh cười vô lại hồ hững đáp một câu: "Tổ tiên của anh, không phải cũng là tổ tiên của em sao?" làm Phan Đình Hạ nước mắt rùng rùng tức đến hít thở khó khăn. Cô không ngờ, anh trai nhà mình lại vô lại đến mức đó, đúng là không có vô lại nhất, chỉ có vô lại hơn.

Còn lúc này, Phan Đình Hạ đang lú lú khen Shizuka hết lời làm nữ TGD lạnh lùng của chúng ta cũng phải ngượng chín cả mặt, chỉ đành mỉm cười với cô bé rồi hướng ánh mắt về phía hai người lớn gật đầu chào:

- "Cô, chú. Chúc chú sinh thần vui vẻ, mạnh khỏe, gia đình luôn bình an, hạnh phúc. Đây là chút quà nhỏ con chuẩn bị. Mong chú nhận lấy" - Chào xong cô quay đầu nhận lấy một cái túi nhỏ trong tay Phan Đình Hạo rồi đưa cho Phan lão gia. Khi này, lúc đi vào, cô vốn định tự cầm, ai ngờ, anh lại một mực tranh cầm lấy hộp quà rồi kéo cô thẳng vào đại sảnh. Vì đại sảnh đông người nên cô cũng không tiện đòi co nên mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Phan lão gia nhận lấy hộp quà rồi cười hiền:

- "Người đến là tốt rồi. Quà cáp làm gì. Chúng ta cũng không phải là người lạ!".

Phan phu nhân im lặng quan sát hai người họ từ lúc bước vào đến giờ, lúc thấy sự thân thiết, ăn ý của họ thì ánh mắt lóe sáng, nụ cười trên môi càng đậm:

- "Đúng vậy, chúng ta từ lâu đã là người một nhà, con câu nệ làm gì?".

Shizuka nghe vậy thì có cảm giác có gì đó không được đúng cho lắm, nhưng lại không nghĩ ra là không đúng chỗ nào nên cũng cho qua. Phan Đình Hạo thì không như vậy, anh hiểu rõ mẹ mình đang nói là có ý gì. Anh kín đáo cong khóe cười, ngay cả ánh mắt khi nhìn cô cũng dịu dàng hiếm có. Ánh mắt này của anh đúng lúc bị Phan Đình Hạ nhìn thấy, thành công khiến cô bé rùng mình một phen. Ánh mắt ông anh trai của cô lúc này so với ánh mắt lạnh lẽo thì còn đáng sợ hơn gấp vạn lần. Phải biết là, ác ma mỉm cười đều không có gì tốt đẹp, cô bé thầm cầu nguyện cho chị tiểu Ninh, nhưng đồng thời cũng rất mong chị tiểu Ninh thành chị dâu mình.

- "Chị, bên kia có bánh mứt dâu rất ngon, là em cùng phụ làm đó, chị qua ăn thử đi!".

Shizuka hơi nhìn về phía hai vị trưởng bối, chỉ thấy họ mỉm cười gật đầu tỏ ý đồng ý thì cô cũng cúi đầu lễ phép chào rồi cùng Phan Đình Hạ rời đi.

Phan Đình Hạo đang định đi cùng thì bị Phan phu nhân kéo lại không nhin được mà hỏi:

- "Thằng nhóc này, nhìn thái độ của tiểu Ninh, đừng nói con vẫn chưa thu phục được con bé nha!".

- "... - Phan Đình Hạo không nói gì chỉ nhìn bà bằng ánh mắt như muốn nói "Đúng là con dâu mẹ rất khó đối phó".

- "Con bình thường không phải rất thông minh sao? Gặp chuyện tình cảm sao lại ú ớ như gà mắc thóc vậy?".

- "Phì! Haha" - Phan phu nhân vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng có người không nhin được mà phì cười ra. Nhìn lại thì thấy Cao Quý Thần đang ôm bụng cười rất mất hình tượng.

- "Chú sinh thần vui vẻ" - Cao Quý Thần bị Phan Đình Hạo tròng mắt thì ho khan vài tiếng rồi ôm vai Phan lão gia chúc mừng. Xong lại nhìn Phan phu nhân nhin cười nói - "Cô à, cô không biết sao, trong mắt người đẹp Ninh, Hạo là một tên biến thái".

Phan phu nhân ngệt mặt hết nhìn Cao Quý Thần rồi nhìn Phan Đình Hạo. Hiển nhiên là bà đang rất kinh ngạc. Phan Đình Hạo đen mặt tròng mắt Cao Quý Thần rồi nói với bố mẹ mình:

- "Chúng con đi tiếp khách!".

Nói xong liền kéo Cao Quý Thần đi.

Với thân thế "nổi như cồn" của hai người đàn ông này, bọn họ vừa đi mấy bước thì đã có rất nhiều người chủ động đi lại bắt chuyện bàn chuyện kinh doanh đối tác.

Hai người họ vừa đi thì Phan phu nhân kéo tay chồng mình: "Lẽ nào tiểu Hạo đã làm gì phi lễ với tiểu Ninh ư?".

Phan lão gia trầm tư vài giây rồi lắc đầu: "Có lẽ là hiểu lầm gì thôi. Kệ chúng nó, con cháu có phúc của con cháu. Đến được với nhau thì chúng nó có duyên. Không đến được thì cũng là do duyên phận không an bài. Bà ở đây lo sung thì làm được gì chứ!".

- "Cái thằng nhóc thối thây đó, chẳng làm tôi bớt lo được tí nào!" - Phan phu nhân xụ mặt ai oán con trai.

Phan lão gia chỉ cười cười rồi dành lão bà của mình rồi hai người cùng đi chào hỏi khách khứa.

Tại đây bàn đề điểm tâm, Phan Đình Hạ hứng trí kéo Shizuka giới thiệu hết món này đến món khác. Shizuka vốn không thích đồ ngọt, nên cũng chỉ miêng cường ăn vài miếng, Phan Đình Hạ thì ngược lại, cô bé vui vẻ chiến đấu hăng say với đồng đồ ngọt đến tận khi thấy Ahim đi lại mới ngừng đầu hóng chuyện.

Shizuka có hơi bất ngờ khi Ahim ở đây, nhưng chợt nhớ ra, trong đám bạn nổi khổ của Phan Đình Hạo có Cao Quý Thần thì vỡ lẽ. Chẳng phải Cao Quý Thần và Ahim đang giả vờ hẹn hò để qua mắt 2 bên gia đình đó sao? Nhìn cũng biết, họ bị gia đình ép đi cùng nhau rồi, sự kiện này đương nhiên là một cơ hội tốt để cải thiện tình cảm!.

- "Xin chào Hạ tiểu thư và... Hạ thiếu phu nhân" - Ahim đi đến trước mặt họ, nở nụ cười giao hoạt.

Phan Đình Hạ nghe vậy thì cười khúc khích. Shizuka thì giựt giựt khoe môi, lườm Ahim:

- "Nói bậy bạ gì vậy?".

- "Cũng không phải mình nói nha! Mình đi từ cửa lớn qua đây, nghe thấy ai ai cũng nhìn về phía này và luôn miệng thắc mắc thân phận của Phan thiếu phu nhân này là gì?".

Cũng khó trách họ không nhận ra thân phận của cô. Tập đoàn SMG tuy nổi tiếng đã lâu. Nhưng trước kia trụ sở chính là ở Mỹ. Tuy giờ đã chuyển về Trung Quốc nhưng cũng chỉ mới vài tháng. Shizuka lại rất kín đáo trước truyền thông, mọi chuyện liên quan đến tuyên truyền đều do đám người Ahim phụ trách. Cô chỉ đứng sau chỉ đạo, bởi vậy, toàn giới kinh doanh đối với Shizuka cũng chỉ biết danh mà không biết mặt.

- "Vậy cậu thì sao? Còn đi dự tiệc cùng Cao Quý Thần nữa? Hai người, xem ra tình cảm cải thiện không tồi" - Shizuka nhướn mày.

- "Không tồi cái quái gì! Nếu không phải mẹ mình một mực nhét mình vào xe anh ta, còn cảnh cáo mình an phận, cậu nghĩ mình sẽ đến đây sao?" - Ahim bĩu môi rồi ánh mắt lóe một cái, dựa gần Shizuka một chút cười - "Nếu không đến, còn không biết cậu là Phan thiếu phu nhân nha!".

Shizuka đen mặt đang định nói lại thì Lãnh Thiên Hạ nhanh miệng hơn chen vào hỏi:

- "Chị Ahim cùng với Cáo già là một cặp sao?".

- "Cáo già?" - Ahim ngờ vực nhìn cô bé. Chắc không phải là...

- "Cáo già là anh Cao Quý Thần đó nha!".

Quả nhiên là vậy.

Ahim bĩu môi chán ghét:

- "Chị mới không cùng tên đầu heo đó là một cặp".

Vừa dứt lời lại thấy ánh mắt mang ý cười của Shizuka thì thờ dài thườn thượt.

- "Thôi được rồi! Quả thật là một cặp. Nhưng chỉ là đóng cặp".

- "Bữa này tình giả thành tình thật còn thiếu sao?" - Phan Đình Hạ cười khúc khích.

- "Nha đầu này nghĩ bậy gì thế hả? Sao em vớ anh trai em khác nhau như thế chứ?" - Ahim trừng mắt cốc đầu cô bé.

Phan Đình Hạ chu miệng:

- "Chị đừng so sánh em với gã mặt liệt đó".

- "Phi!" - Ahim nghe thế không được mà phì cười. Xong lại ôm lấy mặt cô bé lắc lắc - "Nha đầu, sao em dễ thương như vậy chứ?".

Shizuka đứng bên nghe thấy cũng chỉ lắc đầu cười.

Ba người các cô đứng nói chuyện với nhau một lúc thì nghe thấy có tiếng guốc ngày càng gần ở phía sau. Shizuka hơi nhú mào, Ahim chớp chớp mắt nhìn, hiển nhiên hai người các cô không biết người đang đi tới là ai. Nhưng Phan Đình Hạ biết, thậm chí là có vài phần hơi khó chịu. Người đang đi tới là Lãnh Thiên Lệ. Bộ trang phục của cô hôm nay giống ý như tên, điểm lệ vô cùng. Mái tóc xoăn ngắn bồng bênh, bộ váy dạ tiệc bó sát màu đỏ rực dài đến đầu gối, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, cộng thêm đôi bông tai tròn to theo bước đi mà rung lắc, không khỏi khiến cho Ahim nhìn không được mà cảm thán "quá đẹp".

Chỉ thấy Lãnh Thiên Lệ bước đến dừng trước mặt ba người họ. Đưa 1 tay ra trước mặt Shizuka mỉm cười giới thiệu:

- "Xin chào, tôi là Lãnh Thiên Lệ, rất vui vì cô đã đến tham gia bữa tiệc này của chú Phan".

Giọng điệu giống như chủ nhà của cô khiến cho năm phần hảo ý vừa dành cho cô ấy của Ahim vỡ tan tành. Phan Đình Hạ nghe vậy thì cười lạnh. Còn Shizuka thì lại không có biểu cảm gì, chỉ theo phép lịch sự bắt tay cùng Lãnh Thiên Lệ một chút rồi rất nhanh liền thu tay lại.

Lãnh Thiên Lệ thấy thái độ hờ hững của Shizuka thì lại tưởng cô làm cao nên không nhận được mà bắt đầu khiêu khích:

- "Tôi quen anh Hạo từ nhỏ, anh ấy rất nuông chiều tôi. Hôm nay, vì mời cô đến dự, nên theo phép lịch sự anh ấy mới đi cùng cô".

Một câu nói tuy không rõ ràng nhưng không khó để hiểu rằng Lãnh Thiên Lệ đang muốn nói: "Phan Đình Hạo là người đàn ông của cô ấy. Shizuka cô chỉ là khách, sợ cô chạnh lòng nên mới chờ cô đến, cùng cô đi vào đại sảnh mà thôi. Cô ấy mới là nữ chủ nhân tương lai ở đây".

Shizuka đương nhiên hiểu ý tứ này. Nhưng đối với việc đánh dấu lãnh thổ của Lãnh Thiên Lệ, Shizuka tỏ vẻ như người ngoài cuộc. Cô chỉ hơi gật đầu rồi quay người định đi chỗ khác. Ngược lại, Lãnh Thiên Lệ lại cho rằng cô khinh thường, không để lời cô ấy vào tai thì tức khí. Nhân lúc Shizuka vừa quay người thì Lãnh Thiên Lệ cầm lấy ly rượu vang trên bàn bước vài bước đứng chặn trước mặt cô đổ ly rượu lên đầu cô. Shizuka vốn không nhận ra Lãnh Thiên Lệ là ai, với lại nghĩ rằng mình cùng Phan Đình Hạo không có quan hệ gì, sẽ không có xích mích gì với cô gái này, nên vốn cô cũng chẳng đề phòng nên hứng trọn ly rượu kia.

Từng giọt rượu vang lăn từ trên đầu cô xuống, làm ướt hết mái tóc, ướt hết mặt. Và bộ váy trắng cũng không thoát nạn mà nhiễm toàn màu đỏ của rượu vang. Phan Đình Hạ và Ahim hiển nhiên cũng không ngờ được tình huống này. Thấy Shizuka bị tạt rượu thì Ahim liền nhanh chóng kéo cô lại ra phía sau mình. Lúc đang định nhào về phía Lãnh Thiên Lệ thì thấy có hai bóng dáng cao lớn đang vội vàng đi tới.

Phan Đình Hạo vốn đang xã giao cùng mấy vị GD của các công ty thì vô tình thấy Lãnh Thiên Lệ đang nói gì đó với Shizuka. Trong lòng thầm thấy không ổn liền không nói không rằng bước một mạch về phía đó. Cao Quý Thần thấy vậy thì cũng gật đầu chào mấy người kia rồi đi theo. Vừa đi đến nơi cách các cô tầm một đoạn nhỏ thì thu hết một màn tạt rượu kia vào trong mắt. Cao Quý Thần há hốc mồm, tròn tròn mắt nhìn. Xong, liếc qua Phan Đình Hạo, quả nhiên thấy mặt anh đang lại, ánh mắt đầm đìa sát khí đi nhanh hơn về phía kia. Cao Quý Thần nhìn qua lại thấy cô gái nhỏ Ahim giống như đang định xông qua đánh Lãnh Thiên Lệ thì cũng lo đi nhanh qua kéo Ahim lại. Không thể để cô nào loạn được, thân phận của cô không nhỏ, sau này sẽ có ảnh hưởng mặt mũi, với lại, Lãnh Thiên Lệ còn là em gái của Lãnh Thiên Kỳ nha. Nếu làm lớn việc, khó tránh ngượng ngùng khi gặp mặt sau này.

Cao Quý Thần chỉ thấy thái dương đang dật liên hồi. Vốn là bữa tiệc êm hòa, chỉ vì tính tình tiểu thư của Lãnh Thiên Lệ lại làm loạn cả lên. Chỉ là không biết Phan Đình Hạo muốn làm gì thôi. Phải biết, cái thời khắc Shizuka bị tạt rượu kia, Cao Quý Thần có cảm giác nhiệt độ xung quanh bọn họ trong phạm vi chục mét nhảy mất lạnh lẽo và đang có xu hướng lan rộng. Khí thế trên người Phan Đình Hạo lúc đó chính xác là giống như kiểu sẽ gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ vậy. Quá đáng sợ!.

((NS: "/Ánh mắt khinh bỉ nhìn CQT/ Khoa trương vừa thôi!").

CQT: "Tôi nói là sự thật nha!"

NS: "Dù sao Lãnh Thiên Lệ cũng là con gái nhà, lẽ nào lão Phan lại không có nghĩa khí như vậy chứ?".

CQT: "/Lườm/ cô là mẹ của cậu ta mà không biết tính cách cậu ta sao?".

NS: "/Nhún vai/ Khó trách nha! Như lão Phan nói, tôi là mẹ kế /mỉm cười thân thiện/".

CQT: "/Rùng mình/".

NS: "/Đắc ý rồi khỏi/"))

-----Lãnh Hạ Như Song-----(*) Các bạn thân yêu, nãy dạo một vòng, thấy nhiều người cùng lấy tên Như Song quá. Nên mình xin phép thông báo là mình sẽ đổi tên thành Lãnh Hạ Như Song nhé! googletag.pubads().definePassback("/94672926/VnJOTUN", [1, 1]).display();

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Hóa ra là anh (3)

Phan Đình Hạo cời áo vết xuống choàng lên vai Shizuka rồi ôm cô vào lòng. Anh nghiêm mặt nhìn Lãnh Thiên Lệ:

- "Xin lỗi".

Lãnh Thiên Lệ vốn muốn làm Shizuka bị xấu mặt, thấy ánh mắt của tất cả dồn về phía này thì hả hê trong lòng. Nhưng khi thấy anh che chở cô lại còn bắt mình xin lỗi như vậy thì trợn tròn mắt. Lãnh Thiên Lệ chỉ tay vào mặt Shizuka:

- "Chi là một con nhóc tầm thường mà anh bắt em xin lỗi sao? Em là ai chứ, là Lãnh nhị tiểu thư Lãnh thị. Muốn em hạ mình xin lỗi một đứa gái bao, anh Hạo, anh đùa em sao?"

Mọi người xung quanh nghe thế thì bắt đầu bàn tán:

- "Gì vậy? Đây không phải là cô gái khi nãy mới đi cùng Phan tổng sao?"

- "Đúng vậy, nãy còn tưởng là thiếu phu nhân Phan gia, vậy mà chớp mắt lại biến thành gái bao".

- "Vớ vẩn, Phan tổng muốn phụ nữ, mà còn cần đến gái bao sao? Nhìn thanh cao như vậy mà!"

- "Không phải Lãnh tiểu thư kia vừa nói đó ư?"

- "Ai không biết cô ta thích Phan tổng từ lâu, nay lại có người khác đứng cạnh anh, cô ta chả điên lên làm loạn đó, tính cách tiểu thư của cô ta còn không biết sao?"

.....

Động tĩnh bên đây cũng ảnh hưởng đến vợ chồng Phan lão gia. Hai người vừa đi tới thì nghe thấy lời bàn tán này, lại nhìn rõ tình huống trước mặt thì đều sa sầm mặt mũi. Con dâu tương lai Phan gia há có thể bị bắt nạt chứ. Phan phu nhân đang định đi qua thì bị Phan lão gia giữ lại.

Phan phu nhân đang định thắc mắc thì thấy Shizuka nãy giờ vẫn cụp mắt đứng yên một chỗ bỗng có động tĩnh thì bà cũng đứng im quan sát.

Shizuka bị tát một ly rượu vốn đã tức giận. Lại cộng thêm lời nói của cô ta thì càng máu nóng dồn lên. Cô lạnh mặt vùng khỏi tay Phan Đình Hạo. Chậm rãi đi đến trước mặt Lãnh Thiên Lệ. Tuy đầu tóc và mặt đã được lau sơ qua nhưng vẫn còn hơi ướt, một vài sợi tóc dính ở hai bên mặt, vài sợi rơi lên dính trên xương quai xanh tinh tế. Thoạt nhìn cô không hề chật vật mà khí thế tựa như bậc nữ vương.

Lãnh Thiên Lệ vốn đang đắc ý, nhưng vừa bị Phan Đình Hạo lạnh mặt nhìn, lại thấy khí thế của Shizuka thì trong vô thức, sợ hãi lùi lại một bước.

Shizuka cười lạnh:

- "Cảm phiền Lãnh tiểu thư cho biết, Shizuka tôi, từ khi nào phải đi làm gái bao kiếm tiền vậy?"

Một câu của cô vừa thốt ra, toàn bộ không gian như đóng băng. Một lúc lại vang lên lời bàn tán.

- "Shizuka? Lẽ nào là người đó sao?"

- "Có thể lắm".

- "Vậy mà gái bao trong miệng vị Lãnh tiểu thư kia lại là TGD tập đoàn SMG sao? Thật khó tin!"

- "Bà nói bậy gì đó, cái gì là gái bao. Cô ấy là nữ TGD trẻ tuổi nhất Bắc Kinh này đó".

.....

Lãnh Thiên Lệ lúc này ú ớ không thốt lên lời. Cô ta mở to mắt nhìn Shizuka, mãi lâu sao mới lắp bắp:

- "Cái gì? Shi... Shizuka gì chứ... Cô... Cô dám ở đây to giọng nói láo sao?"

- "Tôi cần phải nói láo ư?" - Shizuka nhếch môi.

- "Lãnh tiểu thư, cô ấy chính là TGD Shizuka của SMG" - Hòa Diễm không biết đến từ khi nào hạ thấp giọng nhắc nhở Lãnh Thiên Lệ.

- "Sao có thể? Sao có thể là cô ấy chứ?" - Lãnh Thiên Lệ lắc đầu liên tục.

Ahim thấy vậy thì hừ lạnh rồi ghét bỏ mà véo cái móng vuốt đang để trên tay mình. Cao Quý Thần ăn đau thẳm xuyết xoa. Anh lại làm gì đắc tội cô rồi chứ? Tại sao người bị tổn thương luôn là anh. Cao Quý Thần âm thầm lờ Lãnh Thiên Kỳ ra si và vạ lần vì cái tội dạy dỗ không nghiêm em gái mình.

Phan Đình Hạo mặt không đổi thái độ đem lặp lại lời nói một lần:

- "Xin lỗi".

Lãnh Thiên Lệ nhìn bối rối xung quanh. Hôm nay cô vốn dĩ muốn làm xấu mặt người kia, nào ngờ hiện tại người bị mất mặt lại là bản thân mình. Không! Cô không thể hạ mình xin lỗi được. Nếu cô cúi đầu, sau này ra đường còn dám gặp ai chứ?.

Trong lúc đang căng thẳng thì nghe thấy tiếng bước chân vội vàng đi đến. Nhìn thì thấy là đám người Lãnh Thiên Kỳ, Bạc Ngôn Dương và Bùi Văn Hiến đang đi tới. Lãnh Thiên Kỳ nhủ thầm nhìn hoàn cảnh lúc này một lần. Không khó để đoán được chuyện gì đang xảy ra. Xem ra em gái đại nhân của anh lại gây họa rồi.

Anh lại đưa mắt nhìn Phan Đình Hạo, chỉ thấy trên mặt cậu ta lúc này viết dòng chữ "Đang tức, chớ gây chuyện" thì đầu đầu không thôi. Lãnh Thiên Kỳ nhìn vào ánh mắt cầu xin cứu giúp của em gái mình rồi mở miệng:

- "Lãnh Thiên Lệ, xin lỗi TGD Shizuka và mọi người đi!".

Lãnh Thiên Lệ cup mắt, hai tay mân mê xoắn lại. Cô biết, lần này quả thật là lỗi của cô. Nhưng mà... Lãnh Thiên Lệ mím môi, cup mắt, từng giọt nước mắt thì nhau chảy dài, giọng run rẩy chất vấn:

- "Anh Hạo, sao anh lại nhẫn tâm như vậy? Em từ nhỏ quen anh, cũng yêu thích anh, tại sao anh luôn hờ hững với em? Shizuka

... Cô ấy chỉ mới về đây không lâu, thời gian hai người quen nhau làm sao có thể bằng thời gian của chúng ta chứ? Tại sao anh lại thích cô ấy, bảo vệ cô ấy mà không phải là em?".

Shizuka nghe rõ từng câu từng chữ mà Lãnh Thiên Lệ nói thì hơi giật mình nhìn qua Phan Đình Hạo. Anh, thật sự thích cô sao?.

Phan Đình Hạo có cảm giác có người nhìn mình thì đưa mắt nhìn qua. Vừa hay đụng phải ánh mắt của Shizuka. Chỉ thấy cô rất nhanh liền cup mắt xuống. Anh cười khổ trong lòng. Đừng nói bây giờ cô ấy mới nhận ra được là anh thật sự thích cô nha. Lẽ nào, chỉ số đáng tin của anh thất bại đến vậy sao?.

Phan Đình Hạo nhìn về phía Lãnh Thiên Lệ. Lần đầu tiên anh nhận ra, cô bé ngày nào lon ton chạy theo sau bọn anh giờ đây cũng đã là một thiếu nữ. Chỉ là trong mắt anh từ trước đến nay đều coi cô bé như là em gái, không hơn không kém. Anh thở dài:

- "Tiểu Lệ. Em, là em gái anh".

Lãnh Thiên Lệ nâng lên nụ cười chua xót. Mấy năm nay, cô luôn biết rằng anh chỉ coi mình là em gái, luôn biết là vậy. Anh trai Lãnh Thiên Kỳ của cô cũng không dưới 10 lần nói như thế. Chỉ tiếc là cô vẫn luôn không chịu chấp nhận sự thật. Vẫn cứ đầu muốn được đứng cạnh anh với thân phận không phải là em gái. Lãnh Thiên Lệ hít một hơi thật sâu, rồi ngẩng đầu nhìn Shizuka mỉm cười rồi hơi cúi đầu:

- "TGD Shizuka, thật xin lỗi!".

Rồi cô cũng cúi đầu trước vợ chồng Phan lão gia xin lỗi. Lúc này mới nhìn Phan Đình Hạo:

- "Anh Hạo, anh thật sự rất nhẫn tâm.. Nhưng dù sao, cũng chúc anh hạnh phúc".

Dứt lời, Lãnh Thiên Lệ gật đầu coi như chào mọi người rồi quay người đi một mạch ra cửa lớn. Lãnh Thiên Kỳ thấy vậy cũng nói một lời xin lỗi rồi đuổi theo.

Họ rời đi, không khí cũng gần như vỡ òa. Phan lão gia dù sao cũng từng là tinh anh trong giới kinh doanh, tiếng nói vẫn còn trọng lượng. Ông háng giọng:

- "Xin lỗi mọi người vì để xảy ra huyên náo này. Chỉ là đám thanh niên nóng nảy có chút hiểu lầm. Mọi người đừng để bụng. Hôm nay là sinh thần của lão Phan tôi, mọi người đừng khách sáo".

Gia chủ đã lên tiếng, mọi người cũng biết ý mà tản ra, cũng không ai tụ tập bán tán vụ việc khi này nữa.

Phan phu nhân áy náy xoa má Shizuka:

- "Tiểu Ninh, xin lỗi, để con ám ức rồi!".

Xong bà nhìn về phía Phan Đình Hạo dặn dò:

- "Con mau dẫn tiểu Ninh về phòng con xem có bộ lễ phục mới nào không lấy cho tiểu Ninh tắm rửa rồi thay đồ".

Phan Đình Hạo gật đầu lia lịa nhưng dường như nhớ ra gì đó thì lú đú nói nhỏ:

- "Nhưng mà, phòng con bây giờ... rất bừa bộn".

- "Cái con nhỏ này!" - Phan phu nhân nhíu mày cốc đầu cô bé.

- "Vậy thì cứ để cô ấy dùng phòng của con đi" - Phan Đình Hạo này giờ vẫn đứng bên cạnh bỗng lên tiếng, nói rồi anh nhìn về phía Phan Đình Hạ - "Em về phòng lấy lễ phục rồi đưa cô ấy về phòng anh!".

- "Vâng ạ!".

- "Vậy làm phiền mọi người rồi!" - Shizuka gật đầu với Phan phu nhân và Phan Đình Hạo rồi rời đi cùng với cô bé.

Phòng của Phan Đình Hạo rất gọn gàng, chủ đạo là màu trắng và xám, khá đơn điệu. Cạnh tường có một tủ sách và bàn máy tính. Trên bàn có một cuốn sách rất dày còn đang mở, màn hình máy tính cũng đang sáng, có vẻ như là anh quên tắt.

Shizuka cũng chỉ nhìn lướt qua rồi ôm đồ đi tắm rửa. Cũng may vóc dáng của cô và Phan Đình Hạ khá tương đồng nên mặc đồ của cô bé cũng rất hợp. Lúc cô ra từ phòng tắm, trên giường đã để sẵn máy sấy và một chiếc hộp. Cô ngồi lên giường rồi mở chiếc hộp kia ra, trong đó là một bộ trang sức tinh xảo, rất hợp với bộ lễ phục cô đang mặc. Cô để hộp trang sức qua một bên rồi cầm máy sấy để sấy tóc.

Vừa sấy tóc cô vừa lấy điện thoại ra lướt QQ. Vừa mở lên thì màn hình nhảy ra tin nhắn chờ của "anh" - người bạn duy nhất trong list friends của cô. Cô nhớ ra lúc nhận được lời mời của Phan Đình Hạo đến Phan gia, cô đã nhắn cho "anh" một câu: "Hôm nay em được mời đến nhà tên biến thái kia dự tiệc sinh thần của bố anh ta. Làm sao đây? Mọi tể bào trên cơ thể em đều bài trừ sự kiện này -.-".

Và câu trả lời của anh là: "Anh ta thật sự biến thái đến vậy ư?".

Shizuka suy nghĩ một chút về sự việc vừa xảy ra rồi bấm trả lời "anh":

- "Có lẽ, không hẳn là quá biến thái".

Cô vừa bấm gửi thì màn hình máy tính trên bàn bỗng nhấp nháy rồi kêu "tinh" một phát. Shizuka cũng không nghĩ gì nhiều, cúi đầu gửi đi thêm hai tin nữa.

- "Sự việc xảy ra ngày hôm nay xảy ra làm em có chút suy nghĩ khác về anh ta".

- "Hình như, anh ta thật sự có tình cảm với em!".

Cô vừa gửi 2 tin nhắn này đi thì máy tính cũng phát lên 2 tiếng "Ting! Ting!". Lúc này, Shizuka còn không nhận ra điều bất thường thì cô cũng không còn xứng với cái danh tinh anh giới kinh doanh nữa rồi.

Shizuka ngơ vác đi đến trước máy tính. Sau khi cô nhìn rõ trên màn hình hiển thị cái gì thì rõ ràng là không kiểm chế được mà đứng ngu người mất cả 1 phút. Đây, không phải là tin nhắn cô vừa gửi đi sao? Đây không phải là đoạn hội thoại của cô và "anh" sao? Đây, hình như là nick của "anh". Cho nên... Anh có khi nào là... Phan Đình Hạo?.

Cái tên Phan Đình Hạo vừa xuất hiện trong đầu cô thì Phan Đình Hạo ở bên ngoài cũng gõ cửa hỏi:

- "Từ Ninh, em soạn xong chưa? Anh vào được chứ?".

Shizuka hồi phục tinh thần rồi nhìn về phía cửa, cô hít một hơi rồi mở miệng. Giọng nói giống như không còn sinh khí:

- "Được!".

Phan Đình Hạo nghe vậy thì cũng đẩy cửa đi vào. Anh vừa vào trong thì thấy cô đang đứng nhìn chăm chăm vào máy tính trên bàn. Trong lòng anh thầm hô không ổn. Hình như trước đó anh quên tắt máy tính, và... Trên máy tính đang mở giao diện chat của anh và cô. Phan Đình Hạo cất những bước chân khần trương đến bên cô. Quả nhiên, khi anh vừa đi đến cạnh cô thì nghe thấy cô thều thào:

- "Hóa ra, là anh".

Cô nói xong thì ngẩng đầu nhìn anh. Phan Đình Hạo đứng đó im lặng nhìn vào ánh mắt Shizuka. Cô cũng đang nhìn chăm chăm vào mắt anh, anh không thể nhìn ra rốt cuộc là cô đang suy nghĩ gì. Anh im lặng tầm 1 phút rồi trầm giọng lên tiếng:

- "Là anh".

- "Vậy... Anh..." - Shizuka cup mắt, hiếm khi lại ngập ngừng không thốt ra được một câu hoàn chỉnh.

Vậy mà Phan Đình Hạo dường như hiểu được cô muốn hỏi gì. Anh hơi mím môi rồi dịu dàng lên tiếng:

- "Từ khi em đến Bắc Kinh, anh đã biết Từ Băng là Mạc Từ Ninh".

Nghe đến đây, Shizuka bỗng nóng bừng cả mặt. Không phải vì tức giận mà là vì ngại ngùng. Cô nhớ, từ sau có buổi gặp mặt ở Vu gia, không dưới 10 lần cô nhắc anh là biến thái trước mặt anh. Không biết lúc anh thấy cô tình bơ mắng mọ mình không biết có cảm giác gì. Shizuka nghẹn cả 1 phút mới mở miệng:

- "Vậy tại sao anh không nói".

Phan Đình Hạo thu hết biểu cảm của cô vào trong mắt. Hóa ra, cô không giận mà là xấu hổ. Uhm, đoán chừng cô xấu hổ vì trước đó nhiều lần nói anh biến thái trước mặt anh. Chỉ là, Phan Đình Hạo thầm cười khỏ, anh làm người có vẻ quá thất bại rồi. Nghe cô hỏi là vì sao, anh đi đến cạnh cô, đưa tay vén mấy sợi tóc rũ xuống bên sườn mặt cô ra sau tai rồi mỉm cười nói:

- "Vì muốn em bất ngờ".

Nói xong, ánh mắt anh vô tình lướt qua màn hình máy tính, cũng nhìn thấy 3 dòng tin nhắn kia của cô, anh nhướn mày nhếch môi cười:

- "Có lẽ, hôm nay, cũng là một thời khắc tốt".

Shizuka nhìn anh không nói gì.

- "Hôm đó, ở buổi đầu giá, quả thật là anh không cố ý, chỉ đơn giản là muốn bảo vệ em thôi" - Phan Đình Hạo giải thích.

- "...". Shizuka vẫn không lên tiếng mà chỉ gật đầu.

- "Anh cũng chỉ luôn coi Lãnh Thiên Lệ như là em gái mình".

- "...".

- "Haiz, Từ Ninh, em đừng không nói gì có được không? Em xem, tim anh đang đập rất mạnh này!" - Phan Đình Hạo thấy cô vẫn im lặng thì cảm lấy tay cô đặt lên ngực trái của mình.

Tuy thường ngày, Shizuka vẻ ngoài luôn lạnh lùng, nhưng sâu bên trong, cô vẫn chỉ là một cô gái mới 20 tuổi. Cô nóng bừng mặt rút nhanh tay lại. Phan Đình Hạo, mặt anh thật dày. Phong thái Phan tổng khi này đi đâu rồi hả?.

Phan Đình Hạo nhin cười nhìn biểu hiện ngượng ngùng của Shizuka. Cả khuôn mặt cô đều ửng hồng, ngay cả vành tai cũng vậy. Lúc này cô nào còn đáng vẻ là một TGD lạnh lùng, kiên cường nữa đâu. Nhìn thế nào cũng giống như một cô bé cấp ba vậy.

((LHNS: "/trán toàn sọc đen/ Ấc"

PDH: "/Trùng mắt/ Sao?"

LHNS: "Nói tôi biết, rõ ràng là một nữ TGD khí chất dưới ngòi bút của tôi, vô miệng anh sao lại thành cô bé cấp ba vậy?"

PDH: "Tôi thích"

LHNS: "Đây là tác phẩm của tôi"

PDH: "/Ánh mắt hình viên đạn/ Thì sao?"

LHNS: "/Nước mắt rờn rờn/ Không sao cả!"

Vị tác giả nào đó sục sục trong lòng "Rõ ràng đây là tác phẩm của cô nha! Đều là ác bá, quá đáng lắm luôn đó! Huhu!"))

----- Lãnh Hạ Như Song -----

googletag.pubads().definePassback("/94672926/VnJOTUN", [1, 1]).display();

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Làm bạn gái anh

Shizuka rút tay lại bối rối vuốt loạn mái tóc.

- "Xin lỗi".

Xin lỗi vì đã hiểu lầm anh. Xin lỗi vì đã mắng oan anh. Xin lỗi vì nói xấu anh.

Phan Đình Hạo bật cười rồi trở lại dáng vẻ nghiêm túc:

- "Vậy lời đề nghị của anh, có phải em nên trả lời rồi không?".
- "Sao cơ?".
- "Làm bạn gái anh!".
- "...".
- "Vậy lời xin lỗi này của em, anh không nhận".
- "Anh ép người quá đáng".

Phan Đình Hạo nhướn mày nhìn cô:

- "Em xem anh đẹp trai, nhà giàu, lại một lòng một dạ thích em, em nói xem, có chỗ nào không hợp với em chứ?".

Shizuka giật giật khóe môi.

Phan Đình Hạo, anh còn có thể tự luyến hơn không?

- "Anh có biết không?".
- "Hử?"
- "Tự luyến là bệnh, phải trị!" - Shizuka mỉm cười.

Phan Đình Hạo ngu người mắt 3 giây rồi bật cười. Cô gái nhỏ thật dễ thương, lại còn xù lông trước mặt anh nữa. Shizuka cũng rất hài lòng trước bộ dạng ngu người của anh. Dù rất nhanh, nhưng được nhìn thấy thiên tài giới kinh doanh đứng ngu ngốc ở đó, tâm tình cô khá vui vẻ.

"Cốc! Cốc! Cốc!" - Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa và giọng nói của Hòa Diễm: "Phan tổng, lão gia và phu nhân hỏi, hai người đã xong chưa?".

- "Cậu xuống dưới trước, chúng tôi sẽ xuống sau!".
- "Vâng".

Tiếng bước chân xa dần rồi biến mất.

Shizuka cũng biết không nên chậm chạp nữa liền sửa soạn đeo bộ trang sức lên. Một bộ váy màu xanh lam nhạt hở vai, bó eo, phần từ eo xuống hơi xòe và dài đến đầu gối. Cộng thêm bộ trang sức cũng lấy màu xanh lam đậm làm chủ đạo. Nhìn cô hệt như tiên nữ từ trong tranh bước ra.

Shizuka sửa soạn xong liền quay người bắt gặp ánh mắt của Phan Đình Hạo đang rơi lên người mình. Phan Đình Hạo này giờ luôn quan sát cô đến thất thần. Lúc cô bắt ngờ quay người, anh không kịp thu liễm, ánh mắt trùng hợp rơi lên... Uhm.. Ngực cô. Shizuka theo ánh mắt của anh nhìn xuống, vừa nhìn ra thì nóng bừng cả mặt. Cô mang guốc vào rồi đi về phía cửa. Lúc đi ngang qua anh, cô dừng lại mỉm cười rất thân thiện rồi dùng sức đập mạnh vào bắp chân của anh rồi hất tóc tiêu sái đi trước. Phan Đình Hạo bị đập đau liền co giò ôm lấy, vừa xoa vừa bật cười bất đắc dĩ. Cô gái nhỏ, lại xù lông rồi!

Phan Đình Hạo nhịn đau nơi chân mình, rào bước đuổi theo cô đến đầu cầu thang, mặt dày ôm lấy eo cô ghé sát tai nói nhỏ:

- "Tử Ninh, em tính mưu sát chồng sao?".
- "Ai nói anh là chồng tôi?" - Shizuka đẩy anh ra tròn tròn mắt.
- "Ai tiếp lời anh thì là người đó".
- "...".

Phan Đình Hạo, anh còn có thể vô si hơn không?

Lần đầu tiên trong đời, Shizuka bị cứng họng hết lần này đến lần khác.

- "Em ngần ngại thừa nhận rồi phải không?" - Phan Đình Hạo ghé sát cạnh tai cô vừa đi vừa nói, bàn tay của anh vẫn tự nhiên đặt trên eo cô.
- "...".

Shizuka véo tay anh một nhát thật mạnh. Phan Đình Hạo, thật ra, bộ dạng lạnh lùng trước đây của anh đều là diễn kịch phải không? Rõ ràng người trước mặt cô lúc này, quá ư là vô lại.

Phan Đình Hạo bị véo thăm hít một hơi, nhưng cũng không bỏ tay ra mà ôm càng chặt hơn giống như đang phản ánh sự bạo lực của cô vậy.

Hai người vừa đi vừa ghé sát nhau nói chuyện. Hình ảnh đó lọt vào mắt vợ chồng Phan lão gia càng khiến họ vui mừng.

- "Có vẻ như thằng nhóc kia thu phục được tiểu Ninh rồi!" - Phan phu nhân không kìm được kéo kéo vạt áo Phan lão gia nói.

- "Có thể".

- "Chúng ta sắp có cháu nội rồi!".

- "... - Lão bà à, con trai nhà bà hình như còn chưa thu phục hoàn toàn được con dâu đâu. Bà đã nghĩ đến việc cháu nội, có phải lo quá xa không?

- "Mẹ à, con đường thu phục chị dâu của tên mặt liệt đó là rất xa xăm!" - Phan Đình Hạo bỏ nốt miếng bánh vào miệng. Vừa nhai nhóp nhép vừa nói.

- "Cái con nhóc thối này, có ai nói anh trai mình là mặt liệt chứ?" - Phan phu nhân nheo nhẹ tay cô bé.

- "A, đau. Mẹ, mẹ toàn bênh anh. Thật ra, con không phải là con gái mẹ có phải không?" - Phan Đình Hạo bĩu môi ai oán.

- "Con nhóc này, lại nói bậy gì đó?" - Phan Đình Hạo và Shizuka vừa lúc đi đến cạnh nghe thấy cô bé nói vậy thì Phan Đình Hạo búng tai cô bé tức cười hỏi.

- "Ai gu. Lão Phan, bố coi, cả mẹ và anh đều bắt nạt con. Bố không thể cứ đứng đó cười được" - Phan Đình Hạo ôm tai giả bộ ã chà chực khóc.

- "Bố có thể im lặng được không?" - Phan lão gia tỏ vẻ vô tội.

Phan Đình Hạo bé nhỏ bị người nhà thông đồng ăn hiếp liền mếu máo ôm lấy một cánh tay của Shizuka.

- "Chị Tiểu Ninh, chị coi họ đi, hình như em bị ra rìa rồi. Em muốn bỏ nhà đi bụi".

Shizuka giựt giựt khóe môi. Thật ra, họ ở đây để tấu hài phải không?

Đúng lúc này, Hỏa Diễm đến bên cạnh Phan lão gia hạ thấp giọng nhắc nhở:

- "Lão gia, đã chuẩn bị xong rồi!".

- "Được".

Phan lão gia gật đầu, chỉnh sửa lại cổ áo rồi cùng Phan phu nhân đi ra chính giữa đại sảnh. Mọi người thấy vậy cũng dần yên tĩnh trở lại rồi cùng tiến về tập trung lại ở giữa. Phan lão gia hắng giọng:

- "Hôm nay, Phan mẫu ở đây, đầu tiên xin phép được đa tạ tất cả các vị đã dành chút thời gian đến đây để dự tiệc sinh thần của Phan mẫu".

Lời nói vừa dứt, khắp đại sảnh cùng vang lên tiếng vỗ tay. Shizuka đứng cạnh đấy cũng mỉm cười vỗ tay theo gió vui mà không biết rằng, giây tiếp theo sẽ xảy ra một việc khiến cô không kịp thích ứng.

Phan lão gia mỉm cười rồi giơ một tay ra hiệu mọi người yên lặng. Ông nhìn một vòng rồi dừng ánh mắt ở hướng Phan Đình Hạo và Shizuka đang đứng. Ông nheo mắt cười:

- "Việc thứ hai mà Phan mẫu muốn nhân tiện đây nhờ các vị làm chứng đó là, con trai tôi Phan Đình Hạo sẽ cùng Mạc tiểu thư, Mạc Tử Ninh cùng nhau đính ước".

Phan Đình Hạo nghe xong thì có chút bất ngờ. Nhưng thiết nghĩ, những việc Shizuka cần biết cũng đều đã biết, huống hồ anh cũng muốn đẩy nhanh tiến độ với cô. Vậy chỉ bằng nhân lúc này mà đẩy thuyền luôn. Nghĩ là làm. Bàn tay anh ôm trọn lấy bàn tay của Shizuka, anh kéo cô còn đang trong trạng thái lơ mơ về phía trước rồi hướng mọi người thông báo:

- "Xin được giới thiệu, cô ấy, Mạc Tử Ninh, vị hôn thê của Phan Đình Hạo tôi".

Shizuka bị anh kéo lên phía trước vẫn còn đang trong trạng thái lơ mơ màng. Nghe anh tuyên bố như vậy thì cô chớp chớp mắt rồi mờ mịt mà nghiêng đầu nhìn anh.

Tận cho đến lúc những tràng pháo tay không ngừng không ngừng vang lên, Shizuka mới hồi phục ý thức. Cô giựt giựt tay áo Phan Đình Hạo. Phan Đình Hạo cũng rất phối hợp mà nghiêng đầu xuống. Shizuka nhún mảy hạ thấp giọng:

- "Phan Đình Hạo, anh đang làm trò gì vậy? Tôi đồng ý đính ước với anh khi nào chứ?".

- "Từ bây giờ!" - Phan Đình Hạo mỉm cười rồi cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn.

Lúc hai đôi môi chạm nhau, Shizuka trợn tròn mắt nhìn anh đến tận lúc anh đứng dậy, cô vẫn còn đứng đờ người ở đấy. Phan Đình Hạo nhìn thấy vẻ mặt của cô thì bật cười rồi hơi cúi thấp người xuống cạnh tai cô:

- "Tiểu Ninh, không ai nói với em, lúc hôn nhau thì nên nhắm mắt sao?".

Khi nói, hơi thở của anh phả lên vành tai cô khiến cô hơi giật mình. Lại nghe anh nói vậy, thì trong vô thức cô nhắm ngay mắt lại. Phan Đình Hạo thấy vậy, thì tiếng cười trầm thấp từ cổ họng càng đậm:

- "Nha đầu, em biết không? Em rất dễ thương!".

Dứt lời, Phan Đình Hạo một tay vòng ra sau ôm lấy eo cô kéo sát về phía mình, một tay anh đỡ lấy sau gáy cô. Nụ hôn lần này không chỉ dừng lại vài giây giống khi nãy mà kéo dài hơn. Anh lưu luyến đôi môi mềm mại của cô, tựa như muốn hòa nhập cô lại làm một với mình. Hai người chìm đắm trong nụ hôn trong những tràng pháo tay chúc mừng của khách khứa. Mãi tận tới lúc anh cảm giác được cơ thể cô đang dần xui lơ thì mới dừng lại.

Shizuka hơi níu lấy khuỷu tay của anh cúi đầu, một phần là để ổn định hơi thở, phần còn lại là vì ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên.

Phan Đình Hạo bật cười vì dáng vẻ này của cô. Không nghĩ tới, một cô gái luôn mang khuôn mặt lạnh lùng, trấn giữ cả một tập đoàn lớn như cô thế mà lại ngượng ngùng không dám ngẩng đầu nhìn anh. Shizuka nãy giờ vẫn cúi đầu, tầm mắt cô đang dừng ở lồng ngực rộng rãi, rắn chắc của anh. Khi thấy lồng ngực của anh hơi rung lên cùng với tiếng cười nhẹ thì cô càng ngượng, từ má đến tai đều đỏ ửng lên, cô lén véo eo anh rồi giựt giựt vạt áo anh nhỏ giọng oán trách:

- "Anh đừng cười nữa".

- "Em nói gì cơ?" - Phan Đình Hạo tai thính nghe trọn câu nói của cô nhưng lại nở nụ cười xấu xa giả vờ hỏi lại.

Shizuka bị chọc đến tức nghẹn, cô nóng nảy hơi nhú mồm, giậm chân:

- "Phan Đình Hạo!".

Phan Đình Hạo nhận ra cô sắp xù lông thì liền cố gắng nhẫn nhịn không bật cười thành tiếng. Shizuka thấy anh im lặng mới dám ngẩng đầu lên. Phan Đình Hạo hơi mím môi, ánh mắt mang vẻ như cười như không nhìn cô. Shizuka biết anh đang nhịn cười liền trừng mắt nói nhỏ:

- "Anh dám cười nữa em sẽ bóp chết anh".

Phan Đình Hạo nghe vậy liền lập tức an phận trở lại dáng vẻ nghiêm túc.

Kết thúc bữa tiệc đã là 11 giờ tối. Phan phu nhân có ý muốn Shizuka ở lại nghỉ ngơi một đêm nhưng cô kiên quyết từ chối nên bà đành giục Phan Đình Hạo đưa cô về.

Vì Phan Đình Hạo đã uống không ít nên để tài xế lái xe. Shizuka lên xe ngồi trước, lúc nhìn ra ngoài thì hơi nhú mồm. Cô thấy Phan phu nhân đang dặn dò anh điều gì đó, Phan Đình Hạo thì hơi nhướng môi, còn cô bé Phan Đình Hạ thì đứng bên cạnh lại ôm miệng cười khúc khích. Cô hơi nhú mồm, sao cô cứ có cảm giác gì đó sai sai.

Sự thật chứng minh, dự cảm của Shizuka không hề sai.

- "Tối nay nếu được, con không cần về nhà đâu" - Phan phu nhân vỗ vỗ tay con trai nói.

Phan Đình Hạo nghe vậy thì dở khóc dở cười nhướn mày.

- "Tiểu Ninh về làm dâu Phan gia sớm hay muộn phụ thuộc hết vào con đó. Con đó, chuyển một ít sự lạnh trí trong công việc vào chuyện tình cảm đi".

- "Lẽ nào mẹ muốn con gao nấu thành cơm?" - Phan Đình Hạo buồn cười rướn môi hùa theo hỏi.

- "Nếu được thì tốt quá rồi. Bố mẹ con sẽ sớm có cháu nội".

Phan Đình Hạo nghe vậy thì bật cười lắc đầu khó xử.

- "Mẹ à, mẹ bày bày anh hai quá đi. Mẹ không sợ chị dâu sẽ sợ hãi mà trốn mất tiêu sao?" - Phan Đình Hạ đứng cạnh ôm miệng cười rúc rích.

- "Cũng đúng. Đình Hạo con...".

- "Được rồi, được rồi. Con biết phải làm gì. Mẹ yên tâm, dù là con dâu hay cháu nội, mẹ sẽ sớm có thôi. Con đưa Từ Ninh về đã" - Phan Đình Hạo cắt lời bà nói đại khái rồi quay lưng đi ngay.

Phan Đình Hạo lên xe cùng ngồi phía sau với Shizuka. Xe vừa chuyển bánh ra khỏi cổng lớn Phan gia thì Shizuka rút cuộc không nhịn được nữa mà túm lấy cánh tay anh hỏi:

- "Lúc nãy mẹ anh nói gì vậy?".

- "Hửm?" - Phan Đình Hạo nghe cô hỏi thì cong môi nhìn cô.

Shizuka đợi mãi không thấy anh trả lời thì tức giận véo cánh tay anh rồi ngồi sát phía cửa nhìn ra ngoài.

Tuy mắt cô nhìn ra ngoài nhưng tai cô vẫn luôn để ý động tĩnh của anh. Cô nghe thấy tiếng cười trầm thấp bật ra từ cổ họng anh. Điều đó lại càng khiến cô nóng mặt. Tuy bây giờ cô đã biết, anh là "người đó" nhưng biểu hiện lúc này của cô, nhìn sao cũng giống cô dâu nhỏ lo lắng thái độ mẹ chồng vậy. Shizuka vỗ vỗ mặt hít một hơi dài. Lúc cô vừa bỏ tay xuống thì cảm giác một luồng hơi thở ấm áp mang theo chút men của người đàn ông phía sau ập tới Phan Đình Hạo ghé cằm lên vai cô, một tay vòng ra trước bao bọc cô vào lòng.

- "Mẹ dặn anh sớm ngày thu phục em về hợp tác tạo người".

- "Hả? Tạo người?" - Shizuka khó hiểu quay đầu lại. Không nghĩ tới vừa quay đầu thì cũng thu hẹp khoảng cách với anh. Môi cô chỉ cách môi anh tầm 1cm.

Phan Đình Hạo nhếch môi, lợi dụng cơ hội ấn lên môi cô một nụ hôn rồi nhìn cô như cười như không nói:

- "Người đã lớn tuổi, muốn có cháu nội rồi".

Shizuka lần này còn không hiểu nữa thì đúng là đầu gỗ hết thuốc chữa, cô nóng mặt đẩy mạnh anh ra, dứt khoát không để ý đến anh nữa.

Phan Đình Hạo bị cô đẩy thì bật cười càng lớn. Nhưng dường như anh uống hơi nhiều nên cũng không càn quấy nữa mà chỉ yên lặng nhắm mắt tựa lưng ra thành ghế nghỉ ngơi.

Phan Đình Hạo ngủ rất tỉnh, khi xe vừa dừng lại anh liền mở mắt. Nếu không phải khi này trên xe, Shizuka nghe thấy tiếng thở đều đặn của anh, biết chắc anh đã ngủ, thì cô còn nghĩ anh vốn không hề ngủ. Anh ngồi thẳng dậy rồi xuống xe, lại vòng qua mở cửa xe cho cô.

- "Cảm ơn anh, anh về..." - Shizuka quay người nói cảm ơn, sau khi thấy tài xế đỗ xe xong thì đưa chìa khóa xe cho anh rồi lên chiếc xe phía sau luôn đi theo này giờ rồi đi thì cô nuốt lại hai chữ "cẩn thận". Việc quan trọng không phải là việc người tài xế kia rời đi, mà là Phan Đình Hạo đã uống rượu, giờ không có tài xế, anh làm sao lái xe chứ?.

Trong lúc Shizuka còn đang đứng đó suy nghĩ thì anh đã đi vào đứng trước cửa nhà gọi cô:

- "Em đứng đó làm gì vậy?".

Lúc bấy giờ cô mới tỉnh táo, cô đi lại trước anh rồi hỏi:

- "Anh định làm gì?".

- "Ngủ" - Phan Đình Hạo nói một chữ rồi đứng nhìn cô một lúc.

Thấy cô không có động tĩnh gì thì xòe tay ra trước mặt cô:

- "Chìa khóa?".

- "À..." - Shizuka dờ dẫm lấy chìa khóa ra đưa anh.

Phan Đình Hạo nhận lấy, tra khóa vào ổ. "Cạch!". Tiếng chốt cửa vang lên kịp lúc khiến Shizuka tỉnh táo. Cô len vào trước đứng chặn anh ngoài cửa rồi nhìn anh:

- "Sao anh lại tự tiện xông vào nhà người khác chứ?".

- "Anh không nghĩ là việc vào nhà bạn gái mình là tự tiện" - Phan Đình Hạo dựa lưng vào cửa, cổ áo không biết đã mở hai cúc trên cùng từ khi nào. Lồng ngực vạm vỡ, rắn chắc của anh trong ánh đèn mờ hắt vào đập lên mắt Shizuka khiến cô nóng bừng cả hai tai. Phan Đình Hạo nói vừa dứt lời cũng dứt khoát đi vào nhà mặc kệ sự ngăn cản của cô.

Shizuka trong lúc gấp gáp liền dùng hai tay túm lấy một cánh tay của anh níu lại. Phan Đình Hạo quay đầu, nhướng mày nhìn cô từ trên xuống.

- "Trong nhà còn có những người khác, anh không tiện ở lại".

Phan Đình Hạo nghe vậy thì hơi cúi người xuống đối diện cô cong khóe môi:

- "Anh chỉ ở trong phòng em, cũng đâu có vô phòng người khác".

- "Anh... anh...".

Thấy Shizuka ngập ngừng không nói rõ được câu nào thì anh chống chán cười:

- "Hôm nay anh say rồi, cũng không thể lái xe về trong đêm được. Hơn nữa, anh còn chưa đói bụng đến mức không thể kiềm chế như em nghĩ".

Nói rồi, anh cất bước đi lên cầu thang. Đi được vài bước, anh dừng lại nhìn cô:

- "Em còn đứng ngây ra đấy làm gì? Lẽ nào, em muốn anh mở cửa từng phòng một để kiểm tra phòng của em sao?".

Shizuka bấm môi đậm chân bình bịch, rồi trừng mắt nhìn anh, không nói không rằng bỏ đi trước. Anh nhún nhún vai rồi thung thung bước theo sau.

----- "-----"

Sau khi anh từ nhà tắm đi ra. Cô đứng trên giường ném cho anh một cái gối và chiếc chăn mỏng, rồi hát cảm về phía mặt đất dưới chân anh.

Phan Đình Hạo vốn không có đồ thay nên chỉ quấn chiếc khăn tắm quanh hông. Nhìn anh đứng đó, đầu tóc mới gội có chút lộn xộn, miễn cưỡng xò đôi dép không vừa chân, umk, đôi dép hình hoạt hình có màu hồng, lại ôm chân gối do cô vừa ném xuống. Nhìn kiểu gì cũng có chút khôi hài. Nhưng lại vẫn không đủ để làm mất đi vẻ đẹp trai của anh. Phan Đình Hạo ngẩng đầu nhìn cô buồn cười như rồng mây:

- "Anh nghĩ, nếu như anh muốn làm gì em, thì cho dù ngủ dưới đất hay là trên giường, cũng không có gì khác nhau!".

Shizuka không nói gì mà chỉ híp mắt nhìn anh với vẻ đề phòng.

- "Tứ Ninh, em không sợ em sẽ thành góa phụ sao? Nghe nói, uống say mà ngủ dưới đất rất dễ bị nhiễm phong hàn, nặng, còn có thể bị đột quỵ".

Shizuka tròn mắt trắng:

- "Ai là góa phụ. Anh mới là góa phụ. Cả nhà anh là góa phụ".

- "Được, được, anh là góa phụ" - Phan Đình Hạo búng nhắng phụ họa rồi mặc kệ cô mà tự nhiên trèo lên giường chiếm giữ một khoảng trống.

Shizuka giựt giựt khoe môi đứng bên cạnh giường nhìn chằm chằm người đàn ông đang xâm chiếm lãnh thổ của mình kia. Cô một tay vòng trước ngực, một tay chống cằm đứng nghĩ nghĩ gì đó rồi đi ra khỏi phòng. Phan Đình Hạo ngóc đầu dậy nhìn theo bóng lưng cô rồi nhếch môi nằm đó xuống giường lần nữa. Quả nhiên, không lâu sau đó cô quay về. Cô ném lên mặt anh một bộ đồ thể thao nam mới mua, vốn là định mua cho Mạc Tử Hiên, giờ cũng chỉ dành mang cho anh mặc. Xong rồi cô đặt thứ còn lại lên chần giữa giường. Phan Đình Hạo ngồi dậy nhìn bộ đồ trong tay rồi lại nhìn cái đồng hồ tròn màu nâu ở giữa giường bằng vẻ mặt chán ghét.

- "Em còn chơi gấu bông sao? Với lại, bộ đồ nam này là thế nào?".

- "Ai cấm tôi không được chơi gấu bông chứ? Còn bộ đồ là mua cho Tử Hiên, còn mới, anh yên tâm mà mặc" - Shizuka lườm lườm anh rồi leo lên giường phía bên kia con gấu lớn. Trước khi nằm xuống còn không quên nhắc nhở - "Anh lo thay đồ vào. Không thay không được lên giường ngủ".

Nói xong cô cũng dứt khoát quay lưng lại với anh. Phan Đình Hạo dờ khóc dờ cười nhìn bóng lưng của cô nhưng vẫn mặc quần vào. Đến lượt áo thì hơi nhũn nhũn, rồi dứt khoát vứt sang một bên mà leo lại lên giường. Tầm mắt của anh bị con gấu bông chắn lại, không thể nhìn thấy động thái của cô. Chỉ có thể trừng mắt chán ghét nhìn con gấu và gióng tai nghe động tĩnh bên kia. Đến khi chắc chắn cô đã ngủ say thì anh dứt khoát ném con gấu to kia xuống đất rồi nằm sát lại cạnh cô. Đúng lúc cô trở mình, tư thế vừa hay áp sát vào lồng ngực anh. Phan Đình Hạo lợi dụng cơ hội liền vòng tay ôm lấy cô vào lòng rồi thỏa mãn nhắm mắt.

Nhưng không lâu sau đó anh liền hối hận. Hơi thở của cô phả vào lồng ngực anh làm nó nhộn nhạo. Nơi nào đó cũng đang dần có phản ứng. Phan Đình Hạo thâm rủa trong lòng "Mẹ kiếp" rồi nhìn cô. Cô gái nhỏ còn không biết bản thân mình nằm trong vòng nguy hiểm mà cứ cọ tới cọ lui tìm thế thoải mái nhất để nằm. Phan Đình Hạo cười khổ. Đêm nay, xác định là anh sẽ bị mất ngủ. Cảm giác làm Liễu Hạ Huệ, thật con mẹ nó không dễ chịu chút nào.

((LHNS: Đáng đời, ai kêu lợi dụng lúc người ta ngủ ôm người ta làm gì? Giờ khó chịu rồi phải không?

PDH: "[mỉm cười] cô thích gì tôi tặng cô?"

LHNS: "[rùng mình] tôi phát hiện, lúc anh mỉm cười, nhìn còn đáng sợ hơn lúc anh nổi cáu [thu dọn đồ đạc, vắt chân lên cổ chạy]")))).

----- Lành Hạ Như Song -----

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Có gian tình

Một đêm đó, một người mỉm cười say trong giấc mộng, một người thổn thức trần trọc cả đêm.

Sáng hôm sau, Phan Đình Hạo mang theo đôi mắt đỏ vẫn lên tia máu rời khỏi giường sớm. Anh tự nhiên dùng bàn chải đánh răng của Shizuka như thể đó là lẽ thường. Sửa soạn một lúc thì định đi ra khỏi phòng. Nhưng chỉ vừa mới đặt tay lên tay nắm cửa thì bỗng dừng lại. Phan Đình Hạo quay người đi đến bên cạnh giường.

Từ trên cao nhìn xuống cô gái đang lười biếng vùi mặt vào gối thì khóe môi hơi nhếch lên. Cô nhóc này cả đêm lục xúc, cọ tới cọ lui tìm tư thế thoải mái, nghiêm nhiên đã coi anh như gối ôm bằng thịt. Bản thân anh cũng chỉ là một người đàn ông có nhu cầu bình thường, ôm giai nhân trong lòng lại không thể làm gì đúng là khảo nghiệm sâu sắc sức chịu đựng của anh.

Phan Đình Hạo thờ dãi rồi chống tay lên giường, cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ. Shizuka đang say giấc có cảm giác trên trán ngứa ngáy, theo bản năng liền giơ tay lên xua xua muốn đẩy thứ đang quấy nhiễu mình ra. Phan Đình Hạo thấy động tác của cô thì phì cười rồi cung chiều vuốt dọc sống mũi của cô:

- "Tiểu yêu tinh".

Shizuka nhăn mày trở mình còn mang theo tiếng lẩm bầm "Đáng ghét".

Phan Đình Hạo bật cười lắc đầu rồi cũng không phá cô nữa mà đi ra khỏi phòng. Xuống khỏi cầu thang liền dựa vào ấn tượng sau khi quan sát tối hôm qua rất nhanh tìm được phòng bếp.

Phòng bếp không quá lớn, mọi dụng cụ nấu nướng đều đầy đủ. Nhưng lại đều còn khá mới, xem ra cũng chỉ mới dùng qua vài lần. Mấy cô gái này phải cuồng công việc đến mức nào mới không có thời gian vào bếp chứ?

Phan Đình Hạo mang theo tâm lý không chắc chắn mà mở tủ lạnh. Nhưng khiến anh bất ngờ là, vậy mà trong tủ lạnh, rau thịt trứng cá... Tất cả đều đầy đủ và tươi mới. Xem ra có người định kì mang đến.

Phan Đình Hạo xắn tay áo lên, lấy vài nguyên liệu trong tủ lạnh ra bỏ lên bàn rồi bắt đầu bận rộn. Sau khi đã sơ chế hết mọi nguyên liệu và vừa ngâm gạo xong thì anh nghe thấy có tiếng mở cửa.

Một loạt tiếng bước chân trầm ổn từ từ tiến về phía bếp. Phan Đình Hạo nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc này thì cũng chỉ nhếch môi rồi tiếp tục công việc bếp núc.

Mà hiển nhiên cái người kia vừa đi vào trong bếp cũng bị bóng lưng bận rộn của Phan Đình Hạo làm cho giật mình. Chỉ thấy người kia bỏ đồ đạc vừa đi mua về lên bàn rồi đi lại cạnh Phan Đình Hạo nhìn anh bằng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh.

Phan Đình Hạo vẫn không dừng động tác trên tay, chỉ hơi liếc người kia một phát rồi lại tập trung vào nấu nướng.

- "Thu lại ánh mắt đó của cậu đi".

Anh vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng tru nhẹ của người kia: "Phan Đình Hạo? Sao cậu lại ở đây?".

- "Tại sao tôi không thể ở đây?" - Phan Đình Hạo đơn giản hỏi vặn lại rồi hơi nhún mày nhìn người kia - "Cao Quý Thần, tránh ra".

- "Hả? Không đúng, cậu biết nấu ăn sao?" - Cao Quý Thần tránh sang một bên tròn mắt nhìn anh.

- "Tôi chưa từng nói tôi không biết nấu ăn!".

Cao Quý Thần giựt giựt khóe miệng rồi vò đầu. Thôi được rồi, quả thật cậu ta chưa bao giờ nói cậu ta không biết nấu ăn.

Cao Quý Thần nhìn theo động tác của Phan Đình Hạo rồi nghiêng người ngó vào nồi lớn bên cạnh:

- "Cậu nấu gì vậy?".

- "Cháo hải sản".

- "Vậy cậu còn xào gì thế?".

- "Đồ ăn kèm" - Phan Đình Hạo nhìn Cao Quý Thần đang tò mò ngó nghiêng thì hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp - "Rảnh rồi không có việc gì thì sắp chén bát ra đi".

- "Uk. Mà cậu không mang tạp dề sao?".

- "Không thấy".

- "Tôi tìm cho cậu".

Tiếp theo đó là một loạt tiếng động loạn xạ. Phan Đình Hạo cũng lười quản nên dứt khoát phớt lờ người kia. Một lúc sau thấy Cao Quý Thần reo lên:

- "Đây rồi!" - Cao Quý Thần mang lại cạnh Phan Đình Hạo. Nhưng thấy anh đang bận rộn liền nghĩ nghĩ một xiu lại nói - "Tôi mang vào cho cậu!". Nói rồi chưa đợi anh đồng ý anh ấy đã lồng quai tạp dề vào cổ anh nên Phan Đình Hạo cũng mặc kệ anh ấy tự tung tự tác.

Nhưng vì mãi ồn ào với nhau mà họ không biết ngoài cửa phòng bếp đã tụ tập rất nhiều người từ lúc nào.

Mone, Eri, Bạch Tuyết và Bạch Linh đứng trước cửa phòng bếp tròn to mắt nhìn hai bóng lưng cao lớn kia.

Eri chớp chớp mắt ghé sát Bạch Linh xác định: "Hai người đó?".

Bạch Linh gật gật đầu nói thầm: "Chị không nhìn lầm đâu!".

Eri: "Tại sao hai người này ở đây?".

Bạch Tuyết không biết từ đâu chen vào nhỏ giọng: "Không quan trọng. Nhưng chị không thấy tư thế của hai người họ rất mờ ám sao?".

Eri "Hả?" một tiếng rồi neho mắt quan sát. Unk, theo góc độ của cô thì Phan Đình Hạo đang nấu ăn, còn... Cao Quý Thần... unk... đang ôm eo Phan Đình Hạo? Wtf, ai đó chọc mù mắt cô đi!

Đúng lúc đó Shizuka cũng đã rời giường đi xuống. Thấy một đám người đứng ngây trước cửa thì thầm hô không ổn. Cô bước nhanh vài bước, quả nhiên thấy được Phan Đình Hạo đang ở trong đó bận rộn.

Tại sao anh còn chưa đi? Nhưng anh còn ở đây đã đành, ai nói cho cô biết tên họ Cao kia, sao lại cũng ở nơi này?

Lúc này, hai người trong bếp cũng phát giác ra có rất nhiều ánh mắt hướng về phía mình liền cùng quay lại. Cao Quý Thần nhìn thấy sắc mặt không đúng của mấy cô gái lại phát giác tư thế của anh và Phan Đình Hạo không tốt liền nhanh chóng tách ra một bên.

Phan Đình Hạo mặt không đổi sắc chỉ hờ hững chào một câu: "Chào buổi sáng!" rồi quay lại nếm nôi cháo. Hành động tự nhiên như đang ở nhà mình.

Cao Quý Thần thì nhếch môi cười rặng rờ: "Hi, các mỹ nữ, buổi sáng tốt lành. Mau lại đây, anh đẹp trai mua sữa nóng cho các em đây!". Nói xong anh còn thâm ý liếc nhìn Shizuka rồi nói tiếp. "Còn có cháo hải sản của lão Phan nữa! Đảm bảo đủ dinh dưỡng".

Eri giựt giựt khoe môi [Anh đẹp trai? Người này da mặt thật dày nha!].

Mone thì hơi nhú nhú mày suy nghĩ gì đó.

Còn Shizuka ư? Nghiễm nhiên là đang nghiêng răng nghiêng lợi kiểm chế muốn ném hai người này ra ngoài.

"Khụ. Cao tổng, Phan tổng. Cho hỏi, làm sao hai vị lại ở đây vậy?". Eri ho khan hỏi. Cô rất muốn hỏi thẳng là [Có phải hai vị cạy khóa đột nhập vào nhà chúng tôi không?].

"Có người mời". Phan Đình Hạo tắt bếp rồi quay lại trả lời. Ánh mắt anh như có như không nhìn về phía Shizuka.

[Mời cái đầu nhà anh!]. Shizuka nuốt khan kiểm chế không chửi ra miệng. Là anh tự lộng hành xâm phạm lãnh thổ được không? Cô có điên mới "mời" một tên sắc lang vào nhà tranh giường với cô.

"Không biết là ai mời các vị vậy?". Mone lúc này như đã hiểu ra liền mỉm cười hỏi.

"Bạn gái tôi!". Một câu này của Phan Đình Hạo như là quả bom nguyên tử giáng xuống. Ai nấy kể cả Cao Quý Thần cũng tròn tròn mắt nhìn anh.

"Cậu có bạn gái khi nào vậy? Tại sao tôi không biết?". Cao Quý Thần huých vai anh hỏi.

"Tối qua". Lại thêm một đạo sấm sét đánh lên đầu mọi người.

Shizuka nắm chặt tay định xông lên xách cổ anh đá ra ngoài thì bỗng có một bóng dáng xuất hiện sau lưng họ giọng mơ màng hỏi: "Sao mọi người lại tụ tập ở đây mà không vào? Trong phòng bếp có shit hay sao mà không ai chịu vào vậy?".

Sau gáy của Phan Đình Hạo, Cao Quý Thần - "hai cục shit" xuất hiện mấy sọc đen.

Eri cùng Bạch Linh, Bạch Tuyết hết nhìn Ahim, rồi nhìn hai người trong bếp mặt đã đen như đất rồi không nhịn được mà ôm bụng cười quần quai. Mone cũng không nhịn được mà cười nhẹ. Nếu để người khác biết Ahim gia hóa này mới sáng ra đem hai vị Phan tổng, Cao tổng cao cao tại thượng coi thành 2 cục shit, chắc chắn sẽ trở thành một tin động trời.

Ngay cả Shizuka dường như cũng bị sốc vì câu này.

Ahim ngo ngác nhìn đám Eri đang cười chảy cả nước mắt gãi đầu hỏi: "Các người sao vậy?".

"Họ đang cười vì em nói người đàn ông của mình là shit đó". Cao Quý Thần cười như không cười trả lời.

"A! Cao... Cao... Cao". Ahim nghe thấy giọng đàn ông quen thuộc thì há hốc mồm chỉ vào mặt anh nói không nên lời.

"Cao cái gì mà cao. Tôi biết tôi cao hơn em. Còn nữa, quên tên tôi rồi sao? Đêm qua em còn ôm cục "shit" này ngủ cả đêm mà". Cao Quý Thần nghiêng răng híp mắt nói. Nha đầu chết tiệt. Dám nói anh là thứ đó. Còn quên tên anh nữa. Anh thật sự rất muốn bóp chết cô.

"Tại sao anh còn chưa về hả? Tôi đã nói sáng sớm anh phải khỏi cơ mà!". Cô nàng bị đứt một sợi thần kinh nào đó không kịp phân tích rõ hoàn cảnh mà tức giận quát lên.

Câu này vào tai của mấy người đang đứng ở đây thì lại có nghĩa khác. Eri, Bạch Linh và Bạch Tuyết dùng ánh mắt mờ ám nhìn cô rồi nhìn Cao Quý Thần [hai người này, chắc chắn có gian tình. Lại còn ngủ cùng nhau một đêm].

Mone khoanh tay tựa lưng vào tường rồi mỉm cười lắc đầu. Shizuka thì chống trán bất lực. Đồ ngốc này lại không đánh mà khai. Rồi chốc đến lượt Phan Đình Hạo thì cô có tỏ kiêu gì cũng không trắng được.

Lúc này Eri cong khóe miệng phân tích: "Vậy xem ra, Cao tổng là do Ahim "mời" đến. Vậy còn Phan tổng? Là ai "mời" anh vậy? Trừ phi cũng là Ahim". Eri còn đặc biệt nhấn mạnh từ "mời" rồi thâm ý nhìn Shizuka. Cô đột nhiên phát hiện biểu cảm của Shizuka có gì đó không đúng.

Phan Đình Hạo tao nhã bê tô cháo cuối cùng đặt lên bàn rồi cời tạp dề. Xong xuôi, anh không nhanh không chậm vừa bước về phía cửa vừa nói: "Tôi không có hứng thú đào tường nhà bạn. Huống hồ, bạn gái tay còn đang ở đây trừng mắt nhìn tôi nữa!". Dứt lời anh còn ôm lấy eo của Shizuka như để chứng minh câu nói của mình.

Trên mặt của Eri tỏ rõ vẻ "quả nhiên là vậy". Nụ cười của Mone ngày càng đậm.

"A! Chị Shizuka là bạn gái Phan tổng sao?". Bạch Tuyết hô lên.

Lúc này, trong vòng tay mình, Phan Đình Hạo rõ ràng cảm nhận được cơ thể của Shizuka cứng lại. Đưa mắt nhìn xuống thì thấy rõ ràng là mặt cô đang đỏ lên.

Đám người kia cũng nhìn thấy một bộ dạng xấu hổ của cô. Đang định lên tiếng thì bị một đạo ánh mắt cảnh cáo của cô chiếu tới đành biết điều ngậm miệng. Được rồi, tuy việc nhìn thấy Shizuka xấu hổ là một chuyện rất hiếm có, nhưng bọn họ cũng không muốn dùng cái mạng già này làm bao cát cho cô ấy đâu.

"Thôi nào, ăn thôi cho nóng. Chân tình của chúng tôi, không phải ai cũng có phúc hưởng như các em đâu". Cao Quý Thần cười cười rồi nháy mắt nói.

"Vậy làm phiền hai vị rồi?". Mone đứng thẳng người rồi dẫn trước đi vào phòng bếp.

Mấy người còn lại cũng nối đuôi đi vào. Ahim nhìn một bàn thức ăn thì bĩu môi [Hai tên đàn ông này còn biết nấu ăn cơ đấy]. Một tô cháo hải sản, hai đĩa thức ăn kèm, một đĩa bánh quẩy, 1 ly sữa. Đơn giản mà đủ dinh dưỡng. Đối với một kẻ có tiền sử tàn phá nhà bếp như cô thì đúng là đối lập rõ ràng.

Shizuka và Phan Đình Hạo vô sau họ một chút. Nếu để ý thì có thể thấy Shizuka đang thầm nhéo eo của Phan Đình Hạo. Anh chỉ có thể nhịn đau mặc cho cô tác oai tác quái.

Bạn đang đọc truyện *Ngũ Đại Tài Phiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.